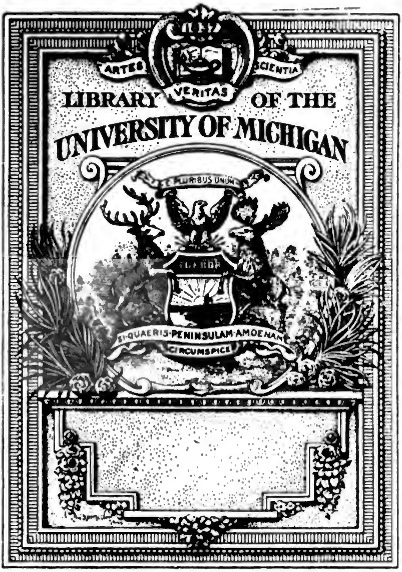
Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

888
A34e
W13

Digitized by Google

ALCIPHRONIS
RHETORIS
EPISTOLAE

EX FIDE ALIQVOT CODICVM
RECENSITAE

CVM

STEPHANI BERGLERI

COMMENTARIO INTEGRO,

CVI ALIORVM CRITICORVM ET SVAS NOTATIONES,
VERSIONEM EMENDATAM INDICVLVMQVE

ADIECIT

IOANNES AVGVSTINVS WAGNER
CONRECT. GYMNASII MERSEB.

Tomus II.

LIPSIAE
SVMTIBVS OFFICINAE LIBRARIAE MVELLERIANAE
MDCCLXXXXVIII.

Digitized by Google

Digitized by Google

PRAEFATIO.

Liberaturus, quam nuper dedi fidem, de Alciphronis aetate, pretio, editionibus, versionibus etc. paucis exponam.

Alii quidem apud priscos memorantur Alciphrones, [1]) qui tamen omnes discernendi sunt a nostro, de cuius seriori aetate non est, quod dubitemus. Ex eo enim, quod in epistolis quibusdam ad tempora fere Macedonica respexisse videatur, ipse Berglerus ad finem praefationis, eiusdem aetatis Alciphronem

1) apud Thucydidem Lib. V. c. 39. M. Antoninum περὶ ἑαυτοῦ p. 229. ed. Woll. Athenaeum Lib. I. c. 24. Casaub. p. 31. Etymologum M. v. ἀσελγαίνειν, quae vox quum apud Nostrum non occurrat, alium, quae sententia est Fabricii in Bibl. Gr. in mente habuit Etymol. Alciphronem, vel, quod ego malim, ex nunc deperdita Nostri epistola sumsisse putandus est.

252440

Digitized by Google

fuiſſe, fatetur colligi non poſſe. Non maioris momenti videtur eſſe, quam ibi addit, coniectura, Alcinum fortaſſe a Laertio Lib. II. Segm. 114. in Stilpone laudatum ab Alciphrone diuerſum non fuiſſe. Haud magis probabilis eſt ſententia Io. Conr. Schwarzii, qui Monimentor. ingenii huius et ſuperioris memoriae T. I. p. 14. aequalem Paullo Apoſtolo Alciphronem facit. Nec audiendus Maturin. Veiſs. la Croze, qui teſte, et, quod miror, laudatore Io. Chriſtoph. Wolfio in Theſauro Epp. la Croziano T. II. p. 85. ad quartum vel quintum a. C. n. ſeculum detrudit Noſtrum, quod quomodo efficere potuerit ex *ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἥκων* (Lib. II. Ep. 2. p. 217.) eius argumenti, vt verbis vtar Chriſtoph. Saxii in Onomaſt. literario L. B. 1775. T. I. p. 384. profecto vim non intelligo.

Ad veritatem proxime accedere, immo vnice vera eſſe videtur eiusdem et doctrina et aetate venerabilis Saxii ſententia ibidem propoſita, qua locum Alciphroni Lucianum inter et Ariſtaenetum adſignat, illum quippe auctorem, hunc imitatorem dictionis Alciphroneae. Qua quidem ſententia refellitur eorum opinio, qui Alciphronem aetate praeceſſiſſe Lucianum,

Digitized by Google

hunc autem illius nonnulla ſua feciſſe crediderunt, in quibus praeter Berglerum, qui tamen ſibi non conſtat, [2]) Io. Frid. Reizium in Praef. ad Lucianum p. 59. Bipont. et auctorem Animaduerſionum in Teium vatem (Anmerk. über den Anakreon Leipz. 1770.) p. 87. nominaſſe ſufficiat. Ego vero, quamquam, qui edendum ſibi ſumant auctorem, non ignoro eumdem quocumque modo niſi ornare, ab omni ſaltem labe defendere ſolere, numquam tamen, fateor, impetrare a me potui, vt Lucianum crederem, hominem ingenioſiſſimum, opus habuiſſe, vt, quae domi abunde haberet, peteret aliunde, in quo mecum conſentientem non ſine voluptate animaduerti Wielandium in verſione Luciani theotiſca T. I. p. 105.

2) nam qui Lucianum iuniorem fecerat III, 10. p. 43. III, 36. p. 116. (vbi tamen laudari meretur alia obſeruatio, Alciphronem magis Menandrum, Lucianum magis Ariſtophanem expreſſiſſe, quam quidem obſeruationem calculo ſuo comprobauit Boettiger in Spec. nouae edit. Terent. p. 63.) inprimis III, 55. p. 166. aliis tamen locis partim vacillat III, 40. p. 126. partim Alciphronis imitatorem pronuntiat Lucianum I, 17. p. 94. et Ep. 20. p. 108.

Digitized by Google

Etiamſi vero, quae ad conſtituendam exacte Alciphronis aetatem facere poſſint, neque ipſe ſubminiſtrat, neque ex teſtimoniis aliorum confici poteſt, et intra ſolius probabilitatis fines conſiſtendum eſt, iunioris tamen omnino aetatis hominem fuiſſe, plura ſunt, quae credere non tam ſuadeant, quam iubeant. Et primo quidem ex aurea, vt ita dicam, antiquioris Graeciae aetate, quae ad naturam omnia ſolebat componere, vix credendum eſt, eo ſe aliquem demiſiſſe, vt epiſtolarum tam variae conditionis hominum componeret farraginem. Confabulantes, canentes priſca aetas inducit agricolas atque paſtores, quod vitae horum hominum conueniens eſt, literarum commercium non item. Serior demum aetatis coepit argutari, nouasque vias excogitare, quibus ingenii vires oſtentaret.

Nouum praeterea hominem produnt ficta et eorum, qui ſcribunt, et ad quos ſcribitur nomina, maxime vero inferioris Graecitatis vocabula, vel prorſus inaudita veteribus, vel nouo ſenſu adhibita. Huc referenda, vt alia nunc taceam, quae bis apud Noſtrum (I, 10. et III, 8.) occurrit Εὐποιΐα — it. Εὐφημία, pro *laudatione* (I, 39.) qua ſignificatione ſui

temporis consuetudinem secutus non minus Alciphron est, quam epistolarum, quae sub Phalaridis nomine circumferuntur, auctor, ad quem vide (Ep. V. p. 28.) Lennepium. — Ἐπιστύφειν (I, 3.) notione *coercendi*, quam ipse Berglerus, nam H. Stephanus ignorat, non nisi Clementis Alexandrini auctoritate munire potuit. — Προσανέχειν, *deditum*, *intentum esse*, quam vocem apud antiquiores non meminit legere Graece doctissimus Matthaei ad Syntipae fabulas p. 50.

Fuit igitur Alciphron non Atticus, sed Atticista, quo nomine eum commemorat Eustathius p. 762. ed. Basil. 3) Isti homines ideo laudandi, quod egregios illos vere Atticos diurna impigre nocturnaque manu versarent, quo nimirum factum est, vt bene Graeca singula vocabula, dicendi formulas, sententiasque haberent in promtu, si quid literis mandare instituerent, sed plerumque in rebus leuibus, fictisque adeo elaborarent, variaque ἐπιδείξεων genera comminiscerentur,

3) Aliquoties laudat Nostrum Thessalonicensis Archiepiscopus: p. 229 A. πατελλοχάρων (ad Alciphr. III, 54.) — ἐνεργεῖν, pro *subigere feminam* p. 762 C. (Alciphr. III, 55.) — ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ p. 1295. B. (Alc. III, 4.) p. 1508.

Digitized by Google

quae lucernam tamen nimis olerent, et in quibus, qua ſibi maxime placerent, arte nimis quaeſita, eadem peritioribus, veterumque Graecorum lectioni adſuetis niſi taedium crearent, riſum ſaltem mouerent. Quantum vero plurima pars eorum diſtat a veteribus illis, qui naturam vbique ducem ſequebantur, quorum ſub manibus laetiſſime omnia efflorefcebant, quibus et Gratiae et Muſae et Veneres omnes adfuiſſe cogitantibus ſcribentibusque videntur. Sed vti res humanae omnes, ita etiam ſua habent tempora linguae, nec inepte mulierculis comparare easdem poſſis, quae ſi ſemel iuuenilem vigorem, natiuumque et viuidum colorem exſuerint, nullo deinde pigmento, nullo vel exquiſitiſſimo cultu reuocare eosdem poſſint.

Quid vero, dicat aliquis, cauſſae fuit, quod hunc talem ſcriptorem, in quo elaborares, tibi ſumeres? Nonne praeſtantiores ſuperſunt plures, quibus nitor ſuus reſtituendus ſit? Audio. Sed quum horum plerique nonniſi ope Codicum manu ſcriptorum, vel coniecturali, quam vocant, critica, ingeniique felicitate, quod, quam exiguum mihi contigerit, ipſe ſentio, ſanari poſſint, eum mihi elegi, qui non admodum multis difficultatibus premeretur, cuique haud plane

imparem me fore opinarer. Nec ſeriores Graeci vno omnes loco habendi. Multi quidem ſunt putidi, merique centonum conſarcinatores, quibus nec inueniendi felicitas, nec dictionis gratia atque venuſtas tribui poſſit: in his tamen Alciphronem meum haberi nolim, quidquid Io. Iortinus dicat contra, et ſacrae et profanae criſeos alias peritiſſimus. Cui ſi credas, 4) Alciphron nimis breuis eſt et ieiunus, non indignus ille quidem, quem inter reliquos legas Graecos, qui tamen nihil habeat, quod adlicere lectorem atque retinere poſſit. Miratur deinde, qui fieri potuerit, vt Berglerus, aliique epiſtolas tam tenuis argumenti, tamque friuolas laudare atque commendare ſustinuerint. — Alciphronem, ſic pergit, Rhetorem quippe, in vſum diſcipulorum, vt pure atque promte et loqui et ſcribere Graece diſcerent, compoſuiſſe epiſtolas, ſed ita compoſuiſſe, vt femellae glebae et piſcationi adſcriptae, eamdem quam Demoſthenes Lyſiasue prae ſe ferant elocutionis elegantiam. — — At primo Rhetoris nomen, quod Alciphroni in Codicibus tribuitur, fefelliſſe videtur Iortinum. Latius autem iſtud nomen, vti Sophiſtarum, ea aetate patebat, nec eum ſolum, qui alios artem dicendi ſcribendique doceret,

4) v. Iortin Tracts Vol. II. p. 45.

Digitized by Google

denotabat, ſed qui ſolius ingenii animique cauſſa componeret, quo lectores delectare poſſe ſibi videretur. Quod ſi vero etiam epiſtolas ſcribendi arte imbuere diſcipulos voluerit, veri tamen ſimile non eſt, intra tam pauca, eaque viliora ruſticanorum atque piſcatorum vitae genera continere eum ſeſe vel, quod maius eſt, vtriusque ſexus iuuentutem offendere voluiſſe eo, quod non admodum honeſtum vel paraſiticum vel meretricium quaeſtum facturam eam aliquando eſſe ſuſpicaretur. — Elegantiam porro Demoſtheneam atque Lyſiacam in his epiſtolis haud facile quisquam inuenerit, quamquam pure et ad vitae ſuae conditionem adcommodate ſcribunt omnes. Quod vero ieiuni frivolique nomine Alciphronem meum ornet Iortinus, in eo nimis faſtidioſus fuiſſe videtur.

Alia omnia alii iudicarunt, iique profecto non contemnendi iudices. Vt enim taceam Schoenheyderum, qui, quum de Hereliana olim verſione iudicem ageret, 5) eaque occaſione data de epiſtolographis Graecis ſententiam expromeret, Alciphronem reliquis fere omnibus praeferre non dubitauit, Herelius ipſe tum in praefatione ad librum II. et III. verſionis

5) v. Bibl. d. ſchönen Wiſſenſch. Th. V. S. 301.

theotiſcae, tum in Actis Klotzianis T. III. p. 94. et ſuo et meo amaſio iuſtum pretium ſtatuit. Medebachius porro Wakkerus in Amoenitatt. literar. p. 21. puriſſimum et Atticarum Venerum ſtudioſiſſimum eumdem pronuntiat, qui ſe lepore et feſtiuitate ſaepe tenuerit. Nec exiguam laudem tribuit Alciphroni Herderus eo, quod eum cum Gerſtenbergio noſtro comparet. 6) Haud minus honorificam eius mentionem fecit Wielandus, qui quum Bronneri carmina piſcatoribus adficta cum epiſtolis Noſtri comparaſſet, ob natiuam ſimplicitatem puram eas ſuauitatem ait habere. 7) Nec mentem mutaſſe putandus eſt vir praeſtantiſſimus, qui nuper in Attico Muſeo nonnullas Alciphronis epiſtolas in linguam vernaculam conuerſas dare velle promiſerit. — Agmen claudat epiſtolarum Alciphronis in Anglicam linguam translatarum Cenſor (A. L. Z. 1793. n. 269. p. 629.) cuius iudicium, veriſſimum quippe, exſcribere operae pretium ſit. „In epiſtolis, ait, Alciphronis numerus nobis „ſe offert *carminum mimicorum*, quibus cogitandi vi„vendique ratio variorum hominum, prout quisque

6) Fragmente üb. die neue Deutſche Literatur, zweyte Samml. S. 360.

7) v. Deutſcher Merkur 1787. S. 19.

„hoc vel illud vitae genus amplexus eſt, multiplici-
„bus, quae in eorum arte vitaque obueniunt, occa-
„ſionibus adcommodate, laetis coloribus ſuauiterque
„depingitur. Quam ſententiam ſi ſequamur, icun-
„culae iſtae ad viuum expreſſae, et eorum, quae iſtius-
„modi homines agere ſolent, adumbrationes non va-
„rietate tantum nouitateque lectorem ſuauiter adfi-
„ciunt, ſed ſenſum adeo pulcri delectant, et, ſi
„leuioris momenti eſſe, nec adeo magnam vim habere
„ad detinendum lectorem habere videantur, hoc idem
„tamen ipſis cum aliis artis operibus v. c. carmine bu-
„colico commune eſt, nec ideo ingenio laudique
„auctoris detrahere fas ſit. Vti enim imaguncula mi-
„nuta eamdem, quam tabula amplior ad oculos vim
„habere non poteſt, ita, vt mimicum poemation
„aeque ac epicum carmen lectorem abripiat, poſtulare
„iniquum ſit. Aliquando tamen in eo peccaſſe videtur
„Alciphron, quod, quae dialogo aliique ſcribendi
„formae aptiora eſſent, epiſtolis proponeret, perſo-
„naeque, cuius nomine ſcribit, oblitus, rhetoricis
„ſubinde conuerſionibus vtatur, ſententiasque crebrius
„iuſto inculcet.“

Idem fere ſentit alius in iisdem Ephemeridibus (huius, quem viuimus, anni n. 105.) eruditus Cenſor,

Digitized by Google

qui et hoc nomine magni aestimandum putat Alciphronem, quod plures ex deperditis veterum Comoediis imagunculas vitae morumque eorum hominum, quos in scenam producere solebant Comici veteres, nobis seruauerit. Vtinam vero, quod doctiss. Eichstaedt in libello elegantissimo de Dramate Graecorum Comico-Satyrico statim ab initio optat, vt Comicae poeseos reliquias hinc inde dispersas eruditus aliquis colligat atque digerat, vtinam, inquam, vel Eichstadius ipse, vel Cel. Boettigerus, vel Zedelius Oldenburgensis ad effectum adducerent!

Quatuor autem hominum generibus Alciphron sese continuit, piscatorum, agricolarum, meretricularum, parasitorum, ita tamen, vt non vno tenore se excipiant ad quodque genus pertinentes epistolae, sed saepius misceantur. In quo quamquam, quae ex variatione exsistit, delectationem spectasse epistolographus noster existimandus est, parum tamen abfuit, quin singulas classes seorsim ponerem, inprimis vero agerem hoc, vt amatorias ab Ep. XXVII. libri primi vsque ad quartam libri secundi vno libro comprehenderem epistolas. Nolui tamen semel receptum ordinem turbare, et si quis singulas vno obtutu perspicere cupiat

classes, is velim adeat Bergleri praefationem, cuius infra excerpta dedi.

CODICVM MSTORVM ELENCHVS.

1) Bibl. Augustae Vindobonensis, inter Philologos n. 318.

2) eiusdem Bibl. inter Philologos. n. 342.
(de his vide Praef. Tomo I. praefixam p. VI.)

3. 4) Parisienses duo, bibliothecae olim regiae, quorum lectiones ante plures annos exscripserat, qui nuper viuere desiit, Ruhnkenius praestantissimus. Vnus praefert numerum 3050. v. Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles. T. I. p. 666. alterius numerum equidem ignoro. Quae Ruhnkenius vel in scriptis suis ex his Codd. promsit ipse, vel cum amicis communicauit, ea in vsum conuerti omnia. Spem adeo, quod nuper demum comperi, fecerat fautori meo, amico suo Fr. Aug. Wolfio, istas lectiones mittendi, mittere tamen oblitus est, vel ingrauescente senectute, vel Batauorum suorum calamitatibus angustiisque praepeditus.

5) Vaticanus, qui Vrbinas etiam vocatur, numero 110. notatus, cuius apographum Berglero

miserat Perizonius. An alii duo, qui fuerunt olim

6. 7) in bibliotheca *Heidelbergensi*, v. Sylburgii Catal. Mstorum Bibl. Palatinae p. 48. et 105., in Vaticanam peruenerint, non habeo dicere, quum non omnes, quos Sylburgius ibi enumerat, Romam migrasse constet. Collationem horum Codd. a Neueleto factam habuit Hemsterhuisius, quem vide ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 372.

8) Barberinianus. n. 425. continet Libri III. Epp. 1 — 8. cuius indicem quum inuenissem in Harlesii Introd. P. I. Proleg. p. 61. amiciss. Weigelius mea caussa propius inspexit.

9) Bigotianus. Easdem, quas Barberin. nec plures, nec pauciores habuit, et iam olim Lud. Kuesterus transmiserat Berglero, quem v. in praefatione.

10) Lambecius easdem octo epistolas ex Codice quodam sibi exscripserat, teste Berglero in dedic. ad Gentilottum.

11) Florentinus. bibl. Mediceae Laurent. Plut. 59. No. 7. membran. Saec. XIV. satis nitide pagg. 110. scriptus, sed pluribus lacunis deformatus, inter alias aliorum epistolas habet Alci-

Digitized by Google

phronis piscatorias et amatorias 51. quarum Geneuensis dedit 44. Septem reliquae hae sunt: N. 11. Γλαυκίππη Χαρόπῃ Οὐκέτ' εἰμί κ. τ. λ. (est Bergleri Lib. III. Ep. 1.) manca tamen in Codice, desinit enim in voce ἐνορχεῖσθαι. — N. 21. Κράτης Μνασοῖ. Non Alciphronis, sed Cratetis est. — N. 22. *** Αυτία Ἀλλ' ἤκουσά σε etc. v. infra Fragm. 1. — N. 27. Παιλάχανος Μονογναθείῳ. v. infra Fragm. 2. — N. 33. Δρυάντιδας Χρονίῳ (est Bergleri Lib. III. Ep. 11.) cuius tamen pauca tantum seruauit Cod. Florentinus, vsque ad verbum ἀπεχθομένη. Sequitur tum lacuna aliquot versiculorum, deinde vero pergitur: μὴ δείσης, ἐξείργασαι γὰρ etc. quod Fragmentum infra dedi n. 3. — N. 44. Λέαινα Φιλοδήμῳ. v. infra Fragm. 4. — Denique n. 51. Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν. etc. v. infra Fragm. 5. Consulas omnino de hoc Codice Ang. Mar. Bandini Catalogum Codd. Mstor. bibl. Mediceae Laurentianae Tomo 2. p. 492.

12) Nanianus, Venetiis. v. Graeci Codices manuscripti apud Nanios Patricios Venetos adseruati per Io. Aloys. Mingarelli Bonon. 1784. 8.

Admodum recens Codex. v. Ephemer. literar. Goetting. 1785. Scida 162. p. 1626.

13) Vossianus (Isaaci) laudatur ab ipso Berglero ex Spanhemio de vsu et praestantia numism. T. I. p. 316.

14) Doruilianus. Integrum habuit Doruilius, in Graece doctissimis huius saeculi habendus, vide Commentar. ad Charitonem ed. Lips. p. 413. et alibi. Heredem eius, qui sedem fixit in Anglia, adire non licuit.

15) Valkenarii, (Iacobi) qui patruus fuit Lud. Casparis. Vide huius Animadu. ad Ammonium p. 78. 135. 179. 231. Nec huius adipiscendi copia data est. Denique in

16) Schotti (Andreae) bibliotheca Alciphronis etiam epistolas halieuticas libris II. adfuisse, memini alicubi legere. Testem in aduersariis meis adscriptum inuenio Sweertium, cuius tamen in reculis meis nihil est.

EDITIONES et VERSIONES.

Quam nostra aetas sua cum laude inuexit enumerandi auctorum editiones consuetudinem, eam et ego seruare eo lubentius volui, quod paucis defungi

Digitized by Google

possem. Non nisi quater typis exscriptus est Alciphron, bis aliis epistolographis iunctus, bis seorsim.

1) Aldina, cuius index: Ἐπιστολαὶ διαφόρων φιλοσόφων, ῥητόρων, σοφιστῶν, ἓξ πρὸς τοῖς εἴκοσι. Venet. ap. Aldum mense Martio MID. 4. Dedicata est Antonio Codro Vrceo, et in fine sectionis primae Marcus Musurus ita: Ἐν μέν τοι τοῖς Ἀλκίφρονος ἔστιν οὗ τὰ τῆς ἐννοίας διημαρτῆσθαι, μηδὲν ἡμῶν παρὰ τὰ ἐν ἀντιγράφοις ἀνηκέστως οὖσι διεφθαρμένοις ῥιψοκινδύνως καινοτομεῖν τολμησάντων.

2) Geneuensis, hoc titulo: Epistolae Graecanicae mutuae antiquorum Rhetorum etc. Gr. c. versione Lat. Aurel. Allobr. 1606. Fol. Pyrrhus Caldoraeus in praefatione ad Barthol. Camelinum, Foroiuliensem Dominum, Romana ciuitate donasse epistolas Graecas Cuiacium narrat, de quo tamen haud immerito dubitant, qui summum illum sua aetate et iuris prudentiae elegantioris coryphaeum, et priscarum linguarum, sine quibus illa obtineri non potest, callentissimum propius norunt.

3) Bergleriana. Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαί. Alciphronis Rhetoris Epistolae, quarum maior

Digitized by Google

pars nunc primum editur. Recenſuit, emendauit, verſione ac notis illuſtrauit Stephanus Bergleru s. Lipſiae apud Thom. Fritſchium 1715. 8. Iudicium de hac editione tulerunt Acta Erudit. Lipſienſia 1715. p. 218 – 222. cuius iudicii auctor fuit Fr. Menzius. Poſt hunc Io. Henr. Maius ſpeciminis cauſſa in *Hiſt. critique de la Rep. des lettres* T. XI. p. 141. ſſ. edidit Emendationes in Alciphronis epiſtolarum librum primum, vbi aliquando etiam disſenſit a Berglero. Nonnulla etiam reprehenſa inuenies in *Theſauro epiſt. la Croziano* T. II. p. 83. et 85. Euolui etiam Clericum in *Bibl. ancienne et moderne* T. III. P. 2. p. 378. et *Memoires de Trevoux* 1715. p. 2404. 1716. p. 103. in quibus tamen nihil ad criſin.

4) Vltraiectina. Alciphronis Rhetoris Epiſtolae, Graece et Latine ad editionem St. Bergleri accuratiſſime expreſſae. Trai. ad Rhenum ap. B. Wild et I. Altheer. MDCCXCI. pagg. 180. 8 min. Ne praefationem quidem Bergleri habet, ceterum accurationis, quam prae ſe fert, laudem tuetur. (XVI. groſſis venditur.)

Singulis epiſtolas Chreſtomathiis, quas vocant, inſertas inueni v. c. Libri I. Ep. 14. 15. 16. in *Delectis*

Digitized by Google

Epiſtolis a Ioach. Camerario Tubing. 1540. 8. editis, et Libri I. Ep. 4. et 12. quas in *Beyſpielſammlung zur Theorie und Literatnr der ſchönen Wiſſenſchaften. Achten Bandes erſter Abtheilung* S. 19—21. typis exprimi iuſſit Cel. Eſchenburg, quem tamen fefelliſſe memoria videtur, quod Alciphroni 72. tantum epiſtolas tribuat.

Verſiones Alciphronis, quae mihi innotuerunt, hae ſunt:

1) *Latinae.* Quae in Geneuenſi latus tegit textus Graeci, cuius ſit, ignoratur, Cuiacio ſaltem indigna eſt. Aliam prelo paratam reliquerat Kimedoncius, cuius praemature mortui laudes praedicat Ian. Gruterus praef. ad notas eius in Theophilum Simocattam.

2) *Franco-Gallicae.* Nuperi editores Bibl. Gr. Fabricianae T. I. p. 675. laudant: *Nouveau Recueil de lettres politiques, morales et amoureuſes, tirées de l'antiquité.* 8. ſ. a. Ego vero in ſupellectili mea libraria ſeruo: *Lettres politiques, morales et amoureuſes de* Marcaſſus, *revues, corrigées et augmentées d'un tiers par l'auteur.* Nouvelle edition *à Paris chez* Dav. Chambellan. 1638. 8. Prior editio quando prodierit, dicere non poſſum, ex prae-

fatione tamen didici, illam in Bibl. Fabric. laudatam lucri cupido fraudulentoque alicui bibliopolae deberi. Ceterum liberior iusto interpres est Marcassus. — b) *Lettres d'Aristénete, auxquelles on a ajouté les lettres* choisies d'Alciphron, *traduites du Grec. à Londres aux depens de la compagnie* MDCCXXXIX. 12.

3) *Anglicae.* a) *Alciphron's Epistles, in which are described the domestic Manners, the Courtesans and Parasites of Greece. Now first translated from the Greek. London. Robinsons.* 1791. 8. Duo Angli (Thomas Manro et Guil. Beloe) sociato labore in hac versione elaborarunt, v. Bruggemann Lud. Guil., a View of the English editions, translations and illustrations of the ancient Greek aud Latin anthors. Stettin 1797. p. 391. Ephemer. literar. Lips. 1792. Additam. 13. p. 119. et Ienenses 1793. n. 269. p. 620. — b) Epistolam Lamiae ad Demetrium (Lib. II. Ep. 1.) seorsim conuersam edidit Anonymus quidam Oxon. ap. Robinson 1793. v. Brüggemann l. l.

4) *Theotisca*, eaque politissima Io. Fr. Herelii. Altenb. 1767. 8.

Digitized by Google

Quam ipſe adieci verſionem Latinam, ſi per me ſtetiſſet, fateor, omiſiſſem, ſed obtemperandum fuit non officinae tantum librariae, ſed amicis etiam quibusdam, quorum apud me multum valet auctoritas. Suppleui igitur, quae ſubinde omiſſa viderem, emendaui, quae priores interpretes haud recte vel intellexiſſe, vel extuliſſe viderentur, ita tamen, vt, quae melius efferre non poſſem, intacta relinquerem omnia. — Fragmenta dedi, quotquot indagare potui. Indiculus denique breuitate ſaltem ſeſe, ſpero, commendabit.

Quod nuper ephemeridibus literariis Erfurtenſibus de Volumine primo inſeruit iudicium Cel. Herelius, quamquam a tali viro laudari haud exigua laus eſt, tamen nimis honorificum fortaſſe exiſtimabunt multi, in quibus et ipſe, tenuitatis mihi meae probe conſcius, nomen profiteor. Solam *modeſtiae* laudem mihi vindicauerim, quam ſi ab aliis etiam Cenſoribus comprobatam inuenero, operae pretium mihi ipſe videbor feciſſe. Scr. Merſeburgi a. d. XII. Iulii A. R. S. cIↃIↃCCLXXXXVIII.

Digitized by Google

STEPHANI BERGLERI.

PRAEFAMEN.

(omiſſis iis, quae ſcire nunc nil intreeſt.)

Praeſtantiam eximiam, et variam vtilitatem incomparabilis huius ſcriptoris, vulgo nondum ſatis noti, vſu et experiundo potius cognoſcas velim, Lector, quam ex meo praeconio: quod nec paucis verbis abſolui poteſt, nec multa tempus et ſpatium patiuntur. Ita ergo fac; non poenitebit operae. Numquam antehac ſeorſim fuit editus; cum aliis tantum bis: nempe *in Corpore Epiſtolarum* Graecanicarum, primum ab Aldo Graece tantum edito, deinde Geneuae cum verſione. Sed ibi tantum XLIV. eius exſtant Epiſtolae, in duos libros diuiſae. Nos autem hic primi edimus alias Alciphronis LXXII. Epiſtolas, quas tertium Librum facimus. Illas priores iam dudum eſt cum conſtitueram, — — —. Ne quis vero miretur diuerſitatem in Notis meis ad priores duos libros, et tertium: ſiquidem illas φιλοτιμότερον ſcriptas et diu ſepoſitas, nunc tantum caſtigaui; has *fere ex tempore* ſcripſi, nec fuit ſpatium eas abſoluendi. Nacti autem interea

Digitized by Google

ſumus ineditas illas epiſtolas. Primus mecum communicauit Cl. Kueſterus priores VIII. ex apographo Bigotii. Deinde vir Cl. Iacobus Perizonius theſaurum maximum Epiſtolarum Alciphronis mihi transmiſit. — — Peruenerunt illae ad Virum Cl. ex bibliotheca Theod. Ryckii, ex Vaticana autem ſunt deſcriptae, vel ab ipſo Ryckio, qui Romae fuerat, vel potius a Graeco aliquo, cuius opera ibi vſus fuerat; adſcriptum etiam eſt alicubi indicium, eas nimirum eſſe ex *Codice Vrbinate* 110. Cum ſic pleraſque nos habere iam ſuſpicaremur, tamen, quia iamdudum notum eſt in *Vindobonenſi* Bibliotheca exſtare triginta et aliquot Alciphronis, edoceri cupiuimus ab Illuſtri Gentillotto, quaenam illae ſint: et comperimus eas etiam nos habere, ſupereſſe tamen ibi alias decem. Et has autem facile impetrauimus, reliquarum vero collationem *in locis ſuſpectis*, habituri et Octo illas a Lambecio deſcriptas, niſi eas habuiſſemus; quas tamen itidem collatas cum noſtris inde habemus. — — Indicabo nunc, quas Epiſtolas ex quibus Codicibus habeamus: ſimul autem, quod inprimis ſcitu neceſſarium eſt, genera Epiſtolarum diuerſa, inde ab initio. Libro I. Ep. I. et ſequentes vsque ad XIX. et deinde XXV. ſunt *Piſcatoriae.* Iſta vltima eſt ex parte *Ruſtica*:

Digitized by Google

ex illis IX. ex parte eſt *Paraſitica.* Ex iisdem ſimul *Amatoriae* ſunt XIII. XVIII. et XIX. Illae in intervallo XX. XXI. XXII. et XXIII. ſunt *Paraſiticae*, quas etiam ex Vaticano habemus. Deinde ſunt *Ruſticae* XXIV. XXV. XXVI. quarum duae priores habentur in Caeſareo. Sequentes XXVII. et XXVIII. *Amatoriae*, itidem in Caeſareo, quod tunc nondum ſciebamus. *Amatoriae* ſunt et proxima XXIX. cum ſequentibus omnibus, quas editas habuimus, ſed multum diuerſae ab aliis: ex hiſtoria nimirum et Comoedia materiam habentes, admirandae et incomparabiles. Lib. III. Ep. I. et II. *Amatoriae* alterius generis, III. *Piſcatoria*, IV. V. VI. VII. VIII. *Paraſiticae*; octo iſtae ſunt in Bigotiano et Lambeciano, nec non in Vaticano, vbi tres priores initio, ſequentes inferius. IX. *Ruſtica*, eſt in Caeſareo prima. X. *Ruſtica* in Caeſareo ſecunda, in Vaticano ſtatim poſt illas tres. XI. Cum ſequentibus vsque ad XXXII. ex Vaticano omnes, et *Ruſticae*; ex parte tamen *Amatoriae* XI. XVII. XXV. XXVII. XXVIII. Deinde XXXIII. et ſequentes vsque ad XLI. ex Caeſareo, et *Ruſticae*; ex parte *Amatoriae*, nempe XXXIII. et XXXVIII. vna XXXIV. ex parte *Paraſitica.* Iam XLII. et ſequentes omnes vsque ad finem ex Vaticano, et *Paraſiticae*, quarum vna et altera nonnihil de amori-

Digitized by Google

possem. Non nisi quater typis exscriptus est Alciphron, bis aliis epistolographis iunctus, bis seorsim.

1) Aldina, cuius index: Ἐπιστολαὶ διαφόρων φιλοσόφων, ῥητόρων, σοφιστῶν, ἒξ πρὸς τοῖς εἴκοσι. Venet. ap. Aldum mense Martio MID. 4. Dedicata est Antonio Codro Vrceo, et in fine sectionis primae Marcus Musurus ita: Ἐν μέν τοι τοῖς Ἀλκίφρονος ἔστιν οὗ τὰ τῆς ἐννοίας διημαρτῆσθαι, μηδὲν ἡμῶν παρὰ τὰ ἐν ἀντιγράφοις ἀνηκέστως οὖσι διεφθαρμένοις ῥιψοκινδύνως καινοτομεῖν τολμησάντων.

2) Geneuensis, hoc titulo: Epistolae Graecanicae mutuae antiquorum Rhetorum etc. Gr. c. versione Lat. Aurel. Allobr. 1606. Fol. Pyrrhus Caldoraeus in praefatione ad Barthol. Camelinum, Foroiuliensem Dominum, Romana ciuitate donasse epistolas Graecas Cuiacium narrat, de quo tamen haud immerito dubitant, qui summum illum sua aetate et iuris prudentiae elegantioris coryphaeum, et priscarum linguarum, sine quibus illa obtineri non potest, callentissimum propius norunt.

3) Bergleriana. Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαί. Alciphronis Rhetoris Epistolae, quarum maior

Digitized by Google

pars nunc primum editur. Recenſuit, emendauit, verſione ac notis illuſtrauit Stephanus Berglerus. Lipſiae apud Thom. Fritſchium 1715. 8. Iudicium de hac editione tulerunt Acta Erudit. Lipſienſia 1715. p. 218–222. cuius iudicii auctor fuit Fr. Menzius. Poſt hunc Io. Henr. Maius ſpeciminis cauſſa in *Hiſt. critique de la Rep. des lettres* T. XI. p. 141. ſſ. edidit Emendationes in Alciphronis epiſtolarum librum primum, vbi aliquando etiam disſenſit a Berglero. Nonnulla etiam reprehenſa inuenies in *Theſauro epiſt. la Croziano* T. II. p. 83. et 85. Euolui etiam Clericum in *Bibl. ancienne et moderne* T. III. P. 2. p. 378. et *Memoires de Trevoux* 1715. p. 2404. 1716. p. 103. in quibus tamen nihil ad criſin.

4) Vltraiectina. Alciphronis Rhetoris Epiſtolae, Graece et Latine ad editionem St. Bergleri accuratiſſime expreſſae. Trai. ad Rhenum ap. B. Wild et I. Altheer. MDCCXCI. pagg. 180. 8 min. Ne praefationem quidem Bergleri habet, ceterum accurationis, quam prae ſe fert, laudem tuetur. (XVI. groſſis venditur.)

Singulis epiſtolas Chreſtomathiis, quas vocant, inſertas inueni v. c. Libri I. Ep. 14. 15. 16. in *Delectis*

Digitized by Google

Epistolis a Ioach. Camerario Tubing. 1540. 8. edi tis, et Libri I. Ep. 4. et 12. quas in *Beyspielsammlun zur Theorie und Literatnr der schönen Wissenschaften Achten Bandes erster Abtheilung* S. 19—21. typis e primi iussit Cel. Eschenburg, quem tamen fefe lisse memoria videtur, quod Alciphroni 72. tantum ep stolas tribuat.

Versiones Alciphronis, quae mihi innotuerun hae sunt:

1) *Latinae.* Quae in Geneuensi latus tegit textu Graeci, cuius sit, ignoratur, Cuiacio saltem in digna est. Aliam prelo paratam reliquerat K medoncius, cuius praemature mortui laude praedicat Ian. Gruterus praef. ad notas eiu in Theophilum Simocattam.

2) *Franco-Gallicae.* Nuperi editores Bibl. Gr. Fa bricianae T. I. p. 675. laudant: *Nouveau Recue de lettres politiques, morales et amoureuses, tirée de l'antiquité.* 8. s. a. Ego vero in supellectili me libraria seruo: *Lettres politiques, morales et amou reuses de* Marcassus, *revues, corrigées et augmentée d'un tiers par l'auteur.* Nouvelle edition *à Pari chez* Dav. Chambellan. 1638. 8. Prior editio quando prodierit, dicere non possum, ex prae

fatione tamen didici, illam in Bibl. Fabric. laudatam lucri cupido fraudulentoque alicui bibliopolae deberi. Ceterum liberior iufto interpres eft Marcaffus. — b) *Lettres d'Ariftènete, auxquelles* on a *ajouté les lettres* choifies d'Alciphron, *traduites du Grec. à Londres aux depens de la compagnie* MDCCXXXIX. 12.

3) *Anglicae.* a) *Alciphron's Epiftles, in which are defcribed the domeftic Manners, the Courtefans and Parafites of Greece. Now firft translated from the Greek.* London. *Robinfons.* 1791. 8. Duo Angli (Thomas Manro et Guil. Beloe) fociato labore in hac verfione elaborarunt, v. Bruggemann Lud. Guil., a View of the English editions, translations and illuftrations of the ancient Greek aud Latin anthors. Stettin 1797. p. 391. Ephemer. literar. Lipf. 1792. Additam. 13. p. 119. et Ienenfes 1793. n. 269. p. 620. — b) Epiftolam Lamiae ad Demetrium (Lib. II. Ep. 1.) feorfim conuerfam edidit Anonymus quidam Oxon. ap. Robinfon 1793. v. Brüggemann l. l.

4) *Theotisca*, eaque politiffima Io. Fr. Herelii. Altenb. 1767. 8.

Digitized by Google

Quam ipſe adieci verſionem Latinam, ſi per me ſtetiſſet, fateor, omiſiſſem, ſed obtemperandum fuit non officinae tantum librariae, ſed amicis etiam quibusdam, quorum apud me multum valet auctoritas. Suppleui igitur, quae ſubinde omiſſa viderem, emendaui, quae priores interpretes haud recte vel intellexiſſe, vel extuliſſe viderentur, ita tamen, vt, quae melius efferre non poſſem, intacta relinquerem omnia. — Fragmenta dedi, quotquot indagare potui. Indiculus denique breuitate ſaltem ſeſe, ſpero, commendabit.

Quod nuper ephemeridibus literariis Erfurtenſibus de Volumine primo inſeruit iudicium Cel. Herelius, quamquam a tali viro laudari haud exigua laus eſt, tamen nimis honorificum fortaſſe exiſtimabunt multi, in quibus et ipſe, tenuitatis mihi meae probe conſcius, nomen profiteor. Solam *modeſtiae* laudem mihi vindicauerim, quam ſi ab aliis etiam Cenſoribus comprobatam inuenero, operae pretium mihi ipſe videbor feciſſe. Scr. Merſeburgi a. d. XII. Iulii A. R. S. cIↃIↃCCLXXXXVIII.

Digitized by Google

STEPHANI BERGLERI.

PRAEFAMEN.

(omiſſis iis, quae ſcire nunc nil intreeſt.)

Praeſtantiam eximiam, et variam vtilitatem incomparabilis huius ſcriptoris, vulgo nondum ſatis noti, vſu et experiundo potius cognoſcas velim, Lector, quam ex meo praeconio: quod nec paucis verbis abſolui poteſt, nec multa tempus et ſpatium patiuntur. Ita ergo fac; non poenitebit operae. Numquam antehac ſeorſim fuit editus; cum aliis tantum bis: nempe *in Corpore Epiſtolarum* Graecanicarum, primum ab Aldo Graece tantum edito, deinde Geneuae cum verſione. Sed ibi tantum XLIV. eius exſtant Epiſtolae, in duos libros diuiſae. Nos autem hic primi edimus alias Alciphronis LXXII. Epiſtolas, quas tertium Librum facimus. Illas priores iam dudum eſt cum conſtitueram, — — —. Ne quis vero miretur diuerſitatem in Notis meis ad priores duos libros, et tertium: ſiquidem illas *φιλοτιμότερον* ſcriptas et diu ſepoſitas, nunc tantum caſtigaui; has *fere ex tempore* ſcripſi, nec fuit ſpatium eas abſoluendi. Nacti autem interea

bus. Haec diuersitas obseruata, multum facit ad sensum citius capiendum. Sed nos eam diligentius adnotauimus, eo etiam fine, ne quis calumnietur, quod, cum Inscriptio in impressis ante nos sit: *Ἀλκίφρονος ἐπιστολαὶ ἁλιευτικαὶ καὶ ἑταιρικαὶ*, nos tamen omiserimus voces, quibus *Piscatoriae et Amatoriae* significantur. Id autem factum, quia non est adaequata illa Inscriptio: nam et *Rusticae* ibi habentur et *Parasiticae*. Nec addere placebat, nec in vllo MS. ita coniunctim leguntur eiusmodi voces; sed vel nullae, quamuis alio genere incipiente: vel vna aliqua, vt in Vaticano ante illam epistolam, quae nobis est IV. Libri III. *Τοῦ αὐτοῦ Ἐπιστολαὶ Παρασιτικαί.* In Lambeciano autem ante eamdem: *Ἀλκίφρονος ῥήτορος Ἐπιστολαὶ παρασίτων*, in Caesareo ante illius primam, quae nobis Libro III. est IX. aureis literis scriptum: *Ἐπιστολαὶ Ἀλκίφρονος Ῥήτορος ἀγροικικαί*; in Bigotiana ante eam, quae nobis Libro III. est prima: *Ἀλκίφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολαί.* Sic tantum, quemadmodum etiam ante illam, quae nobis Lib. III. est LVI. in Vaticano Vrbinate: *Ἀλκίφρονος Ῥήτορος Ἐπιστολαί*, et nihil amplius. Nimirum in istis additiones eiusmodi nullum exemplum suadet, omissionem duo. Quare sufficere putaui, si illa hic indicarem tantum.

Digitized by Google

Addidi vero Ῥήτορος, quia nullibi ſine eo ponitur Auctoris nomen in MSS.

De aetate Eius nihil adhuc conſtat. Reſpicit quidem fere ad tempora Macedonica, paullo poſt Alexandrum M., vnde, vt arbitror, nonnemo eum ad Alexandri tempora refert; ſed ſi hoc ſolo, ſane infirmo argumento. Quod ſi forte ita eſt, tum certe nullum alium Laertius Lib. II. Segm. 114. in Stilpone, per *τὸν Ῥητορικὸν Ἄλκιμον ἁπάντων πρωτεύοντα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ῥητόρων*, per hunc, inquam, nullum alium intelligit, niſi Alciphronem Rhetorem. Si quid obſtat, ſicut vnum et alterum obiici poſſe ſentio; forte alterius alicuius recentioris, ad ingenium et eloquentiam illius adſpirantis, quaedam hic admiſta ſunt, vel aliqua nouata, ad illum autem fere modum corrumpi ſolitum fuiſſe eius nomen adparet, quia et *Alciphum* et *Alcippus* alicubi ſcriptum. Vide ad Librum III. Ep. II. Plura alia hic mire conueniunt, quae nunc mitto. *) — — —

*) Vt, quae reciderim in hac Bergleri praefatione, reſarcirem alio adſumento, haud alienum eſſe putaui, de ipſo Berglero quaedam adiicere, ea inprimis, quae melius ex aliquo tempore edocti ſumus. De omni vita

et ſcriptis eius egerunt Burmannus Secundus in Praef. ad Ariſtophanem Berglerianum L. B. 1760. 8. — *Nouveau Dictionnaire hiſtorique*, edit. IV. Caen. 1779. 8. — Alex. Horányi Memoria Hungarorum et Prouincialium ſcriptis editis notorum Viennae 1775. p. 279. ex quo et modo laudato Dictionario ſua deſumſiſſe profitetur Ill. Adelung in Ioechero continuato L. 784. 4. Idem Horányius in noua Memoria etc. Peſtini 1795. 8. T. I. p. 434. — Io. Seivert in *Ungar. Magazin* T. II. P. IV. p. 504. ſſ. et in *Nachrichten von Siebenbürgiſchen Gelehrten und ihren Schriften*. Presb. 1785. 8. p. 25. ſſ. ex quo nonnulla deſcripſit Paul. Wallaszky in Conſp. Reip. literar. in Hungaria, Poſon. et Lipſ. 785. 8. p. 243. — Cel. Gurlitt, Coenobii Bergenſis Director grauiſſimus in *Wiedeburgii philolog. paedagog. Magazin* 1793. B. 2. St. 2. S. 99. ff. — Praeter hos ſingularia quaedam de vita moribusque Bergleri ſcriptis ſuis, aliud agentes, inſeruerunt Chriſtoph. Wolle ad Clarkium etc. de verbis Graecorum mediis p. 240. Io. Matth. Gesner Iſag. in eruditionem vniuerſam §. 524. p. 422. ed. Lipſ. 1774. la Croze Theſ. epiſtol. T. II. p. 81. 83. Io. Conr. Zeltner in Centuria eruditor. in typogr. Corrector. p. 87—90. Mich. Schendus Vanderbech Med. Doctor in *Empirica illuſtri*, ſatyra mordaciſſima in Maurocordatum Valachiae principem, quae nec Berglero pepercit, cuius libelli rariſſimi notitiam debeo Schel-

hornio in Amoenitatt. literar. T. II. p. 385. ff. d'Ansse de Villoison in Prolegg. ad Homeri Iliad. p. XLV. f.

Ex his igitur omnibus, omiſſo tamen ſcriptorum elencho, reliquaque vita, ea tantum, quae perperam olim de eo circumferebantur, redarguere inſtitui, Seivertum potiſſimum, Transſiluanum et ipſum ſecutus, additis, quae Villoiſonus nuper, et ex eo Cel. Gurlitt narrarunt. Berglerus igitur, in quo omnes conſentiunt, vti Graece peritiſſimus, ita moribus impolitis fuit, vitamque egit Cynicam. Natus eſt, non Cibinii (*Hermanſtadt*) quod opinatus eſt Wollius l. l. ſed Coronae (*Kronſtadt im Burzellande*) anno, vti Seiuertus ſuſpicatur, ſaeculi ſuperioris LXXX. patremque habuit piſtorem. Vixit deinde Lipſiae, donec a Valachiae Principe Nicolao Maurocordato, cuius librum περὶ τῶν καθηκόντων Latinitate donauerat, literis, quas Villoiſinus publicauit primus, humaniſſimis inuitatus Buchareſtium conceſſit, vbi principi fuit a bibliotheca et ſecretis, principesque iuuentutis inſtituit. Falſi igitur fuerunt, qui principem ante aduentum Bergleri diem obiiſſe ſupremum crediderunt, nec probari poteſt, quod alii narrant, gratia eum principis excidiſſe, quo nimirum factum ſit, vt Conſtantinopolin migrauerit, Mohamedanam religionem amplexurus, tandemque inops atque egenus e vita diſceſſerit. Falſa vero omnia. Poſt mortem principis Conſtantinopolin

quidem abiit, ſed doctorem acturus in ſchola, a patre principis Alexandro in iuuenum Graecorum gratiam inſtituta. Nec circumcidi ſe paſſus eſt, nec, quod alii tradiderunt, ad Pontificiorum caſtra transiit, quod Villoiſino confirmauit princeps Moldauiae Conſtantinus Moruſi, qui genus ducit a Nic. Maurocordato. Omnino non video, quid ad mutandam religionem impellere potuerit Berglerum, qui vel nulli ex receptis addictus fuiſſe videtur, vel omnibus. Reuerſus poſtea temporis Bucharestium, vbi principes laute habuerunt, vina, quae impenſe amabat, largiter praebuere, mortuumque tandem pompa extulerunt ſolemni, Seiuerto teſte, qui annum, quo mortuus eſt, adcurate quidem indicare non potuit, in viuis tamen adhuc anno huius Saeculi XXXIV. fuiſſe eum confirmat.

EMENDANDA ET ADDENDA.

Praef. Voluminis I. p. IV. l. 6. vmbratiCVS. — p. V. extr. l. A iuuent. — p. IX. l. 6. pro inter l. inTRA. ib. l. 13. αΓχ. — p. XIII. l. 12. enumerARem. — p. 33. l. 4. a fine post Πυθαγόραν adde: v. inprimis F. W. Reizium de accentus inclinatione p. 11. et Wolfium ad eumd. p. 56. — p. 268. Col. 1. l. 7. pro von Swyngardten Obseruatt. crit. repone: Io. Steph. Bernhard Animadv. in scriptores quosdam Graecos.

Vol. II. p. 13. l. 19. ἐχθρά. — p. 14. Col. 2. l. 19. verRiculi — p. 15. Col. 1. l. 5. a fine Ἠπιστάμην. — p. 17. penult. iTidem. — p. 18. penult. ProDromo. — p. 19. l. 6. a fine: παραλογΙσασθαι. — p. 21. l. 2. ERgo. — p. 23. l. 18. pro καταχέοντος τοῦ ὕδατος lege: καταχέαι ζέοντος τοῦ ὕδ. — p. 28. Col. 2. l. 7. ἀπολουμ. — p. 32. Col. 1. l. 4. ΙαταττΑιάξ. ib. Col. 2. l. 11. dele: cum. — p. 33. Col. 2. l. 21 ΦΟρ. — p. 34. Col. 2. penult. Ἄδηλον. ib. Comment. l. 3. ἡμιθΝής. ib. Ep. 8. l. 4. post ἐντεῦθεν dele punctum. — p. 55. l. 5. a fine ἐπΕσπ. — p. 59. Ep. 16. l. 12. λόχΟυς. — p. 60. Col. 2. l. 11. γηροκΟμῳ. — p. 64. Ep. 18. l. 6. ἐπιβοΤλ. — p. 73. l. 6. ΨῆΦοι. l. 20. ἀναῤῥΙπτ. l. 27. Anacharsi. — p. 81. l. vlt. ΤΜηττός. — p. 92. l. 2. τυχοΝ. — p. 93. l. 4. κακῶς. — p. 95. Col. 1. l. 4. αὐτόχρ. — p. 104. Ep. 32. l. 4. συνεχΩς. — p. 105. Col. 1. l. 7. ΟἰνοΦλ. — p. 109. Ep. 34. l. 1. ΤίμΩνα. l. 4. συνηλάΘη. — p. 110. Col. 1. l. 20. ἀπηΜ. — p. 111. l. 15. κόλαξΙ. vlt. Βώλοις. — p. 112. Ep. 35. l. 2. post ἐπομβρίας pro signo interrogat. pone punctum. ib. l. 10. εὑρΩτ. — p. 113. Comment. l. 1. θυμηδΙας. — p. 119. l. 7. in fine adde: cf. de hac voce doctiss. Ilgen in Opusc. p. 129. ff. — p. 129. Col. 2. l. 3. ΔεκεΛ. — p. 131. l. 1. ἀπόλωΛα. — p. 133. l. 10. αὐτοσκΩμ. l. 19. πρεσβΤτου. — p. 144. l. 3. pro χρὺν lege: πρὶν. — p. 156. l. 9. μΕσαιπ. ib. l. 12. ΔιΠύλου, ἣν μή τΙ. — p. 157. Comm. l. 10. ᾔΔεις. — p. 158. med. ᾿ΕννεαΚρ. — p. 165. Col. 2. l. 2. malA. — p. 175. Col. 1. l. 7. post frangi incide, et pro

Digitized by Google

etiam pone contra. (Nota: paginae 161—176. bis a typotheta numeratae;) igitur p. 171b., l. 18. σποΥδ. p. 173b., Ep. 57. l. 2. pro τὸν lege τοῦ. — p 178. Col. 2. l. 6. adde: mirifice placet, quod suadet eruditiss. Iacobs Animadv. ad Anthol. Gr. Vol. I. P. I. p. 307. καὶ OΥX' ἑνὸς εἶναι δοκεῖ. p. 203. l. 5. ἐΠιλαϑ. — p. 204. Ep. 68. l. 3. βοΥληϑ. — p. 205. Col. 2. l. 8. pro Alciphronem lege: Alciphron. — p. 211. l. 9. πράξεΩς. — p. 215. Col. 2. l. 19. pro vbi lege vTi. — p. 239. l. 5. a fine: emancipaVi. — p. 244. l. 3. a fine loco donec lege: quamdiu. — p. 257. l. 7. a fine pro tum lege: tam. — p. 260. l. 12. soleO. — p. 275. Ep. 4. l. 7. PalAmedeum. — p. 280. l. 3. genAs. ib. l. 5. praestareNt. ib. Ep. 12. l. 1. meridIei. ib. l. 8. dulCEdine. — p. 281. Ep. 15. l. 3. redditurO. — p. 286 Ep. 24. l. 5. amAt. — p. 291. l. 11. et hoc ET plura. — p. 293. Ep 40. l. 6. canEs. — p. 294. Ep. 42. l. 4. quoS. — p. 296. Ep. 44. vlt. si CVI cont. — p. 299. Ep. 49. l. 11. HalIartio. — p. 308. Ep. 61. l. 2. infusI. — — Index: p. 321. ἀνασαΛεύειν. — p. 322. ἀνΘηρὸν ἱμάτ. ib. Col. 2 ἀξιοΘέατος. — p. 329. Col. 2. l. 1. ὀρΝέων. — p. 330. Col. 1. l. 8. Αἰδουμ. Ead. pagina sic repone: Διανυκτερεύειν, noctem transigere I, 38. Διαπαρθενεύειν, deuirginare. II, 2. p. 277. it. Col. 2. pro Diopylon lege: Dipylon. p. 341. Col. 2. l. 8. a fine συνηΘΕΙΑ. — p. 345. Κωμάρχης magister non VINORVM, sed VICORVM. ib. Col. 2. l. 11. pEluis. — p. 351. παιδερΩς. — p. 354. l. 5. a fine πολιοΡκεῖν. — p. 355. Col. 2. l. 1. προκόΛπιον. ib. προσκρΟύειν. p. 357. Col. 1. l. 5. noDi. — p. 359. σποΥδάζεσθαι.

ALCIPHRONIS

RHETORIS

EPISTOLAE.

LIBER TERTIVS.

TOMVS SECVNDVS.

Digitized by Google

Digitized by Google

ALCIPHRONIS RHETORIS EPISTOLAE.

LIBER TERTIVS.

(Octo priores epiſtolas cum Codice Barberiniano Romae, primam cum Florentino Bibl. Laurent. n. 7. collatas humaniſſime mecum communicauit Experientiſſ atque doctiſſ. *Weigelius*, Med. Doctor Lipſ. Barberinianus hunc Indicem praefert: *Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαί.*)

Epistola I.

Γλαυκίππη Χαρώπῃ.

Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ, οὐδ' ἀνέχομαι γήμασθαι, ᾧ με κατ' ἐγγύησιν ἐπηγγείλατο ἔναγχος ὁ πατὴρ, τῷ Μηθυμναίῳ μειρακίῳ τῷ παιδὶ τοῦ κυβερνήτου, ἐξ ὅτου τὸν ἀστικὸν ἔφηβον ἐθεασάμην τὸν ὠσχοφόρον, ὅτε με ἄστυδε προύτρεψας ἀφικέσθαι, ὠσχοφορίων ὄντων. Καλὸς μὲν γάρ ἐστι, καλὸς, ὦ μῆτερ, καὶ ἥδιστος, καὶ βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους, καὶ μειδιᾷ τῆς θα-

λάσσης γαληνιώσης χαριέστερον, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυαναυγὴς, οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῶν ἡλιακῶν ὁ πόντος καταλαμπόμενος φαίνεται. τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Γαργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένας, τὼ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀποσυλήσας τῶν κόλπων, διήνθισται, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐπιθέμενος. Ἢ τούτῳ μιγήσομαι, ἢ τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφὼ, οὐκ ἀπὸ τῆς Λευκάδος πέτρας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Πειραϊκῶν προβόλων ἐμαυτὴν εἰς τὸ κλυδώνιον ὤσω.

ADNOTATIO CRITICA.

2. *ἐγγυήσιν*. Ita ex Mss. Caesareo Lambecii et Bigotiano. [nec aliter Barberin.] Ex Vaticano habemus *κατεγγυώσειν*. Non displiceret *κατεγγυήσειν*. *Bergler*.

3. *Μηθυμναίῳ*. Vulgata ΜΕθυμναίῳ. Rectius per Η hanc vrbem scribi, didiceram ex Wassio ad Thucyd. Lib. III. c. 2. et firmat Cod. Barberin. ideoque recepi

4. *κυβερνήτου*. Barberin. *κυβερνΙτου* vitiose.

4. *ἀστικόν*. Idem liber *ἀστΥκόν*. v. Ruhnkenium ad Longinum p. 260. et infra Ep. 25. et 71.

5. *ὅτε με*. Barberin. *μέν*.

5. *προύτρεψας*. Sic recte Florentin. male Barberin. *προύτρεψαI*. Haec operta Cod. Barberin. sphalmata enotaui, non vt aliquid inde melioris exsculpi posse putem, sed vt de valore Codicis omnino iudicari possit.

6. *καλὸς μέν*. Hoc *μὲν* deest in Barberin.

8. *βρύων*. Ita ex Mss. Caes. Lambecii et Bigotiano [et Barberiniano.] Ex Va-

ticano βοτρύων, quod nec ipsum videtur alienum. Sed βρύων, si *muscus marinus* intelligatur, cum sequentibus congruit. *Bergler.* — Hesychius: βρύα, ἃ γίνεται ἐπὶ πετρῶν. Adposite etiam vnus ex Glossatoribus Eichstad. monet, in ore puellae, quae piscatoris filia esset, *musci* mentionem aptissimam esse.

8. μειδιᾷ. Florent. vitiose μεδιᾷ.

8. θαλάσσης. Barberin. θαλάττης.

9. γαληνιώσης. Barberin. admodum monstrose γαλτωσιώσης.

10. ὀφθαλμῶν. Liber Florentin. ὀμμάτων, quod non contemnendum. Sic Aristaenetus I, 1. Nihil tamen mutare malui, quum Noster infra Ep. 67. ὀφθαλμῶν itidem habeat. Ceterum de βολαῖς ὀφθαλμῶν vide Arnaldum Misc. Obseru. T. V. p. 284. Leisnerum ad Herodiani I, 7. p. 253. ed. Irmisci, et si nondum sitim expleueris, larga, quod solet, manu plura adfundentem Irmiscum ipsum p. 254.

12. πρόσωπον. Bergle rus ita verterat: *Totus autem eius vultus talis, vt tripudiare in genis eius diceres,* ad quae Arnaldus in Misc. Obseruatt. T. V. p. 285. monet, etiamsi ellipsin quamdam comminiscaris, tamen se non intelligere, quid tunc sibi velit: *tota facies talis est, vt in genis tripudiare diceres Gratias.* Si genis tantum insidant, cur, quaeso, addita totius faciei mentio? Verba itaque τὸ δὲ ὅλον πρόσωπον e margine in textum migrasse sibi persuadet. — Non consentit Piersonus Verisimil. p. 95. sed alia interpunctione, (post καταλαμπόμενος enim pungit, et τὸ φαίνεται sequentibus iungit,) et leui mutatione sic locum constituit: οἷος τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων ὁ πόντος καταλαμπόμενος. Φαίνεται δὲ ὅλον πρόσωπον· αὐτὰς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Huic emendationi occasionem dedit alius Alciphronis locus in epistola, cuius fragmentum edidit Abresch in Addendis ad Aristaenetum p. 115. v. infra Fragm. V. Ἐνδεδυμένη γὰρ εὐπροσωποτάτη ἐστίν· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται, quae exscripsit Aristaenetus I, 1. Non diffitetur

tamen Pierſonus, *ῥῆσιν* hanc nimis ipſi videri argutam et ſophiſticam. — Ego vero puellae, amaſii pulcritudine abreptae, vti multa ignoſcenda, ſic omnium minime iuſtae orationis ſtructurae neglectum, quem adfectu commoti amamus omnes, vitio vertendum eſſe exiſtimauerim. Quod qui mecum ſentiunt, nihil omnino mutatione opus eſſe facile intelligent.

13. *ἂν τὰς Χάριτας.* Cod. Barberin. habet *ἂν αὐτὰς*, male tamen omiſit *Χάριτας*, quae vox abeſſe non poteſt.

14. *Γαργαφίας.* Vulgata *ἀργαφίας* eſt Codicum Bigotiani et Vaticani. Caeſareus Lambecii [et Barberin.] *ἀγραφίας.* Sine dubio tamen legendum *Γαργαφίας.* Eſt enim Gargaphia fons ille, vbi Dianam lauantem vidit Actaeon, in Boetia, vbi et Orchomenos. *Bergler.* — Ego non legendum tantum, ſed recipiendum putaui. De fonte ipſo vide Interpretes ad Ouidii Metamorph. Lib. III. v. 156. et Vibium Sequeſtr. p. 230. ed. Oberlin.

15. *τὼ χείλη.* Ita ex Ms. Vat. Ex Bigotiano (nec aliter in Barberin.) *τῶν χειλέων τὰ ῥόδα.*

17. *μιγήσομαι.* Medebachius Wakkerus Amoenit. liter. p. 24. non dicam, inquit, quod Thom. Mag. p. 616. obſeruat, *μίγνυσθαι* de *viro* dici, *non de femina*; ſed quis credat, filiam ſic audere ſcribere ad matrem? ſcribe *ἢ τούτῳ ΓΑΜΗσομαι.* — Profecto modeſtius atque decentius. Sed iſtam Thomae Mag. obſeruationem, vti plures, non admodum eſſe veram, oſtenderunt eius interpretes. Minus adhuc offendere poteſt eiusmodi vox in virgine, cui ſanandae ipſa mater helleboro, eoque non vulgari, ſed praeſentiſſimo Anticyrano opus eſſe ſequenti epiſtola teſtatur.

COMMENTARIVS.

5. *ὠσχοφόρον.* Meminit et Lib. I. Ep. 4. vbi vide p. 33.

8. *μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον.* *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti* Lucretius II. v. 159.

Digitized by Google

Idem initio Libri I. *tibi rident aequora ponti.* Leonides [Alexandrinus] in Epigrammate, Anthol. Lib. III. c. 22. (Iacobs Vol. II. p. 180.)

Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη
Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι Ζέφυρος
Νηοβάτην μ' ὄψεσθε. — —

Nec si mihi ridens sternat tranquillitas fluctus, mollemque vndalationem ferat Zephyrus, nauigantem me videbitis. Alii etiam vtriusque linguae scriptores risum tribuerunt mari. *Bergler.* — Cachinni adeo fluctibus tribuuntur a Catullo Carm. LXIV. p. 374. vbi vide Cel. Doeringium, et ab eo laudatos alios.

10. κυναυγής. Hesychius. Κυανόν. εἶδος χρώματος οὐρανοειδές. v. Salmasii Exercitat. Plin. p. 143. a. W.

13. ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς τὰς Χάριτας. Aristaenetus Lib. I. Ep. 10. καὶ τοῖς ὄμμασι Χάριτες, οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δέκας, qui ibi videtur Musaeum illum iuniorem imitatus in augendo numero Gratiarum. Ille ita v. 63. ff.

Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

multae autem ex membris Gratiae fluebant; at antiqui tres Gratias mentiti sunt esse; verum alteruter Herus oculus ridens centum Gratiis pullulabat. Bergler. Aliud eiusdem argumenti epigramma attulit Piersonus Verisimil. p. 96. ex Stratone (Iacobs. Vol. III. p. 73.)

Ψευδέα μυθίζουσι, Θεόκλεες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν
Αἱ Χάριτες, τρίσσαι δ' εἰσὶ κατ' Ὀρχομενόν.
Πεντάκι γὰρ δέκα σεῖο περισκιρτῶσι πρόσωπα
Τοξοβόλοι ψυχέων ἅρπαγες ἀλλοτρίων.

14. τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιποῦσας. Grata et elegans (?) haec adluſio inter ὀρχεῖσθαι et Ὀρχομενός. Fuit autem in hac vrbe [Arcadiae, eaque ob diuitias celebri. v. Dion Chryſ. Vol. II. p. 120.] templum Gratiarum omnium primum. Strabo Lib. IX. p. 635. Ἐτεοκλῆς δὲ τῶν βασιλευσάντων ἐν Ὀρχομενῷ τις Χαρίτων ἱερὸν ἱδρυσάμενος πρῶτος vbi doctiſſimus Caſaubonus inter alia adnotat Theocriti locum Idyll. XVI. v. 104.

Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαὶ, αἳ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι — —

O Gratiae, Eteocleae Deae, quae Minyeum Orchomenum amatis. Bergler.

17. ἐπιθέμενος. Reitzius ad Luciani Amores T. V. Bip. p. 590. per hypallagen explicat Graecis ſolemnem. Sic apud Noſtrum infra Ep. 40. πήραν ἐξηρτημένος et ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ.

18. τὴν Λεσβίαν μιμησαμένη Σαπφώ. Hanc primam a Leucade petra in mare ſe praecipitaſſe prae impatientia amoris erga Phaonem, auctor eſt Menander apud Strabonem Lib. X. p. 694. vbi plus ſatis de ea re nuper adnotatum. *Bergler.*

Epistola II.

Χαρώπη Γλαυκίππῃ.

Μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης. Ἐλλεβόρου δεῖ σοι, καὶ οὐ τοῦ κοινοῦ, τοῦ δὲ ἀπὸ τῆς Φωκίδος Ἀντικύρας, ἥτις, δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. Ἔχε ἀτρέμα, καὶ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξω-

Digitized by Google

θοῦσα τῆς διανοίας. Εἰ γάρ τι τούτων ὁ σὸς πατὴρ πύθοιτο, οὐδὲν διασκεψάμενος, οὐδὲ μελλήσας, τοῖς ἐναλίοις βορὰν παραῤῥίψει σε θηρίοις.

ADNOTATIO CRITICA.

(Hanc epiſtolam edidit etiam Leo Allatius in Notis ſuis ad Ep. VIII. Socraticarum Graece tantum vsque ad verba: ἄπιθι εἰς Ἀντίκυραν, vbi mire auctoris nomen in caſu recto ſcribitur *Alciphum*, forte errore typi pro *Alciphus*, [Minime vero, mi Berglere, Accuſatiuus enim iſte pendet a praecedente *apud*.] nam apud Eraſmum *Alcippus* ſcriptum Chil. III. Cent. I. Adag. 22. vbi initium Epiſtolae XV. Libri I. citat. apud quem tamen alibi *Alciphron*. *Bergler*.)

3. ἥτις δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέξεσας. Vulgata habebat δὲ pro δέον, ſed a Berglero, vt ſuperfluum, parentheſeos ſignis incluſum; qui eius loco primitus ΤΟ fuiſſe credebat. — Vt vero, quae ad hunc locum pertinent, ſtatim coniungam, reliqua addam Bergleri. Et primo quidem in Vaticano Codice legi narrat κωμικῶς, in editione Allatii vero κωρικῶς [quod etiam Barberin. habet, ex quo fortaſſe Allatius ſumſit] ex poſteriore igitur veram lectionem putat ſeſe inueniſſe. Sic enim Aelianum Ep. penultima de meretrice, quam ſub ſpecie virginis ducebat adoleſcens: αἰδουμένη κορικῶς εὖ μάλα, καὶ κατὰ τὸν γαμουμένων νόμον ὑπέκρυπτε τὴν τέχνην, *pudibunda plane vt virgo, et ad morem ſponſarum ſe componens occultabat technam.* Deinde vel αἰσχύνεσθαι vel τὴν αἰδῶ pro gloſſemate habet Berglerus, mauult tamen poſterius, propter κορικῶς, quod non niſi ad αἰσχύνεσθαι referri poſſit, videri autem adſcriptum fuiſſe, vt indicaretur, Infinitiuum poni loco nominis. Alias obſeruaſſe

ſibi viſus eſt apud alium quemdam ἀποζῆν τὴν αἰδῶ. [Ipſe Noſter ita infra Ep. 40.]

Arnaldus etiam Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 286. ineptam tautologiam politiſſimo Alciphroni ab inepto librario donatam eſſe autumat, naſutique gloſſatoris eſſe αἰσχύνεσθαι κορικῶς pronuntiare non veretur. At vero, quod et Pierſonus in Veriſimil. p. 95. animaduertit, iuſto crebrius ad Gloſſemata confugit Arnaldus, quae tamen multam cautionem habent.

Neuter vero horum doctiſſimorum virorum rem tam felici acu tetigit, quam Valkenarius, qui, quum ad Euripidis Phoeniſſas p. 548. librariorum prauos mores mox ſyllabas addendi, mox, idque ſaepius, easdem omittendi notauiſſet, huic noſtro loco medelam adhibuit optimam eo, vt δὲ mutaret in δέον. Virgulam voculae δὲ in antiquiori libro ſuperſcriptam praeteruiderat ſcribae incuria, hinc illa labes, quae viros illos tam male exercuit. Iam vero, ſi δέον ponas, et ita incidas vti incidere operas iuſſi, munda omnia et plana ſunt.

5. ῥίπιζε. Berglerus vertit: *ad te redi*, hac nota adſcripta: potius καὶ μὴ κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε, aut καὶ κατὰ σεαυτὴν τρέπου, vt Lib. I. Ep. 28. in re ſimili: πέπαυσο καὶ τρέπου κατὰ σεαυτόν. Caeſareus Lambecii ῥήπιζε, ita tamen, vt τῷ η Iota ſit ſupra et infra adſcriptum. Pro ἐξωθοῦσα male ed. Allatii ἐξελθοῦσα. Haec *Berglerus*.

Arnaldus Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 286. nihil in his mutandum cenſet, κατὰ σεαυτὴν ῥίπιζε explicans *comprime te*, proprie *flando deprime*. Contrarium enim ἀναρριπίζειν eſſe *excitare, animos addere*, et apud ipſum quidem Noſtrum Lib. I. Ep. 35. et Lib. III. Ep. 22. Similiter et ſimplex ῥιπίζειν ipſum Alciphronem vſurpare Lib. III. Ep. 47. — Sed, vt alia taceam, quid tum de κατὰ facias? nam Tmeſin h. l. ſtatuere durius eſſet, doctiusque, quam pro pedeſtri oratione et vxore piſcatoris.

Doruilius p. 510. Animaduerſionum ad Charitonem κατὰ σαυτὴν γενοῦ, quod Lib. VI. c. 1. occurrit, explicat: *conſideres, inſpicias at-*

Digitized by Google

tenta mente, quae agenda instant. Tum vero de hoc Nostri loco agens nescit, vnde ῥιπίζειν κατὰ σαυτὴν τὸ κακὸν et ἐξωθεῖν τῆς διανοίας de eadem dicatur, nam ῥιπίζειν potius *ventilando excitare* significare. Sic ἀνεγείρειν et ῥιπίζειν στάσιν coniungi apud Aristophanem Ran. 363. coll. Schol. ad eiusd. Eccles. 837. Tum forte ῥίπιζε τὸ κακὸν ἐξωθοῦσα τῆς διανοίας posse exponi: *Excute malum et expelle ex mente, ventilando dissipa, diventila, exstingue*, nam licet saepe videamus, *iactatas mota face crescere flammas*, etiam flando et mouendo quandoque easdem exstingui. — Quamquam vero haec Doruilii explicatio et mihi non satis placet, nolim tamen mea facere, quae Toupius in Ep. Critica (operum Lipsiae editorum Vol. II. p. 98.) more suo h. e. acerbe monet: *Interpretes nihil viderunt. confer Cl. Doruilium ad Charitonem, vbi de hoc loco agit, sed ita agit, vt nihil proficiat, quod in viro doctissimo dolendum.* — Cur vero, mi Toupi, non placuit meliora adferre? quod in tam seuero iudice dolendum. Nam ῥιπίζειν esse *ventilare*, non erat, quod nos doceres et apud Nostrum καταῤῥιπίζειν hoc loco nostro occurrere falsum est. Fortasse igitur tmesin, vti Arnaldus, statuisti? Quod nollem factum!

Ego quidem alia alio tempore suspicatus sum v. c. κατὰ σαυτὴν (sponte) ῥύθμιζέ σε, vel κατὰ σεαυτὴν τρέπου, ῥίζηθεν ἐξωθοῦσα κ. τ. λ. vel ἐντρέπου τοὺς κατὰ σεαυτὴν, reuerere propinquos, parentes tuos. Iam vero optima videtur, quam Berglerus ex simillimo loco Lib. I. Ep. 28. proposuit, emendandi ratio: κατὰ σαυτὴν τρέπου. Sic Aristophanes, quod ipse Berglerus monuit in Acharn. v. 1018. κατὰ σεαυτὸν νῦν τρέπου, [adde etiam Nubes v. 1266. et ibi Ernestium p. 47.] ad quem locum deinde in editione Aristophanis L. B. 1761. notam Kuesteri adscripsit: *Erat formula veteribus vsitata, qua significabant, se omen aliquod oblatum non accipere, sed respuere et auersari*, quae Kuesteri obseruatio tamen ad locum nostrum nihil valet illustrandum. Ego ita inter-

Digitized by Google

preter: *Collige te*, (komme wieder zu dir selbst, besinne dich des Bessern) *damnosamque lubidinem animo expelle*.

Haec scripseram, quum recordarer, adolescentem, quem puella nostra deperiret, teste Ep. praecedente, fuisse ὠσχοφόρον, ideoque *nobiliori genere ortum*. v. supra ad I, 4. Quid si igitur, ita cogitabam, κατὰ σαυτὴν τρέπου idem esset, quod κατὰ σαυτὸν ἔλα ap. Callimachum in Epigr. p. 272. Ern. et Plutarchum de educatione 19, 3. vbi itidem de delectu coniugis sermo est, et Heusingerus adposite Ouidii locum excitat: *Si qua voles apte nubere, nube pari?*

7. μελλήσας. Barber. μελήσας.

9. παραῤῥίψει. Idem liber παραῤῥίψειε, omisso σέ. Nec aliter Allatius.

COMMENTARIVS.

1. μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ — ἐλλεβόρου δεῖ σοι. Vt Proeti filiae, quas secundum quosdam ex amore insanientes, Melampus ab hac insania elleboro nigro curavit, quod ab ipso, vt volunt, Melampodion dictum. Nota Prouerbia de Anticyris, quae geminae, et de elleboro. *Bergler*.

8. βορὰν παραῤῥίψειας θηρίοις. Id quod Andromedae et Hesionae contigit, et aliis quibusdam in Comoedia veteri. *Bergler*.

Epistola III.

Εὔαγρος Φιλοθήρῳ.

Εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων· ἐγὼ δὲ τὴν σαγήνην ἁπλώσας ἠπόρουν ὅ, τι πράξαιμι. Ἔδοξεν οὖν Σισύφειόν τι μοι βουλευσαμένῳ βούλευμα, ἐλθεῖν παρὰ τὸν δανειστὴν Χρέμητα, καὶ ὑποθήκην αὐτῷ καθομολογήσαντι τὸ σκάφος, λαβεῖν χρυσίνους τέσσαρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειε. καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο. Καὶ ὁ Χρέμης ὁ κατεσκληκὼς, ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς, ὁ ταυρηδὸν πάντας ὑποβλέπων, ἴσως ἔρωτι τῆς ἀκάτου, χαλάσας τὸ βαρὺ καὶ ἀμειδὲς, ἀνεὶς τὰς ὄψεις, ὑπεμειδία πρός με, καὶ οἷος εἶναι ὑπουργεῖν πάντα ἔφασκεν. Εὐθὺς μὲν οὖν ἔκδηλος ἦν, οὕτως ἀθρόως τὸ σκυθρωπὸν λύσας, οὐκ ἀγαθόν τι διανοούμενος, ἀλλ' ὕπουλον ἔχων τὸ φιλάνθρωπον· ὡς δὲ ἐνστάντος τοῦ καιροῦ πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπήτει, οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδούς. ἐπέγνων τοῦτον ἐκεῖνον, ὃν ἠπιστάμην πρὸς τῇ Διομήτιδι πύλῃ καθήμενον, τὸν τὴν καμπύλην ἔχοντα, τὸν ἐχθρὰ πᾶσι φρονοῦντα Χρέμητα τὸν Φλοιέα, καὶ γὰρ ἕτοιμος ἦν ἐπιλήψεσθαι τοῦ σκάφους. Ἰδὼν οὖν, εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν, οἴκαδε ἀποτρέχω, καὶ τὸ χρυσοῦν ἀλύσιον, ὅπερ ποτὲ εὐπορῶν τῇ γαμετῇ κόσμον εἶναι περιαυχένιον ἐπεποιήκειν, ἀποσπάσας τοῦ τραχήλου, ὡς Πασέωνα τὸν τραπεζίτην ἐλθὼν, ἀπημπόλησα, καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα

σὺν αὐτοῖς τόκοις φέρων ἀπέδωκα, καὶ ὤμοσα κατ' ἐμαυτοῦ, μήποτε ὑπομεῖναι παρά τινα τῶν ἐν πόλει δανειστῶν ἐλθεῖν, μήδ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκλῆναι. Ἄμεινον γὰρ εὐπρεπῶς ἀποθανεῖν, ἢ ζῆν ὑποκείμενον δημοτικῷ καὶ φιλοκερδεῖ πρεσβύτῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἀπλώσας. Non ſatis facit hoc verbum. Ms. Caeſareus Lamberii ὑπλῶσας. *Bergler.* Ἁπλοῦν eſt *extendere*, de *retibus*, et *velis nauium* vſurpatum. Vide Cel. Schneiderum ad Anacreontem p. 118. et quos ibi laudat *Gronouium* Obſeruatt. Lib. IV. p. 747. Platner. *Geſnerum* ad Orphea p. 92. quibus adde Cl. *Ilgenium* ad Homeri Hymnos p. 329. Iſta vero ſignificatio vix locum hic habere videri poſſit ideo, quod paullo poſt ſequens καινουργῆσαι de damno retibus illato cogitare iubeat. Quo factum eſt, vt *Trillero* Obſeruatt. Crit. p. 112. in mentem venerit legere vel παλαιώσας, *quum vſu conſumſiſſem*, vel ἀπολέσας, quod ipſi, vti et mihi magis illo placet. Lubentius tamen acceſſerim *Arnaldo* in Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 287. qui, quum Lib. I. Ep. 14. meminiſſet occurrere δίκτυον ἀποσχισθὲν, eamdem loco noſtro vocem reſtitui commode poſſe exiſtimavit. Verba eius adſcripſi, vt leuem maculam abſtergerem. *Certum eſt*, inquit, *piſcatorem hic queri rete ſuum lacerum et corruptum fuiſſe, idque deinde, poſtquam foenori acceperat pecuniam*, ſe refeciſſe *teſtatur*. Vltimum *refeciſſe* Arnaldus in verbis: καὶ δῆτα τοῦτο λόγου θᾶττον ἐγένετο inueniſſe ſibi viſus eſt, quae tamen non ad refectionem verticuli, ſed ad conſilium foeneratorem adeundi referenda ſunt. — Nihil mutare ego volui. Piſcator extenderat, ſuspenderatue retia, nec tamen addit, qualia ea inuenerit: ſciſſa fuiſſe ex

Digitized by Google

ſequenti καινουργεῖν facile poteſt ſuppleri.

3. τι (μοι βουλευσαμένῳ.) Pro τι Berglerus ὅ, τι, Barberin. ὅτι. Neutrum placuit. — Loco βουλευσαμένῳ Barberin. βουλευομένῳ. Vulgata tamen melior.

5. χρυσίνους. Ita ex Vaticano [et Barberiniano] Bigotianus χρυσίους. *Bergler.* — Aliis duobus locis χρυσοῦς habet Noſter I, 40. III, 8. ſed χρυσίνους aeque recte.

7. ὑπάρξειε. Barberin. ὑπάρξειεν.

9. ὑποβλέπων. Barberin. ἐπιβλέπων, quod quo minus melius illo putes, vetant, quae obſeruauit Cel. Wyttenbachius Ep. Crit. p. 46.

11. τὸ ἀμειδές. Barberin. vitioſe ἀμειδεὶς, vti paullo poſt pro ἔχων τὸ φιλάνθρωπον — ἔχοι τὸν φιλ.

17. εἰς ὥραν. Ita ex Vaticano, ex Caeſareo Lambecii, et Bigotiano [et Barberin.] οὐδὲ εἰς ὥραν ἡμέραν ἐνδιδούς. Alterutrum redundat, Gloſſ. Eichſt. ἡμέραν praefert.

18. ἀπιστάμην — καθήμενον. Haec omnia deſunt in Cod. Barberin.

20. Φλοιέα. Ita Mss. quaſi Φλοιεὺς a Φλοία. Meurſius de populis h. v. verum pagi Attici nomen cenſet Φλυὰ, licet ipſo adnotante apud Harpocrationem ſit Φλυεία, et apud Suidam Φλυΐα, vnde eſſet Φλυϊεὺς, in Accuſ. Φλυϊέα, quod vt proxime accedens apud Noſtrum reponendum. Sic *Berglerus.* — Φλυεὺς firmat Inſcriptione Sponius Itin. T. II. p. 478. ap. Gronou. Theſ. Antt. Graec. Vol. IV. p. 818.

23. ἀλύσιον. rectius ἀλύσιον. v. interpretes ad Iul. Pollucem Lib. X, 39. in fine.

25. ὡς Πασέωνα. Ita ex Vaticano. Bigotianus [vti et Barberin.] ὥσας Πασείονα, ſine dubio male. Videtur autem ortum ex ὡς εἰς, quorum poſterius ad expoſitionem prioris ab aliquo adſcriptum fuerat; deinde, vt fit, ab alio in contextum fuit receptum, ab alio inde ὥσας factum. Exſtat autem ἐς adſcriptum in margine ex Vaticano. *Bergler.* — De ſcriptura vocis Πασέωνα v. infra ad Ep. 38.

27. σὺν αὐτοῖς τόκοις. Gloſſ. Eichſt. mauult αὐτοῖς τοῖς τόκοις (eiecto σύν.) — Fortaſſe recte v. ſupra ad Lib. I, Ep. 2. p. 22.

28. κατ' ἐμαυτοῦ. Ita ex Vaticano. Caesareus Lambecii et Bigotianus [et Barberin.] ὤμοσα κατελώνας ἐμαυτοῦ. *Bergler*. Notari meretur, quae Glossatori Eichst. in mentem venit, emendatio: καταρώμενος.

30. κατασκλῆναι. Ex coniectura. Ms. Bigot. [et Barberin.] κατακληθῆναι. Ex Vaticano κατακλησθῆναι, vnde aliquis forte coniiceret κατακλυσθῆναι, *inundari*. Κατασκλῆναι confirmatur Ep. sequente, vbi ἀποσκλῆναι. Sed quid opus? sine dubio ad hunc locum respicit Eustathius p. 1508. l. 42. σκλαίνω· ὅθεν παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι τὸ κατασκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ. *Bergler*. — Cod. Dorvil κατασκληθῆναι Dorvilius tamen p. 625. accedit Berglero. v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Dial. Mort. T. II. Bip. p. 539. et Pierson ad Moerid. p. 50.

COMMENTARIVS.

1. εὐοψία. Occurrit haec vox et Lib. I. Ep. 1. *Bergler*.

3. Σισύφειον βούλευμα. Pindarus Olymp. XIII. v. 72. Σίσυφον μὲν πυκνότατον παλάμαις. *Sisyphum quidem collentissimum artificiis*, vbi Schol. inter alia: συνετώτατον βουλαῖς, ἢ γνώμαις. De prouerbio Σισύφου μηχαναὶ ex Aristophanis Acharnensibus v. 390. egerunt Erasmus et Hadr. Iunius. Talia autem Ὀδύσσειον βούλευμα supra Lib. I. Ep 23. et mox Ep. sequ. βούλευμα Παλαμήδειον. *Bergler*.

8. κατεσκληκώς. Lucianus in Somnio §. 29. T. VI. Bip. p. 335 ὠχρὸς δ' ἐστιν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή. cf. eumdem in Hermotimo §. 2. T. IV. Bip. p. 3. W.

13. ἀθρόως. h. l. celeriter. Sic et infra Ep. 50. cf. Abresch Lectiones Aristaenet. p. 73. et Perizon. ad Aelian. V. H. I, 4. W.

15. ὕπουλον. De hoc et aliis eiusmodi vocabulis ὑπόχαλκος — κίβδηλος — ὑπόξυλος — ὕφαλος — πα-

Digitized by Google

ϱάσημος vide Pierſonum ad Herodianum Grammat. p. 447. W.

16. *ἀπῄτει.* Ἀπαιτεῖν omnino *repetere, quod iure debetur,* ideoque *pecuniam aliis creditam.* Sic apud Phalar. Ep. 65. bis *οἱ ἀπαιτούμενοι,* qui de nomine expediendo adpellantur. W.

18. *Διομήτιδι πύλῃ.* Meurſius in Athenis Atticis in fine, vbi portas Athenarum enumerat, ex Heſychio in *Δημιάσι* adducit vnius nomen, quod in Dat. plur. ſcribitur *Διομῆσι* ibi apud Heſychium, vbi forte *Διομῆσι* ſcribendum, vel potius monſtrante nunc Alciphrone *Διομήτισι. Bergler.* — Infra Ep. 51. eſt *Διομήδους πύλη.*

19. *τὴν καμπύλην.* Notum eſt ſubaudiri *βακτηρίαν.* Erat autem geſtamen foeneratorum. Demoſthenes aduerſus Pantaenetum: *μισοῦσί φησιν Ἀθηναῖοι τοὺς δανείζοντας. Νικόβουλος δ' ἐπίφθονός ἐστι, καὶ ταχέως βαδίζει, καὶ μέγα φθέγγεται, καὶ βακτηρίαν φορεῖ. Bergler.*

26. *ἀπημπόλησα.* Eadem vox eſt infra Ep. 46. de qua vide Reitzium ad Luciani Toxarin §. 28. T. VI. Bip. p. 448. W.

27. *φέρων ἀπέδωκα.* Interpres male vertit: *detuli ac reddidi,* quod recte monet Gloſſ. Eichſtad. (Barthius Portenſ.) eſſe potius *μετὰ σπουδῆς καὶ ὁρμῆς ἀπέδωκα.* v. Perizonium ad Aelian. V. H. VIII, 14. et quem non? W.

29. *φθάνοιμι κατακλῖναι.* Alias fere *τῷ φθάνω* Participia iunguntur, ſed Infinitiuum ibidem inuenies infra Ep. 41. cf. Reitzium ad Lucian. T. IX. p. 360.

Digitized by Google

EPISTOLA IV.

Τρεχέδειπνος Λοπαδεκθάμβῳ.

Ὁ γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ἕκτην· ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος. Εἶεν, ὥρα σοι βουλεύματος Λοπαδέκθαμβε, μᾶλλον δὲ μοχλοῦ καὶ καλωδίου ἀπάγξασθαι. Εἰ γὰρ καὶ ὅλην καταβαλοῦμεν τὴν κίονα τὴν τὸ πικρὸν τοῦτο ὡρολόγιον ἀνέχουσαν, ἢ τὸν γνώμονα τρέψομεν ἐκεῖσε νεύειν, οὗ τάχιον δυνήσεται τὰς ὥρας ἀποσημαίνειν, ἔσται τὸ βούλευμα Παλαμήδειον. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Θεοχάρης δὲ οὐ πρότερον καταλαμβάνει τὴν στιβάδα, πρὶν αὐτῷ τὸν οἰκεῖον δραμόντα φράσαι τὴν ἕκτην ἑστάναι. Δεῖ οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι καὶ παραλογίσασθαι τὴν Θεοχάρους εὐταξίαν δυνήσεται. Τραφεὶς γὰρ ὑπὸ παιδαγωγῷ βαρεῖ καὶ ὠφρυωμένῳ οὐδὲν φρονεῖ νεώτερον, ἀλλ' οἶά τις Λάχης ἢ Ἀπολῆξίας αὐστηρός ἐστι τοῖς τρόποις, καὶ οὐκ ἐπιτρέπει τῇ γαστρὶ πρὸ τῆς ὥρας ἢ ἐκείνης τοῦ πίμπλασθαι. Ἔρρωσο.

[Codex Barberinianus nouo hic titulo incipit: Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαὶ παρασίτων.] Hanc epistolam, vt alii iam indicarunt, edidit Lambecius in Prodomo Gelliano, vnde postea recusa in Gellio Gronouiano, Graece tantum. *Bergler.*

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

Inſcr. Λοπαδεκθάμβῳ. Vulgata Λοπαδεχθάμβῳ. Reineſius in ſuo exemplari Prodromi Gelliani (quod tum, quum Berglerus Alciphronem ederet, poſſedit Boernerus Lipſ. Theologus) adſcripſit in margine: malim Λοπαδεκθάμβῳ, nempe quia ἐκθαμβὴς dicitur, vt alia. Nihil tamen mutauerim, etſi non aliunde compoſita ſit vox. *Bergler.* Ego vero ſic dare non haeſitaui. W. — Vnus ex Gloſſatt. Eichſtad. adſcripſit: *Idem mihi quoque in mentem venerat* ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε. *Ariſtophanes Pluto* v. 673. *Forte tamen in nominibus propriis vel fictis a conſuetudine receſſum, cum* ϑ. *ſit aſpirata.*

2. ἀποσκλῆναι. Clariſſ. Kueſterus, qui Ms. Bigotianum mecum benigne communicauit, in margine adnotauit, hunc locum adduci ab Euſtathio p. 1295. lin. 39. τὸ μέν τοι παρὰ Ἀλκίφρονι, ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ etc. *Bergler.* v. Ep. praeced.

3. ὥρα σοι. Arnaldus Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 287. malit τοι, non enim Lopadecthambo adeo aliquid excogitandum fuiſſe, quam Trechedipno. Sed nil mutandum. Sic ſaepe redundant μοὶ, σοὶ, et hac ipſa Ep. ἐγώ σοι αὖος etc.

4. ἀπάγξασθαι. Cel. *Herelius* in Animaduerſion. crit. miſcellis ita: „Opus eſſe „dicit Trechedipnus conſilio, „quanam potiſſimum ratione „prandium accelerare patroni, „et ſtomachum latrantem placare queat; mox ipſe ſtropham facetam, ex fabula, „niſi admodum fallor, quadam „deperdita ſumtam in medium „profert. Cur nunc inter iſta „ſuſpendii mentionem, quaſi „rebus deſperatis omnibus, faciat? Non eſt ſermo, niſi „de euertenda columna, horologium ſuſtinente, quod „confirmant ſequentia: δεῖ „οὖν ἡμῖν τοιούτου σκέμματος, ὃ κατασοφίσασθαι „καὶ παραλογήσασθαι τὴν „Θεοχάρους εὐταξίαν δυνήσεται, iamque certus, quid „agat, apta homo noſter inſtrumenta, vectim reſtimque „circumſpicit. Quapropter

„procul hinc facessat ἀπάγ-„ξασθαι illud, a sciolo in-„trusum, infesto parasitorum „auiditati, atque ideo iram „pectore conceptam, oblata „hac opportunitate, exprimere „gestiente. Eumdem virum „bonum credibile est stulte in-„terpolasse Ep. 7. vbi parasi-„tus alius miseris modis in „conuiuio ad vitae vsque pe-„riculum vexatus exclamat: „οἷα γάρ, οἷα (πάσχει τὰ „δίκαια) λακκόπλουτοι εἰρ-„γάσαντό με. Rectissime „enim Berglerus vncis inclusa, „vt spuria et ab osore aliquo „parasitorum addita, reiicit, „quem adeo labem istam simi-„lem non animaduertisse mul-„tum miror." Hactenus Cl. Herelius. Ruhnkenio tamen in literis ad eumdem datis in ἀπάγξασθαι latere nomen instrumenti videtur. Vtri horum doctissim. Virorum accedam, dubius haereo, ita vtriusque sagacitas placet. Nec tamen omittere debeo, quod Codex Barberin. particulam negandi οὐ ante καλωδίου habeat, ex qua si quis extundere aliquid, quod operae pretium sit, vel velit vel possit, eum profecto mecum omnes laudabunt.

5. πικρόν. Ita scripsisse Alciphronem nolim praestare. Quum vero Codices nil mutent, Barberinianus etiam haud aliter exhibeat, seruari possit, si cum Berglero vertas *molestissimum.* Haud ineptum tamen fortasse μιαρόν. Sic Ep. 6. μιαρὰ γαστήρ. Ep. 10. μιαρὸς ἀλεκτρυών. W.

7. ἐκεῖσε — οὗ. Ita Mss. editiones contra huius epistolae impressae [it. Cod. Barberin.] οὐ habent pro οὗ, cum maximo damno sententiae. *Bergler.*

9. Θεοχάρης. In Prodromo Gelliano editum Θεόχαρις, sicut et ex Vaticano [cui consentit Barberin.] habemus. In Gellio Gronoviano Θεοχάρης, sine dubio recte, vt mox adparet ex [αὐτῷ — τραφεὶς et] Θεοχάρους. *Bergler.*

17. ἐστὶ (post αὐστηρὸς) pro quo Cod. Barberin. exhibet μέν.

18. ἐκείνης. Ita recte ex Vaticano. Editiones [et Barberin.] ἐκεῖνος, nullo sensu. *Bergler.*

18. τοῦ πίμπλασθαι. Forte ἐμπίμπλασθαι sine articulo, aut τοὐμπίμπλα-

σθαι, pro τὸ ἐμπίμπλασθαι. *Bergler.* Cod Barberin. habet του sine circumflexo. Ego pro τινός?

COMMENTARIVS.

Inscr. Τρεχέδειπνος. Aptum Parasito nomen. Athenaeus Lib. VI. p. 242. adpellatiue Ἄλεξις τρεχεδείπνους καταλέγων φησίν; deinde locum subiicit Alexidis in quo parasiti nominatim enumerantur. Contrarium κωλυσίδειπνος, vt est apud Plutarchum Sympos. VIII. c. 6. initio, quamvis deinde quidam ibi in eumdem fere sensum torquere conetur τρεχέδειπνον. *Bergler.* Occurrit etiam apud Iuuenalem Sat. III. v. 67. vbi vide Interpretes.

1. ὁ γνώμων — σκιάζει τὴν ἕκτην. Lucianus in Lexiphane §. 4. T. V. Bip. p. 182. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον. *Gnomon medium horologium inumbrat.* Eadem hora, tempus ineundi conuiuii. *Bergler.*

2. εἶεν. Moeris p. 138. Εἶεν. Ἀττικῶς. Ἄγε δή. Ἑλληνικῶς. cf. Timaeum et ibi Ruhnkenium p. 94. et Phalar. Ep. 2. p. 6. Lennep.

5. κίονα. Columnis imposita fuisse solaria, ex hoc Nostri loco probat Martini *(von den Sonneuhren der Alten.* S. 53. 61. 123.)

8. βούλευμα Παλαμήδειον. Prouerbialiter. Eupolis Comicus apud Athenaeum p. 17. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν. Sic Aristophanes, huius in multis imitator, prouerbialiter Palamedem vocat eum, qui sapienter quiddam excogitauerat, in Ranis v. 1499. Εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σωφοτάτη φύσις, quemadmodum alias Thaletis nomen solet vsurpari. Sed aptissimum est Palamedis nomen, quod etiam ex etymologia talem significat, qualis ipse fuit. Nam cum esset sapientissimus et ingeniosissimus Heroum, *inuentor* exstitit multarum rerum ad vitae commoditatem et iucunditatem. De eius inuentis praecipue videndus scholiastes Euripidis ad Orestem v. 416. vbi de eius fratre Oeace.

Digitized by Google

In illis numerantur aſtrologia et menſurae; quidam et tempora ab illo inuenta dixerunt, referente Euſtathio p. 228. lin. 1. vbi cum ſine dubio temporis menſura et diuiſio intelligi debeat, eoque et horae pertineant, lepide ſane Palamedeum conſilium hic vocaretur, quo horae non ordinantur, ſed turbantur, ſi Palamedes etiam horologia excogitauit. Sed illa temporum inuentio perperam ibi, vt puto, colligitur. Scribit inter alia, poſt talorum et aleae mentionem: τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρήσεως τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν. Deinde adfert eius quatuor verſus, in quibus et haec: — χρόνου τε διατριβὰς σαφεστάτας Ἐφεῦρε — quae illam χρόνου εὕρεσιν debent ſignificare, quod nulla ratione fieri poteſt; nam χρόνου διατριβὴ nihil aliud eſt, niſi in quo vel per quod tempus teritur, et transmittitur, ne longum videatur, cum aliquid agitur temporis fallendi gratia, vt fit in eiusmodi ludicris. *Bergler.*

9. αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. αὔην καὶ ξηρὰν ὕλην iungit Plato de Legibus VI. T. VIII. Bip. p. 270. ὠχρὸς καὶ αὐχμηρὸς Lucianus in Cataplo §. 17. T. III. Bip. p. 197. λιμῶδες καὶ αὐχμηρὸν ipſe Noſter Lib. I. Ep. 25.

11. οἰκεῖον pro οἰκέτην. Gloſſ. Eichſt.

13. παραλογίσασθαι. h. l. facere, vt aberret in computando tempore.

Epistola V.

Ἐκτοδιώκτης Μανδιλοκολάπτῃ.

Χθὲς δείλης ὀψίας Γοργίας ὁ Ἐτεοβουδάτης συμβαλών μοι κατὰ τύχην χρηστῶς ἠσπάσατο καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι παρ' αὐτόν. Καὶ μικρὰ προσπαίξας, ἴθι, πρὸς Διός, εἶπεν, ὦ βέλτιστε, καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἧκε, Ἀηδόνιον ἡμῖν τὴν ἑταίραν ἄγων· ἔστι δέ μοι συνήθης ἐπιεικῶς, καὶ μένει πάντως, ὡς οὐκ ἀγνοεῖς, μικρὸν ἄποθεν τοῦ λεωκορίου. Δεῖπνον δὲ ἡμῖν ηὐτρέπισται γεννικόν, ἰχθύες τεμαχῖται, καὶ σταμνία τοῦ Μενδησίου, νέκταρος εἴποι τις ἄν, πεπληρωμένα. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν ᾤχετο· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Ἀηδόνιον δραμών, καὶ φράσας, παρ' ὅτου καλεῖτο, ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν· ἀγνώμονος γάρ, ὡς ἔοικε, πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου, καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις, τὴν ὀργὴν ἔναυλον ἐγκειμένην ἔχουσα, πλήρη τὴν κακάβην ἀνασπάσασα τῶν χυτροπόδων, ἐδέησέ μου κατὰ τοῦ βρέγματος καταχέοντος τοῦ ὕδατος, εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα, παρὰ βραχὺ φυγὼν τὸν κίνδυνον. Οὕτως ἡμεῖς ἐλπίσιν ἀπατηλαῖς βουκολούμενοι πλείους τῶν ἡδονῶν τοὺς προπηλακισμοὺς ὑπομένομεν.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐκτοδιώκτης, Cod. Barberin. Ἐκδοδιώκτης. Μανδιλοκολάπτῃ. Vnus e Glossatt. Eichst. Μανδαλιο-

κολάπτη vel Μαντιλοκλέπτη; alter Μαινιδοκολάπτη, vel Σκανδικοκολάπτη, vterque tamen lituram fecit.

2. χρηστῶς. Cod. Barberin. χρηστῷ. male.

4. ἴθι. Idem liber ἤθη. et hoc praue.

5. ἧκε. In MStis noſtris [vti in Barberin.] eſt ἧκεν cum ν ἐφελκυστικῷ ob ſequentem vocalem. Male omnino, quum ſententia non niſi *Imperatiuum* admittat, cui non ſolet ν ſubiungi. *Bergler.*

7. πάντως. Gloſſ. Eichſt. μένει, ὥς που καὶ αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖς, aut ſaltem ὡς πάντως οὐκ ἀγνοεῖς.

8. λεωκορίου. Vulgata νεωκορίου. [Barberin. νεΟκορίου]. Leocorion locus eſt Athenis, non ignotus. *Bergler.* v. Commentarium.

8. δεῖπνον δέ. Hoc δὲ inſerui ex Cod. Barberin. quod melius adeſt. Idem habet ηὐτρέπιστο pro ηὐτρέπισται.

9. τεμαχῖται. Vulgata τεμμαχῖται. Arnaldus in Miſc. Obſeru. T. V. p. 287. rectius cum etymologicis ſcriptoribus ſcribi obſeruat τεμαχῖται, eſſe enim a τέμνειν. v. etiam Interpretes ad Thom. Mag. p. 839.

10. Μενδησίου. Berglerus haec adnotat: Μενδήσιος eſt a Μένδης, Aegypti vrbe. Sed quamuis Hellanicus apud Athenaeum Lib. I. extremo in Aegypti vrbe Plinthina dicat primo inuentam fuiſſe vitem, et, propter Oſirim Aegyptiorum Deum, quem Bacchum plerique putant, veriſimile videatur in Aegypto primum inuentam, negat tamen Herodotus Lib. II. c. 77. in Aegypto dari vitem, et Lib. III. c. 6. ex Graecia et Phoenicia illuc vinum importari dicit. Quare potius hic *Mendaeum* vinum intellexerim, cuius apud Athenaeum Lib. I. p. 29. Cratinus et Hermippus meminere, nec non Menander apud eumdem Lib. VIII. p. 364. nempe a Mende Thraciae vrbe. Stephanus Byz. Μένδη, πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Μενδαῖος οἶνος. Interim tamen Iulio Polluci Lib. XXVII. Segm. 15. p. 573. tamquam diuerſa vina commemorantur Μενδαῖος, Μενδήσιος. Hactenus *Berglerus.*

Etſi vero Herodotus vitem in Aegypto naſci ſine cauſſa negauerit, (vide quos laudat

Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 147. et ad illum Herodoti locum Wesselingius, et ad Xenoph. Ephes. Tib. Hemsterhusius Misc. Obseruatt. Vol. VI. p. 295.) tamen, quum σταμνία vasorum, quibus Thraciae vina conderentur, propria fuisse videantur ex eo, quod Hesychius v. σταμνίον, vbi praeter Thasium etiam Mendaei mentio fit, attulit, parum aberat, quin Berglero accederem. Quamquam vero in hoc aliquid nouare religioni duxi, aliam tamen loco opem ferre non dubitaui, qua nitorem ei natiuum restitui posse putarem. Praeeunte igitur Cod. Barberin. post Μενδησίου. incisum posui, quo fit, vt verba εἴποι τις ἄν, quae in vulgata interpunctione non satis recte posita viderentur, nunc optime quadrent. Εἴποις ἄν. eodem sensu v. infra Ep. 10.

13. περιπεσεῖν. Pro quo solus Lambecianus habet περιβαλεῖν. — ibid. πειραθεῖσα. Bigotianus παραθεῖσα. male. *Bergler.*

15. ἔναυλον ἐγκειμένην. Posteriorem vocem nil nisi explicationem prioris esse, iam antea suspicatus eram, quam Arnaldum Misc. Obseru. T. V. p. 287. liceret inspicere. At vero eidem deinde aliud magis adrisit commentum: vtrumque vocabulum seruandum censet, sed pro priori ἔναυλον leui mutatione legendum ἄνουλον (ab οὐλή, cicatrix) *adapertum vlcus*, quod *cicatricem non traxerit*. Quum vero parasitus meretricis ὀργὴν ἄνουλον adpellet, indicare eius iram nondum deferbuisse, sed altum vulnus animo, adolescentis auaritia exulcerato, inhaerere. Sed ista emendatio iis adnumeranda esse videtur, quae inde oriri solent, si quando vox quaedam, rarior praesertim, ex recenti lectione animo obuersetur, quam igitur primo cuique loco, in quo similitudo quaedam est, adaptare solemus. Rectius igitur h. l. Glossema statuendum sit, quod et vni e Gloss. Eichst. placet, alteri non item, ad Hesychium prouocanti. Ceterum de voce ἔναυλος v. Thomam Mag. et eius interpretes. Ruhnkenium ad Timaeum p. 100. ed. poster. et Wernsdorfium ad Himerium p. 186.

18. εἰ μὴ φθάσας — κίνδυνον. Bigotianus: παρὰ

βραχὺ et φυγὼν non habet, truncata non tam sententia, quam elegantissima phrasi, quae et in Vaticano violatur praua distinctione, sic: εἰ μὴ φθάσας ἀπεπήδησα παρὰ βραχὺ, φυγὼν τὸν κίνδυνον. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. Ἐτεοβουτάδης. Nobilis familia Athenis Ἐτεοβουδάται. Harpocratio. Suidas. Vide et Meursium de populis Atticae in Βούτεια. Βουτάδαι. *Bergler.*

2. συμβαλών μοι — κατεμέμφετο. Aristophanes in Auibus v. 136. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται. *Bergler.*

2. ἠσπάσατο, καὶ κατεμέμφετο, ὅτι μὴ θαμίζοιμι. Plato de Rep. Lib. I. sub initium: εὐθὺς οὖν με ἰδὼν ὁ Κέφαλος ἠσπάζετό τε καὶ εἶπεν· ὦ Σώκρατες, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρῆν μέν τοι. *Bergler.*

4. ἴθι πρὸς Διὸς — καὶ μετὰ βραχὺ λουσάμενος ἧκε. Aristophanes in Auibus v. 129. πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου Ὅπως παρέσῃ μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία, Λουσάμενα πρῴ. Inuitatio ad coenam. *Bergler.*

5. λουσάμενος ἧκε. Aristophanes in Lysistrata v. 1064. vbi itidem inuitatio ad coenam; ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. πρωὶ δὲ χρὴ τοῦτο δρᾷν λελουμένους αὐτοὺς καὶ τὰ παιδία. *Bergler.*

6. συνήθης ἐπιεικῶς. Idem est infra Ep. 70. W.

8. λεωκορίου. Hesychius: τῶν Λεὼ θυγατέρων μνημεῖον, τὸ καλούμενον Λεωκόριον, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ. Photii Lex. Ms. Λεωκόριον. ἱερὸν Ἀθήνησι· τοῦ δὲ Λεὼ θυγατέρες ἐγένοντο τρεῖς, Φασιθέα, Θεόπη, Εὐβούλη, αἳ παρθένοι ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐσφαγιάσθησαν κατὰ χρόνον ἑκόντος τοῦ πατρὸς ἐπιδόντος. ὁ δὲ Λεὼς υἱὸς ἦν Ὀρφέως, ᾗ ἐπώνυμος καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή. W.

9. γεννικόν. Sic recte non γενικόν. Hesychius: γεννικῶς. ἰσχυρῶς, γενναίως. W.

13. ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν. Notandus verbi ἐδέησα talis vsus. Alias frequens μικροῦ, ὀλίγου, et μικρὸν, ὀλίγον ἐδέησα. *Bergler.*

16. κακάβην. Moeris p. 206. Κακκάβη. Ἀττικῶς. Κάκκαβος. Ἑλληνικῶς. cf. et Eustathium p. 1390. et Gesnerum Thes. v. Cacabus. W.

21. προπηλακισμός. Est apud Phalaridem Ep. 68. Saepius occurrit apud Dionem Cassium. v. Ind. Reimari. Vnde dictum, vide apud Valkenarium Animadu. ad Ammonium p. 44. W.

Epistola VI.

Ἀρτεπίθυμος Κνισοζώμῳ.

Ἀγχόνης μοι δεῖ, καὶ ὄψει με οὐ μετὰ μακρὸν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχοντα. οὔτε γὰρ ῥαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν, καὶ τὴν ἄλλην παροινίαν τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἐρανιστῶν, οὔτε τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδδηφάγου γαστρὸς κρατεῖν· ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ, καὶ οὐ πρὸς κόρον μόνον, ἀλλ' εἰς τρυφήν· τὸ πρόσωπον δὲ τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται, καὶ κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσταλῆναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος. Ἰού, ἰοὺ τῶν κακῶν, οἷα ὑπομένειν ἡμᾶς ἀναγκάζει ἡ παμφάγος αὕτη καὶ παμβορωτάτη γαστήρ. Ἔκρινα οὖν πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας ἀποπτύσαι τὸ ζῆν, ὀδυνηροῦ βίου κρείττω τὸν καθ' ἡδονὴν θάνατον ἡγησάμενος.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀρτεπίθυμος. Ita ex Vaticano [et Barberin.] Bigotianus Ἀρτεμίδωρος, nimis ſerium nomen pro Paraſito. Vulgatum eſt ioculare, qualia ceterorum omnium apud Noſtrum. *Bergler.*

Κνισοζώμῳ. Gloſſ. Eichſtad. Κνισσόζῳ. Κνισσόζος, id eſt, ὀσφραντὴς τῆς κνίσσης. Argute!

1. οὐ μετὰ μακρόν. Berglerus ediderat: οὐ μετὰ μικρὸν, vncis tamen τῷ οὐ incluſo. Cod. Barberin. illud οὐ et μικρὸν etiam exhibet. Quum autem veriſimilius ſit, literulam vnam mutatam, quam voculam eiectam eſſe, malui accedere *Irmiſco*, qui in Corollariis Diſſ. ſaepius laudatae adnexis legi iubet μακρὸν, vel μακρὰν, quorum prius placet etiam *Medebachio* Amoenit. literar. p. 24. et Gloſſ. Eichſtad. cf. et Doruilium ad Chariton. p. 419. Saepius ita Noſter v. infra Ep. 15. vbi v. Berglerum et Ep. 49. — Cenſor tamen Medebachii in Biblioth. philol. Goettingenſi (Mutzenbecheriana) Vol. I. P. 3. p. 67. monet, μετὰ μικρὸν hoc ſenſu ſibi non occurriſſe, et apud Alciphronem eſt vbique εἰς.

4. ἀπουλουμένων. Haec eſt marginalis ſcriptura ex Vaticano, ſine dubio ex meliori Codice excerpta, vt alia in eodem marginalia et interlinearia. In contextu eſt ἀπολλυμένων, ſicut et in Caeſ. Lambecii ac Bigotiano [Barberin. ἀπολλυνομένων] Notum autem in hac imprecationis formula non in *praeſenti* hoc verbum, ſed in *futuro* vſurpari. *Bergler*, quem et vide ad Lib. I. Ep. 37.

6. τρυφήν. Cod. Barberin τροφήν. male.

8. τὸν ἕτερον. Idem liber ἑτέροιν, et hoc vitioſe.

9. συσταλῆναι. Gloſſ. Eichſtad. συσκλῆναι. ſine dubio melius vulgato.

13. κρείττω. Cod. Barberin. κρείττονα.

Digitized by Google

COMMENTARIVS.

1. Ἀγχόνης μοι δεῖ. Piersonus Verisimil. p. 140. ex Euripidis Fragmentis adfert: Δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πέτρων ῥίπτειν ἄπο, nec oblitus est huius nostri loci, in quo tamen μετὰ μικρὸν cum Berglero retinet.

3. οὔτε γὰρ τὰ ῥαπίσματα οἷός τε εἰμὶ φέρειν. Apud Terentium in Eunucho Act. II. Sc. 2. qui Parasitum se negat agere posse: *At ego infelix neque ridiculus esse, neque plagas pati possum.* Sane tales sunt inepti ad artem parasiticam. Plautus in Captiuis Act. I. Sc. 1. v. 20. *Nisi qui colaphos perpeti potest parasitus, frangique ollas in caput, ille vel mendicatum eat.* Nam veri Parasiti *plagipatidae* sunt, et *duri Capitones* apud eumdem, et *incudes*; vt ille Aristophontis Comici parasitus ὑπομένειν πληγὰς, ἄκμων, καὶ κονδύλους, *ad tolerandas plagas et pugnos incus*, apud Athenaeum Lib. VI. p. 238. *Bergler.*

3. παροινίαν. Petulantia ex nimio vini vsu orta, deinde, vt recte obseruat Lennepius ad Phalar. p. 45. apud citerioris aetatis scriptores saepe perinde atque ὕβρις. Est apud Nostrum infra Ep. 46. 51. 71. — Παροινεῖν habet Dionys. Halicarn. de admiranda vi dicendi in Demosthene T. VI. Reisk. p. 987 et 989. v. et Interpretes ad Thomam Mag. p. 639.

4. ἐρανιστῶν; qui de symbolis coenant. *Bergler.* v. Casaub. ad Theophr. p. 168. et Cel. Wolfium ad Platon. Sympos. p. 17.

4. τῆς μιαρᾶς καὶ ἀδδηφάγου γαστρός. Ventri maledicere ab Homero didicerunt, vt alia pleraque siue seria siue iocosa. Odyss. P. v. 470. cum Antinous, vnus procorum, in conuiuio Vlyssem adhuc ignotum et mendicum iactu scabelli percussisset, iste indignabundus dicit:

Οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος,
Ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι
Βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇσ' οἴεσσιν·

Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γάστερος ἕνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.

et Odyſſ. Σ. v. 52. vbi idem Vlyſſes cum Iro depugnaturus, quamuis in praemium victoriae propoſito ventriculo, ſanguine et aruina farcto, atque iam feruente, tergiuerſatur.

Ὦ φίλοι, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρήμενον· ἀλλά με γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

Hinc Diphilus Comicus in Paraſito inter alia conuitia *τὴν γαστέρα* dicit *θεοῖς ἐχθρὰν*, apud Athenaeum Lib. X. p. 422. et Alexis Comicus ibidem ſatis facete, *Si quis demat homini ventrem, nullas iniurias, nullas ignominias ei amplius obuenturas. Bergler.* Ἀδδηφαγεῖν eſt etiam apud Noſtrum Lib. I. Ep. 21.

5. *ἡ μὲν γὰρ αἰτεῖ.* Odyſſ. H. v. 216. Vlyſſes:

Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Ἔπλετο. ἥτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ.

mox v. 219.

— — ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πίνεμεν· ἐκ δέ με πάντων
Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.

Bergler.

Epistola VII.

Ἑτοιμόκορος Ζωμεκπνέοντι.

Ἰατταταιὰξ, τίς ἦν ἡ χθὲς ἡμέρα, ἢ τίς δαίμων, ἢ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐῤῥύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι. Εἰ μὴ γὰρ ἀναζεύξαντά με τοῦ συμποσίου κατά τινα ἀγαθὴν τύχην Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἴκαδε, καὶ ἀπερᾷν ἀπηνάγκασεν, ἔπειτα διατεμὼν φλέβα, ῥυῆναι τὸ πολὺ τοῦ αἵματος ἐποίησεν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀνεπαισθήτῳ με τῷ θανάτῳ διαφθαρέντα ἀπολωλέναι. Οἷα γὰρ, οἷα (πάσχει τὰ δίκαια) λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με, ἄλλος ἄλλοθεν περιττὰ πίνειν, καὶ πλείονα ἢ κατὰ τὸ κῦτος τῆς γαστρὸς ἐσθίειν ἀναγκάζοντες. Ὁ μὲν γὰρ ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν, ὁ δὲ κόπαιον εὐμέγεθες παρώθει ταῖς γνάθοις, ὁ δὲ κρᾶμα, οὐκ οἶνον, ἀλλὰ νάπυ καὶ γάρον καὶ ὄξος ἐργασάμενος, καθάπερ εἰς πίθον ἐνέχει. ἅτινα, λέβητας, πιθάκνας, ἀμίδας ἐμημεκὼς ἀπεπλήρωσα· ὥστε αὐτὸν τὸν Ἀκεσίλαον θαυμάζειν, ποῦ καὶ τίνα τρόπον ἐχώρησε τοσοῦτος ὁ τῶν βρωμάτων φορυτός. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ θεοὶ σωτῆρες καὶ ἀλεξίκακοι προὔπτου με κινδύνου φανερῶς ἐξείλοντο, ἐπ᾽ ἐργασίαν τρέψομαι, καὶ Πειραιεῖ βαδιοῦμαι τὰ ἐκ τῶν νεῶν φορτία ἐπὶ τὰς ἀποθήκας μισθοῦ μετατιθείς. Ἄμεινον γὰρ

ἐπὶ θύμοις καὶ ἀλφίτοις διαβόσκειν τὴν γαστέρα, ὁμολογουμένην ἔχοντα τὴν τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν, ἢ πεμμάτων ἀπολαύοντα καὶ Φασιανῶν ὀρνίθων, τὸν ἄδηλον ὁσημέραι θάνατον ἀπεκδέχεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ζωμεκπνέοντι. Cod. Barberin. Ζωμοεκπνέοντι.

1. Ἰατταταιάξ. rectius fortasse Ἰατταττιάξ. vide Thomam Magistrum p. 463. s. et ibi Interpretes. Hesychius Ἰατταιὰξ (mendose) exponit per φεῦ.

2. ἐῤῥύσατο. Cod. Barberin. vno ρ. ἐρύσατο.

2. ἀκαρῆ. Gloss. Eichstad. mauult ἀκαρεί.

5. αὐτονεκρόν. Barberin. αὐτὸν νεκρόν.

6. ἕνα τῶν κάτω. Vt haec cohaereant, post θεασάμενος inserendum καὶ, aut, quod malo, nouissima ἕνα τῶν κάτω, vtpote quae e margine in textum videntur irrupisse, eradenda sunt. Sic *Arnaldus* Misc. Obseru. T. V. p. 288. — Ego vero τὸν ἕνα τῶν κάτω h. l. nolim expungi, quum in narrandis periculis verbosiores esse soleamus.

6. μαθηταῖς ἐπιτάττων Φοράδην ἀνελὼν ἤγαγεν. Ita omnes tres Msti. Mihi tamen locus non videtur sanus. Puto, τοῖς μαθηταῖς ἐπΕταττΕν ἀνελΕΙν, ΚΑΙ Φοράδην ἤγαγεν, vt verti. *Bergler.* Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 288. hanc a Berglero adlatam medicinam non reiicit, sed leuiori cum mutatione sententiam restitui posse existimat, si solum ἀνελὼν mutes in ἀνελεῖν, hoc sensu: *A discipulis iussu suo sublatum domum suam deduxit.* Vulgatam tamen tuetur Reitzius ad Luciani Toxarin T. VI. Bip. p. 425. vbi, qui Berglerum, Arnaldumque vel maxime videtur offendisse, plurium Participiorum sine copula concursus, pluribus, Alciphronisque ipsius exemplis (I, 4. παθοῦσα — ἀπολιποῦσα. III, 43. ξυράμενοι — λουσάμενοι — ἀφέντες) defenditur.

Digitized by Google

11. *πάσχει τὰ δίκαια.* Quae hic tamquam separanda a ceteris notaui, ex margine esse arbitror, addita ab aliquo osore parasitorum, qui iudicauerit *digna pati* edacissimum hominem. Videtur autem et hic deesse articulus ante *λακκόπλουτοι*, propter antecedens *οἷα* omissum. (v. supra Cel. Herelium ad Ep. 4.) Vnus ex Gloss. Eichstad. adscripsit: *οἷα πάσχειν οἱ Νικίαι, οἱ λακκόπλουτοι.* Felicius *εὐστοχώτατος* Fr. Iacobs in Exercitatt. criticis in scriptores veteres (1796.) p. 11. cui corrigendum fortasse videtur: *οἷα γὰρ, οἷα κοὐκ ἀνάσχετα κακὰ οἱ λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με*, quae fortasse deriuauerit auctor ex Xenarcho apud Athenaeum Lib. XIII. p. 569. A. — — *δεινὰ, δεινὰ, κοὐκ ἀνάσχετα Ἐν τῇ πόλει πράττουσιν οἱ νεώτεροι.* Euripides in Ione v. 636. *κεῖνο δ᾽ οὐκ ἀνάσχετον.*

12. *ἄλλοθεν.* Cod. Barberin. *ἄλλοτε.*

14. *ἀλλᾶντα.* Idem liber *ἀλᾶντα.* vitiose.

15. *κόπαιον.* Ita Msti omnes, vnus *κοπαῖον.* Philoxeni glossae: *κόπεον, frustum.* Aliquis putasset *κόπανον* legendum. Considerandum, an similiter *ἄρτος τρισκοπάνιστος*, et *τετράτρυφος, ἑκτάβλωμος.* *Bergler.* Gloss. Eichstad. *πόπανον.*

17. *ἐργασάμενος.* Bigotianus minus recte *ἐργαζόμενος.* *Bergler.*

18. *πιθάκνας.* Lucianus in Timone §. 45. T. I. Bip. p. 114. vbi itidem de parasito: *πίθους ὅλους παρ᾽ ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς.* Ceterum Cod. Barberin. habet *πιθάκια*, vti et apud Nostrum infra Ep. 15. vbi v. Bergleri notam. Vulgata tamen etiam recte habet. v. Hesychium et eius interpretes.

20. *ἐχώρησε — φορυτός.* Ita omnes tres Msti, [et Barberin.] sine dubio omnes ex Codice aliquo male interpolato. Ego verti, quasi esset: *τίνα τρόπον ἐχώρησΑ τοσοῦτον βρωμάτων φορυτόΝ*, *quomodo capere potuerim tantam ciborum colluuiem*, nec aliter legentum esse censeo. *Bergler.* — Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 288. breuius iusto defungitur, qui tantum Acesilai medici stuporem Alciphronis esse putat, reliqua aliquem para-

Digitized by Google

fiti ingluuiem miratum adscripfiffe, infipida enim, praefertim illud ποῦ καὶ τίνα τρόπον effe, et caudam trahere. Non credo. An, quod ego pofui, τοσοῦτοΣ — Φυρυτὸς locum habere poffit, videant alii.

24. Πειραιεῖ. Gloff. Eichftad. Πειραιάδε. Sine dubio rectius.

25. μετατιθείς. Cod. Barberin. μεταθείς.

26. ἐπὶ θύμοις. Mss. coniunctim [etiam Barberin.] ἐπιθύμοις. Male. Ἐπὶ hic, vt in facra fcriptura [Matth. IV. 4. ad quem locum Rhoerius in Feriis Dauentr. p. 86. Berglerum, laudatum tamen, exfcripfit.] οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, cui fimile apud Platonem: οὐκ ἂν αὖ δοκεῖς μοι, ἐθέλειν ἐπὶ τούτοις μόνοις ζῆν, in Alcibiade I. fub initium. Synefius Ep. 148. ἀριστῶμεν ἐπ' ἀλφίτοις. Thymo autem vefci folitos Athenienfes tenuiores adparet vel ex Ariftophanis Pluto v. 253. [vbi Cod. Dorvil. tale praebet huius vocis interpretamentum: Ἀγριοκρόμμυον, ᾧ χρῶνται οἱ πένητες δι' ἄκραν ἀπορίαν. cf. v. 628.] *Bergler.*

26. ἄδηλον. Cod. Barberin. ἄξιον. haud recte, nam ἄδηλον oppofitum antecedenti ὁμολογουμένην.

COMMENTARIVS.

3. παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι, ad plures abire, mori. v. inprimis Kuefterum ad Ariftophanis Ecclefiaz. v. 1065. W.

5. ἡμιθνῆτα. ἡμιθνής inueni etiam apud Dionyf. Halicarn. Lib. III, 20. IV, 4. ἡμιθανεῖς, VI, 93. — νεοθνὴς eft ap. Platonem. v. Timaeum h. v. W.

7. Φοράδην. Hefychius: ὁ φερόμενος βασταγμῷ. Lucian. Gallo T. VIII. Bip. p. 303. Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένος. W.

8. ἀπερᾶν. Verbum probum, fed Lexicographis ignotum. *Bergler.* ἀπεμεῖν frequentius.

12. λακκόπλουτοι. cf. quae fupra ad Lib. I. Ep. 9. adnotata funt.

Digitized by Google

13. κύτος τῆς γαστρός. Thomas Mag. κύτος. αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησις τοῦ δέ τινος σκεύους. Bernardus ibi ex Aretaeo Capp. p. 50. adfert κοιλίης κοῖτος.

14. ἀλλᾶντα. Sic cui volupe ſit farcimine veſci, ad morem veterum confecto, is adeat Scholiaſten ad Ariſtoph. Equites v. 363. W.

22. προὔπτου κινδύνου. Προὔπτος Attica craſi pro πρόοπτος, i. e. προφανής. v. Pierſonum ad Moer. p. 330. qui vſum vocis comprobat ex Sophoclis Oed. Colon. v. 1503. Aeſchyli Septem Theb. v. 854. Ariſtophanis ap. Athenaeum Lib. XIII. p. 559. Phoenicidis ap. Stobaeum Flor. Grot. p. 45. W.

27. ὁμολογουμένην. cf. infra Ep. 16. in fine, et fere eadem, quae hic, et iisdem verbis inuenies. W.

Epistola VIII.

Οἰνοπήκτης Κοτυλοβροχθίσῳ.

Ἴθι λαβὼν τὴν σύριγγα καὶ τὰ κύμβαλα ἧκε περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν τὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον, ἔνθα συμβαλεῖν ἡμῖν ἀλλήλοις ἔξεσται· καὶ τὸ ἐντεῦθεν. ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν ἄγειν παρὰ τὸν νεόπλουτον, τὸν Θηριππίδην τὸν Αἰξωνέα. Διακαῶς δὲ αὐτῆς οὗτος ἐρᾷ, πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, καὶ δαπανᾶται οὐκ ὀλίγα μάτην. Ἠσθημένη γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκκεκαυμένον τοῦ μειρακίου, θρύπτεται καὶ συνεχῶς ἀκκίζεται· καὶ πλείονα ἐπὶ πλείοσιν ἀποφερομένη, οὔ φησιν ἑαυτὴν ἐπιδώσειν, εἰ μὴ

τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις λάβοι. Ὥρα οὖν καὶ βίᾳ ταύτην, εἰ συνήθως ἀντιτείνοιτο ἡμῖν, ἀποσπᾷν. δύω δὲ ὄντε καὶ ἐῤῥωμένω, τάχιστα αὐτὴν ἀτάξαιμεν. Θηριππίδης δὲ εἰ τοῦτο αἴσθοιτο, καὶ τοὔργον ἐπιγνοίη τῆς ἡμετέρας ἀγρυπνίας κατόρθωμα, ληψόμεθα χρυσοῦς τοῦ νέου σκέμματος οὐκ ὀλίγους, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα, καὶ προςέτι τὴν οἰκίαν εἰςιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν, καὶ τὸ χρῆσθαι τολοιπὸν ἀνεπικωλύτως. Τάχα δὲ οὐδὲ παρασίτους ἡμᾶς, ἀλλὰ Φίλους ἡγήσεται. οἱ γὰρ παράκλησιν εἰς εὐποιΐαν μὴ ἀναμείναντες, οὐκέτι κόλακες, ἀλλὰ Φίλοι λογίζονται.

ADNOTATIO CRITICA.

Οἰνοπήκτης. Gloss. Eichst. οἰνοπλήκτης.

3. ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ἐπὶ τὴν ἄγνον. Ex Vaticano ἐπὶ τὸν χρυσοῦν στεφίωπον, ἐπὶ τὸν ἀγρόν. Ex Bigotiano: ἐπὶ τ. χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἁγνόν. Ex Caes. Lambecii: ἐπὶ τὸν χ. στεφίωπον ἐπὶ τὸν ἁγνόν. [quem sequitur Barberin.] Supra Lib. I. Ep. 39 circa finem editiones, κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπὸν ὡς ἐπὶ τὴν ἄγνον κατιόντι, quod et hic sequor. *Bergler.* Gloss. Eichstad. post στενωπὸν inseri suadet τόν. Recte.

5. τὴν ἑταίραν. Cod. Barberin. male ἑτέραν. nec melius quod statim sequitur παρὰ in περὶ commutauit.

6. Αἰξωνέα. Bigotianus Ἀξονέα male. [Barberin. ΑἰξΟνέα.] Non ignoti Αἰξωνεῖς Athenis δημόται. *Bergler.*

7. ἐρᾷ. Finitur his haec epistola in Bigotiano, in Caes. Lambecii adhuc adhaeret ἐξ οὗ [adhaeret etiam in Barberin. nihil tamen amplius.] In Vaticano nihil deest. *Bergler.*

Digitized by Google

17. τοῦ νέου σκέμματος. Adridet, quod Maius in Hiſt. de la Rep. des lettres T. XI. p. 148. poſt eum Reiskius Miſcell. Lipſ. nou. T. V. p. 728. nuperrime Cel. Iacobs Exercitatt. Critt. T. II. p. 136. coniecerunt: νέου κόμματος. Quod ſi vero σκέμματος, ſubaudito ἕνεκα, interpreteris, vti fecit Berglerus, *ob hoc nouum commentum*, nihil mutandum eſt. — Vnus ex Gloſſat. Eichſt. accedit Maio et Reiskio in νέου κόμματος, additque ex Theophraſto 21. καινὸν ποιῆσαι ἀποδοῦναι, monet tamen, alias apud Ariſtophanem numos νέου κόμματος male audire. — Alter vero longe alia commentus, putat σκέμματος non ad numos, ſed ad iuuenem νεόπλουτον referendum eſſe. Alciphronem fortaſſe in animo habuiſſe σκύμνον ap. Eurip. Rheſ. v. 381. vel, quod propius ad literam, θρέμματος reponendum eſſe. Ingenioſe ſatis, ſed nimis coacte.

COMMENTARIVS.

4. ἀπὸ Σκίρου λαβοῦσι Κλυμένην τὴν ἑταίραν. Scirus locus Athenis, ſaepe memoratus auctoribus. Ibi ſedebant meretrices. Stephanus Byz. in Σκίρος. de Attico Sciro: ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. *Bergler.* Σκίρον. τόπος Ἀθήνησιν, ἐφ' οὗ οἱ μάντεις καθέζονται. Photii Ms. Lex. v. infra Ep. 25.

6. διακαῶς ἐρᾷ. Lib. I. Ep. 27. ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου. *Bergler.* Alias ἐρᾶν κακῶς. Lib. I. Ep. 35. et 39.

9. θρύπτεται καὶ ἀκκίζεται. Θρύπτεσθαι idem eſt, quod ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιεῖν, quam phraſin verbo ἀκκίζεσθαι bis iungit Alciphron Lib. I. Ep. 31. et 37. haud longe ab initio. W.

12. τὸ χωρίον πρὸς τοῖς ἀργυρίοις. Ambiguum eſſe poſſit, praecipue ſi ſit τὸ χωρίον τὸ πρὸς etc. ſic enim intelligeretur praedium aliquod *circa* argentifodinas, maxime in Laureo. *Bergler.* Gloſſ. Eichſtad. vertit: *vna cum* argentifodinis.

16. *κατόρθωμα.* Thomam Magistrum, hanc probatissimam vocem reprobantem in ordinem coegerunt interpretes v. edit. Bernard. p. 514. f.

19. *τὴν οἰκίαν εἰσιέναι ἐπ' ἀδείας ἕξομεν.* Sic et apud Terentium in Eunucho Act. V. Sc. 9. v. 27. parasitus itidem de conficienda Regi suo amica: *hoc si efficio, postulo, ut tua mihi domus Te praesente absente pateat: inuocato ut sit locus semper. Bergler.*

19. *τὸ χρῆσθαι.* De notione *utilitatis* huic voci adhaerente vide Pet. Horreum Miscellan. Crit. p. 11. copiose, quod solet, nec neglecto Alciphrone disputantem.

22. *εὐποιΐαν.* supra Lib. I. Ep. 10. *Bergler.*

Epistola IX.

* * * — * * *

Ἀποπειρώμενος τῶν σκυλακίων εἰ λοιπὸν ἐπιτήδεια κατὰ δρόμον, λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας ἐξαίφνης ἀνέστησα. τὰ δὲ σκυλάκια οἱ ἐμοὶ υἱεῖς τῶν ἱμαντίων ἀπέλυσαν. Καὶ τὰ μὲν ἐθορύβει, καὶ ἐγγὺς ἦν ἑλεῖν τὸ θηρίον; ὁ λαγωὸς δὲ τοῦ κινδύνου φυγῇ ὑπερβὰς τὸ σιμὸν, φωλεοῦ τινος κατάδυσιν εὕρετο. Μία δὲ ἡ προθυμοτέρα τῶν κυνῶν, ἤδη κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι, συγκατῆλθεν εἰς τὴν ὀπὴν τῆς γῆς, ἐντεῦθεν ἀνελκύσαι βιαζομένη τὸ λαγώδιον, καὶ θραύει τοῖν προσθίοιν ποδοῖν τὸν ἕτερον. Καὶ ἀνειλόμην χωλεύουσαν σκύλακα ἀγαθὴν, καὶ τὸ ζῶον ἡμίβρωτον· καὶ γέγονέ μοι κέρδους ἐφιεμένῳ λυπροῦ ζημίαν μεγάλην ἀπενέγκασθαι.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

(Hac epiſtola incipit Codex Vindobonenſis, quem Illuſtris olim Gentilottus Bergleri rogatu contulerat quidem, ſed in locis tantum huic ſuſpectis, ideoque haud contemnendum ſpicilegium reliquit. v. Praef. Ceterum Codicis iſtius, cui, vt diſtinguerem a priori, libro primo vſurpato, literam B. adſignare placuit, Index hic eſt: Ἐπιστολαὶ Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἀγροικικαί.)

***. Nihil deeſt, niſi titulus huius epiſtolae. *Bergler.* ignorat etiam Vind. B.

2. *λαγωόν.* Cod. Vind. B. ſemper ſcribit λαγῶιος, λαγῶιδιον, ζῶιον. W.

3. *οἱ ἐμοὶ υἱεῖς.* Vulgata *οἱ μέν.* Cod. Vind. B. *οἱ μοὶ υἱεῖς ἐκ τῶν.* In *μοὶ* in *ἐμοὶ* tamen mutato obtemperaui, in honorem etiam Bergleri, cui tale quid in mentem venit, addidit enim in verſione *mei.* Nec *ἐκ* displicet, neceſſaria tamen non eſt.

8. *κεχηνυῖα.* Cod. idem *περικεχηνυῖα*, quod magis placet.

10. *καὶ θραύει.* Satis adparet, legendum eſſe *καταθραύει*, omiſſo *καί.* *Bergler*, cui accedit Gloſſ. Eichſtad. Quouis pignore olim contendiſſem, nil verius hac eſſe coniectura, ſed aliud mihi perſuaſit Pierſonii ſagacitas, qui in Veriſimil. p. 96. nihil mutandum, ſed hoc modo diſtinguendum eſſe cenſet, vt poſt *τῆς γῆς* non pungatur cum vulgata, ſed incidatur. Sic igitur operas dare iuſſi, nullaque emendatione opus eſt.

COMMENTARIVS.

1. *λοιπόν.* *Iam.* Sic aliquoties Noſter. v. Lib. I. Ep. 14. 21. 37. Lib. III. Ep. 49. 70. W.

2. *διαστροβῆσαι.* Suidas: Στροβεῖ· ταράττει. κινεῖ. περιφοβεῖ. καταπονεῖ. Etymologus: στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ. *Bergler.* Διαστροβεῖν eſſe apud Plutarchum

in Lucullo obſeruauit recte Gloſſ. Eichſtad. et quidem Cap. I. §. 2. p. 280. edit. Leopold. Iambus autem ibi eſt de thynno: Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διεστρόβει. Cel. Leopoldus vertit: *rapido vertice circumagere.*

5. ἐγγὺς ἦν. Recte vertit Berglerus: parum aberant. Plura vide ap. eumdem, quem modo laudaui, Leopoldum ad Plutarchi Sullam p. 150.

6. ὑπερβὰς τὸ σιμόν. Xenophon in Cynegetico (Cap. 5. §. 16.) itidem de leporibus: ὑπερβαλόντες γὰρ τὰ σιμὰ καὶ ψιλά. Sunt autem lepores maxime in periculo ſuperatis locis accliuibus, quod nullo negotio faciunt; per decliuia difficulter feruntur, itaque latebras quaerunt. Nos contra πρὸς τὰ σιμὰ χαλεπῶς βαδίζομεν, vt loquitur Ariſtoteles Problem. XLII. Sect. V. *Bergler.* — Heſychius: Σιμόν· πρόσαντες χωρίον. Photii Lexicon Ms. Σιμόν· ἄναντες. οὕτως Ἀριστοφάνης, vbi πρόσαντες legendum. Sic enim Ariſtophanes Lyſiſtr. v. 288. vbi Schol. τὸ σιμὸν, ἀντὶ τοῦ πρόσαντες, adlatis exemplis ex Comici Βαβυλονίοις et Νίκαις, quae compilauit Suidas. *Alberti* ad Heſychium v. σιμόν.

6. Φωλεοῦ. Heſychius Φωλεόν· οὗ τὰ θηρία κοιμῶνται. cf. et Ammonium p. 145.

8. κεχηνυῖα καὶ ψαῦσαι προσδοκῶσα τῷ δήγματι. Quis ad haec non meminerit Ouidii Metamorph. Lib. I. v. 535. *inhaeſuro ſimilis, iam iamque tenere Sperat, et extento ſtringit veſtigia roſtro,* vel potius Virgilii, ex quo ſua ſumſit Ouidius, Aen. Lib. XII. v. 754. ſſ. *Haeret hians, iam iamque tenet, ſimilisque tenenti* etc. W.

14. λυπροῦ. Non expreſſit Berglerus λυπροῦ in verſione. Eſt autem κέρδος λυπρὸν, *vile* et *tenue lucrum*, v. Diog. Laert. in vita Epicuri: (X. 3.) σὺν τῷ πατρὶ γράμματα διδάσκειν λυπροῦ τινος μισθαρίου, et Heſychius Λυπρὸς exponit εὐτελής. Haec ſunt Arnaldi in Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 288.

Digitized by Google

EPISTOLA X.

Ἰοφῶν Ἐράστονι.

Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. Ἐδόκουν γὰρ, ὦ φίλτατε γειτόνων, λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος· εἶτα οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στῖφος, οὓς οἰκονόμους καὶ διοικητὰς ἐνόμιζον ἔχειν. Ἐῴκειν δὲ καὶ τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν· καὶ ἦσαν οἱ δάκτυλοί μου μαλακοὶ, καὶ ἥκιστα τῆς δικέλλης ἐμέμνηντο. Ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν, Γρυλλίωνα εἴποις ἂν καὶ Παταικίωνα παρεστάναι. Ἐν τούτῳ δὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀθηναίων εἰς τὸ θέατρον προελθόντες, ἐβόων προχειρίσασθαί με στρατηγόν· μεσούσης δὲ τῆς χειροτονίας, ὁ παμπονηρὸς ἀλεκτρυὼν ἀνεβόησε, καὶ τὸ φάσμα ἠφανίσθη. Ὅμως ἀνεγρόμενος περιχαρὴς ἦν ἐγώ· ἐνθύμιον δὲ ποιησάμενος, τοὺς φυλλοχόους ἑστάναι μῆνας, ἔγνων εἶναι τὰ ἐνύπνια ψευδέστατα.

ADNOTATIO CRITICA.

(Fragmentum huius epiſtolae inde a verbis *ἐῴκειν δὲ καὶ* vsque ad finem ex Bibliotheca Florent. Laurentiana No. 7. mihi, quae eius beneuolentia fuit, enotauit, quem ſupra laudaui, experientiſſimus *Weigelius*.)

Ἰοφῶν. Cod. Vindob. B. Ἰόφων.

1. κάκιστος. Idem pro eo μιαρὸς, male, incuria scribae, cuius oculi ad proxime sequens μιαρώτατος aberraverant.

4. βαθύπλουτος. Idem liber βαθύτατος.

6. οἰκονόμους. Idem οἰκετῶν νόμους.

6. ἐώκειν δὲ καί. Particula καὶ deest in Cod. Vind. B. habet autem Florentinus.

8. περιφέρειν. Florentinus male περιφέρει.

11. εἴποις ἄν. Cod. Vind. B. εἴπΕs, alia tamen manus superscripsit AI. εἴπαις. Sic etiam Florentinus.

11. Παταικίωνα. Ita Ms. Caes. Ex Vaticano Παταίκτινα, in margine autem Παταικιῶνα. *Bergler.* cf. infra Ep. 42.

11. παρεστάναι. In hac voce Alciphroni reddenda (nam in Bergleriana aberat) consentiunt Codd. Vind. B. Florentinus et Doruilianus, quam etsi Doruilius ad Chariton. p. 633. Lips. onerare magis sententiam existimet, [fortasse propterea, quod praecedit ἐφαίνοντο, non ἐδόκουν] trium tamen Codicum auctoritati honorem habere malui.

12. ἐν τούτῳ δὴ καί. Δὴ ignorat Cod. Vind. B.

13. Ἀθηναίων. Florent. Ἀθηναῖος. ib. προελθόντες. pro quo Cod. Vind. B. παρελθόντες. male.

15. ἀνεβόησε. recepi pro vulgato ἐβόησε, quoniam et vsitatius est, et ab vtroque et Vindob. et Florent. Luciano etiam confirmatur.

16. ἀνεγρόμενος. Florent. ἀναγραμμένος. vitiose.

17. φυλλοχόους. Flor. contrahit φυλλόχους. ibid. ἑστάναι. Vind. Florent. et Doruil. habent εἶναι, quod tamen Doruilius ad Charit. p. 515. pro mera glossa habet.

18. ψευδέστατα. Cod. Vind. Flor. et Doruil. ψευδῆ. Vulgata tamen melior Doruilio l. l. videtur.

COMMENTARIVS.

1. Ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο — ὁ ἀλεκτρυών. Haec Epistola et *Luciani Somnium* siue *Gal-*

lus initio, adeo inter ſe conueniunt, ſicut et alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, vt vel ambo ex iisdem fontibus ſua hauſerint: vel quod potius credo, alter ab altero, et forte Lucianus a Noſtro; ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. [de quo vide Praefationem.] Ita autem orditur et Lucianus T. VI. Bip. p. 288. Ἀλλά σε ὦ κάκιστε ἀλεκτρυὼν ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε; magis autem iſta omnia dilatantur apud illum. *Bergler.* cf. Anacreontem Od. 12. de hirundine querentem, quae de amoribus ſuis ſomniantem turbaſſet.

2. ὅς με ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον ἀναβοήσας ἐξήγειρεν. Haec Samoſatenſis ille ſic fuſius (p. 288.) ὅς με πλουτοῦντα καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διατορόν τι καὶ γεγωνὸς, ἀναβοήσας, ἐπήγειρας. et p. 297. τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾷν. *Bergler.* — Ἐπιτριβείης. infra Ep. 17. — κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο. Ep. 17. 28. 48. — ὄνειρον θεώμενον, alias ὄναρ ἰδεῖν. v. c. ap. Lucianum Macrob. T. VIII. Bip. p. 114.

4. βαθύπλουτος. cf. Miſc. Obſ. Vol. II. T. 2. p. 249. et Spanhem. ad Callimachum p. 119.

5. οἰκετῶν ἐφέπεσθαί μοι στίφος. Lucianus ibidem (p. 307.) εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἐπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοὶ καὶ περιίππευον, καὶ εἵποντο πλείονες. Haec autem Lucianus πρὸς τὸ τραγικώτερον. *Bergler.*

6. ἐῴκειν τὼ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους περιφέρειν. Lucianus ead. pag. ἐγὼ δὲ — ἔχων — δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων. Videtur autem Lucianus πολυταλάντους de pondere accepiſſe, dum ipſe βαρεῖς dicit, quod magis adparet in *Amoribus* §. 41. (T. V. Bip. p. 303.) vbi alium Alciphronis locum mox (Ep. 11.) indicandum imitatur, vbi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, *multorum talentorum pondus*, ſatis hyperbolice. *Berg-*

Digitized by Google

ler. Quae Reitzius ad Gallum. T. VI. p. 577. contra Bergl*erum* monuit, quoniam non tam ad Alciphronem, quam Lucianum pertinent, omisi. — Ceterum ad στίφος repete ex antecedent. ἐδόκουν.

10. ἐφαίνοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἐγγύθεν. Sic apud Lucianum alibi, nempe in Timone. Ad hunc Timonem recens ditatum primus omnium se insinuare conatur adsentator Γναθωνίδης ὁ κόλαξ. etc. (§. 45. T. I. Bip. p. 114.) *Bergler.*

11. Γρυλλίωνα. Nomen verum Parasiti ex historia Athenaeus Lib. VI. p. 244. meminit ex Axionico Comico, inter Parasitos, quos ibi nominatim recenset, Ἀξιόνικος δὲ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ Γρυλλίωνος τοῦ παρασίτου ἐν τούτοις μνημονεύει. *Bergler.*

12. ὁ δῆμος Ἀθηναίων — προσελθόντες ἐβόων. Nominum collectiu. sic cum Plur. structorum plura habet Noster exempla. Paullo ante στίφος — ἐδόκουν. infra Ep. 72. ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. etc. W.

14. μεσούσης δὲ — ἀλεκτρυὼν ἐβόησε. Luciani somnium conuiuio finitur, quod galli cantu interturbatum (p. 307.) ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα — ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας ἡμῖν τὸ συμπόσιον etc. *Bergler.*

17. ἐνθύμιον ποιησάμενος. Atticum hunc vsum exposuit Dukerus ad Thucyd. VII. c. 18. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι vi vocis primum significauit *animo reponere*, sed vsus inprimis Athenis voluit, vt ἐνθύμιον de tali cogitatione vsurparetur, quam *inexspectatus casus suggereret*, *quaeque religionem*, *et ominosum quid animo moueret.* Haec *Valkenarius* ad Ammonium p. 76. qui praeter alia exempla locum etiam Heliodori Lib. VIII. (p. 424.) adfert, vbi, vti apud Nostrum de somnio sermo est. οἷον γάρ μοι νῦν ὄναρ ἐνθύμιον γέγονεν.

17 τοὺς φυλλοχόους μῆνας. Plutarchus in Symposiacis Lib. VIII. Quaest. 10. τὸ δὲ λεγόμενον περὶ τῶν ἐνυπνίων, ὡς ἔστιν ἀβέβαια καὶ ψευδῆ μάλιστα

περὶ τοὺς Φυλλοχόους μῆνας. *Bergler.* De voce Φυλλοχόος v. Arnaldi Lectiones Graecas p. 187. et Wernsdorfium ad Himerium p. 557.

Epistola XI.

Δρυαντίδας Χρονίῳ.

Οὐκέτι σοι μέλει οὔτε τῆς εὐνῆς ἡμῶν, οὔτε τῶν κοινῶν παίδων, οὔτε μὴν τῆς κατ' ἀγρὸν διατριβῆς· ὅλη δὲ εἶ τοῦ ἄστεος, Πανὶ μὲν καὶ Νύμφαις ἀπεχθομένη, ἃς Ἐπιμηλίδας ἐκάλεις, καὶ Δρυάδας, καὶ Ναΐδας, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς πρὸς πολλοῖς τοῖς προϋπάρχουσι. Ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινα δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπόλισθέ μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. Οὐ σωφρονεῖς, ὡς ἔοικεν, ὦ γύναι, οὐδὲ ὑγιές τι διανοῇ, ἀλλὰ ἁμιλλᾶσαι ταῖς ἀστικαῖς ταυταισὶ ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρεούσαις, ὧν καὶ τὸ πρόσωπον ἐπίπλαστον, καὶ ὁ τρόπος μοχθηρίας ὑπεργέμων, φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειὰς ὑπὲρ τοὺς δεινοὺς τῶν ζωγράφων. Σὺ δὲ, ἢν ὑγιαίνῃς, ὁποίαν σε τὸ ὕδωρ ἢ τὸ ῥύμμα τὸ πρὶν ἐκάθηρεν, τοιαύτη διαμενεῖς.

ADNOTATIO CRITICA.

(Codex Flor. et huius Ep. fragmentum ſuppeditauit vsque ad ἀπεχθανομένη.)

Χρονίῳ. Quaſi Χρόνιον vocetur haec mulier. Nomen mihi ſuſpectum. *Bergler.* — Gloſſ. Eichſtad. ſic: Infra eſt Λήριον, femellae nomen Ep. 17. ergo hic Κρονίῳ. Ariſtoph. Pluto. v. 581. ὦ Κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας. Alia ex Ariſtophane adlata exempla omitto. [Ergo vtrique nomine *ſtultitiae* macula adhaeret.] Erudite!

1. μελει. Cod. Vind. B. μέλλει.

2. παίδων. Vind. et Flor. παιδίων.

4. ἀπεχθομένη pro ἀπεχθανομένη recepi ex Florentino et Vindob. B. ſuadente Doruilio ad Charit. p. 625. in cuius libro tamen vulgata legebatur.

5. Ναΐδας. Cod. Vind. B. δρίδας pro Δρυάδας, et Ναΐδας omiſit, paullo poſt vero pro Κωλιάδας — Κωλίδας.

9. ἄλλα τινὰ δαιμόνων. Idem liber τὰ ἄλλα τῶν δαιμόνων. Vulgata longe praeſtat.

10. ἀπόλισθε. Vulgata ἀπολεῖσθαι, quod liber Vind. B. ſeruat, ſed pro μοὶ habet μοῦ. — Berglerus iam ſuo tempore haec adſcripſerat: Infinitiuus, et quidem in Futuro huc non quadrat. Ἀπολλυσθαι vel ἀπολέσθαι ſtare poſſet, ſed ſic requiritur adhuc verbum aliquod, quale συνέβη. Nec hic ἀπὸ κοινοῦ ſumi facile poteſt οἶδα, quare verti, quaſi eſſet ἀπαλήλιπται ab ἀπαλείφω. Sic igitur *Berglerus*, nec incommode. — Melius tamen, quod poſtea temporis pluribus in mentem venit eruditis ἀπόλισθέ μοι, *memoria exciderunt*. Primus, qui ita emendaret, fuit *Steph. Bernardus* [quem laudat etiam Gloſſ. Eichſt.] ad Anonymi Introd. Anatom. p. 85. b. — Idem deinde coniecit *Toupii* acumen ad Longinum p. m. 280. vitiumque ex eo ortum Toupius exiſtimat, quod ſcriba dictantem haud recte intellexerit. Toupio conſentiunt Cel. *Wyttenbachius* Bibl. Crit. Vol.

I. P. 3. p. 41. cf. et Vol. III. P. 1. p. 53. *Burges* ad Davisii Miscell. critica p. 487. — denique Celeb. amicissimusque *Bastius*, cuius humanitati collationem Codicum Vindob. debeo, nullo tum librorum aduersatiorumque adparatu instructus, solo Graecitatis genio, quem sibi vel maxime habet fauentem, ductus, soloque Aristophanis, quem forte tum ad manus haberet, loco, Ecclesiaz. v. 286. ed. Brunkii, vbi ἐξολισθεῖν eodem sensu: τοῦτο γὰρ χρὴ Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ.

11. *ὡς ἔοικεν*, inserui ex Cod. Vindob. B.

12. *ἁμιλλᾶσαι ταῖς.* Sic reposui praeeunte eodem Codice pro vulgato *ἁμιλλᾷ ἐν ταῖς.* Non quod *ἁμιλλᾷ* per se damnem, nam vtraque forma secundae personae in verbis Mediis in *άομαι* desinentibus vsitata est, quod vel Grammatici docent, (Plura vide apud Pierson. ad Moer. p. 16. et Cel. Hoepfnerum ad Iphigen. in Aulide v. 309.) sed quod isthoc verbum Datiuo iungi solet sine *ἐν*. W.

12. *ἀστικαῖς* pro *Ἀττικαῖς* recepi, monente Ruhnkenio ad Longinum p. 260. nam sermo est de feminis in ipsa vrbe, non agri Attici. W.

15. *ψιμυθίῳ.* Sic Codex Vind. B. vno *μ.* adcuratius, quam duplici. v. Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 394. Wesselingium ad Diod. Sic. II, 23. et Reimarum ad Dion. Cass. T. II. p. 1362. Variant etiam libri in *υ* et *ι*, scribunt enim *ψυμμίδιον* et *ψιμμίδιον*. v. Bernardum ad Nonnum p. 34. W.

15. *καὶ παιδέρωτι.* Haec desunt in Codice Vindob. B.

18. *ἐκάθηρεν.* Idem liber *ἐκάθηρε.*

COMMENTARIVS.

(Similis fere argumenti est Lib. I. Ep. 4.)

3. *ὅλη εἶ τοῦ ἄστεος.* v. infra Ep. 12. et quae adnotauimus ad Lib. I. Ep. 13. W.

3. *Πανί.* Pan rusticorum Deus. Dixi quaedam ad Lib. I. Ep. 26. *Bergler.*

Digitized by Google

4. Ἐπιμηλίδας — καὶ Δρυάδας καὶ Ναΐδας. Harum Nympharum coniunctim meminit et Pausanias Lib. VIII. c. 4. cuius locum adferam, vt legendum puto, Δρυάδας γὰρ δὴ καὶ Ἐπιμηλιάδας τὰς ἑαυτῶν ἐκάλουν ΚΑΙ Ναΐδας. Addo hic posterius καὶ, quod eiectum videtur a sciolo aliquo, qui cum non videret, quo ἑαυτῶν pertineat, ad Ναΐδας referendum putauit, et omittendam copulam, fecitque sententiam absurdam. Sensus autem est, veteres solitos fuisse suas amicas vel vxores vocare Dryadas, Epimeliadas et Naidas: debet enim sub τὰς ἑαυτῶν subaudiri ἐρωμένας vel γυναῖκας, vel Νύμφας. Dryadum et Naidum frequens mentio passim. Ἐπιμηλίδες memorantur a Scholiaste Apollonii Rhodii ad Lib. IV. v. 1322. eaedem Μηλίδες apud Eustathium p. 652. lin. 34. 35. quae itidem Μηλιάδες, et Dorice Μαλιάδες apud eumdem p. 1661. lin. 49. et Iulium Pollucem Lib. IX. Segm. 122. et 127. *Bergler.*

8. Κωλιάδας καὶ Γενετυλλίδας. Coniungit haec nomina et Aristophanes in Nubibus v. 52. [vide ibi Berglerum et Dukerum p. 1197. ed. Burmann.] vbi itidem Rusticus de similiter morata vxore conqueritur, qui Comico stylo dicit, eam olere μύρου, κρόκου — Κωλιάδος, Γενετυλλίδος — et in Lysistrata v. 2. [v. Bergleri notam p. 1091] vbi dicitur mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi Venereos Deos, ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πι Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος, *vel in Panos sacellum* etc. Nec non Lucianus in Amoribus [T. V. Bip. p. 304. et ibi Reitzium p. 590. bis. vide et Pseudolog. §. 11. T. VIII. p. 67. et ibi Scholiasten et Interpretes p. 433.] quo in loco et alia ita conueniunt cum Alciphroneis hisce, vt imitatio facile adpareat. Postquam multa in fucum et comtum muliebrem, quem et Noster perstringit, dixisset μισογύνης, subiungit: τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας εἰ τύχοι καὶ Γενετυλλίδας. Quem locum, vt commo-

Digitized by Google

dior sensus adpareret, coactus fui ex coniectura hic ita adscribere, cum in editionibus videatur corruptus, quae post *βίος* ita: *εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων* etc. quasi spectatorum nescio quorum ignorent eiusmodi vxorum viri nomina, quod quidem fieri potest, sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius, sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. [Nihil mutauit Reitziana in contexto, corruptum tamen pronuntiant interpretes omnes, nec sine laude Berglerum ibi dimisit Reitzius, quem vide.] Sunt autem *Κωλιὰς* et *Γενετυλλὶς* epitheta Veneris, ambo secundum quosdam Veteres: aliqui ex iisdem *Γενετυλλίδα* comitem illius Deae faciunt. *Bergler.* — De Coliadibus v. Hesychium h. v. Photii Lex. Ms. *Κωλιάς. τόπος ἐν Ἀττικῇ — ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης.* Genetyllides. Deae quidem adfines Veneris, sic Berglerus ad Aristoph. Thesmophor. v. 137. p. 1010. v. et Pausaniam Lib. I. c. 5. et ibi Kuehnium.

11. *οὐ σωφρονεῖς.* Supra Lib. I. Ep. 4. *οὐκ ἔστι τοῦτο σωφρονεῖν οὐδὲ ἀγαθὰ διανοεῖσθαι. Bergler.*

15. *ψιμυθίῳ. cerussa.* Bernardus ad Nonnum T. I. p. 34. laudat Xenophontem Oecon. c. 10. Plutarchum Sympos. VI, 5. Hier. Mercurial. Var. lect. III, 21. Raderum ad Martial. Lib. I. Epigr. 61. quibus adde Spanhemium ad Callimachum p. 511. Ern. et de Vsu et Praest. Numism. T. I. p. 322. W.

16. *δευσοποιοῦσι.* Hoc verbum adhuc nemini, quod sciam, obseruatum. De *δευσοποιὸς* satis Budaeus et ex eo Henr. Stephanus, quibus nihil necesse est hic plura addi. *Bergler.* — Hesychius: *Δευσοποιόν. τὸ ἔμμονον καὶ μὴ ἐκπλυνόμενον βάμμα. οἱ δὲ τὸ γνησίως βεβαμμένον, ἤτοι πορφύρα, ἢ ἄλλο τι.* it. *Δευσοποιὸς, βαφεύς.* v. et Harpocrationem, Suidam et Scaligeri Coniect. in Varronem p. 127. *Alberti.* — Omnium et copiosissime et optime de voce *δευσοποιὸς* egit egregius Ruhnkenius ad Timaeum h.

v. p. 75. ff. (vbi etiam verbi δευσοποιεῖν aliquot exempla ex Origene adu. Celsum excitantur.

18. ξύμμα. v. infra Ep. 61. et, quem vix desii laudare, Ruhnkenium ad Timaeum p. 229.

Epistola XII.

Πρατίνας Ἐπιγόνῳ.

Μεσημβρίας οὔσης σταθηρᾶς, Φιλήνεμόν τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν, καὶ πρὸς τὰς αὔρας ἐκκειμένην, ὑπὸ ταύτῃ τὸ καῦμα ἐσκίαζον· καί μοι ψυχάζοντι μάλ' ἡδέως, ἐπῆλθέ τι καὶ μουσικῆς ἐφάψασθαι, καὶ λαβὼν τὴν σύριγγα ἐπέτρεχον τῇ γλώττῃ στενὸν τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων, καί μοι ἡδύ τι καὶ νόμιον ἐξηκούετο μέλος. Ἐν τούτῳ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς ἡδυφωνίας θελγόμεναι πᾶσαί μοι πανταχόθεν αἱ αἶγες περιεχύθησαν, καὶ ἀφεῖσαι νέμεσθαι τοὺς κομάρους καὶ τὸν ἀνθερικὸν, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγένοντο. Ἐγὼ δὲ ἐν μέσοις τοῖς Ἠδωνοῖς ἐμιμούμην τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι, Φίλον ἄνδρα συνειδέναι βουλόμενος, ὅτι μοι μουσικόν ἐστιν ἔχειν τὸ αἰπόλιον.

ADNOTATIO CRITICA.

1. μεσημβρίας οὔσης σταθερᾶς, quod vsitatius in σταθηρᾶς. Cod. Vind. B. libris est.

5. *καὶ μουσικῆς ἐφάψασθαι.* Vulgata *μουσικῶς ἐπαφήσασθαι.* Ἐπαφήσασθαι autem hic pro ἐφάψασθαι, ab ἐπαφᾷν, quod ab ἀφῇ. Et ab ἐπαφίημι est ἐπαφήσασθαι, sed si huic locus hic detur, legendum μουσικῇ ἐπαφήσασθαι, et subaudiendum vel addendum ἐμαυτόν. Proxime antecedens τὶ pro κατά τι, *nonnihil. Bergler.* Obsecutus sum huic, vt tersior fieret oratio, quo valebit etiam, nisi me fallunt omnia, additum καὶ post τι, quod obtulit Cod. Vind. B.

6. γλώττῃ. Cod. idem γλώσσῃ et paullo post χειλέων pro χειλῶν.

13. Ἠδωνοῖς. Vulgata ἡδοναῖς, cuius loco malebat *Berglerus* ἀγέλαις, vel ποίμναις, nisi esset caprarius. — Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 289. *Nauci est,* inquit, *illud ἡδοναῖς, nimis quoque a vulgata lectione recedit ἀγέλαις, quod hariolatur Berglerus. Quid? si legamus ἦδον καὶ ἐμιμούμην. Non magna est mutatio, et liquida sententia.* — Haud male, quanquam καὶ frigeat. Hoc si voluisset Alciphron, scripsisset sine dubio ᾄδων ἐμιμούμην. Longe melius placet Reiskii ingeniosa suspicio, in Misc. Lips. nouis T. V. p. 728. legentis ἐν μέσοις τοῖς Ἠδωνοῖς, *quasi media forem in Thracia, inter Edonos,* quod, quum Alciphron de Orpheo (παιδὶ τῆς Καλλιόπης) loquatur, tam aptum huic loco visum est, vt in textum recipere non dubitarem. Gloss. Eichstad. ex Reiskio sua sumsisse videtur, addit tamen locum Theocriti VII, 111. Eosdem Edonos Horatio Od. III. 25. restituisse Bentleium memini. Omnino saepissime in nominibus propriis aberratum est a librariis, qualium vitiorum larga in scriptoribus priscis etiam nunc messis superest. E quibusdam collegit Cl. Wassenbergii industria in Diss. de nominibus propriis — obliteratis aut vitiatis. Franequ. 1790. 4.

15. *αἰπόλιον.* Cod. Vind. B. ὅτι μοι μουσικόν ἐστι τὸ πόλιον. sine ἔχειν, quod abesse poterat, sed melius adest.

COMMENTARIVS.

1. Μεσημβρίας σταθηρᾶς. Virgil. Georg. III. v. 331. paſtores iubet *Aeſtibus in mediis vmbroſam exquirere vallem — Sicubi magna Iouis antiquo robore quercus Ingentes tendat ramos.* Notus Platonis locus in Phaedro T. X. Bip. p. 311. a Suida etiam indicatus, vbi cum Socrates poſt ſermones ſub celebri illa platano peractos vellet diſcedere, Phaedrus eum retinens dixit: μήπωγε, ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ, ἢ οὐχ᾽ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται, ἡ δὴ καλουμένη σταθερά. [Vltima ex interpolatione ridicula, quaſi Socrates opus habuiſſet hoc doceri] — σταθερὰ ab ἵστασθαι, et per adluſionem a θέρεσθαι, *caleſieri*, vnde θερμὸν et θέρος, vt τὸ σταθερὸν ſit τὸ σφόδρα θερμὸν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας, quae eſt Gloſſa apud Platonem, in quibusdam editionibus, vt ſit, in textum recepta. Simul etiam adluditur ad σταθεύειν *vrere*, vnde apud Aeſchylum in Prometh. v. 22. σταθευτὸς ἡλίου φλογί. *vſtus ſolis flamma.* Non autem caprarius noſter veretur, quod Theocriteus ille Idyll. I. qui iuſſus fiſtula canere dicit v. 15. οὐ θέμις ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν Συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. *Bergler*, [cuius tamen argutias Etymologicas noſtras non facimus.] Vide de μεσημβρίᾳ σταθερᾷ Interpretes ad Thom. Mag. p. 302. Ruhnkenium ad Timaeum p. 235. ed. ſec. et Cel. Schellenbergium ad Antimachi reliquias p. 110.

4. ἐπῆλθε. *in mentem venit.* Nubem aliorum exemplorum vide apud Hemſterhuſium ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 206.

6. τὸ πνεῦμα μετὰ τῶν χειλῶν ἐπισύρων. Modus inflandi fiſtulas illas disparibus calamis compactas adcurate deſcriptus. Deſcribit et Iul. Pollux Lib. IV. Segm. 69. ἐπὶ δὲ σύριγγος εἴποις ἄν, παράγειν ἐπ᾽ αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος· καὶ παραφέρειν, καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα. et pluribus Achilles Tatius Lib. VIII. p. 477. τοὺς μὲν ἄλλους ἐλευθέρους ἀφῆκεν καλάμους· μόνῳ δὲ τὸ

χεῖλος ἐπιτίθησιν, ὃν ἂν ἐθέλῃ μὴ σιωπᾷν. μεταπηδᾷ τε ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον, ὅπου ποτ' ἂν εἴη τοῦ κρούματος ἡ ἁρμονία καλή. οὕτως αὐτῷ περὶ τοὺς αὐλοὺς χορεύει τὸ στόμα. *Berglr.*

9. αἱ αἶγες περιεχύθησαν. Virgilius Ecloga X. v. 16. *Stant et oues circum, nostri nec poenitet illas.* Haec autem, vt Ios. Scaliger in Graeca versione huius Eclogae, refero ad *Non canimus surdis. Bergler.*

10. ἀφεῖσαι νέμεσθαι. Virgilius Ecloga VIII. *Pastorum Musam Damonis et Alphesiboei, immemor herbarum quos est mirata iuuenca* etc. *Bergler.*

10. τοὺς κομάρους. Hesychius: Κόμαρος. Φυτόν τι, ὅπερ φέρει καρπὸν μιμαίκυλον. Gloss. Κόμαρος, ὅ ἐστι δένδρον, ἡ καλουμένη Ἄρκειθος, *arbutus.* cf. Suidam h. v. Salmas. in Solin. p. 362. fin. Bodaeum a Stapel ad Theophr. III. 16. *Alberti* ad Hesych. — Μιμαίκυλον. καρπὸς τοῦ κομάρου, μέσπιλον μικρὸν, πυῤῥόν. W.

11. ἀνθερικόν. v. Schol. Theocriti ad Idyll. I. v. 52. Callimach. H. in Delum v. 193. Plura dabit d'Arnaud Lectt. Graecis p. 14. W.

12. τὸν παῖδα τῆς Καλλιόπης. Orpheum. *Bergler.*

13. εὐαγγελίζομαί ΣΕ. Contra Thomam Magistrum et Phrynichum, soloecum hoc putantes, vide disputantem Tib. Hemsterhusium ad Xenophontem Ephesium Misc. Obs. T. X. p. 213. Ita vero distinguit: Accusatiuo iunctum est *laeto nuntio te exhilaro*, Datiuo, simpliciter *nuntio tibi*, *nuntium perfero.* *W.*

Epistola. XIII.

Καλλικράτης Αἴγωνι.

Ἐγὼ μὲν ἥκοντος τοῦ καιροῦ, γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρον, οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν, καὶ ἐπάγειν αὐτοῖς ναματιαῖον ὕδωρ, ὃ μοι ἐκ τῆς πλησίον φάραγγος ἐποχετεύεται· ἐπελθὼν δὲ ὄμβρος ἐς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἴσας, ποταμοὺς ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκρωρείας τῶν ὀρῶν ἐγέννησεν, οἳ ῥύμῃ κασασυρόμενοι ἰλὺν ἐπεσπάσαντο, καὶ τοὺς βόθρους κατέχωσαν, ὥςτε εἶναι πάντα ἰσόπεδα, καὶ οὐδὲ δοκεῖν ὅλως εἰργασμένα. Οὕτως ἠφάνισταί μοι τὰ πονήματα, καὶ εἰς μίαν ὄψιν ἄτοπον κατέστη. Τίς ἂν οὖν ἔτι πονοίη, μάτην ἀδήλους ἐλπίδας ἐκ γεωργίας καραδοκῶν; Μετιτέον μοι ἐφ' ἕτερον βίον· φασὶ γὰρ ἅμα ταῖς τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀλλαγαῖς καὶ τὰς τύχας μετασχηματίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Καλλικράτης. Cod. Vind. B. Καλλίκρατος.

2. βόθρον. Idem liber deminutiuum βόθρια, fortasse rectius ideo, quod Pluralis antecedit, et paullo post sequitur (βόθρους.)

3. ναματιαῖον. Vulgata ναμάτιον, pro quo Berglerus malebat ναμάτειον, quia adiectivum sit, non deminutiuum a νᾶμα, vel ναματιαῖον, vt ap. Theophrastum Hist. Plant. Lib. IV. c. 3. ναματιαίοις ὕδασιν. [ναματιαῖον praeferunt etiam Maius in Hist. de la Rep. des lettres T. XI. p. 148. et Gloss. Eichstad. Praetuli et ego motus Cod. Vind.

Digitized by Google

B. auctoritate, nihili quidem lectionem exhibentis ναματίΔιον, quae tamen ad veriorem manuduceret. Literas enim Α et Δ sexcenties esse commutatas a librariis, notissimum est.

12. Τίς ἂν σῦν. Particulam ἂν, quam amat Optatiuus, recepi ex Cod. Vind. B.

13. μετιτέον μοι. Posterius (μοι) non spernendum putaui eodem Cod. suadente.

14. τὰς τύχας. Vulgata ψυχάς. Adscripserat Berglerus: Ita ex Vaticano. Lambecii Caesareum hic non consulueram. Lego interim τὰς τύχας, vt verti. — Recte coniecisti, Cod. enim Vind. B. aperte praefert τύχας.

15. μετασχηματίζεσθαι. Idem liber σχηματίζεσθαι. Vulgata potior.

COMMENTARIVS.

1. γύρους περισκάψας. Henr. Stephanus in Thes. ex Theophrasto adfert γύρους περιορύττειν. *Bergler.* Infra Ep. 70. iterum est περισκάπτειν — καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν.

6. ἀκρωρείας. v. et infra Ep. 63. Eustathium ad Odyss. p. 1862. Bourdelot. ad Heliodor. p. 6. ed. Schmid.

7. ῥύμῃ. v. Lib. I. Ep. 10. infra Ep. 55. W. Berglerus illustrat locum ex Virgilii Aen. II. 305. — *rapidus montano flumine torrens Sternit agros, sternit sata laeta boumque labores*, et Lucretii Lib. I. v. 283. *Flumine abundanti, quod largis imbribus auget Montibus ex altis magnus decursus aquai.*

8. ἰλὺν ἐπασπάσαντο καὶ — κατέχωσαν. Virgilius Georg. I. v. 116. — *amnis abundans Exit, et obducto late tenet omnia limo*, vbi antecedentia etiam, *Deinde satis fluuium inducit, riuosque sequentes*, conueniunt cum ἐπάγειν ναματιαῖον ὕδωρ. *Bergler.*

Digitized by Google

9. ἰσόπεδα. *solo aequata* ad verbum. *Bergler.* Est apud Homerum Il. N. 142 Hesychius: Ἰσόπεδον. ἴσον τῇ γῇ, ὁμαλὸν ἔδαφος, ἰσόχωρον. W.

Epistola XIV.

Σιτάλκης Οἰνοπίωνι.

Εἰ πατρῴζεις, ὦ παῖ, καὶ τἀμὰ φρονεῖς, χαίρειν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας, οἳ περὶ τὴν Ἀκαδημίαν ἀλινδοῦνται, βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὐδὲ πράττειν δυνάμενοι, οὐδὲ εἰδότες, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονεῖν ἐπιτηδεύοντες, ἐάσας, ἔχου τῶν κατ' ἀγρὸν ἔργων, ἀφ' ὧν σοι διαπονοῦντι μεστὴ μὲν ἡ σιπύη πανσπερμίας, οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες, πλεῖα δὲ ἀγαθῶν τὰ σύμπαντα.

ADNOTATIO CRITICA.

Σιτάλκης. Cod. Vind. B. Σιτάκης. sine dubio vitiose.

1. πατρῴζεις, καὶ τἀμὰ φρονεῖς. Suidas: Πατρῴζοντα, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦντα. Hesychius etiam: Πατρῴζουσαι, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσαι. Scribitur autem apud Nostrum hic πατριάζεις, sed meliorem Codicem secutus sum, vt alias. *Bergler.*

2. ἀνυποδήτους. Cod. Vind. B. ἀνυποδΕτους. Vulgata melior. v. supra ad Lib. I. Ep. 3. p. 27.

4. βιωφελὲς — ἐάσας. Berglerus ita olim ediderat: ΚΑΙ βιωφελὲς μὲν οὐδὲν οὔτε εἰδότΑΣ, οὔτε πράτ-

τειν δυναμένοΥΣ, τὰ μετέωρα δὲ πολυπραγμονοῦντΑΣ. ΚΑΙ ἐπιτηδεύοντΑΣ, ἐάσας. Poterat vtrumque defendi. Lectio tamen, quam ex Cod. Vind. B. repoſui, eam ob cauſſam anteferenda viſa eſt, quod poſt Accuſatiuos ἀνυποδήτους καὶ ὠχριῶντας oratio nunc per Nominatiuum οἱ continuatur, ideoque melius Nominatiui quam Accuſatiui ſequuntur, praeſertim quum τὸ καὶ (ante βιωφελὲς) ab Codice abſit. Nec minus, ſpero, placebit terſioris dictionis amantibus πολυπραγμονεῖν ἐπιτηδεύοντες pro πολυπραγμονοῦντες καὶ ἐπιτηδεύοντες. In omittenda autem voce ἐάσας eumdem Codicem ſequi nec volui, nec potui, quamquam enim ab χαίρειν, a qua pendet, longius, quod et Berglerus vidit, remota eſt, tamen abeſſe non poteſt.

COMMENTARIVS.

2. τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους τοὺς ἀνυποδήτους etc. Periphraſis philoſophorum ignominioſa ex Ariſtophane vbi in Nubibus v. 103. τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ὠχριῶντας τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις, Ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης. — *Bergler.* v. ſupra Lib. I. Ep. 3.

3. ἀλινδοῦνται. cf. infra Ep. 31. Eiusdem ſignificationis vocabula εἰλινδεῖσθαι et καλινδεῖσθαι habet Noſter Lib. I. Ep. 23. et 26. vbi vide notas.

7. ἡ σιπύη μεστὴ — οἱ δὲ ἀμφορεῖς οἴνου γέμοντες. Ariſtophanes in Pluto v. 807.

Ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
Οἱ δ' ἀμφορεῖς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.

Bergler. Heſychius: Σιπύη. σιτηρὸν ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη. v. et Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. X. Segm. 131. et Ruhnkenium ad Callimachi fragmenta p. 573.

Epistola XV.

Κότινος Τρυγοδώρῳ.

Ὁ τρυγητὴς ἐγγὺς, καὶ ἀῤῥίχων ἔστι μοι χρεία· δάνεισον οὖν μοι τούτων τοὺς περιττοὺς, ὅσον οὐκ εἰς μακρὸν ἀποδώσοντι. Ἔχω οὖν κἀγὼ πιθάκια πλείονα· εἰ οὖν δέοιο, προθύμως λάμβανε. τὰ γὰρ κοινὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει.

ADNOTATIO CRITICA.

Τρυγοδώρῳ. Cod. Vind. B. ΤρυγοδωΝΙ.

2. ὅσον οὐκ εἰς μακρόν. Hic ὅσον, vt in ὅσον βραχὺ et ὀλίγον ὅσον, βραχὺ ὅσον. Pro μακρὸν poteſt etiam legi μακράν. Saepe occurrit οὐκ ἐς μακράν. Etiam apud Noſtrum Lib. I. Ep. 35. οὐκ εἰς μακρὰν δὲ ἀνιασομένοις. Nihil tamen hic mutandum. *Bergler*. v. etiam ſupra ad Ep. 6. huius libri.

3. πιθάκια. Forte πιθάκνια *Bergler* [et cum eo Maius et Gloſſ. Eichſtad.] Nihil tamen ego mutauerim, quia et infra Ep. 18. et 19. Πιθακίων, nomen viri, ex eodem fonte ortum. Omnino libri ſibi non conſtant. Cod. Vind. B. h. l. habet πιθάκνια. Barberin. contra ſupra Ep. 7. πιθάκια.

4. δέοιο. Vind. B. δέοι. Vulgata tamen praeſtat.

5. κοινὰ τῶν φίλων. Mallem, ait Berglerus, τὸ γὰρ, κοινὰ τὰ τῶν φίλων, adcuratius ſane, inprimis, ſi cum Cod. Vind. B. vltimam epiſtolae vocem ὀφείλει facias. Vulgata tamen non minus bene habet, et τὸ ἐθέλει elegantiam quamdam ſpirat.

COMMENTARIUS.

1. *ἀῤῥίχων.* Hesychius: Ἄῤῥιχος. κόφινος, ἢ ἀγγεῖον λύγινον. Eustathius in Od. Λ. p. 459. Κῆποι γὰρ Ἀδώνιδος φυτάρια ταχὺ ἀναθάλλοντα ἔσω χύτρας, ἢ ἀῤῥίχου καὶ ὅλως κοφίνου τινός. cf. et Etymol. M. et Moerin Atticistam h. v. et Casaubonum in Athen. IV. p. 154. *Alberti* ad Hesychium.

6. ἐθέλει. Ἐθέλειν, vti φιλεῖν, pro *solere.* vide Arnaldum Animadv. p. 169.

Epistola XVI.

Φυλλὶς Θρασωνίδῃ.

Εἰ γεωργεῖν ἐβούλου, καὶ νοῦν ἔχειν, ὦ Θρασωνίδη, καὶ τῷ πατρὶ πείθεσθαι, ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν καὶ δάφνας, καὶ μυρίνην, καὶ ἄνθη ὅσα σύγκαιρα· καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυροὺς ἐκθερίσας, καὶ οἶνον ἐκ βοτρύων ἀποθλίψας, καὶ βδάλας τὰ αἰγίδια, τὸν γαυλὸν πληρώσας γάλακτος. Νῦν δὲ ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ, κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπίδος ἐρᾷς, ὥςπερ Ἀκαρνὰν ἢ Μηλιεὺς μισθοφόρος. Μὴ σύγε, ὦ παιδίον· ἀλλ' ἐπάνιθι ὡς ἡμᾶς, καὶ τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου (καὶ γὰρ ἀσφαλὴς καὶ ἀκίνδυνος ἡ γεωργία, οὐ λόχνυς, οὐκ ἐνέδρας, οὐ φάλαγγας ἔχουσα, ἡμῖν τε ὁ γηροκόμος ἐγγύς·) ἀντὶ τῆς ἐν ἀμφιβόλῳ ζωῆς τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.

ADNOTATIO CRITICA.

3. μυῤῥίνην. Cod. Vind. B. μυῤῥίνην. v. Thom. Mag. p. 621.

Δ. καὶ ἡμῖν τοῖς γονεῦσι. Καὶ iſte liber non habet. Paullo poſt γάλον pro γαυλόν. vitioſe.

6. πληρώσας. Hoc recepi ex eodem Codice, pro vulgato πλήρη, quod flocci eſt. Reliqua totius loci conſtitutio in iſto Codice plura habet, quae meliora videntur, non tamen aeque neceſſaria. Sic enim ſcriptum inuenio: πληρώσας γάλακτος, σὺ δὲ (verba ἀγρὸν καὶ γεωργίαν ἀπαναίνῃ plane deſunt, ſcribae ſine dubio feſtinatione) κράνους ἐπαινεῖς τριλοφίαν. W.

9. Μηλιεύς. Vel ab vrbe Theſſaliae, cuius incola Dorice Μαλιεὺς, [Μαλιεὺς eſt infra Ep. 58. ex Cod. Regio. v. et Apoſtolium Cent. XII, 3. et p. 324.] et a qua ſinus Maliacus, vel a Melo inſula, vna Cycladum, quae Gr. Μῆλος. Sic *Berglerus.* Cod. Vind. B. ὥσπερ ΤΙΣ 'Ακαρνὰν ἢ Μαμεῦς, quem vbi terrarum inueſtigem, equidem neſcio. Berglerus ad Ep. 25. citat locum Ariſtophanis in Pace v. 1145 vbi eſt nomen ſerui Μανῆς, ex quo fortaſſe noſtrum corruptum.

13. γηροκόμος. In ambobus Mss. [in quibus et Noſter Vind. B.] γηρΩκόμος, praeter morem. Videtur autem dicere velle, tempus prope adeſſe, cum γηροκώμου indigeant: is autem debet eſſe filius pius. *Bergler.* Etymol. M. habet etiam per Ω. cf. et Suidam. Heſychius: Γηροκόμος, γηροτρόφος. ΓηρΩκόμος praefert etiam Abreſch. ad Heſychium. v. γηράσκοντα. — Aliam litem mouet Arnaldus Miſc. Obſerv. T. V. p. 289. ob verbum ἐγγὺς, quod vnde pendeat, neſcit, ideoque ſcribendum exiſtimat ἡμῖν τε γηροκόμος γίνου. [Gloſſ. Eichſtad. γενοῦ.] Audax, vti ipſe fatetur, coniectura, ſed quae ipſi neceſſaria videretur. Nihil tamen mutare ſuſtinui: ἐγγὺς enim referri poteſt ad iuuenem ipſum, qui, ſi domi maneret, propius ſeneſcentium parentum ſubſidium eſſe poſſet.

Digitized by Google

COMMENTARIVS.

2. ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττὸν — καὶ ἄνθη, ὅσα σύγκαιρα. Sunt fere verba Menandri ἐν Γεωργῷ. Sermo eſt de agro

— — φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλὰ
Κιττὸν, δάφνην. —

vbi recte nuper Phileleutherus Lipſienſis, ſiue Richardus Bentleius (audio enim virum ſummum nomen iam edidiſſe) reuocandum cenſuit illud ὅσα, eiecto ὡς, quod Grotius inculcaverat. *Bergler.*

5. βδάλλας. Heſychius: Βδάλλει, ἀμέλγει. Schol. Theocr. ad XI. 35. Ἰστέον, ὅτι τὸ Ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ Βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω — Ἀττικῶς δὲ βδάλλειν τὸ αὐτό. cf. Arnaldi Lectiones Graecas p. 44.

7. κράνους — τριλοφίαν. Τρίλοφον κράνος *trium criſtarum galeam* memorat Polyaenus Lib. VIII. c. 59. Luſitanos τριλοφίαις vſos fuiſſe dicit Strabo Lib. III. p. 231. Aeſchylus in oppugnatione Thebarum v. 390. de Tydeo:

— — τρεῖς κατασκίους λόφους
Σείει, κράνους χαίτωμα —

tres vmbroſas criſtas quatit, galeae iubam. *Bergler.* cf. et Cel. Beckium ad Ariſtoph. Aues v. 94.

9. Ἀκαρνὰν — μισθοφόρος. Videtur ad Comediam aliquam, maxime Menandri, reſpicere, in qua fuerit miles ex Acarnania. Lucianus in I. Dialogorum meretricum, qui omnes itidem ex Menandro videntur efficti, eodem videtur reſpexiſſe, cum Glyceram Thaidi ſic loquentem facit: Τὸν στρατιώτην, Θαΐ, τὸν Ἀκαρνᾶνα etc. Sunt autem et iſtae ambae in Menandreis Comoediis celebres. *Bergler.*

9. μὴ σύγε. Ellipſis in blandientium formula. *Noli, quaeſo te, hoc facere.* v. Valkenar. ad Eurip. Phoeniſſas p. 126.

10. *τὸν ἐν ἡσυχίᾳ βίον ἀσπάζου, καὶ γὰρ ἀσφαλὴς ἡ γεωργία.* Lib. I. Ep. 3. *γεωργίᾳ δὲ συντραφῆναι, καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι.* Eſt autem hic hyperbaton, ac proinde nonnihil obſcuritatis, quam tollunt parentheſeos ſigna. *Bergler.*

14. *τὴν ὁμολογουμένην ἑλόμενος σωτηρίαν.* Supra Ep. 7. *ὁμολογουμένην — τοῦ ζῆν ἀσφάλειαν.* *Bergler.*

Epistola XVII.

Χαιρέστρατος Ληρίῳ.

Ἐπιτριβείης, ὦ Ληρίον, κακὴ κακῶς, ὅτι με τῇ μέθῃ καὶ τοῖς αὐλοῖς κατακηλήσασα, βραδὺν ἀπέφηνας τοῖς ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀποπέμψασιν. Οἱ μὲν γὰρ ἕωθεν προσεδόκων με φέροντα αὐτοῖς τὰ κεράμια (σκεύη,) ὧν ἕνεκα ἀφικόμην· ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς πάννυχος καταυλούμενος εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον. Ἀλλ' ἄπιθι, ὦ τάλαινα, καὶ τοὺς ἀθλίους τουτουσὶ θέλγε τοῖς γοητεύμασιν· ἐμοὶ δὲ ἢν ἔτι ἐνοχλοίης, κακόν τι παμμέγεθες προσλαβοῦσα ἀπελεύσῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

– *Ληρίῳ.* An a ſtultitia? Non puto. Forte *Λείριον.* infra Ep. 45. *Λειριόνη.* Sic vnus e Gloſſ. Eichſtad. v. tamen ſupra ad Ep. 11. *Κρόνιον.* — Cod. Vind. B. *Ληρίωνι.*

2. *κατακηλήσασα.* Cod. Vind. B. *κατακοιμήσασα,*

quod firmatur quodammodo sequenti ἐκάθευδον. Vulgatam tamen meliorem puto.

4. προσεδόκων με. Cod. Vind. B. inuertit: με προσεδ.

5. σκεύη. Hanc, ait Berglerus, vocem in Mss. exstantem separaui signis, quia aliunde eam irrepsisse puto. Idem existimat Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 285. Medebachio autem Amoenit. literar. p. 24. verior lectio videtur esse: φέροντα αὐτοῖς τὰ κεραμικὰ σκεύη. i. e. σκεύη κεράμου πεποιημένα, quod est apud Herodianum III, 9.

8. ἀθλίους. legendum potius ἀστικοὺς *vrbicos*, censet Berglerus, et in versione expressit. Nil tamen opus esse putauerim. Τουτουσὶ — δεικτικῶς, quos ad te visere video.

8. ἐμοὶ δὲ ἦν ἔτι. Cod. Vind. B. sic: ἐμοὶ γὰρ ἦν τι.

COMMENTARIVS.

1. Ἐπιτρίβείης κακὴ κακῶς. vide supra ad Ep. 10.

5. ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς. Ita ironice et iocose Lucianus quoque *pro lapsu inter salutandum* §. 1. T. III. Bip. p. 286. ἀφικόμενος παρὰ σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν· ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος ὑγιαίνειν σε ἠξίουν. Et apud Aelianum Ep. penult. vbi senex conqueritur de filii sui fallaciis, cui tamquam honestam puellam ducturo, nuptias parauerit, deinde compererit eam esse tibicinam a lenone redemtam: ἐγὼ μὲν ἔθυον γάμους ὁ χρυσοῦς μάτην, καὶ περιῄειν ἐστεφανωμένος, οὐδὲν δέον. Ad Luciani illum locum Bourdelotius ex Aristaeneti Lib. I. Ep. 5. [vbi Abreschius plura suo more exempla adferre haud neglexit] quae est sub nomine Alciphronis scripta ad Lucianum, adnotauit, ὁ χρυσοῦς ἑστιάτωρ εἰσῄει, vbi figurate itidem is ita adpellatur, qui imprudens magnas turbas daturus videbatur, quod Bourdelotius non monet, quamuis maxime ad rem faciat. Nec Mercerus de hac re quidquam, sed certiores ille nos facit χρυσοῦν *in laude* vbique poni *de homine elegan-*

Digitized by Google

tiore. Homo ſane ſuauis. *Bergler.* Iterum ſic apud Noſtrum Ep. 69.

6. *εἰς ἡμέραν ἐκάθευδον.* Horatius I. Ep. 2. *Cui pulcrum fuit in medios dormire dies*, et *Ad ſtrepitum citharae ceſſantem ducere curam. Bergler.*

Epistola XVIII.

Εὔσταχυς Πιθακίωνι.

Τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, ἥκειν σε ἐπὶ τὴν πανδαισίαν, ὦ Πιθακίων, παρακαλῶ. ἥκειν δὲ οὐ μόνον, ἀλλ᾽ ἐπαγόμενον τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ παιδία, καὶ τὸν συνέργαστρον· εἰ βούλοιο δὲ, καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν φύλακα, καὶ τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβολεύοντας τοῖς ποιμνίοις· ἡ τοιαύτη οὐκ ἂν ἀτιμάζοι τὸ δαιτυμὼν εἶναι σὺν ἡμῖν. Ἑορτάσομεν δὲ μάλ᾽ ἡδέως, καὶ πιόμεθα εἰς μέθην, καὶ μετὰ τὸν κόρον ᾀσόμεθα. καὶ ὅςτις ἐπιτήδειος κορδακίζειν, εἰς μέσους παρελθὼν, τὸ κοινὸν ψυχαγωγήσει. Μὴ μέλλε οὖν, ὦ φίλτατε, καλὸν γὰρ ἐν ταῖς κατ᾽ εὐχὴν ἑορταῖς ἐξ ἑωθινοῦ συντάττειν τὰ συμπόσια.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *παιδός.* Cod. Vind. B. habet *παιδίου.*

1. *γενέσια.* I. Conr. Schwarzius in *Monumentis ingeniorum huius et ſuperioris memoriae* T. II. p. 76. ni-

mirum, vt puram N. T. Graecitatem defendat, ita: *Alciphroni delicatum iudicium verborum nemo fortasse abiudicauerit. At is* γενέσια *pro* γενεθλίοις *non erubuit.* III, 18. et 55.

1. ἑορτάζων — παρακαλῶ. Prope pudet adscribere, quae ineptus h. l. scriba Cod. Vind. B. dedit: ἑάρταζον et παρακαλεῖν.

4. συνέργαστρον. Ita vterque Ms. Vatican. et Caesar. v. notas ad Ep. proxime sequentem.

7. ἡ τοιαύτη. Cod. Vind. B. ἡ δὲ τοιαῦτα.

7. ἀτιμάζοι τό. Leuiter hic mutaui scripturam Mstorum, quae haec est: οὐκ ἂν ἀτιμάζοιτο δαιτυμὼν εἶναι. *Bergler.* Gloss. Eichst. ἀτιμάζοιτο praefert, et fortasse μὴ abesse censet.

8. μάλ' ἡδέως. Cod. Vind. B. μᾶλλον ἡδέως.

11. παρελθών. Malit quis fortasse προελθών. Sed sic amat Alciphron v. Ep. 20. et 66.

11. τὸ κοινόν. Cod. Vind. B. scriba male omisit

12. κατ' εὐχήν. Idem liber κατ' εὐχας.

COMMENTARIVS.

Πιθακίωνι. Infra Ep. 46. est huius nominis caupo.

1. τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια — παρακαλῶ. Lucianus in Gallo s. Somnio §. 9. T. VI. Bip. p. 30: . θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἧκε λουσάμενος. *Bergler.*

2. πανδαισίαν. Hesychius: Πανδαισία. ἡ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ἡδονὰς παρέχουσα εὐωχία ἢ πολυτελὴς τράπεζα. it. πανδαισίαν, τὴν παντοδαπὰ ἐδέσματα καὶ πολυτελῆ ἔχουσαν (τράπεζαν.) v. et Suidam et Harpocrationem.

4. καὶ τὴν κύνα, ἀγαθὴν οὖσαν. Suaue est, canem etiam inuitari ad coenam, et quod additur, fore, vt is conuiuium non adspernetur. Similiter Aelianus Epist. III. sed simplicitatem ibi nimis [cur hoc?] adfectans, Rusticum facit

haec ſcribentem: *τὴν οἶν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια, ἣν ἐπαινῶ πρὸς σὲ, παρ' ἐμοῦ πρόσειπε· καὶ τὼ βοϊδίω, καὶ τὴν κύνα.* In Comoedia opportune talia quandoque fiunt, vt apud Ariſtophanem in Pluto v. 1104. cum nuntius euocari totam familiam vellet, dicit ad eum, qui prodierat, ſeruum: *ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ· ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία· ἔπειτα τοὺς θεράποντας· εἶτα τὴν κύνα· ἔπειτα σαυτόν· εἶτα τὴν ὗν.* *Bergler.* Comicum inprimis, quod ſeruum medium collocat canem inter et ſuem.

Epistola XIX.

Πιθακίων Εὐστάχυϊ.

Κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν παιδίων, ὦ Εὔσταχυ. ἐγὼ δὲ τὸν κλῶπα φωράσας, ἐφ' ᾧ πάλαι ἤσχαλλον, τὴν ἐχέτλην ὑφελομένῳ καὶ δύο δρεπάνας, ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, τοὺς κωμήτας ἀναμένων ἐπικούρους. Νῦν γὰρ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀσθενέστερος ὢν καὶ μόνος, τὼ χεῖρε ἐπιβάλλειν αὐτῷ· ὁ μὲν γὰρ δριμὺ βλέπει, καὶ τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς, καὶ σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους, καὶ ἁδρὰν τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει· ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν πόνων, καὶ τῆς δικέλλης κατέσκληκα; καὶ τύλους μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχω, λεπτότερον δέ μοι τὸ δέρμα λεβηρίδος. Ἡ μὲν οὖν γυνὴ καὶ τὰ παιδία εἴσω βαδιοῦνται, καὶ τῆς εὐωχίας μεθέξουσιν· ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν· ἐγὼ δὲ καὶ ἡ κύων τὸν μιαρὸν οἴκοι φυλάξομεν.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *φιλέταιρος.* Cod. Vind. B. male *φιλαίτερος.*

4. *ἐχέτλην* Vulgata *ἐχέπλην* fortasse operarum vitio. Illud recte Cod. Vind. B. Hesychius: Ἐχέτλη. ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου. καὶ ἡ αὖλαξ, καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου. Est apud Hesiodum Ἔργ. v. 467. vbi et effigies in edit. Clerici Amst. 701.

7. *ἐπιβάλλειν αὐτῷ.* Dedi nunc, vti scriptum et distinctum inueni in Cod. Vind. B. additis nempe voculis *καὶ* et *αὐτῷ*, et inciso post *μόνος* posito. Vulgata enim erat haec: *ἀσθενέστερος ὢν, μόνος τῷ χεῖρε ἐπιβάλλειν,* quod explicari bene poterat, sed illud praestare visum est.

12. *λεπτότερον.* Nihil mutant Codices, nec contexto mouit *Berglerus*, vertit tamen, quasi esset *κενώτερον*, hac addita ratione: Adnotarunt Grammatici Graeci, tria prouerbia duci *ἀπὸ τῆς λεβηρίδος* (qua voce inter alia *exuuium* et *pellicula* significatur) nempe *τυφλότερος λεβηρίδος* — *κενώτερος λεβηρίδος* — et *γυμνότερος λεβηρίδος.* Hesychius et Suidas in Γυμνότερος [Hesychius sic: Ἀριστοφάνης φησὶ τυφλότερος λεβηρίδος. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας, διὰ τὸ ΛΕΠΤΟΝ εἶναι. Ergo *λεπτότερον* haberet tamen, quo se tueretur.] Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν· καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενώτερος, (sic Alberti) οἱ δὲ γυμνότερος. cf. eumdem Hesychium. v. Λεβηρίς.

13. *εἴσω βαδιοῦνται.* Ita ex Ms. Vaticano [et Cod. Vind. B.] Lego autem potius *εἰς σὲ*, vel *εἴς σε*, de quo supra ad Lib. I, 4. *εἰς τὸν ἄνδρα ἐπάνιθι.* Potest etiam legi *ὡς σὲ*, vt Lib. I. 5. *ὡς σεαυτόν.* Vide et I, 28. *ἥκειν ὡς ἑαυτήν.* *Bergler.* Gloss. Eichst. *εἰς σὲ* vel *σοῦ.*

14. *σύργαστρος.* Ita ex Caesareo, ex Vaticano habemus *σύγγαστρος.* Epistola antecedente, cui haec respondet, consentiebant in *συνέργαστρον*, quod quidem analogia non caret, poteſtque significare *τὸν συνεργάτην* et *συνεργόν*, sed adnotatum non-

dum vidi a Lexicographis. De σύργαστρος autem Phauorinus: Σύργαστρος ὑοφορβὸς, ἐργάτης, quae videtur partim ex Etymologo sumsisse, qui ita: Σύργαστρος, ὑοφορβὸς, ἐργάτης, partim ex Hesychio, sed emendando, vt ex serie vocum adparet, nam ibi Συογάστωρ editum inter voces, quae ρ post ο habent, exponit autem συοφορβὸς, καὶ ὄνομα βαρβαρικόν. [Recte Bergl. Hesychii συόγαστρον in σύργαστρον mutari voluit, consentiente Kuestero. Addit Alberti ad vocem ex Photii Lex. Ms. σύργαστρος, ὕφορμος, ἐργάτης, pro quo tamen scribendum ὑοφορβός.] Etsi autem σύργαστρος hoc pacto confirmetur, et epistola antecedente de eodem homine dicatur συνέργαστρος, tamen nihil temere ibi mutandum putaui, cum videam, vocem ἐργάτης, per quam σύργαστρος semel exponitur, conuenire potius cum συνέργαστρος. Quod autem ex Vaticano est σύγγαστρος, vi vocis idem esset, quod ἀδελφός. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. ὄναιο σαυτοῦ. Synesius Ep. 117. δικαιότατος γὰρ εἶ, καὶ καλῶς τῷ δύνασθαι χρώμενος. ὅπως οὖν ὄναιο τῆς σῆς φύσεως καὶ δυνάμεως. etc. Lucianus in Philopseude (T. VII. Bip. p. 278. et Reitzium ibi p. 549.) οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων — ὡς ἀληθῆ πρὸς σὲ ἐρῶ. Euripides Iphigenia in Aulide 1050. ὄναιο, συνεχῶς δυστυχοῦντας ὠφελῶν. Ibidem v. 1430. ad eum, qui auxilium promittebat, dicitur ὄναιο τῶν φρενῶν, et Iphigenia in Tauris 1080. ad eos, qui facturos se rogata dixerant, ὄναισθε μύθων καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες. *Bergler.* — Hesychius ὀναίμην. τύχοιμι, ἀπολαύσαιμι, ὠφεληθείην, vbi Alberti etiam Berglerum laudauit.

3. κλῶπα. Vtitur hac voce aliquoties Herodotus. *Bergler.*

3. ἤσχαλλον. Hesychius: ἀσχάλλει. ὀχλοῦται, λυπεῖται, ἀδημονεῖ, ἀγανακτεῖ. Timaeus: ἤσχαλλον. ἐδυσχέραινον. vbi v. Ruhnkenium.

5. κωμήτας, *eiusdem vici, vicinos*. Aristoph. Nub. v. 962. Hesychius: Κωμήτης. γείτων. W.

7. δριμὺ βλέπει. Aristophanes in Ranis v. 564. ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ. Luc. Pseudol. §. 32. T. VIII. Bip. p. 88. δριμὺ εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. *Bergler.* Aelianus V. H. Lib. XIV, 22. ἐνορᾷν δριμύ.

8. τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς. Aristophanes in Lysistrata v. 8. οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. cf. ibi Scholiasten. Ibidem et antecedens, τὸ χεῖρε ἐπιβάλλειν v. 440. εἴ τ' ἄρα — ταύτῃ μόνον τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος, et in Nubibus v. 930. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; *Bergler.* Hesychius: τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς. συστρέφειν αὐτάς. cf. et Suidam.

8. σφριγῶντας ἔχει τοὺς ὤμους. Itidem in Lysistrata v. 80. ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου. et in Nubibus v. 797. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. *Bergler.* Supra Lib. I. Ep. 39. ἄτοκος καὶ σφριγῶσα. Plura vide ap. Ruhnkenium ad Timaeum. h. v. Villoisonum ad Longum p. 179. et 191.

9. τὴν ἐπιγουνίδα φαίνει. Ex Homero Odyss. Σ. v. 73. οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. *Bergler.* Apollonius: Ἐπιγουνίδα. τὸ σεσαρκωμένον μέρος τοῦ μηροῦ πρὸ τοῦ γόνατος, ἀπὸ τοῦ Ἐπιγεγονέναι ἐκ τῶν ὤμων σάρκωσιν.

Digitized by Google

Epistola. XX.

Ναπαῖος Κρηνιάδῃ.

Οἶσθά με ἐπισάξαντα τὴν ὄνον σῦκα καὶ παλάθας; καταγαγόντα οὖν, ἕως οὗ ταῦτα ἀπεδόμην τῶν τινὶ γνωρίμων, ἄγει μέ τις λαβὼν εἰς τὸ θέατρον, καὶ καθίσας ἐν καλῷ, διαφόροις ἐψυχαγώγει θεωρίαις. Τὰς μὲν οὖν ἄλλας οὐ συνέχω τῇ μνήμῃ, εἰμὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ εἰδέναι καὶ ἀπαγγέλλειν κακός· ἓν δὲ ἰδὼν, ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος. Εἷς γάρ τις εἰς μέσους παρελθὼν, καὶ στήσας τρίποδα, τρεῖς μικρὰς παρετίθει παροψίδας, εἶτα ὑπὸ ταύταις ἔσκεπε μικρά τινα καὶ λευκὰ καὶ στρογγύλα λιθίδια, οἷα ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῶν χειμάῤῥων ἀνευρίσκομεν· ταῦτα ποτὲ μὲν κατὰ μίαν ἔσκεπε παροψίδα, ποτὲ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὑπὸ τῇ μιᾷ ἐδείκνυ, ποτὲ δὲ παντελῶς ἀπὸ τῶν παροψίδων ἠφάνιζε, καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος ἔφαινεν· εἶτα καταβροχθίσας, τοὺς πλησίον ἑστῶτας ἄγων εἰς μέσον, τὴν μὲν ἐκ ῥινὸς τινὸς, τὴν δὲ ἐξ ὠτίου, τὴν δὲ ἐκ κεφαλῆς ἀνῃρεῖτο· καὶ πάλιν ἀνελόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. Κλεπτίστατος ἄνθρωπος, ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην τὸν Οἰχαλιέα. Μὴ γένοιτο κατ' ἀγρὸν τοιοῦτο θηρίον, οὐ γὰρ ἁλώσεται ὑπ' οὐδενὸς, καὶ πάντα ὑφαιρούμενος τὰ ἔνδον, φροῦδά μοι τὰ κατ' ἀγρὸν ἀπεργάσεται.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

Κρηνιάδῃ, quod iam conjecerat vnus ex Gloff. Eichft. pro Κρινιάδῃ vulgato, firmatur Cod. Vind. B. et Ναπαίῳ conuenit.

1. παλάθας. Vulgatam πάλαθα ex Vaticano fumferat Berglerus. Quamuis autem, ita pergit, πάλαθον et πάλαθα non adnotauerint Lexicographi, fed παλάθη, nihil tamen mutandum putaui. Nec παλάθια adnotarunt; occurrit tamen παλαθίων fine dubio inde apud Suidam in παλάθαι.

Παλάθας ego recepi ex Cod. Vind. B. nec aliter infra Ep. 51. Verum his non contentus alia etiam eodem Codice duce addere vel mutare confultum duxi. Vulgata erat: ὄνον πάλαθα. καταγαγόντα οὖν ἕως οὗ. Vindobon. ὄνον ΣΥΚΑ ΚΑΙ παλάθαΣ καταγαγόντα; ἕως ΟΥΝ etc. Quae excidiffe viderentur, σῦκα καὶ, recepi lubens; [σῦκα funt *virides*, παλάθαι *aridae ficus) in maffam coactae*, et fequens ταῦτα duo Subft. poftulare videtur) placuit etiam fignum interrogationis (nec tamen fuo loco pofitum), ἕως οὖν autem meum non feci. Pofito ergo interrogationis figno poft παλάθας, retentoque ἕως οὗ fic interpretor: *Noftin', me afi um ficubus et viridibus et ari lis oneraffe? Quem quum in ftabulum deduxiffem, donec* (ficus) *vendere poffem* etc. Gloff. Eichftad. καταγαγόντα (deuerfantem) ἀπεδόμην ΠΑΡΑ τῶν (deponerem apud) quae fi cui prae meis placent, non inuideo.

3. λαβών. Reftitui ex Cod. Vind. B. Amant Graeci eiusmodi Participia verbis addita, quorum exempla hic adferre putidum effet. W.

7. ἐν δὲ ἰδών. Vulgata εἰδώς, quod huc non conuenit. Seruaui tamen ob antecedens μὲν particulam δὲ, quam Cod. Vind. B. ignorat.

8. εἷς γάρ τις. Τὶς addidi ex eodem Codice, fic enim folent elegantiores Graeci, quorum in numero et Alciphronem meum velim haberi. W.

9. παρετίθει. Cod. Vind. ἐπετίθει.

10. *μικρὰ καὶ λευκά.* Idem liber inuertit: *λευκά τινα καὶ μικρὰ*, vti paullo post pro *κατὰ μίαν ἔσκεπε* — *ἔσκεπε κατὰ μίαν.*

18. *ἐξ ὠτίου.* Vulgata *ὠτίων.* Singularem habet Cod. B. Nil verius. Quum enim tres tantum globuli essent, quorum vnum ex nare, alterum ex capite praestigiator depromsisset, *vni* tantum auri locus relictus est.

21. Οἰχαλιέα. Cod. Vind. Οἰχαλέα. male.

23. *τὰ ἔνδον.* Idem liber contrahit *τἄνδον.*

24. *τὰ κατ' ἀγρόν.* Sic ex eodem libro pro *κατὰ τὸν ἀγρόν.*

COMMENTARIVS.

1. Παλάθας. Hesychius: Παλάθη. ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις. — Παλάθαι. σύκων μαζία (mel. μάζα.) — Πλασία (παλασία) τὰ συγκεκομμένα σῦκα. καὶ διὰ τοῦ θ πλαθία (παλαθία) καὶ παλάθη. Photii Lex. Ms. Παλάσια, τὰ συγκεκομμένα σῦκα, παλάθην λέγουσι καὶ παλαθίδα. εἶναι δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σύκων κεκομμένοι βῶλοι πλινθοειδεῖς. v. et Palmerium ad Luciani Vitar. auctionem T. III. Bip. 447. Hemsterhusium ib. p. 449.

3. *τῶν τινὶ γνωρίμων.* Eleganter pro *τῶν γνωρίμων τινὶ*, vel *τινὶ τῶν γνωρίμων.* Sic *τῶν τινὲς στρατιωτῶν* apud Herodotum Lib. II. Segm. 103. et 162. *τῶν τις Αἰγυπτίων*, et Lib. IV. Segm. 79. *τῶν τις Βορυσθενεῖτων.* *Bergler.* cf. Hemsterhusium ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 294. qui et Nostrum laudat.

4. *καθίσας ἐν καλῷ.* Aristophanes in Eccles. v. 299. *ποῦ ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω.* — — *vbi vbi sedeam* loco commodo, *oratores vt audire possim? Bergler.*

7. *ἀχανὴς ἐγώ σοι καὶ ἄναυδος.* *Raris turbatus vocibus hisco*, Virgil. Aen. III. 314. Coniunxit *ἀχανὴς* et *ἄφωνος* de *attonito* Comicus quidam apud Athenaeum Lib.

VII. p. 290. Eſt autem character ruſticae ſimplicitatis et imperitiae, quod iſte tantopere obſtupuit ſpectaculo praeſtigiatoris, quod narrabit. *Bergler.* cf. Tib. Hemſterhuſium ad Xenoph. Epheſ. Miſc. Obſeru. T. X. p. 217. et Pierſonum ad Moerin p. 59.

11. *λιθίδια.* Alias *ψῆφον*, *calculi* dicuntur, vnde hoc genus praeſtigiatorum. *ψηφοπαῖκται* et *ψηφοκλέπται*, [et *ψηφολόγοι.*] de quibus diligenter egit Caſaubonus ad Athenaeum Lib. I. c. 15. congeſtis vndique locis veterum: Sed nihil ſimile potuit adferre huic narratiunculae, quae plane ad viuum exprimit omnia, itidem vt hodienum oſtenduntur a ſolertioribus artificibus. *Bergler.* Eiusmodi artifices omnino audiebant *θαυματοποιοί.* vide eumdem Caſaubonum ad Theophraſti Char. p. 85. Fiſch. Sic apud Athenaeum Lib. I. p. 20. *Διοπείθης — ὑποζωννύμενος οἴνου κύστεις μεστὰς καὶ γάλακτος, καὶ ταύτας ἀποθλίβων, ἀνιμᾶν ἔλεγεν ἐκ τοῦ στόματος* — Lib. IV. p. 129. *θαυματουργοὶ γυναῖκες, εἰς ξίφη κυβιστῶσαι, καὶ πῦρ ἐκ τοῦ στόματος ἐκριπίζουσαι.* infra ap. Noſtrum Ep. 72. eſt *Ἰωνικὴ παιδίσκη, τὰς σφαίρας ἀναῤῥίπτουσα καὶ τὰς λαμπάδας περιδύνουσα*, quae tamen ſaltatrix potius eſſe videtur. — *Παρόψιδες* Alciphronis Senecae Ep. 45. ſunt *acetabula* praeſtigiatorum, quae acetabula medio, quod vocant, aeuo *caucula* adpellata, vnde *Caucularii* et *Cauculatores* [noſtrum Gaukler?] pro incantatoribus in Capitulariis Caroli M. v. Salmaſ. ad ſcriptores Hiſt. Aug. T. I. p. 667. Hak. — Vide etiam Barthelemium in Anarchaſi in fine c. 25. et Becmanum (Geſch. der Erfindungen T. IV. P. I. p. 55. ff.)

20. *κλεπτίστατος — ὑπὲρ ὃν ἀκούομεν Εὐρυβάτην.* De voce *κλεπτίστατος* dico ad Ariſtophanis Plutum v. 27. [ſed ſolum ibi laudat Euſtathium p. 867. l. 61.] Quod ad Eurybaten attinet Ariſtaenet. Lib. I. Ep. 20. *τὸν κλέπτην Εὐρύβατον.* Lucianus in Pſeudomanti (T. V. Bip. p. 66. et ibi not.) *αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας. ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον.* Diotimus apud Suidam in *Εὐρύβατος*

Κέρκωπές τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίνοντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
Ὦλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Cercopes multa in triuiis proterentes Boeotorum, nocebant. Genere autem erant Oechalienſes; Olus (ſiue Sollus) *et Eurybatus, ambo pernicioſi homines.* Conſtat autem aliunde etiam biſariam ſcribi Εὐρύβατος et Εὐρυβάτης. In ipſa etiam hiſtoria circa haec omnia varietas magna eſt. *Bergler.* cf. et Heſychium v. Δημοκλεῖδαι.

Epistola XXI.

Εὐνάπη Γλαύκῃ.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστί μοι, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει· ὁ δὲ θητεύων παρ' ἡμῖν Παρμένων, ζημία καθαρὰ, ῥᾴθυμος ἄνθρωπος, καὶ τὰ πολλὰ καταπίπτων εἰς ὕπνον. Ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος, καὶ βλέπων φονῶδές τι καὶ ὠμοβόρον, Χιόνην τὴν καλλίστην τῶν αἰγῶν ἐκ τοῦ φελλέως ἁρπάσας οἴχεται· καὶ ὁ μὲν δειπνεῖ ἀγαθὴν αἶγα καὶ εὐγάλακτον, ἐγὼ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολείβω. Πέπυσται δὲ τούτων οὐδὲν ὁ ἀνήρ· εἰ δὲ μάθῃ, κρεμήσεται μὲν ἐκ τῆς πλησίον πίτυος ὁ μισθωτός· αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει, πάντα μηχανώμενος, πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

3. Παρμένων. Cod. Vind. B. καὶ παραμένων.

5. καὶ βλέπων. καὶ addidi ex eodem libro.

6. ὠμοβόρον. Ita ex Caes. Ex Vaticano habemus αἱμοβόρον. *Bergler.*

6. καλλίστην. Cod. Vind. B. καλλιστεύουσαν.

9. ἀπολείβω. Idem liber ἀποθλίβω.

10. μάθῃ. Id. Codex μάθοι.

12. αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνήσει πάντα μηχανώμενος. Haec ex Vaticano ita: ὁ μισθωτὸς αὐτὸς οὐ πρότερον ὄνησιν μηχανώμενος, prima voce ab antecedentibus ad sequentia relata per distinctionem; ex Caesareo autem ita: μισθωτός. αὐτὸς δὲ οὐ πρότερον ἀνέσει etc. Omnia recte, nisi quod pro ἀνέσει legendum ἀνήσει, ad quod manuducit illud ὄνησιν. Itaque non dubitaui ita edere. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

2. ἔχων. *versans, morans.* v. Reitzium ad Luciani Parasitum §. 10. T. VII. Bip. p. 443.

3. ζημία καθαρά. Aristophanes in Acharnensibus v. 737. — τίς δ' οὕτως ἄνους, Ὅς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζημίαν; *quis tam demens, qui vos emat manifestum damnum? Bergler.* — Infra Ep. 38. est ζημία λαμπρά. v. omnino Ruhnken. ad Xen. Memorabilia p. 228.

5. ὁ δὲ λύκος ἀργαλέος πάροικος. Aelianus Ep. XIII. σὺ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄγροικος εἶ, καὶ γείτοσιν οὐκ ἀγαθὸς πάροικος. — — καὶ μέγα κέκραγας ἰδὼν ἄνθρωπον, ὡς διώκων λύκον, καὶ ἀργαλέος εἶ. Καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον, ἁλμυρὸν γειτόνημα (*salsa vicinia.*) *Bergler.*

7. ἐκ τοῦ Φελλέως. Aristophanes in Nubibus v. 71. ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, scil. ἐλαύνῃς. Est autem Φελλεὺς locus asper et salebrosus, peculiariter vnus

Digitized by Google

in Attica ita dictus. *Bergler*. — Occurrit iterum infra Ep. 70. Dignus inprimis, quem legas, Ruhnkenius ad Timaeum p. 269. f.

Epistola XXII.

Πολύαλσος Εὐσταφύλῳ.

Πάγην ἔστησα ἐπὶ τὰς μιαρὰς ἀλώπεκας, κρεάδιον τῆς σκανδάλας ἀφάψας. Ἐπεὶ γὰρ ἐπολέμουν τὰς σταφυλὰς, καὶ οὐ μόνον τὰς ῥάγας ἔκοπτον, ἀλλ' ἤδη καὶ ὁλοκλήρους ἀπέτεμνον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς, ὁ δεσπότης δὲ ἐπιστήσεσθαι κατηγγέλλετο· (ἀργαλέος ἄνθρωπος, καὶ δριμὺς, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνεχῶς ἐπὶ τῆς πνυκὸς Ἀθηναίοις εἰςηγούμενος, καὶ πολλοὺς ἤδη διὰ σκαιότητα τρόπου καὶ δεινότητα ῥημάτων ἐπὶ τοὺς Ἕνδεκα ἀγαγὼν) δείσας, μή τι πάθοιμι κἀγὼ, καὶ ταῦτα τοιούτου δεσπότου ὄντος, τὴν κλέπτην ἀλώπεκα συλλαβὼν ἐβουλόμην παραδοῦναι. Ἀλλ' ἡ μὲν οὐχ ἧκε· Πλαγγὼν δὲ, τὸ Μελιταῖον κυνίδιον, ὃ τρέφομεν ἄθυρμα τῇ δεσποίνῃ προςηνὲς, ὑπὸ τῆς ἄγαν λιχνείας ἐπὶ τὸ κρέας ὁρμῆσαν, κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην, νεκρὸν, ἤδη μυδῆσαν. Ἔλαθον οὖν ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀναῤῥιπίσας. Καὶ τίς παρ' ἀνθρώπῳ σκυθρωπῷ τῶν τοιούτων συγγνώμη; Φευξόμεθα ᾗ ποδῶν ἔχομεν, χαιρέτω δὲ ὁ ἀγρὸς καὶ τἀμὰ

πάντα· ὥρα γὰρ σώζειν ἐμαυτὸν, καὶ μὴ παθεῖν ἀναμένειν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἀφάψας. Cod. Vind. ἀπαρτήσας.— Melius etiam foret σκανδάλης.

3. τὰς σταφυλάς. Gloff. Eichft. ταῖς σταφυλαῖς.

7. συνεχῶς ἐπὶ τῆς πνυκὸς Ἀθηναίοις. Vulgata breuius: συνεχῶς πρὸς Ἀθηναίους εἰσηγούμενος. Ex Cod. Vind. B. τὴν πνύκα reftitui, quae, quid effet, librarius fortaffe nefciuit.

8. καὶ πολλοὺς ἤδη. καὶ deeft in eodem libro.

12. κλέπτην. ex Vaticano. Ex alio Vaticano τοὺς κλέπτους ἀλώπεκας habemus. Prius illud recipere vifum eft, quia proxime abeft a vera fcriptura, quam puto effe τὴν κλεπτιστάτην ἀλώπεκα, et ita verti. *Bergler.* — Abrefchius in Animaduerff. ad Aefchylum T. I. p. 94. monet quidem, immerito κλέπτην fufpectum fuiffe Berglero, quum vbiuis obuia fint non Mafculina folum, fed et fequioris fexus nomina Adiectiuorum inftar cuiuscumque generis Subftantiuis iuncta, quorum et ipfe largam copiam attulit, et Salmaf. ad Simmiae ouum p. 246. Meurfium ad Lycophr. v. 496. et Cuperum Obf. I, c. 17. laudauit; — nec tamen ideo damnare vel potuit vel voluit Abrefchius Femininum Feminino additum, hoc tantum voluit, κλέπτην retinendum effe, quod Codice Vaticano firmetur. At vero fequioris fexus formam praefert Cod. Vind. B. κλέπτιν, quam, etfi vtriusque Codicis auctoritas par eft, recipere tamen nolui, vt gratiam inirem eorum, qui receptam femel, ceteris paribus, lectionem tuendam effe iubent.

13. Πλαγγών. Sic etiam in Ep. inedita, quam ex Dorvilio ad Charit. p. 295. infra in Fragmentis dabimus. Cod. Vind. B. πλαγγῶν.

15. λιχνείας. Idem liber λιχνίας.

Digitized by Google

18. παρ᾽ ἀνθρώπῳ σκυθρωπῷ. Addito ἀνθρώπῳ relinxi ex Cod. Vind. B. vbi per compendium scripturae παρ᾽ ἀνων σκυθρωπῷ. Mihi quidem hoc praestare vulgatae παρὰ τῷ σκυθρωπῷ visum est.

21. ἐμαυτόν. Idem Vind. αὐτόν. Voluit fortasse ἑαυτὸν, quod amat Alciphron.

COMMENTARIVS.

1. πάγην. Hesychius: Πάγη. παγὶς, ποδάγρα, βρόχος. Lycophr. v. 407. Aelian. V. H. I, 1. 2. W.

2. τῆς σκανδάλας. Haec vox nondum adnotata est, quod sciam. Videtur idem significare, quod σκανδάληθρον, quod est pars muscipulae vel decipulae, de quo multa nuper viri docti ad Iulium Pollucem. (Lib. X. Segm. 156.) *Bergler*, qui deinde ad Aristophanis Acharn. v. 687. σκανδάληθρ᾽ ἱστὰς ἐπῶν haec adscripsit: „Σκανδάληθρα sunt „*scandala*, ligna quaedam incurua in muscipulis siue tendi„culis, vt colligitur ex Scholiaste, et ex Hesychio in σκανδα„λοθρίστας." [qui ex isto Aristophanis loco emendandus est. v. Alberti.]

3. ῥάγας. Hesychius: Ῥάγα. ἡ τῆς σταφυλῆς, ἣν ἡμεῖς ῥῶγα καλοῦμεν. cf. Thom. Magistrum et Lamb. Bos Obseruatt. Crit. p. 182.

4. οἰνάρων. Hesychius: τῶν οἰνάρων. τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων. Videri alicui possit respexisse ad Alciphronis Lib. III. Ep. 22. Quod mihi quidem non probatur. Sic Valkenar. ad Ammon. p. 175. et ex eo Alberti ad Hesychium T. II. p. 1439.

7. γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια. Aristophanes in Equitibus v. 100. ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων καὶ νοϊδίων. *Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliis et sententiolis et ratiunculis. Bergler.*

9. ἐπὶ τοὺς Ἕνδεκα. Perinde eſt ac ſi dixiſſet, *in carcerem et forſitan ad ſupplicium.* His enim Vndecim Viris incarceratos et capitis damnatos, eorumque ſupplicia committebant, vt de Socrate adparet apud Platonem aliquot locis, in Apologia et in Phaedone. *Bergler.*

13. Πλαγγὼν h. l. nomen canis, alias puppa infantium ex cera. Vide de hac voce inprimis Doruilium ad Charitonem p. 295. Lipſ.

13. τὸ Μελιταῖον κυνίδιον. Res quidem notiſſima, ſed addam deſcriptionem ex Luciano de Mercede conducto (T. III. Bip. p. 258. et Intt. p. 552. vbi exemplis adlatis adde magnum olim Boruſſiae regem Fridericum II.) Ibi inter alia: περισπούδαστον καὶ ἥδιστον κυνίδιον — ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις — καὶ βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ. τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα. καὶ — περιλιχμώμενον.

16. κεῖται — ἐκτάδην νεκρόν. Iisdem vocibus in re ſimili vtitur in Dial. Mortuor. VII. (T. II. Bip. p. 148.) Zenophantae et Callidemidis, vbi is, cui venenum parabatur, euaſit; qui autem parabat, etiam bibit, errore quodam deceptus, eamque rem narrans dicit: ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. *Bergler.* Aptiorem eiusdem Luciani locum vide in iisdem Dial. Mort. XIV. p. 186. τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα. cf. etiam Valkenarium ad Euripidis Phoeniſſ. p. 566. — ἐκτάδην eſt etiam infra 51. 55. 72.

19. φευξόμεθα ᾗ ποδῶν ἔχομεν. Aelianus Var. Hiſt. I, 15. ᾗ ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι. et Lib. XIV. 21. ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀφίκετο σὺν τοῖς δορυφόροις. Aliter ſic Plato in Gorgia: ἀκολασίαν δὲ φευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν. *Bergler.* vide infra Ep. 72.

Epistola XXIII.

Θάλλος Πιτυϊστῷ.

Πάντα Φιλῶ τρυγᾶν, ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλω βλίττειν τὰ σμήνη. Ἔχων οὖν, σίμβλους ὑπὸ τῇ πέτρᾳ ἀποκλάσας, κηρία νεογενῆ, πρῶτον μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην, ἔπειτα δὲ τοῖς Φίλοις ὑμῖν ἀπάρχομαι. Ἔστι δὲ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ ἀποστάζοντα λιβάδας Ἀττικοῦ μέλιτος, οἷον αἱ Βριλησίαι λαγόνες ἐξανθοῦσι. Καὶ νῦν μὲν ταῦτα πέμπομεν, καὶ εἰς νέωτα δὲ δέχοιο παρ' ἡμῶν μείζω τούτων καὶ ἡδίονα.

ADNOTATIO CRITICA.

Θάλλος. Cod. Vind. B. accentu transposito Θαλλός.

1. ἔστι γὰρ τὸ καρπῶν ἀποδρέπεσθαι, πόνων ἀμοιβὴ δίκαιος. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano habemus κακῶν pro καρπῶν, quod sensum incommodum facit, itaque tamquam meliori cedere iussimus. Sed nondum omnis mihi circa hunc locum suspicio sublata. Illud δίκαιος, quamuis similiter Euripides dixerit ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος in Hecuba v. 592. aliaque eius generis [Adiectiua generis communis] plura inueniantur [cf. inprimis Reitzium ad Luciani Amores §. 27. T. V. Bip. p. 578.] tamen dubitationem mouet. Vereor, ne κακῶν reuocandum sit, et a pluribus interpolationibus haec liberanda, hoc modo: ἔστι γάρ, κακῶν ἀποδρέπεσθαι πόνων ἀμοιβὴΝ, δίκαιοΝ, eiecto articulo τό. Sic *Berglerus.* — qui tamen non video, quomodo tantos in simpulo fluctus excitare animo con-

ceperit, et κακῶν, festinanti sine dubio manu Vaticano intruso, inhaeserit.

3. βλίττειν. Cod. Vind. B. βλήττειν, vti apud Plutarchum T. II p. 58. F. Scholiast. Aristoph. ad Lysistrat. 476. Sed ex librariorum errore natum esse clarum est. Sic iudicat Cl. Ruhnkenius ad Timaeum p 63. quem ibi de hac voce plura disserentem non sine voluptate leges.

3. ἔχων οὖν. Sic reposui pro vulgato ἔχω suadente Cod. Vind. B. qui tamen alterum οὖν (ante τοῖς θεοῖς) delet. Aptius, nisi fallor, vt ita procedat oratio: ἔχων οὖν — ἀποκλάσας — πρῶτον μὲν — ἀπηρξάμην.

4. ἀποκλάσας. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano ὑποκλάσας. *Bergler.*

9. εἰς νέωτα. Cod. Vind. B. εἰς νέω· τὰ δὲ δέχοιο, vitiose. Legere etiam possis δ' ἐκδέχοιο, *exspectes.*

10. τούτων. Cod. Vind. addit ἢ, sic: μείζω τοιούτων ἢ καὶ ἡδίονα.

COMMENTARIVS.

3. βλίττειν. Hesychius: Βλίττειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. v. Interpretes ad Iul. Pollucem Lib. I. segm. 254 W.

4. ὑπὸ τῇ πέτρᾳ. Apollonius Rhodius Lib II. v. 130. ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσι. *Sicut autem apum examen magnum opiliones et mellarii in rupe fumo inficiunt. Bergler.*

6. λευκὰ ἰδεῖν. infra Ep. 60. χαρίεσσα ἰδεῖν. v. plura ap. Hemsterhus. ad Luciani Ind. Vocal. T. I. Bip. p. 308. W.

7. Ἀττικοῦ μέλιτος. Strabo Lib. IX. p. 613. τοῦ δὲ μέλιτος ἀρίστου ὄντος τῶν πάντων τοῦ Ἀττικοῦ. Aristophanes in Pace, et Thesmophoriazusis. *Bergler.*

8. Βριλησίαι. A monte Atticae Strabo ibidem paullo ante de Attica agens: τῶν δὲ ὀρῶν, ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστα, ἐστὶν ὅ τε Ὑπηττὸς, καὶ Βριλησσὸς, καὶ Λυκαβηττὸς,

ἔτι δὲ Πάρνης, καὶ Κορυδαλλός. Plinus Hist. Nat. Lib. IV. c. 7. *Montes Atticae*, *Brilessus*, *Aegialeus*, *Icarius*, *Hymettus*, *Lycabettus*, quem locum ibi adducit Casaubonus. *Bergler.* — Est apud Callimachum Fragmentum (184.) in edit. Ernestiana: Βριλλήσου λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτήσαντο. *Brillesii lateribus conterminum possederunt*, vnde Hemsterhusius Alciphronem censet p. 511. sumsisse. Λαγόνες. Hesychius: σχίσμα γῆς.

8. καὶ νῦν μὲν ταῦτα. Vel ad κηρία, vel subauditur δῶρα aut simile. *Bergler.*

Epistola XXIV.

Φιλοποίμην Μοσχίωνι.

Λύκον ἔοικα τρέφειν. Τὸ μιαρὸν ἀνδράποδον ἐμπεσὼν εἰς τὰς αἶγας, οὐκ ἔστιν ἥντινα οὐκ ἀπολώλεκε, τὰς μὲν ἀποδόμενος, τὰς δὲ καταθύων. Καὶ τῷ μὲν ἡ γαστὴρ τῆς κραιπάλης ἐμπίμπλαται, καὶ τὰ λοιπὰ τῇ τενθείᾳ δαπανᾶται, καὶ ψάλλεται καὶ καταυλεῖται, καὶ πρὸς τοῖς μυροπωλείοις φιληδεῖ· τὰ δὲ αὔλια ἔρημα, αἶγες δὲ ἐκεῖναι αἱ πρότερον οἴχονται. Τέως μὲν οὖν ἡσυχίαν ἄγω, μὴ προαισθόμενος ψύττα κατατείνας φύγῃ· εἰ δὲ ἀνυπόπτως λαβοίμην αὐτοῦ καὶ ἐγκρατὴς γενοίμην, δεδήσεται τὼ χεῖρε, χοίνικας παχείας ἐπισύρων· καὶ τῇ σκαπάνῃ προσανέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσεται, παθὼν δὲ, οἷόν ἐστι γνώσεται τὸ τὴν ἄγροικον σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

1. ἀνδράποδον. Cod. Vind. B. post hanc vocem punctum posuit ad superiorem partem, fortasse pro exclamandi signo, et deinde post ἐμπεσὼν habet γάρ. Placet ista exlamatio in dictione epistolica, nihil tamen volui mutare. W.

4. ἐμπίμπλαται. Cod. Vind. πίμπλαται.

5. τενθεία. Ex Vaticano Ταθεία per maiusculum T. quasi esset nomen proprium. Ex Caesareo πενθία. Quae licet ambo corrupta, veram scripturum facile monstrant vel mediocriter sagaci, et invenisse me puto. *Bergler.* — Εὕρηκας! Suspicionem tuam firmat Cod. regius (nunc, si Dis placet, reipublicae Francogall.) Parisiensis, teste Ruhnkenio ad Timaeum p. 253. ed. sec.

5. καὶ ψάλλεται. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano habemus πάλλεται, quod huc minus quadrat *Bergler.* Gloss. Eichstad. malit καταψάλλεται.

6. πρὸς τοῖς. Toupius in curis nouissimis p. 213. ed. Lips. incidit post πρὸς, vt sit *praeterea.* Rectius sine dubio, quum φιληδεῖν Datiuo iungi soleat, sine praepositionis adminiculo.

6. μυροπωλείοις. Sic et Cod. Vind. B. sed a secunda manu μυροπολίοις, sine E.

9. ψύττα κατατείνας. Vulgata ψύττας παρά τινος. Audiamus ante omnes Berglerum. Sic ex Vaticano, Caesareum de his vocibus non consulueram. Pro παρά τινος i. e. *ab aliquo*, mallet fortasse aliquis παρά τινα, i. e. *ad aliquem.* Ego longe aliud suspicor, nempe παρατείνας scripsisse auctorem, vel potius, quandoquidem praepositiones abbreuiatim scribi solitae, saepe inter se permutantur ab imperitis, κατατείνας. Miraris, cur ita? Ecce Luciani Lexiphanes, qui etiam probis vereque Atticis vocibus ac phrasibus vtens, ineptus est et ridiculus (T. V. Bip. p. 181.) ἀγρόνδε ᾠχόμην ψύτταν κατατείνας, *rus abii contento cursu.* Adnotauit ibi Bourdelotius ex Hesychio: ψύττα ἐπὶ τοῦ ταχέως δραμεῖν λέγεται. Hactenus igitur *Berglerus.*

Praeter locum Luciani a Berglero excitatum alius est apud eumdem in Epistolis Saturnal. T. IX. Bip. p. 41. ὄρνις ψύτταν κατατείνασα, vbi vide inprimis notam Gesneri p. 351. cf. etiam Trillerum Obseru. Crit. p. 209. — Ad Hesychii locum Heinsius olim verba Epigrammatarii adhibuerat: ψύττα δ' ἐγὼ κατέτεινα φοβεύμενος ἄγριον ἄνδρα, quibus Berglerianae emendationi nouum robur accedit, maximum vero Cod. Vind. B. cuius lectio: ψύττα, κατά τινος φεύγῃ, ipsa quidem, vti sonat, sana non est, sed vnice veram aperte monstrat. Refinxi igitur ita, vt cum Cod. Vind. ψύττα pro ψύττας ponerem (nam Aduerbium ὠνοματοποιημένον, ideoque indeclinabile esse ψύττα non minus quam σίττα, ψίττα, φίττα, φίττον existimo) et κατά τινος mutarem in κατατείνας, ita vero opem ferrem et Alciphroni et Berglero. Ceterum ψύττα vox est pastorum greges ad citius incedendum adhortantium. Hesychius: Ψύττα. ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν, item Ψιττάζων· ψιττὰ ἐπιφθεγγόμενος, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὸν ἐπίφθεγμα.

11. τὼ χεῖρε. Cod Vind. B. τὼ πόδε. Vulgata melior. Tutius certe erat, hominis nequam etiam manus constringere, nam pedibus vinciendis sequentibus χοίνιξι prouisum est.

12. ἐπισύρων. Idem liber ἐπιφέρων.

14. οἷόν ἐστι γνώσεται. Idem Cod. γνώσεται οἷον ἦν.

COMMENTARIVS.

1. Λύκον ἔοικα τρέφειν. Prouerbium. Theocritus Idyll. V. v. 38. θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγοντι. *Alere* memento *et luporum catulos*, et canes, vt te comedant. *Bergler.*

1. ἐμπεσών, non ad vocem, sed ad significationem, vt saepe. *Bergler.*

7. Φιληδεῖ.* Vocem hanc rariorem pronuntiat Spanhemius ad Callimachum. p. 114.

Digitized by Google

11. *δεδήσεται.* Synesius Ep. 32. in fine. *Bergler.* Occurrit et infra Ep. 62.

11. *χοίνικας παχείας.* Ctesias apud Photium p. 53. lin. 12. *ληφθέντα δὲ πέδαις παχείαις ὑπὸ Οἰβαρᾶ δεδῆναι.* Aristophanes in Vespis v. 433. *εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις παχείαις ἀριστήσετε. Bergler.* De voce *χοίνιξ* v. Schol ad Aristoph. Plutum v. 276. et Doruilium ad Charitonem p. 396. — ibid *ἐπισύρων.* Herodotus Lib III. Segm. 130 *παρῆγον ἐς μέσον πέδας τε ἕλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθημένον. Bergler.*

14. *παθὼν γνώσεται.* Hesiodus in Operibus et Diebus v. 218. — — *παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.* Prouerbium, de quo abunde Erasmus in Chiliadibus. *Bergler.*

14. *τὴν ἄγροικον σωφροσύνην.* Aelianus Ep. vltima: *φύεται δὲ καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη, καὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἀγροῖς δένδρων τὰ κάλλιστα. Bergler.*

Epistola XXV.

Ὕλη Νομίῳ.

Θαμίζεις εἰς τὸ ἄστυ κατιὼν, ὦ Νόμιε, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾷν. Ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων· ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ τῆς Σύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα. Σὺ δὲ ἡμῖν αὐτόχρημα, μεσαιπόλιος ἄνθρωπος, μειράκιον ἀστικὸν ἀνεφάνης· ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμεικοῦ διατρίβειν, οὗ φασὶ τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῇ καὶ ῥαστώνῃ τὸν βίον καταναλίσκειν.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

1. τὸ ἄστυ. Cod. Vind. B. articulum ignorat

2. ἀκαρῆ. Id. liber ἀκαρεῖ. Fortasse voluit οὐδ' ἐν ἀκαρεῖ.

3. ἀργεῖ. Idem Cod. Vind. ἀργὸς. quod non contemnendum, etsi γῆ sequatur. Atticorum enim est ἀργὸς pro Feminino ponere, quod pluribus exemplis probauit Bachius ad Xenoph. Oeconom. p. 21. et ipse Berglerus ad Aristoph. Nubes v. 53.

4. Σύρας. Sic ex optimo Cod. Vind. B. addito tamen articulo τῆς. Vulgata habebat σισύρας, quod iam *Berglerus* in Σύρας mutandum censuerat. Deinde sic pergit: Videtur ex sequenti epistola interpolatum, vbi recte σισύρα. Est autem Syra seruae nomen etiam apud Aristophanem in Pace v. 1148. τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω τοῦ χωρίου. *Et Manum serua Syra vocat ex agro*, quemadmodum apud Terentium Syrus nomen serui a patria. Sic Thratta apud Aristophanem multis in locis, et apud Demosthenem contra Neaeram: θεραπαίνας δύο, Θράτταν καὶ Κοκατίνην, et apud Aelianum Ep. penultima, vbi simul Phrygia: ἐὰν μή τι τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ καὶ τῇ Θράττῃ συνεπιλαμβάνῃ. *Bergler.*

4. βουκολοῦσα. Valde adridet, quod coniicit Valkenarius ad Ammonium p. 46. huncque secutus Bernardus ad Palladium de febribus p. 21. βαυκαλῶσα. Hesychius: βαυκαλᾶν, κατακοιμίζειν, τιθηνεῖν. παιδία μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, vbi Valesius: proprie dicuntur nutrices, quae infantes naeniis et cantilenis in somnum inducunt, quae cantilenae proprie dicuntur καταβαυκαλήσεις. Athenaeus XIV, 11. cf. et Casaubonum ad Theophrast. Char. VII. p. 104. Fischer. et Wyttenbach in Eclogis p. 381. Est etiam ap. Lucianum Lexiphane T. V. p. 190. et Schol. p. 189. it. p. 509.

5. μεσαιπόλιος, vti infra Ep. 49. Cod. Vind. B. μεσοπόλιος. Vtrumque rectum.

6. ἀστικόν. Sic reposui suadente et persuadente Cel. Ruhnkenio ad Dion. Longinum p. 260. Nam rusticus

Atticus, ita ait, ſiue in regione Attica natus; Athenis autem natum non Ἀττικὸν, ſed ἀστικὸν adpellant.

7. Σκίρου. Cod. Vind. B. σκιεροῦ Κεραμικοῦ, omiſſo καί. Error ex errore natus. Quum enim nomen illud proprium Σκίρος ſcribam lateret, quod tamen ſupra Ep. 8. intemeratum dederat, voxque crebrior σκιερὸς ipſi in mentem veniret, particulam καὶ, cuius nunc vſum nullum videret, eiecit.

COMMENTARIVS.

1. Θαμίζεις εἰς τὸ ἄστυ. Lib. I. Ep. 4. ἄστυδε θαμίζεις. *Bergler.*

3. ἐμπονούντων i. e. ἐν αὐτῇ πονούντων. An ἐκπονούντων? Sic Gloſſ. Eichſtad.

5. αὐτόχρημα. vide quae Berglerus adnotauit infra ad Ep. 29.

7. Σκίρου. Vbi meretrices, vide ſupra ad Ep. 8. huius libri. Ibidem et aleatores. *Bergler.*

9. καταναλίσκειν βίον. vitam terere. v. Wernsdorf ad Himerium p. 630.

Epistola XXVI.

Ληναῖος Κορύδωνι.

Ἄρτι μοι τὴν ἅλω διακαθήραντι, καὶ τὸ πτύον ἀποτιθεμένῳ ὁ δεσπότης ἐπέστη· καὶ ἰδὼν ἐφίλει τὴν φιλεργίαν. Ἐφάνη δέ μοι ποθὲν ὁ Κωρύκειος δαίμων, Στρόμβιχος ὁ παμπόνηρος· ἰδὼν γάρ με ἐφεπόμενον τῷ δεσπότῃ, κειμένην τὴν σισύραν, ἣν

ἀποθέμενος εἰργαζόμην, ὑπὸ μάλης ᾤχετο Φέρων, ὡς ὁμοῦ ζημίαν, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων προσοφλῆσαι γέλωτα.

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἐφίλει. Cod. Vind. B. ἐπῄνει. Hoc facilius, illud rarius et significantius.

3. Κωρύκειος. Idem liber vitiose Κωρύκεςς.

5. κειμένην τήν. Articulum e Ms. iam Valkenarius ad Ammonium p. 205. Nostro restituerat: agnoscit etiam Vind. B.

7. ἀπὸ τῶν ὁμοδούλων. Cod. Vind. B. ὑπό.

COMMENTARIVS.

3. Κωρύκειος δαίμων. Prouerbialiter de eo, qui ex insidiis auscultat. Vide Erasmum in *Corycaeus auscultauit.* Suidas et Photius in Lex. Msto ex quo quaedam nuper edita ad Fragmenta Menandri et Philemonis: θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ Κωμικοὶ ἐπακροώμενον, ἀπὸ παροιμίας τινός. Iterum: ἡ παροιμία. τοῦδ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάζετο. οἱ δὲ Κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι. Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Δέξιππος Θησαυρῷ. Μὴ κατακούσειε δ' ἡμᾶς ὁ Κωρυκαῖος. Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα κατακολουθῶν ἔνδοθέν σου. quae postrema Deus ille videtur dixisse. *Bergler.*

4. Στρόμβιχος. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano στρόχνος habemus, quod non placet. *Bergler.*

5. σισύραν. Hesychius: Σισύρα. τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. Photii Lex. Ms. Σισύρα. βαίτη. τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένον ἱμάτιον. Plura vide ap. Valesium ad Ammian Marcell. Lib. XVI. c. 5. Gronou. ad Herodot. IV. 108. Valkenar. ad Ammonium p. 205. Ruhnkenium ad Timaeum p. 231.

Digitized by Google

7. ὡς ὑμοῦ ζημίαν καὶ προσοφλῆναι γέλωτα. Germanicum prouerbium: *Wer den Schaden hat, darf für den Spott nicht ſorgen.* *Bergler.*

Epistola XXVII.

Γέμελλος Σαλμωνίδι.

Τί ταῦτα, ὦ Σαλμωνίς, ὑπερηφανεῖς τάλαινα; οὐκ ἐγώ σε εἰς τοὐργαστήριον καθημένην παρὰ τὸν ἀκέστην τὸν ἑτερόποδα ἀνειλόμην; καὶ ταῦτα λαθραίως τῆς μητρός; καὶ καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; Σὺ δὲ Φρυάττῃ, παιδισκάριον εὐτελὲς, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη με διατελεῖς. Οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην, καὶ κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω· καὶ τότε εἴσῃ μαθοῦσα, οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας.

ADNOTATIO CRITICA.

Γέμελλος. Vulgata Γέβελλος ex Vaticano. Libro I. Ep. 22. eſt Γεμέλλω. In Mss. μ et β ſimiliter fere exarantur. *Bergler.* Quoniam addicentem etiam Cod. Vind. B. inueni, recepi *Gemellum.*

Σαλμωνίδι. Vulgata Σαλαμωνίδῃ ex Vaticano et Caeſareo, puto Σαλμωνίδι, et Σαλμωνίς, vel potius Σαλαμινίδι et Σαλαμινίς. *Bergler.* Prius recepi, nam ſic Cod. Vind. B. epiſtola ſequenti Σαλμωνίδι.

Digitized by Google

1. ταλαινα. Addit Cod. Vind. B. τὸν δεσπότην.

3. ἀκέστην. Vulgata Ἀκέστην. Malim tamen adpellatiuum, non proprium nomen, *sartorem claudum*, vti et Berglerum vertisse video.

3. ἑτερόποδα. Recepi ex Cod. Vind. B. pro vulgato ἑτερόποδον.

4. λαθραίως. Idem liber λάθρα, quod suauius ad aures h. l. accidere videtur, vt homophoniam λαθραίΩΣ – μητρΟΣ euites.

9. κάχρυς. Vind B. τὰς κάχρυς ἐπὶ τὸν ἀγρόν.

9. ἀναπείσω. Nimis dilutum est ἀναπείσω, *persuadebo, inducam.* Praestaret ἀναπέμψω mittam. Eadem saepe potestate ἀναπέμπειν vsurpatur, qua simplex πέμπειν. Ita apud Lucam Evang. XXIII, 7 Haec *Arnaldus* in Misc. Obseru. T. V. p. 289. — Sed ἀνὰ in compositione verborum minime otiosam esse, demonstrauit multis exemplis Graece olim doctissimus Abreschius in Dilucidatt. Thucydideis p. 164 vbi contra Arnaldi et emendationem et ex Lucae loco confirmationem sic disputat: „Vsum istius praepositionis „(quae *rursus*, saepe etiam „actum priori contrarium notat), non attendens vir eruditus reponi vult ἀναπέμψω, vacante, vt ait, (in „quo iterum fallitur,) praepositione, ac pro simplici πέμπειν occurere addit Lucae „l. l. quum ex adiuncto ibi „ἐξουσία apertum sit, respectu „superioris scriptum ἀναπέμπειν, nec minus quam „otiosam τὴν ἀνά. Elegantissime autem dictum illud „ἀναπείσω, simulque salse „atque comice; sensus enim „est, *ad priorem seruilem humilemque conditionem te* „*redigam.* Neque verbis tantum πείθομεν, sed et quacumque alia ratione, vt ap. „Greg. Pal. P. 12. πείθειν ῥοπάλῳ ὄνον θᾶττον πορεύεσθαι, et *admonere* Latini, vt „admoneri flagello. Columella II, 2. cet. "

10. τότε εἴσῃ. Cod. Vind. B. τότε οἴσῃ, quod non placet.

11. ἔθηκας. Idem liber longe aliter: οἷ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας, quod tamen vulgatae non praetulerim. — Lennepius ad Phalar. Ep. 9. p. 46. malit: οἵων κακῶν σεαυτῇ σμῆνον ἔθηκας.

COMMENTARIVS.

(Confert hanc epistolam Abreschius cum Aristaeneti Lib. II Ep. 12. — Gratum vero etiam erit lectoribus audire, quae cel. *Herelius* ad hanc et sequentem epistolam notauit in Animadu. miscell. criticis. Cogor, inquit, inuitus fere reprehendere Alciphronem meum, dum nimis indulget genio, ac per varias vitae priuatae facies libere vagando, quidquid componendis epistolis materiam posset suggerere, nouitatisque gratia se commendare, in vsus suos conuertere studet, ea fingentem interdum, quae per literas transigi aut exponi nullo modo poterant. Salmonis ancilla ingratos Gemelli, domini deformis, amplexus reformidans, loco ignoto se abscondidit, *τὴν κάρδοπον*, vt fatetur Ep. sequ. *ὑπελθοῦσα ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα.* Hanc herus fugisse, et per noctem latuisse in virgultis credebat. Cur igitur literis, cuius latebras ignorat, increpat, aut cur conuitiis mauult atque minis terrere inanibus, quam vi comprehensam punire licebat, siquidem alicubi in villa commorari posset?)

2. *εἰς τοὐργαστήριον καθημένην.* Achilles Tatius Lib. VI. p. 375. *εἰς τὰ ὄμματα τῶν καλῶν τὸ κάλλος κάθηται.* Inuenitur saepius *εἰς* pro *ἐν* positum, et in antecedentibus videor aliquid adnotasse. [v. ad Lib. I. Ep. 24. extr.] *Bergler.* cf inprimis Hemsterhusium ad Aristophanis Plutum 456. — Ceterum *τὸ ἐργαστήριον* h. l. lupanar, vide Valkenar. ad Ammonium, qui hanc vocis potestatem ex fragmento Alciphronis probat, quod infra dabimus. [Fragm. V.]

4. *ἐπίκληρον ἐγγυητήν.* Vide quae notata sunt ad Lib. I. Ep. 6.

6. *παιδισκάριον εὐτελές.* Menander: *παιδισκάριόν με καταδεδούλωκεν — εὐτελές.* vide notas ad Lib.

Digitized by Google

Ep. 4. *Bergler.* Apud Lucianum Dialog. Mort. XXVI. §. 7. T. II. p. 227. τυχὸς παιδισκάριον, quod idem est, vide ibi Hemsterhusium p. 540.

6. κιχλίζουσα καὶ μωκωμένη. v. Lib. I. Ep. 33.

7. οὐ παύσῃ τάλαινα τῆς ἀγερωχίας; Lib. I. Ep. 28. οὐ παύσῃ — ταλάντατον γερόντιον πειρῶν etc. et Ep. 6. πέπαυσο τῆς ἀγερωχίας. *Bergler.*

9. κάχρυς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπείσω. Forte ex Menandri Adelphis, quam comoediam Terentius vertit. Apud hunc Actu IV. Sc. 3. senex: *Rus ibo hinc, et istam Psaltriam una illuc mecum hinc abstraham, Atque ibi favillae plena, fumi ac pollinis Coquendo sit faxo, et molendo.* Erat autem hoc mulierum. Herodotus Lib. VIII. §. 96. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι, *coliades vero remos urendo hordeum torrebant.* [v. ibi Valkenarium.] Aristoph. in Nub. v. 1361. κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. *Bergler.*

Epistola XXVIII.

Σαλμωνὶς Γεμέλλῳ.

Πάντα ὑπομένειν οἷα τε εἰμὶ, πλὴν τοῦ σοι συγκαθεύδειν, δέσποτα. Καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην, ὡς ἐδόκεις, ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ὑπεισελθοῦσα ἐκείμην, ἀμφιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα. Ἐπειδὴ δὲ κέκρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπεῖν, ἄκουε, λέγω σοι ἀναφανδὸν, (πάντα γάρ μου περιαιρεῖ φόβον ἡ πρὸς τὸ τελευτᾷν ὁρμή) ἐγώ σε, ὦ Γέμελλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βά-

ρος τοῦ σώματος, καὶ ὥςπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη· τοῦτο δὲ, τὴν δυςχέρειαν τοῦ στόματος, ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος τὴν δυςοσμίαν ἐκπέμποντος. Κακὸς κακῶς ἀπόλοιο τοιοῦτος ὤν. Βάδιζε παρά τινα λημῶσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀληλιμμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *συγκαθεύδειν*. Cod. Vind. B. ΣΟΙ *συγκαθεύδειν*, omiſſis poſtea *μετά σοῦ* Idem voluit Gloſſ. Eichſtad. vel *καθεύδειν* ſine *σύν*. Recte, ſic enim pleonaſmus vulgatae ΣΥΓ*καθεύδων* ΜΕΤΑ *σοῦ* tollitur.

3. *ἐπὶ τοῖς θάμνοις*. Mallem *ὑπὸ* pro *ἐπί*. *Bergler.*

6. *ἄκουε, λέγω σοι ἀναφανδόν*. Cod. Vind. B. *ἄκουε λέγουσ᾽ ἀναφανδὸν*, quod in *λέγω σοι* refinxi. Vulgatam *ἄκουε ἀναφανδὸν* retinere vix potui, quum *ἀναφανδὸν* non tam *audienti*, quam *dicenti* conuenire videretur. W.

7. *πάντα γάρ μου*. Cod. Vind. *ὁμοῦ*. Poſſis etiam legere *μοι*, quod et Berglero placuiſſe ex verſione adparet.

9. *βάρος τοῦ σώματος*. Idem Liber *δάσος*. Vtrum horum a manu Alciphronis ſit, difficile eſt iudicatu. W.

10. *κίναδος*. Ita ex Caeſareo. Ex Vaticano *τὶς* pro *τὶ* habemus. De *κίναδος* ad Ariſtophanem. *Bergler.* De Caeſareo falſus eſt vir doctiſſ. nam Codex iſte *κίναιδος*, quamquam vitioſe, habet. *Κίναδος* vnice verum, ideoque et *τί* · Plura ad Ariſtophanem dare promittit Berglerus, promiſſisque ita ſtetit ad Nubes v. 447. *Κίναδος*. Andocides de Myſteriis: *ἐπίτριπτον κίναδος*. Sophocles in Aiace v. 103. *ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ᾽ ὅπου*; *num ex me quaeris, vbi perditiſſima illa ſit beſtia?* vbi Scholia: *τὸ ἐξῶλες θηρίον καὶ πανοῦργον, κίναδος γὰρ ἡ ἀλώπηξ*. Lo-

Digitized by Google

quitur autem de Vlysse. Aristoph. in Auibus v. 429. πυκνότατον κίναδος. Haec *Berglerus*. — Hesychius: Κίναδος, θηρίον, ὄφις. vbi v. Interpretes, Thom. Mag. p. 534. et Cel. Beckium ad Aues l. l. et Reitzium ad Lucianum de Domo T. VIII. Bip. p. 448.

14. λημῶσαν. Dedi ex Vind. B. *lippientem*, quod longe anteferendum vulgatae ληροῦσαν W.

15. τῆς πίττης. Idem liber ἐκ τῆς.

COMMENTARIVS.

4. τὴν κάρδοπον. mactram (Backtrog.) vide Lucianum in Lexiphane. T. V. p. 182. Bipont.

14. γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν. Eadem haec et apud Lucianum alicubi, si quid memini. [Locum huc conuenientem indagare nondum potui. W.] Aristophanes in Pluto v. 1060. de vetula: ἕνα γὰρ γομφίον μόνον φορεῖ, *unum dentem molarem tantum gestat*. Σαλεύουσαν autem metaphorice a nauibus, quae in anchoris fluctuant. Synesius Ep 4. ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων. λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ ἐσάλευεν ἐπ' ἀγκύρας μιᾶς. ἡ ἑτέρα δὲ ἀπημπόλητο· τρίτην γὰρ ἄγκυραν Ἀμάραντος οὐκ ἐκτήσατο. *Bergler.* De γομφίῳ vide inprimis Piersonum ad Moerin p. 111.

Epistola XXIX.

Ὄριος Ἀνθοφορίωνι.

Ἠπιστάμην σε, ὦ Ἀνθοφορίων ἁπλοϊκὸν εἶναι ἄνθρωπον, καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἄγροικον, ὄζοντα στεμφύλων καὶ κόνιν πνέοντα· ἠγνόουν δὲ, ὅτι δεινὸς εἶ ῥήτωρ, ὑπὲρ τοὺς ἐν Μητιχείῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας. Κινήσας γὰρ ἀπὸ τοῦ κωμάρχου δίκας ἔναγχος, οὐκ ἔστιν ἥντινα οὐχὶ νικήσας ἀπηλλάγης. Μακάριε τῆς γλώσσης, καὶ λαλίστερε τρυγόνος. Ἐγὼ δὲ ἑρμαίῳ σοι χρῶμαι, τὸ τοῦ λόγου· ἔκκειμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τἀμὰ σφετερίζεσθαι, καὶ ἀγαπῶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ταῦτα εἰδὼς, ὅτι μοι πολλὰ ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.

ADNOTATIO CRITICA.

1. εἶναι (poſt ἁπλοϊκὸν) inſerui ex Cod. Vind. B. quanquam et abeſſe poterat.

2. αὐτρόχρημα τὸν — πνέοντα. Ex Vaticano ἀθλοχρήματον, ex Caeſareo αὐτοχρήματον, vnde omiſſa ſyllaba veram ſcripturam me exhibuiſſe puto. Sic paullo ante Ep. 25. αὐτόχρημα μεσαιπόλιος ἄνθρωπος. Syneſius Ep. 4. de Amaranto Iudaeo αὐτόχρημα Μακκαβαῖος. Aelianus Ep. 12. σὺ δὲ ἐξ οὗ θηρᾷν ἤρξω, γέγονας ἡμῖν αὐτόχρημα Ἱππόλυτος. *Bergler.*

Laudat Bergleri acumen acutior ipſe Pierſonus Veriſimil. p. 96. qui, ne litera quidem perdita, caſtigandum exiſtimat: καὶ αὐτόχρημα ΤΟΝ. Singularem enim, addit Pierſonus, emphaſin hic habet articulus, quae rectius

percipi, quam verbis exprimi poteſt.

Sed nondum omnis nitor Alciphroni reſtitutus, niſi lectionem, quam Cod. Vind. B. ſubminiſtrat, egregiam ſane, adiungas, mutantem nempe ἀγροικίζοντα in ἄγροικον ὄζοντα στεμφύλων. Nec hoc ſatis: idem Codex enim loco κόνεως praeterea κόνιν exhibet, quod, etſi non adeo neceſſarium eſt, quum πνεῖν et Genitiuum et Accuſatiuum adſciſcat, tamen, vt Codici, qui tam praeclare in toto loco ſtetiſſet, honorem haberem, et hoc recepi. Iam vero ad amuſſim omnia ſic compoſita: καὶ αὐτόχρημα τὸν ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἄγροικον, ὄζοντα στεμφύλων, καὶ κόνιν πνέοντα. Nonne vero longe meliora haec, quam quae Berglerus vulgauerat: καὶ αὐτόχρημα ἀπὸ τῆς ἀγροικίας ἀγροικίζοντα, στεμφύλων καὶ κόνεως πνέοντα?

4. ἐν Μητιχείῳ. Caeſareus Μιλιαίῳ [quod ſeruauerat in contexto Berglerus] Ex Vaticano ΜΗλίῳ, prioribus duabus maiuſculis, quae veſtigiis minuſcularum, incertum quarum, adſcriptae ſunt. Prius elegi, tanquam proxime accedens ad id, quod genuinum puto, nempe Μητιχείῳ, vt in verſione oſtendi. Erat Μητιχεῖον iudicium, ſiue tribunal Athenis. Heſychius: Μητίχου τέμενος· εἴη ἂν τὸ Μητιχεῖον, δικαστήριον μέγα, quod et Iulius Pollux Lib. VIII. c. 10. recenſet cum aliis Athenienſium tribunalibus, ita: τὰ Μητίχου καλλίω, ſiue, vt alia ſcriptura fert, τὸ Μητίχου κάλλιον. Quae quidem licet viri doctiſſimi interpretari conentur, mihi ſuſpecta ſunt in τὰ καλλία ſiue τὸ κάλλιον. Apud Noſtrum ſimile quid exhibetur ex Vaticano, itidem non ſine corruptela; adſcribam tamen locum, ſi quid forte vlterius cogitanti ad emendationem conferre poſſit: ὑπὲρ τοὺς ἐν Μηλίῳ ΚΑΤΑ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν ἀδικομαχοῦντας. Sic *Berglerus.*

Poſt hunc Clar. *Herelius* in Klotzii Actis liter. Vol. III. P. I. p. 92. duorum Codicum, quos Berglerus laudauerat, ſcripturam in vnum conflat verbum Μηλιαίῳ, cuius primam literam ſi abiicias, reſtitui aliud Athenienſium tribunal Ἡλιαίᾳ quod

Digitized by Google

apud Noſtrum ipſum infra Ep. 61. occurrit. — Ad quae *Ruhnkenius* in literis ad Herelium olim datis haec monuit: „Codex quoque Regius Pariſ. exhibet: ὑπὲρ τοὺς ἐν Μηλίῳ κατὰ τῶν ἀλλοτρίων. Equidem, „tum pergit, ingenioſam Bergleri coniecturam tuae praeferre non dubito. Nam facilius Μητιχείῳ, quam Ἡλιαίᾳ in Μηλίῳ abire „potuit. Ac forte librarius „non haeſiſſet quidem in „Ἡλιαίᾳ, quod notiſſimum „iudicium erat."

5. ἀδικομαχοῦντας. Cod. Vind. B. ἀδικομαχούντων, haud bene. Forte primitus fuit ἕνεκα δικομαχοῦντας, quod ſin verſione exprimo. (*iure decertant*). *Bergler.*

6. κινήσας. Ita ex Vaticano Berglerus. Vind. B. νικήσας, quod ſenſum turbat.

6. ἀπὸ τοῦ κωμάρχου. Ita ex ambobus Mss. pro quo tamen ἐπὶ legendum puto. *Bergler*, cui accedit Gloſſ. Eichſtad.

7. ἥντινα recepi ex Cod. Vind. B. Vulgata ἣν.

9. ἑρμαίῳ. Cod. Vind. B. ἑρμεώσσοι κατὰ τοῦτο τὸ δὴ τοῦ λόγου.

12. πολλά. Idem liber Vind. πολλάκις, fortaſſe melius.

COMMENTARIVS.

3. στεμφύλων. Heſychius: στέμφυλα, τὰ πταίσματα τῶν ἐλαίων. (rectius πιέσματα, vt στεμφύλων πιεσθέντων. Pollux Lib. VII. Segm. 151. Ruhnken. ad Timaeum p. 239. ed ſec.

7. μακάριε τῆς γλώσσης. Ariſtophanes in Equitibus v. 833. ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. *Bergler.*

8. λαλίστερος τρυγόνος. Ex Menandri Plocio proverbium adnotatum a Paroemiographis. *Bergler.* v. c. ab Apoſtolio Cent. XIX. 61. et Pantin. ibi p. 372. Caſaubonus ad Theophraſtum p. 103. Fiſcher.

9. ἑρμαίῳ. Prouerbialiter, vt ipſe auctor indicat. Habet Eraſinus Chil. IV. Cent. 7. Prou. 4. vbi *Mercuriale.*

Digitized by Google

vide Suidam. Dicitur de bonis inexſpectatis, quae *praeſens Mercurius fert*, ſecundum Horatium Sat. Lib. II. Sat. III. v. 68. Sicut iſte non putauerat ſuum amicum eſſe tam bonum cauſſidicum, quo ipſe indigebat. *Bergler.* — cf. Ruhnken. ad Timaeum p. 121. ed. ſec. et quem ibi laudat, Weſſeling ad Diodor. Siculum T. I. p. 350. Fiſcher ad Theophr. Eſt etiam infra Ep. 70. et apud Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 19.

12. *ἐκ τῆς ἀπραγμοσύνης φύεται πράγματα.* Vtilis vitae ſententia prouerbialis. Diogenianus et Suidas efferunt: *πράγματα ἐξ ἀπραξίας.* Optime in hanc rem Plutarchus in libello de *tranquillitate animi* ſub initium: *ψεῦδός ἐστι τὸ εὐθυμεῖν τοὺς μὴ πολλὰ πράσσοντας.* Paullo poſt: *ὅθεν οὐδὲ Ἐπίκουρος οἴεται δεῖν ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τῇ φύσει χρῆσθαι πολιτευομένους καὶ πράσσοντας τὰ κοινὰ τοὺς φιλοτίμους καὶ φιλοδόξους, ὡς μᾶλλον ὑπ᾽ ἀπραγμοσύνης ταράττεσθαι, καὶ κακοῦσθαι πεφυκότας.* Mox: *δεῖ δὲ μὴ πλήθει μηδὲ ὀλιγότητι πραγμάτων, ἀλλὰ τῷ καλῷ καὶ τῷ αἰσχρῷ τὸ εὔθυμον ὁρίζειν καὶ τὸ δύσθυμον. τῶν γὰρ καλῶν ἡ παράλειψις οὐχ ἧττον ἢ τῶν φαύλων ἡ πρᾶξις ἀνιαρόν.* Interim vſitate loquendo *πολλὰ πράττειν* odioſum, et *πολυπραγμοσύνη* in vitio: vnde Orius iſte ſe eximens, et *ἀπραγμοσύνην* ſibi tribuens; alterum contrariis moribus praeditum, occulte *φιλόνεικον* et *συκοφάντην* vult dicere. v. ſupra ad Lib. I. Ep. 9. *ἀπράγμονας.* *Bergler.*

Epistola XXX.

Ἀμπελίων Εὐέργῳ.

Πολὺς ὁ χειμὼν τὸ τῆτες, καὶ οὐδενὶ ἐξιτητόν. Πάντα ἡ χιὼν κατείληφε, καὶ λευκανθίζουσιν οὐχ οἱ λόφοι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ κοῖλα τῆς γῆς· ἀπορία δὲ ἔργων, ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος. Προκύψας δῆτα τῆς καλύβης, οὐκ ἔφθην παρανοίξας τὸ θυρίον, καὶ ὁρῶ σὺν τῷ νιφετῷ δῆμον ὅλον ὀρνέων φερόμενον, καὶ κοψίχους καὶ κίχλας. Εὐθέως οὖν ἀπὸ τῆς λεκάνης ἀνασπάσας ἰξὸν, ἐπαλείφω τῶν ἀχράδων τοὺς κλάδους· καὶ ὅσον οὔπω τὸ νέφος ἐπέστη τῶν στρουθίων, καὶ πᾶσαι ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἐκρέμαντο, θέαμα ἡδὺ, πτερῶν ἐχόμεναι, καὶ κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι. Ἐκ τούτων λάχος σοι τὰς πίονας καὶ εὐσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἴκοσιν. Κοινὸν γὰρ ἀγαθὸν τοῖς ἀγαθοῖς· φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *τὸ τῆτες*. Ita ex Caesareo. Ex Vaticano *ταῖς θήτταις* scriptum, i. e. *ancillis*. *Bergler.*

1. *ἐξιτητόν*. Sic ex Cod. Vind. B. dedi pro vulgato *ἐξιτόν*. Sic Lib. I. Ep. 23. *εἰσιτητὸν*, vbi vide Berglerum.

2. *πάντα*. post hanc vocem idem liber ponit *γάρ*.

2. *κατείληφε*. pro quo Cod. Vind. B. *κατείληχε*, quod et ipsum non contemnendum videtur.

4. *ἀργὸν δε καθίζειν*. Et hic variat idem liber, ita ta-

men, vt ſenſus idem maneat: ἀργῶς δὲ καταζῆν.

7. κοψίχους. Vind. κοσσύφους, quod idem eſt, *merulas.*

9. ἀχεράδων. Idem Ms. ἐχεράδων. vitioſe.

9. ὅσον οὔπω. Ita ex Caeſareo, ex Vaticano ὅσον δ' εἴπω, arbitror ex interpolatione, quam tamen et Caeſareus videtur expertus, ſed in melius. Suſpicor fuiſſe ὅσον οὐδέπω, nam illud δ' in Vaticano non de nihilo videtur: et quia proxime ſequens τὸ non eſt neceſſarium, forte plenius: ὅσον οὐδεπώποτε. *Bergler.* quem et vide ad Lib. I. Ep. 9. Contra tamen diſputat Doruillius ad Charitonem p. 603. qui mentem alio habuiſſe veretur Berglerum, dum ὅσον οὔπω verteret *quantum numquam*, eoque errore inductus emendaret οὐδεπώποτε, quum tamen vertere debuiſſet *etiam, ſtatim, e veſtigio.*

11. ὀροδάμνων. Vind. B. ὀροδάμων.

13. λάχος σοι. Vulgata λαχόν μοι ex Vaticano. Accentus ſic praeter morem, et quidem liturae inſcriptus vna cum ο μικρῷ, adparetque fuiſſe λαχών μοι (i. e. *ſortitus mihi*, cum *elegiſſem mihi*) quod, etſi facilius ſe fortaſſe alicui probauerit; tamen illud, licet vitioſum, ei praetuli, quia indicium eſt maioris vitii, et ad veram lectionem videtur manuducere. Puto autem primitus fuiſſe λαχμόν, illudque μοὶ ex μον ortum: deinde ſemel recepto μοὶ, omiſſum σοί. Itaque verti *partem electam*, quaſi eſſet λαχμὸν τὰς πίονάς σοι. Hoc pronomen, ſiue iſto loco ponatur, ſiue alio commodo, neceſſarium eſt. Debebat ruſticus munus ſuum ornare verbis, vt fieri ſolet, ac liberalitatem ſuam oſtendere; ſed contra fit, quaſi macras auiculas miſiſſet amico, ſibi ipſi pingues retinendo; quo pacto non tantum ſordes ſuas proderet, ſed et ſtultitiam, qui talia non reticeat potius et diſſimulet. Talem effingere inepti ſcriptoris eſſet: aut alio modo id faciendum. Alias ſi ad illum accentum non attendatur, legi poſſet λάχος σοι; nam λαχόν σοι, quod pro λαχόντος σοι, abſolute ſic et imperſonaliter poni poſſe norunt Graece penitius docti, minus hic placet; eſſet enim quaſi: *cum*

sors tibi tulerit, quod et ipsum liberalitati detrahit, licet minus. Vellem autem Caesareum hic consuluissem, cum eum in multis locis fidelissimum expertus sim.

Quibus omnibus *Berglerus*, calluisse se, quid bene Graecum, quid secus sit, abunde monstrat, supersedere autem iisdem maximam partem poterat, nisi neglexisset Vindobonensem, quem et hic fidelem fuisset experturus: nam confirmat λάχος σοι, quod ideo in textum recepi. Timaeus in Lexico Platon. λάχος. κλῆρος, vbi vide Ruhnkenium.

Ne quid tamen omittam eorum, quae Critici ad emaculandum Alciphronem meum laudabili conatu, etsi non semper felici euentu contulerunt, addere liceat, quod Arnaldo Misc. Obseru. T. V. p. 289. in mentem venit: λόχον σοι, quo nimirum adlusum sit ad etymologiam verbi λόχος, quod secundum Eustathium Il. A. p. 68. dicatur παρὰ τὸ λέγω, τὸ ἐπιλέγω, ἐν ᾧ εἰσιν ἐπίλεκτοι. Numerum adeo, putat Arnaldus, quem addidit Noster, *viginti quinque*, suae fauere coniecturae, quum ex Homeri Iliad. Λ. v. 392. colligere potuerit Alciphron, totidem milites selectos λόχον (*manipulum*) constituisse — Quae coniectura tamen, fateor, non magis placet, quam Glossatoris Eichstad. λαβὼν σοι.

14. πέντε εἴκοσιν. Cod. Vind. inserit καὶ, vetantibus Grammaticorum filiis, qui a XX — XXX omitti debere pronuntiant. W.

14. κοινόν. Liber Vind. B. κοινωνεῖν.

15. φθονούντων. Idem Cod. φθονοῦσι δέ. Vulgata tamen melior pro φθονείτωσαν, quod et ipse Berglerus adnotauit.

COMMENTARIVS.

1. τῆτες. Hesychius: Τῆτες, ἐν τῷδε τῷ ἔτει. v. Harpocrationem et Suidam, et Kuehnium ad Pollucem VI, 73. W.

4. ἀεργὸν καθίζειν ὄνειδος. Hesiodus in Opp. et diebus v. 311. ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. *Bergler.*

4. *προκύψας δῆτα τῆς καλύβης.* Basilius in Ep. *μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν.* v. supra Ep. 23. Libri I. *Bergler.*

5. *παρανοίξας τὸ θυρίον.* Euripides Iphigenia in Aulide v. 857. *τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας*; Aristophanes in Pace v. 30. *τηδὶ παροίξας τῆς θύρας.* Ita et *παρανοίξας*, quamuis nondum adnotatum viderim in Lexicis. *Bergler.* v. etiam Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum v. 415.

6. *δῆμον ὅλον ὀρνέων.* (*ein ganzes Volk Vögel*) Ita et *ἔθνος κοράκων* apud Thomam Magistrum p. 894. Nec aliter Latini vocibus *populus* et *gens* vti solent. *Manilius* V, 368. aerios populos habet. cf. et Ouidium Metam. XIII, 612. Est etiam *δῆμος ὀνείρων* (somniorum) apud Lucianum in Philopatri T. IX. p. 259. et ibi Gesner. p. 534. W.

7. *κοψίχους.* v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Iudicium Vocalium T. I. Bip. p. 314. W.

9. *ἀχράδων.* vide Theocritum Idyll. I, 134. et ibi Scholiasten, Perizonium ad Aelianum III, 29. et Spanhemium ad Callimachum p. 770. W.

10. *νέφος στρουθίων.* Itidem, vt paullo ante *ἔθνος* de *multitudine.* de qua significatione vide Interpretes ad Hebr. XII, 1. et Wesselingium ad Diodori Sic. Lib. III. c. 28. W.

11. *ὀροδάμνων.* Hesychius: Ὀροδάμνοι. Κλῶνες. Κλάδοι, Βλαστήματα. Ὅρπηκες. — Occurrit inter alia apud Lucianum Amor. §. 31. T. V. Bip. p. 293. W.

12. *κεφαλῆς καὶ ποδῶν εἰλημμέναι.* Ex hoc loco nostro emendat Cel. Wyttenbachius Ep. Crit. p. 63. Philostratum Icon. XXIX. p. 854. vbi *ἡ μὲν γὰρ ἔχεται τοῦ ποδὸς, ἡ δὲ ἄκρου τοῦ πτεροῦ, ἡ δὲ εἴληπται* (pro vitioso, quod vulgatum erat *ἐσθίεται*) *τῆς κεφαλῆς.* cf. omnino Reitzium ad Luciani Asinum §. 23. T. VI. Bip. p. 484.

15. *φθονούντων.* pro *φθονείτωσαν.* Attice. *Bergler.* Sic *χαιρόντων* Lib. II. Ep. 1. sub finem, infra Ep. 52. *ποιούντων.*

Digitized by Google

EPISTOLA XXXI.

Φιλόκωμος Θεστύλλῳ.

Οὐπώποτε εἰς ἄστυ καταβὰς, οὐδὲ εἰδὼς τί ποτέ ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις, ποθῶ τὸ καινὸν τοῦτο θέαμα ἰδεῖν, ὑφ' ἑνὶ περιβόλῳ κατοικοῦντας ἀνθρώπους. καὶ τ' ἄλλα ὅσα διαφέρει πόλις ἀγροικίας μαθεῖν. Εἰ οὖν σοι πρόφασις ὁδοῦ ἄστυδε γένηται, ἧκε ἀπάξων νῦν κἀμέ· καὶ γὰρ ἐγὼ δεῖν οἶμαι τοῦ πλειόν τι μαθεῖν, ἤδη μοι βρύειν θριξὶ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. Τίς οὖν δή με κἀκεῖ μυσταγωγεῖν ἐπιτήδειος, ἢ σὺ, ὁ τὰ πολλὰ εἴσω πυλῶν ἀλινδούμενος;

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλόκωμος. Ex Vaticano dederat Berglerus *Φιλόκυμος*. Caesareum non consuluerat, coniecerat tamen *Φιλόκωμος*, vt ex re nomen haberet, et addicit Cod. Vind. B. — Pro *Θεστύλλῳ* Gloss. Eichstad. mauult *'Αστύλλῳ*.

1. *οὐπώποτε*. Idem liber diuisim: *οὔπω ποτέ*.

1. *εἰδὼς ποτε*. Idem Cod. *οὐδὲ ἴδω ὅτι ποτέ*.

6. *γένηται*. Liber Vind. *γένοιτο*.

6. *ἧκε*. Idem liber sed vitiose *ἧκεν*. v. supra Ep. 5.

6. *ἐγὼ δεῖν*. Vind. B *ἔγωγε ἄγειν*.

8. *κἀκεῖ*. Idem Cod. *κακεῖθι*.

COMMENTARIVS.

1. *οὐδὲ εἰδὼς τί ἐστιν ἡ λεγομένη πόλις*. Vt fratres illi in Euboea apud Dionem Chrysost. in Euboico. *Bergler*.

Digitized by Google

7. ἤδη μοι βρύειν θριξὶ τῆς ὑπήνης ἀρχομένης. πρώτη ὑπήνη eſt apud Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 11. p. 29. ἁπαλὴ ap. eumdem II, 19. — Βρύειν eſt propie *ſcatere*, deinde *prouenire*, *florere*, *abundare*. Quod, quamquam notum eſt, tamen gauiſus ſum inuenire, vbi non exſpectaueram. Dum enim in Hagenbuchii Epiſtolis Epigraphicis aliud quaererem, incidi forte in ſatis amplam de vocum δεύεσθαι, βρύειν, *ſcatere* etc. vſu metaphorico disputationem, nec oblitus (p. 142.) Alciphronis mei vir ſua aetate doctiſſimus. W.

(Nota: hic inſerta eſt in Codice Vindob. B. epiſtola integra, adhuc inedita: Κωμαρχίδης Εὐχαίτῃ, quam infra inuenies.)

Epistola XXXII.

Σκοπιάδης Σκοτίωνι.

Βάλλ' ἐς μακαρίαν. Οἷον κακόν ἐστιν ὦ Σκοτίων ἡ μέθη. Ἐμπεσὼν γὰρ εἰς συμπόσιον κακοδαιμόνων ἀνθρώπων, (οἰνόφλυγες δὲ πάντες ἦσαν, καὶ οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πιεῖν ἔστεργε· συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος, ἦν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπιτίμιον, δεῖν αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐστιᾷν·) πιὼν οὖν, ὅσον οὔπω πρότερον ἐν ἀσκῷ βαστάσας οἶδα, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω· καὶ ἔτι σοι καρηβαρῶ, καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνω.

ADNOTATIO CRITICA.

Σκοτίωνι, et in contexto Σκοτίων. quod ex Ms. patrui Valkenarius ad Ammonium p. 78. pro vulgato Κοτίων adfert, vt veri magis ſimile recepi.

3. εἰνόφλυγες δέ. Cod. Vind. B. οἰνοφλυγεῖς, omiſſo δέ. Vtrumque male. Paullo poſt pro πιεῖν — πίνειν, et pro συνεχῶς δὲ — συνεχῶς δή.

4. συνεχῶς — ἀπερυγγάνω. Berglerus ita dederat ex Vaticano, quem, niſi quid obſtat, vbique ſequitur: συνεχῶς δὲ, περιφερομένης τῆς κύλικος, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπίτιμον, ἔδει γὰρ αὐτοὺς εἰς τὴν ὑστεραίαν ἑστιᾷν· οἶδα (δ') ἐγὼ τρίτην ταύτην ἔχων ἡμέραν καρηβαρῶν καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνων. Ad quae Berglerus adnotauit haec: τοὐπίτιμον. ita ex Caeſareo. Ex Vaticano, ἣν τοῖς ἀρνουμένοις ἐπέχεον, i. e. *quem calicem in renuentes effundebant*, magno ſane discrimine. Poſſet ex his duobus Codicibus legi: ἣν τοῖς ἀρνουμένοις ἐπέχεον, ἣν αὐτοῖς τοὐπίτιμον. Pro ἐπίτιμον alias vſitatum ἐπιτίμιον, nihil tamen mutauerim; cum et πρόστιμον dicatur. Haec *Berglerus*. [Caeſareus, i. e. Vind. B. nec τοὐπίτιμον habet nec τοὐπιτίμιον, ſed τουπότιμον, ex raſura tamen, quod me monuit amiciſſ. Baſtius. Variant omnino in ἐπίτιμον et ἐπιτίμιον Codd. in aliis etiam ſcriptoribus. v. du Soul ad Luciani Merc. cond. T. III. Bip. p. 528. — Ἐπιτίμιον praefert merito Valkenarius etiam ad Ammonium p. 78. qui totum locum ſic conſtituit: ἣν τοῖς ἀρνουμένοις τοὐπιτίμιον, ΔΕΙΝ αὐτοὺς ΚΑΙ εἰς κ. τ. λ. quod placet, quum eiecto γὰρ parentheſium, quas vel ſic nimis h. l. Noſter cumulauit, numerus minuatur, et τὸ ΚΑΙ teſte Berglero, in Vaticano etiam inueniatur.] Reſtat, vt quid Berglerus ad ſequentia οἶδα (δ') ἐγὼ adnotauerit, exſcribam. Ita, inquit, ex Vaticano, niſi quod (δ') incluſi ſignis. Caeſareum non conſulueram. Videtur autem particula illa addita ab aliquo, non ſentiente hyperbaton, qualia apud Noſtrum plura.

Sic autem haec cohaerent: ἐμπεσὼν — οἶδα.

Iam vero operae pretium sit audire Codicem Vind. B. qui longe alia et plura exhibet, quam reliqui. Sic igitur scriba dedit: συνεχῶς — ἑστιᾶν. ΕΙΤΙΣ ἩΡΝΕΙΤΟ ΤΗΝ ΚΥΑΘΟΝ. ΠΙΩΝ ΟΥΝ ὉΣΟΝ ΟΥΠΩ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ἈΣΚΩι ΒΑΣΤΑΣΑΣ οἶδα τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχΩ, ΚΑΙ ΕΤΙ ΣΟΙ καρηβαρΩ καὶ τὴν κραιπάλην ἀπερυγγάνΩ. — Totum igitur locum inde a συνεχῶς vsque ad finem ita refinxi, vt cum Valkenariano τουπιτίμΙον et ΔΕΙΝ-ΚΑΙ reciperem, deinde verba Codicis Vind. εἴτις ἠρνεῖτο τὴν κύαθον, vt glossema, idque ne suo quidem loco positum (est enim praecedentis ἀρνουμένοις interpretamentum) eiicerem, reliqua vero omnia, quae interpolatoris esse non possent, reciperem. Tenor igitur orationis ab ἐμπεσὼν exorsus, post intermedias parentheses Nominatiuo πιὼν οὖν denuo incipit, et vterque Nominatiuus non cum οἶδα, vti Berglerus (aliter enim non poterat) volebat, sed cum ἔχω — καρηβαρῶ — ἀπερυγγάνω cohaeret. Locum igitur vel Bergleri, vel meis verbis ita verto: *Cum enim incidissem in conuiuium perditissimorum hominum, (temulenti autem omnes erant, nec vllus modici vini vsu contentus esse volebat, immo vero, adsidue in orbem eunte calice, poena renuentibus statuta erat haec, vt postridie epulas ipsi darent) — quum igitur bibissem, quantum numquam in vtre portare memini, tertium iam diem ita me habeo, vt etiam nunc grauedinem capitis sentiam, crapulamque eructem.*

COMMENTARIVS.

1. Βάλλ' ἐς μακαρίαν. Antiphanes Comicus apud Athenaeum p. 18. εἰς μακαρίαν, τὸ λουτρὸν ὡς διέθηκέ με. Aristophanes in Vespis v. 976. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστί γε τὸ ῥοφεῖν (*sorbere*) ibid. v. 1245. κα-

Digitized by Google

κὸν τὸ πίνειν. Tale quid videtur et Menander dixisse apud Athenaeum Lib. X. p. 446. *βάλλ' ἐς κόρον. ἤδη πώποτ' ἔπιες Σωσίλα*, sequentia sunt corrupta. *Bergler*. v. adnotata ad Lib. I. Ep. 9. et 17.

4. *συνεχῶς δὲ περιφερομένης τῆς κύλικος.* Lib. I. Ep. 22. *κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης.* Vide ibi notata.

8. *τρίτην ταύτην ἔχω ἡμέραν.* Supra Ep. 21. huius libri: *ὁ μὲν ἀνὴρ ἀπόδημός ἐστί μοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει.* Lib. I. Ep. 1. *ὡς γὰρ τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν.* *Bergler.*

9. *καρηβαρῶ.* Hesychius: *Καρηβαρεῖ· βαρύνεται κεφαλήν. ἐξ οἴνου μεθύει. κάρην δὲ κεφαλήν.*

Epistola XXXIII.

Ἄνθυλλα Κορίσκῳ.

Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ῥυήσεσθαι, εἴγε οὕτως, ὦ Κορίσκε, ἀφηλικέστερος γεγονὼς, ὅτε ἤδη λοιπὸν ὑϊδοῦς καὶ θυγατριδοῦς ἔχομεν, ἐρᾷς κιθαρῳδοῦ γυναικὸς, κἀμὲ κνίζεις ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἀτιμάζομαι, τριακοστὸν ἔτος ἤδη συνοῦσά σοι· παρθένιον δὲ ἡ ἱππόπορνος μεθ' ὑποκορισμῶν ἐκθεραπεύεται, ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα. Γελῶσι δὲ οἱ νέοι, καὶ σὺ τοῦ γέλωτος ἀναισθήτως ἔχεις. Ὦ γῆρας ἑταίρας παίγνιον.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

2. ἀφηλικέστερος, Cod. Vind. B. male ἀφηλικέστεροN.

3. υἰΐδοὺς pro υἱοὺς recepi, rectiſſime ſuadente Pierſono ad Moerin p. 379. Gloſſ. Eichſt. idem coniecit vel υἱωνούς.

6. παρθένιον. Loco παρθενίαν repoſui auctoritate motus Toupii Emendatt. in Suidam p. 525. ed. Lipſ. qui ſic vertit et interpretatur: *Parthenium autem, nobile illud ſcortum, impenſe colitur, quae totum te cum agris tuis deuorauit.* „Ita ſcribendus, „ſic pergit, et interpretandus „iſte locus, qui viros doctiſ„ſimos fruſtra habuit. Vulgo „ineptiſſime legitur παρθενίαν. Sed παρθένιον eſt „nomen ὑποκοριστικὸν, in „quo tota vis et venuſtas „huius loci conſiſtit. *Sua„vicula illa puella, quae tota „tota virgo eſt.* Non po„tuit feſtiuius noſter Alci„phron." — Nec potuit acutius noſter Toupius.

8. σὲ αὐτοῖς. Vind. B. σεαυτὸν, niſi voluerit σεαυτὸν αὐτοῖς. v. ſupra Lib. *I.* Ep. 2.

COMMENTARIVS.

1. Ἔοικε καὶ τὰ νάματα εἰς τὰ ἄνω ξυνήσεσθαι. Ita incipit et Ouidius Triſt. I. El. 7.

In caput alta ſuum labentur ab aequore retro
Flumina. — *(deinde:)*
Omnia iam fient, fieri quae poſſe negabam,
Et nihil eſt, de quo non ſit habenda fides.
Haec ego vaticinor, quia ſum deceptus ab illo,
Laturum miſero quem mihi rebar opem.

De prouerbio ἄνω ποταμῶν Eraſmus in *Surſum verſus* etc. et Schottus ad Zenobium Cent. II. Prou. 56. *Bergler.* Eurip. Phoen. 663. Horat. Od. I, 29. et quis non?

2. ἀφηλικέστερος γεγονὼς etc. Lib. I. Ep. 6. quae eſt eiusdem cum hac argumenti: ἀφηλικέστερος καὶ γυναικὶ πάλαι συνών, καὶ παιδίων οὐ μάλα νηπίων πατήρ. *Bergler.*

Digitized by Google

5. ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. Ab ἐκρινᾶν. a ῥίνη, *lima*. Bergler.

7. ἡ ἱππόπορνος. vide quae adnotata sunt supra ad Lib. I. Ep. 38.

8. ὅλον σε αὐτοῖς ἀγροῖς καταπιοῦσα. Anaxilas Comicus apud Athenaeum p. 550. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω ποιεῖ; Τόν γε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει.

EPISTOLA XXXIV.

Γνάθων Καλλικωμίδῃ.

Τίμονα οἶσθα, ὦ Καλλικωμίδη, τὸν Ἐχεκρατίδου τὸν Κολλυτέα, ὃς ἐκ πλουσίου, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας, εἰς ἀπορίαν συνηλάθη· εἶτ' ἐκ Φιλανθρώπου μισάνθρωπος ἐγένετο, καὶ τὴν Ἀπημάντου ἐμιμήσατο στύγα; Καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιὰν, ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει, προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων ἐντυγχάνειν· οὕτως τὴν κοινὴν Φύσιν ἀπέστραπται. Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Ἀθήνησι νεοπλούτων Φείδωνός τε εἰσὶ καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι. Ὥρα μοι μετανίστασθαι, καὶ πονοῦντι ζῆν. Δέχου δὴ οὖν με μισθωτὸν κατ' ἀγρὸν, πάντα ὑπομένειν ἀνεχόμενον ὑπὲρ τοῦ τὴν ἀπλήρωτον ἐμπλῆσαι γαστέρα.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

Γνάθων. Scriptum Γνάδων [etiam in Cod. Vind. B.] Sed notum parasiti nomen Γνάθων. Apud Lucianum etiam in Timone (T. I. Bip. p. 114.) ad hunc iam denuo diuitem factum primus omnium sese insinuaturus accedit Γναθωνίδης ὁ κόλαξ. *Bergler.*

2. Κολλυτέα. Ita scriptum habemus, nec mutaui, nam et Lib. I. Ep. 39. in fine, vbi ipsius pagi nomen Κολλυτῷ. *Bergler.* qui tamen sibi non constat v. I, 39.

5. Ἀπημάντου στύγα. Sic reposui, non tam timidus quam Berglerus, qui ἀπήπαντοΝ in contexto retinuit, vertit tamen: *Apemanti imitatus est odium*, hac addita adnotatione: Fuerunt similibus inter se moribus praediti Apemantus et Timon: cumque Timon odio haberet omnes, Apemanti consuetudinem quandoque ferre poterat. Plutarchus in Antonio p. 948. τὸν δὲ Ἀπήμαντον μόνον, ὡς ὅμοιον αὐτῷ καὶ ζηλοῦντα τὴν δίαιταν, ἔστιν ὅτε προσίετο. Videtur autem alios auctores secutus Plutarchus, dum Apemantum facit Timonis imitatorem, non Timonem Apemanti. *Bergler.*

10. οἱ δὲ λοιποί. Cod. Vind. inuertit: οἱ λοιποὶ δέ.

11. νεοπλούτων. Arnaldo in Misc. Obseruatt. T. V. p. 290. recte quidem displicet vulgata μεσοπλούτων. Vix enim alibi occurrit, et quod bene monet Arnaldus, huc non conuenit, quod, cum mediocriter diuites parciores esse soleant in parasitis pascendis, ad ditissimos potius iis confugiendum fuisset. At vero medela ab eodem iuuene doctissimo adhibita μεστῶν πλούτου, vt verbis vtar alius doctissimi iuuenis, Piersoni, Verisim. p. 97. est infelicissima. Sic enim Graeci adpellare diuites non amant. Accesserim igitur Piersono, qui νεοπλούτων mauult, quae vox ter praeterea apud Nostrum occurrit. Lib. I. Ep. 25. III, 8. 47.

10. Φειδωνός τε καὶ Γνίφωνος. Sic recepi ex coniectura Bergleri, nam, quod antea obsederat contextum Φειδώνοντές εἰσι καὶ γνίφω-

νες nauci eſt. Nec temere ſic coniecit Berglerus, nam quod ipſe monet in Caeſareo eſt litura in *Φείδονες* et *Γνίφωνες*, et O ſupra ſcriptum.

De nominibus iſtis v. Commentar.

12. *δέχου δή.* Iſtud *δὴ* debeo Cod. Vind. melius enim viſum vulgato *δέ*.

COMMENTARIVS.

1. Τίμωνα οἶσθα, ὦ Καλλ. Lucianus in Timone §. 7. (T. I. Bip. p. 77.) *τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα;* [it. §. 44. p. 113.] *Bergler.*

2. *σπαθήσας.* Haec vox bis apud Noſtrum obuia eſt infra Ep. 50. et 65. v. Berglerum ad Ariſtophanis Nubem v. 53. 55. Lucianum Cataplo §. 20. (T. III. Bip. p. 200.) in Gallo §. 29. T. VI. Bip. p. 336 — de luctu §. 17. T. VII. p. 215. ad quem locum vide inprimis Gesnerum p. 502. qui ſignificationem iſtius verbi hanc eſſe pronuntiat, vt de iis dicatur, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerant, tum *ventri auaro omnia* donent, et in illud barathrum tota detrudant patrimonia. W.

3. *εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας.* Lucianus in Timone T. I. Bip. p. 82. *παρασίτοις, καὶ κόλαξ, καὶ ἑταίραις.* et Hemſterhuſium ibidem p. 362.

6. *καταλαβὼν γὰρ τὴν ἐσχατιάν.* Apud Lucianum ipſe Timon dicit §. 6. p. 76. *ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων. Itaque prae miſeria in hunc agrum me contuli, et indutus rhenone terram exerceo, conductus quatuor obolis.* De voce *ἐσχατιὰ* vide ad Lib. I. Ep. 25. *Bergler.*

7. *ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει.* Aelianus Ep. 13. quae eſt ad Cnemonem ſimilem Timoni, et itidem *μισανθρωπίαν* profitentem: *βάλλεις οὖν ἡμᾶς ταῖς βώλοις.* Apud Lucianum, vbi Timon ad accedentes dicit p. 103. *ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ*

Digitized by Google

τοῖς λίθοις συντρίψω, vbi itidem ταῖς βώλοις potius legendum, quam τοῖς, quod in editionibus Luciani video. *Bergler.* cui consentit Hemsterhus. ad eum locum p. 400. Bip.

10. Φείδωνος — Γνίφωνος. Prius, vt apud Aristophanem in Nub. v. 65. et 67. vi vocis *parcum* notat: de posteriore Lucianus in Vitarum auctione §. 23. T. III. Bip. p. 108. γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον, *auarum esse et vsuras quaerere. Bergler.* Vide ad hunc Luciani locum Interpretes p. 453. vbi plura eiusdem loca laudata inuenies. Nomina omnino ex conditione ficta vide apud eumdem Lucianum in Fugitiuis §. 26. T. VIII. Bip. p. 327.

Epistola XXXV.

Θαλλίσκος Πετραίῳ.

Αὐχμὸς τὰ νῦν· οὐδαμοῦ νέφος ὑπὲρ γῆς αἴρεται· δεῖ δὲ ἐπομβρίας; διψῆν γὰρ τὰς ἀρούρας αὐτὰς τὸ κατάξυρον τῆς βώλου δείκνυσι. Μάταια ἡμῖν, ὡς ἔοικε, καὶ ἀνήκοα τέθυται τῷ Ὑετίῳ· καίτοιγε ἐξ ἁμίλλης ἐκαλλιερήσαμεν πάντες οἱ τῆς κώμης οἰκήτορες, καὶ ὡς ἕκαστος δυνάμεως ἢ περιουσίας εἶχε, συνεισενέγκατο, ὁ μὲν κριὸν, ὁ δὲ τράγον, ὁ δε κάπρον, ὁ πένης πόπανον, ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρυτιῶντας, ταῦρον δὲ οὐδείς· οὐ γὰρ εὐπορία βοσκημάτων ἡμῖν, τὴν λεπτόγειον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦσιν. Ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος τῶν δαπανημάτων· ἔοικε γὰρ πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὢν τῶν τῆδε ἀμελεῖν.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

6. *οἰκήτορες.* Ex Vind. B. recepi pro *οἰκότερες.*

6. *ὡς ἕκαστος δυνάμεως, ἢ περιουσίας.* Videtur excidisse verbum *εἶχε* *Berglero.* Ego, quod vix abesse posse videretur, adoptare non dubitaui.

8. *καπρόν.* Et in hoc obsecutus Berglero, nam vnice verum est, nihili vero vulgatum *καρπόν.*

COMMENTARIVS.

2. *δεῖ ἐπομβρίας.* *Δεῖ θυμηδείας καὶ παρασίτων* infra Ep. 49. v. Reitzium ad Luciani Imagines §. 5. T. VI. Bip. p. 382. et Nauigium §. 44. T. VIII. p. 514.

4. *ἀνήκοα τέθυται.* Rarius, nec venustate carens pronuntiat Abresch ad Aristaenetum p. 306.

4. *τῷ Ὑετίῳ.* *Ζεὺς ὑέτιος* apud Pausaniam Lib. IX. c. 39. apud eumdem Lib. II. c. 19. *βωμὸς ὑετίου Διός.* Aristoteles de mundo cap. vltimo de Ioue: *ὑέτιος ἀπὸ τῶν ὑετῶν a pluuiis.* Sic ab *ὄμβρος imber* *Ὄμβριος.* Strabo Lib. XIV. p. 1046. *τὸν ὄμβριον Δία.* Plutarchus etiam in Conuiuio VII. Sap. p. 158. *ὀμβρίῳ Διί, καὶ προηροσίᾳ Δήμητρι.* (vt hic Cereris cognomen ab *aratione*, sic et Iouis, qui *ἀρότριος* etiam.) Idem Iupiter *ἀπὸ τῆς ἰκμάδος*, ab humore *ἰκμαῖος*, Apollonius Rhod. II, 524. *Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο, et aram fecit magnam Iouis humorum auctoris.* Vnde *ἴκμενος* etiam *Ζεύς*, adnotante Eustathio p. 964. lin. 63. *Bergler.*

5. *ἐκαλλιερήσαμεν.* *Καλλιερεῖν* (actiuum) est apud Xenoph. Cyrop. III, 3. 11. VI, 4. 5. *Καλλιερεῖσθαι* (medium) apud eumdem I, 5. 6. III, 22. v. et Cel. Beckium ad Aristophanis Aues v. 1118. W.

8. *πόπανον.* Hesychius: *Πόπανα πλακοῦντες ἀπὸ ἄρτου.* Plura de hac, aliisque placentis in sacris praesertim offerri solitis v. Spanheimium et Dukerum ad Aristoph. Plut.

Digitized by Google

v. 660. Caſaubonum ad Athenaeum Lib. IV. c. 21. p. 305. Gesnerum ad Orphei Argonaut. v. 314. Ruhnkenium ad Timaeum p. 220. ed. ſecundae. W.

9. λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. Lucianus in Ioue Tragoedo §. 15. T. VI. Bip. p. 241. ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν, ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη, καὶ κορυζῶντα; καὶ λιβανωτοῦ χόνδρους τέτταρας εὖ μάλα εὐρωτιῶντας. *Bergler.* χόνδροι ἁλῶν. ſunt apud Athenaeum p. 127. Caſaub. — Εὐρωτιᾷν iterum infra Ep. 53. v. Timaeum εὐρώς. et Theophr. Charact. X, 4.

11. τὴν λεπτόγεων τῆς Ἀττικῆς. Thucydides initio de Attica: διὰ τὸ λεπτόγεων. Noſter certam tantum partem intelligit: *Bergler.* Plura loca de ſterili agro Attico attulerunt Spanhemius ad Callim. Del. 191. et Interpretes ad Luciani Encom. Demoſthenis T. IX. Bip. p. 409.

13. πρὸς ἑτέροις ἔθνεσιν ὁ Ζεὺς ὤν. Sed varia fuerunt, quae bonum Iouem cogerent peregre abire. W.

EPISTOLA XXXVI.

Πρατῖνος Μεγαλοτέλει.

Χαλεπὸς ἦν ἡμῖν ὁ στρατιώτης, χαλεπός. Ἐπεὶ γὰρ ἧκε δείλης ὀψίας καὶ κατήχθη οὐ κατὰ τύχην ἀγαθὴν εἰς ἡμᾶς, οὐκ ἐπαύσατο ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι, δεκάδας τινὰς καὶ φάλαγγας ὀνομάζων, εἶτα σαρίσσας καὶ καταπέλτας καὶ γέῤῥας· καὶ νῦν ὡς ἀνέτρεψε τοὺς Θρᾶκας, τὸν προηγεμόνα βαλὼν μεσαγκύλῳ, νῦν δὲ ὡς κοντῷ

διαπείρας τὸν Ἀρμένιον ἀπώλεσεν· ἐπὶ πᾶσί τε αἰχμαλώτους παρῆγε καὶ ἐδείκνυ γυναῖκας, ἃς ἔλεγεν ἐκ τῆς λείας ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἀριστείας αὐτῷ γέρας δεδόσθαι. Τῷ δὲ ἐγκανάξας κύλικα εὐμεγέθη, Φλυαρίας Φάρμακον ὤρεγον· ὁ δὲ καὶ ταύτην καὶ πλείονας ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἁδροτέρας ἐκπιὼν, οὐκ ἐπαύσατο ἀδολεσχίας.

ADNOTATIO CRITICA.

Πρατίνος. Ita ſcriptum. Cod. Vind. Πρατῖνος. ſupra Ep. 12. Πρατίνας.

5. σαρίσσας. Timidior iuſto Berglerus feliciter conieci, nec tamen in contextum recipere ſustinuit pro vulgato σισάρας, quamquam Lucianum Dial. Meretr. 13. T. VIII. Bip. p. 259. et 530. haberet, quo ſe tueretur. Lucianus ibi ſic: ἐγὼ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον.

6. γέῤῥας. Et hoc ex coniectura Bergleri veriſſima pro vulgato δέῤῥας. Forte, ait Berglerus δέῤῥεις, [quod tamen huc non quadrat] aut γέῤῥα vel γέῤῥας. Hoc malui, et mauult Gloſſ. Eichſtad.

11. δεδόσθαι. Cod. Vind. B. διδόσθαι.

11. τῷ δὲ ἐγκανάξας. Gloſſ. Eichſt. τῷ δ' ἐγὼ ἐγκ. acute.

COMMENTARIVS.

3. ἐνοχλῶν τοῖς διηγήμασι. Quod et apud Lucianum Dial. Meretric. 13. (T. VIII. Bip. p. 257.) facit miles glorioſus, qui, dum amicae placere ſtudet narrandis magnis quibusdam et cruentis facinoribus, eidem ſe deſpicabilem et abominabilem facit. Eſt autem is valde ſimilis Plautino illi in Actu I. Sc. I. Militis glor. in quo tamen effingendo ipſe

Poeta non minus φορτικός. Moderatiores et gratiores sunt Terentiani militis in Eunucho Act. III. Sc. 1. gloriationes, vti et illud scena sequente, quod huc facit, vbi coram Milite, riualis eius seruus ad communem amicam: *Atque haec qui misit — Neque pugnas narrat, neque cicatrices suas Ostentat: neque tibi obstat, quod quidam facit.* Cetera etiam Terentiana Plautinis ἀνθρωπικότερα et ἠθικώτερα, atque a scurrilitate illa et vernilitate procul: ad summam, Terentius Menandro simillimus; cum Plautus ex veteri Comoedia Graecorum plus traxisse videatur. Quod eo dico, quia, cum Alciphron et Lucianus multa habeant communia, et pariter imitati sint Comicos, praecipue Aristophanem et Menandrum; Alciphron etiam magis Menandrum, Lucianus magis Aristophanem expressisse videtur. *Bergler.* quem laudat Cel. *Boettiger* in Specimine nouae editionis Terentii p. 63. accedit vero sententiae Cel. Wolfii in Prolegg. ad Homerum p. 70 et Pauwio *Recherches sur les Grecs* T. I. p. 169. qui Plautum Siculos potissimum Comicos secutum esse existimant.

6. ὡς ἀνέτρεψε — κοντῷ διαπείρας. Lucianus ibidem p. 530. τότε τοίνυν ἐγὼ τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν καὶ τὸν ἵππον. Mox: ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει. *Bergler.*

7. μεσαγκύλῳ. Hesychius: Μεσάγκυλα. ἀκόντια. Eurip. Andromache v. 1113. ad quem Scholiasta: μεσάγκυλα, εἴδη ἀκοντίων ἐν μέσῳ σπάρτῳ δεδεμένων, ὃ κατέχοντες ἀφῄεσαν. *Alberti* ad Hesychium.

11. ἐγκανάξας. Aristophanes in Equitibus v. 105. ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν. *Bergler.* cf. Clar. Hoepfnerum ad Eurip. Cycl. v. 152.

12. κύλικα εὐμεγέθη φλυαρίας φάρμακον ὤρεγον. Lucianus in Symposio s. Lapithis T. IX. Bip. p. 56. ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀρι-

σταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη σκύφον δοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. Infra plus conuenientiae cum Sympoſio illo oſtendetur, nempe totius epiſtolae cum toto (Ep. 55.) *Bergler*.

13. ἁδροτέρας. Aelianus Ep. 4. τρεῖς ἁδρὰς ἐξεκάναξα κύλικας, quem locum et Kueſterus adnotauit ad Ariſtophanis paullo ante adductum locum. *Bergler*. Ἁδρὸς ſaepe obuiam habui in Luciano, v. c. Aſino T. VI. Bip. p. 144. κιβώτιον ἁδρὸν, *ciſtula grandiuscula.* — p. 169. φορτίον ἁδρόν. — p. 173. δοῦλος ἁδρὸς, *compactus* (derbe) — p. 192. μισθὸς ἁδρός.

Epistola XXXVII.

Ἐπιφυλλὶς Ἀμαρακίνῃ.

Εἰρεσιώνην ἐξ ἀνθῶν πλέξασα, ᾔειν ἐς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα. Εἶτά μοι λόχος ἐξαίφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγερώχων, ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ Μοσχίωνι συνέπραττεν. Ἐπεὶ γὰρ τὸν μακαρίτην ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα παρέχων, καὶ γαμησείων· ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην, ἅμα μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτείρουσα, ἅμα δὲ τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. Ἐλάνθανον δὲ ὑβριστὴν ὑμέναιον ἀναμένουσα, καὶ θάλαμον νάπην εὑρίσκουσα. Εἰς γὰρ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγὼν, οὗ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν τῶν δένδρων, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη, τί παθεῖν ἐπηνάγκασε. Καὶ

ἔχω τὸν ἐξ ὕβρεως ἄνδρα· οὐχ' ἑκοῦσα μὲν, ὅμως δὲ ἔχω. Καλὸν μὲν γὰρ ἀπείραστον εἶναι τῶν ἀβουλήτων· ὅτῳ δὲ οὐχ' ὑπάρχει τοῦτο, κρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγκαῖον.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐπιφυλλίς. Ms. [Cod. Vind. B.] Ἐπιφυλίς. Adparet, ex re confictum esse nomen, adlusione ad τὴν φυλλάδα, in qua quiddam sibi euenisse narrat. *Bergler.* Adde, quod Amaracinae, ad quam scribitur, nomen itidem a flore effictum est.

1. ἀνθῶν. Saepe apud scriptores inuenitur scriptum ἀνθέων, etiam eos, qui non Ionice scribunt, quia ἀνθῶν et ἀνθ' ὧν ambiguitatem pariunt. *Bergler.* v. quae obseruaui ad Lib. II. Ep. 4. v. ἀνθρώπων.

8. τὸν ἥρω Φαιδρίαν. Ms. (Vindob. nempe) τὸν ἥρω' Φαιδρίαν, sic cum Apostropho. Ἥρωα debuit dicere, quod potest accipi quasi μακαρίτην, quod paullo ante, quia praestantes viri post mortem ἐν μακάρων νήσοις et fiunt ὄλβιοι ἥρωες, vt apud Hesiodum in Ἔργ. v. 171. *Bergler.* cf. Commentar.

11. ἀγαγών. Cod. Vind. B. εἰς γάρ ΜΕ τὸ συνηρεφὲς ἀγαγών. Non spernendum, quamquam non suo loco positum.

14. τί παθεῖν. Vind. B. τὸ et paullo post ἔξω. Vtrumque male. Mallem, ait Bergerus, ἔχω vt mox, quem secutus sum. Idem sentit Klotzius in Misc. Crit. p. 21.

16. ἀπείραστον. Gl. Eichst. mauult ἀπείρατον.

COMMENTARIVS.

1. εἰρεσιώνην ἀναθήσουσα. Eupolis apud Suidam in Ἀγῆλαι. Ἀναθῶμεν οὖν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς διτ-

τὰς εἰρεσιώνας, καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. *Suspendamus nunc et nos iſtis geminas ireſionas: et accedentes debitum honorem praeſtemus.* Apud Noſtrum εἰρεσιώνη *ſertum*, alias *ramus decerptus*. Quid peculiariter apud Athenienſes fuerit, dicetur ad Ariſtophanem. *Bergler.* v. ibi Plutum v. 1055. et Equites v. 725, et quae Berglerus ad priorem locum adnotauit.

1. ἐς Ἑρμαφροδίτου. Hoc notatu dignum. *Bergler.* — Idem viſum eſt Iortino (*Tracts* Vol. II. p. 45.) qui, quod Noſter templi Hermaphrodito prope Athenas dedicati mentionem facit, Numen iſtud coniugibus praefuiſſe ſuſpicatur: haud inepte enim arctam maritum inter et vxorem coniunctionem repraeſentari numine eo, in quo ſexus vterque inſeparabiliter coniunctus ſit.

2. τῷ Ἀλωπεκῆθεν. Videtur maritum ſuum Phaedriam intelligere. De pago Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ dicto iam egit Meurſius. *Bergler.* cf. Reitzium ad Luciani Toxarin §. 27. T. VI. Bip. p. 446. it. T. VII. p. 546. VIII. p. 203. et Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 4.

5. μακαρίτην. De nuper mortuis. v. Ariſtophanis Plut. v. 555. Schol. in Aeſchyli Perſas v. 635. Schol. in Ariſtoph. Equites v. 1148. Lucianum in Philopſeude §. 27. T. VII. Bip. p. 278. τὴν μακαρίτην μου γυναῖκα. it. Dial. Meretr. 6. T. VIII. p. 220. ὁ μακαρίτης σου πατήρ. Ruhnkenium ad Timaeum p. 59. ed. ſec.

7. γαμησείων. Vide ſupra Lib. I. Ep. 13.

10. νάπην. Heſychius: Νάπη. ὑλώδης, σύμφυτος τόπος, καὶ κοῖλος, καὶ ὑδατόδης, καὶ ὀρεινὸς τόπος.

Digitized by Google

Epistola XXXVIII.

Εὔδικος Πασίωνι.

Φρύγα οἰκέτην ἔχω πονηρὸν, ὃς ἀπέβη τοιοῦτος ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Ὡς γὰρ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην, Νουμήνιον μὲν εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι; δόξαντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον, καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα, μετὰ περιχαρίας ἦγον, ὡς ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς μοι ἐσόμενον. Ἦν δὲ οὗτος ἅμα λαμπρὰ ζημία· ἐσθίει μὲν γὰρ τεσσάρων σκαπανέων σιτία· ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος, Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι, ἢ ὡς ἀκούομεν τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. Τί ἂν οὖν ποιοίμην, ὦ φίλτατε ἑταίρων καὶ συνεργῶν, ἴθι φράσον, ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ καταβαλὼν ἀργυρίδιον;

ADNOTATIO CRITICA.

Πασίωνι. Ita Ms. Supra Ep. 3. *Πασέωνα* per *ε* in penultima. Magis placet per *ι*. *Bergler*.

4. *δόξαντα δὲ.* Sic recepi pro vulgato *δόξας τε.* Berglerus, fine dubio de lectione *δόξας* fecurus, non confuluerat Ill. Gentilottum, qui Codice adcuratius infpecto inuenturus fuiffet *δόξαντα δὲ εἶναι.* Eadem profecto, qua ego, voluptate doctiffimi amiciffimique *Baftii* codices antiquos verfandi, recteque legendi peritiam agnofcent harum rerum amantes. Sic igitur in literis ad me datis: „Codex habet *δόξ*[c] *τ̄ͻq̄ν̣*. At „vero fignum [c] non *ας* fignificat, fed *αν.* *Aς* indicatur figno ᵕ. v. c. *δοξ*ᵕ, *δόξας.* Lineola literae *τ* fuperfcripta nota eft *τοῦ* A

„non τοῦ E. Sic Ep. 41. „προσφορ̄ i. e. προσφορά. Et „quid vsitatius quam κατ̄ vel „κτ̄ pro κατά? ϳ tandem, „etiam in libris impressis ser-„vatum, est δέ. Legas ita-„que δόξαντα δὲ εἶναι." Sic igitur feci.

5. ἐγρηγόρως. Ita in Ms. ἐγρηγόρως per ω et παροξυτόνως. Alias ἐγρηγορὸς [idque rectius] in neutro genere dici potest. *Bergler.* Ἐγρηγόρως est tamen etiam apud Lucianum Hermot. T. IV. Bip. p. 2. vbi vide Interpretes p. 363.

6. ἅμα. Malem ἄρα *Bergler.* Rectius μάλα, quod placet Ruhnkenio ad Xenoph. Memor. p. 229.

8. ἤκουσα τετυφωμένου. Male Vind. B. ἠκούσατε τυφουμένου.

10. τὴν Ἡρακλέους. Ms. τῆς Ἡρακλέως. Si liber iste Ms. Berglero Vindob. est, fallitur. Codex iste recte habet τήν. Signum est τ̂ — τῆς esset τ̈. Ἡρακλέως tamen exhibet.

12. συνεργῶν. Vind. σὐγεωργῶν, nempe συγγεωργῶν.

12. φράσον. Idem liber habet φρασ″ quod est φράσειν. Φράσον esset φρασ`. Imperatiuum Noster et alibi, supra Ep. 8. huius libri.

COMMENTARIVS.

2. τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ. Id est *vetere et noua* sc. *die* vel *luna*, in fine mensis, et initio alterius, quando νουμηνία. Tunc autem erat mercatus seruorum. Aristophanes in Equitibus v. 43. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ ἐπρίατο δοῦλον, vbi Scholiastes: ἐν δὲ ταῖς νουμηνίαις οἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο. *Bergler.* — De ἕνῃ καὶ νέᾳ vide Scholiast. ad Aristoph. Nubes v. 1132. Piersonum ad Moeridem p. 152. Ruhnken. ad Timaeum, Lennepium Etymol. v. ἕνος. De mercatu seruorum in nouilunio v. etiam infra Ep. 61. — De more dominorum, emtis a se seruis noua nomina imponendi consule *Ian. Andr. Hultmanni* Diss. de seruis binominibus ad §. 1. Inst. de eo, cui lib. caussa bona add. Lugd. Bat. 1750. p. 12.

Digitized by Google

3. εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι. Sic. infra Ep. 61. Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι. vbi etiam Κολχὶς ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένη. W.

7. λαμπρὰ ζημία. Supra Ep. 21. huius libri ζημία καθαρά. *Bergler.* λαμπρὰ τροπὴ, fuga effuſa eſt apud Lucianum Ver. Hiſt. T. IV. Bip. p. 235.

9. Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῆσθαι. Lucianus in Timone T. I. Bip. p. 346. ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι. de quo Eraſmus Chiliadibus. *Bergler.* v. ad Luciani locum Hemſterhuſ.

10. τὴν Ἡρακλέους τριέσπερον. Vocem τριέσπερος exponit Suidas: Τριέσπερος· κατὰ τρεῖς ἡμέρας. ἤγουν νύκτας. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. Illud autem tempus ita dicitur, in quo Hercules ſatus fuit, quem et ipſum inde nimirum τρίεσπερον dici a Lycophrone v. 33. adnotauit ad Suidae locum Kueſterus, ad Lycophronis locum praeter Tzetzem abunde Meurſius. Fecit et Lucianus Dialogum in eam rem, vbi Mercurius Soli Iouis nomine mandata fert, vt toto triduo ceſſet: deinde et Somno, μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην, — τὴν τριέσπερον ſcil. κεκοιμημένοι. *Bergler.* vide inprimis Hemſterhuſ. ad Luciani Somnium §. 17. T. I. Bip. p. 200.

12. καταβαλὼν ἀργυρίδιον. Lib. I. Ep. 1. ὑπὲρ αὐτῶν καταβαλόντες ἀργύριον. Ep. 9. καταβολῇ τἀργυρίου. *Bergler.*

Epistola XXXIX.

Εὐθύδικος Ἐπιφανίῳ.

Πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὦ μῆτερ, πρὸς ὀλίγον καταλιποῦσα τοὺς σκοπέλους καὶ τὴν ἀγροικίαν, θέασαι πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τὰ κατ' ἄστυ καλά. Οἷα γὰρ, οἷά σε λανθάνει, Ἁλῶα καὶ Ἀπατούρια καὶ Διονύσια, καὶ ἡ νῦν ἑστῶσα σεμνοτάτη τῶν Θεσμοφορίων ἑορτή. Ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος κατὰ τὴν πρώτην γέγονεν ἡμέραν, ἡ νηστεία δέ τὸ τήμερον εἶναι παρ' Ἀθηναίοις ἑορτάζεται, τὰ Καλλιγένεια δὲ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν. Εἰ οὖν ἐπειχθείης, ἔρχῃ ἕωθεν πρὸ τοῦ τὸν ἑωσφόρον ἐξελθεῖν· συνθύεις ταῖς Ἀθηναίων γυναιξὶν αὔριον. Ἧκε οὖν, μὴ μέλλε, καὶ πρὸς ἐμῆς, καὶ τῶν αὐταδέλφων τῶν ἐμῶν σωτηρίας· τὸ γὰρ ἄγευστον πόλεως καταλῦσαι τὸν βίον, ἀποτρόπαιον, ὡς ὂν θηριῶδες καὶ δύστροπον. Ἀνέχου δὲ, ὦ μῆτερ, τῆς ἐπὶ τῷ συμφέροντι παῤῥησίας. Καλὸν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀνυποστόλως ὁμιλεῖν· οὐχ' ἥκιστα δὲ ἀναγκαῖον τὸ πρὸς τοὺς οἰκείους ἀληθίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐπιφανίῳ. Quasi Ἐπιφάνιον vocetur haec mulier. Forte Ἐπιφανίδι vel Ἐπιφάνιδι. Loco Euthydici magis huc quadraret ex sequente epistola Philometor, propter argumentum huius epistolae. *Bergler.*

4. λανθάνει. Cod. Vind. B. διαλανθάνει.

4. Ἀλῶα. ita Ms. ſpiritu aſpero, in antecedentibus aliquoties leni. Lib. I. Ep. 33. et 39. Lib. II. Ep. 3. *Bergler.* (Cod. Vind. habet Ἀλωαί.)

6. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος. Idem liber: ἡ μὲν οὖν, et paullo poſt νηστία pro νηστεία.

8. τὰ Καλλιγένεια. Nolui recedere a Ms. quamuis legendum eſſe adpareat τῇ Καλλιγενείᾳ. Ariſtophanes in Theſmophoriaz. v. 306. εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ. Adnotauit ibi Bourdinus in ſuis Graecis ſcholiis, neſcio vnde, Erichthonium ordinaſſe, τοὺς θύοντάς τινι θεῷ ταύτῃ (τῇ Καλλιγενείᾳ) προθύειν, quod ſane alienum hoc loco. Sic *Berglerus*, quem vide etiam ad Lib. II. Ep. 4. *initio*, vbi etiam de Dea Calligenia. — Sed conſentit etiam in ΤΑ Καλλιγ. Cod. Vind. B. et Berglerum aliter legere maluiſſe iam ſuo tempore miratus eſt Heuſingerus ad Plutarchum περὶ ἀγωγῆς p. 131.

10. ἐπειχθείης. Male Vind. B. ἐπιχθείης.

12. καὶ πρὸς ἐμῆς. Ita Ms. καὶ, ſed lego ναί. Ariſtophanes in Pace v. 1113. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων. Sic ſuadet Berglerus, nec inepte. Nihil tamen mutare volui, quoniam et Cod. Vind. καὶ ſeruat.

15. ἀνέχου δέ. Vind. B. δή.

COMMENTARIVS.

5. Ἀπατούρια. v. notas ad Lib. I. Ep. 9.

6. ἡ μὲν γὰρ ἄνοδος. Multa hic paſſim antiquitates Graecas illuſtrantia. Meurſius qui de Theſmophoriis diligentiſſime, vt alias, egit, [Graecia feriata p. 157. et Attic. Lect. p. 215.] ex vnico Heſychio adnotauit: Ἄνοδος. ἀνάβασις. ἡ ἑνδεκάτη τοῦ Πυανεψιῶνος, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀνέρχονται εἰς θεσμοφόρια, οὕτω καλεῖται. *Bergler.* — Photius in Lex. Ms. Θεσμοφορίων ἡμέραι δ. δεκάτη, Θεσμοφόρια. ἑνδεκάτη Κάθοδος. (Ἄνοδος?) δωδεκάτη Νη-

Digitized by Google

στεία· τρισκαιδεκάτη Καλλιγένεια. Locus notabilis, vti ait ad Hesychium v. Θεσμοφόρια *Alberti*, qui et rectius esse θεσμοφόρια, quam θεσμοφορία monet. cf. Potteri Archaeol. Graecam ex edit. Rambachii T. I. p. 882.

7. ἡ νηστεία. De ieiunio in Thesmophoriis vide Aristophanem in Thesmophoriaz. v. 958 et 993. Idem in Auibus v. 1518. Ἀλλ' ὡσπερεὶ θεσμοφορίοις νηστεύομεν. Nec ista autem fugerunt Meursium. *Bergler.*

15. δύστροπον. δύστροπος et δύσκολος iunguntur infra Ep. 43. Vide etiam Aristaenetum I, 17. et ibi Abreschium, it. II, 12. W.

18. ἀληθίζεσθαι. Haud aliter infra Ep. 59. W.

EPISTOLA XXXX.

Φιλομήτωρ Φιλίσῳ.

Ἐγὼ μὲν τὸν παῖδα ἀποδόσθαι εἰς ἄστυ ξύλα καὶ κριθὰς ἀπέπεμψα, ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν· χόλος δὲ ἐμπεσὼν, ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν, οὐκ ἔχω λέγειν, ὅλον παρήμειψε, καὶ φρενῶν ἔξω κατέστησε. Θεασάμενος γὰρ ἕνα τουτωνὶ τῶν μεμηνότων, οὓς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος [τὴν λύτταν] κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. Καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος, καὶ ῥόπαλον ἐξ ἀχράδος πεποιημένον μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἄπρακ-

Digitized by Google

τος· τὸν ἀγρὸν καὶ ἡμᾶς οὐκ εἰδὼς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' ἀρνούμενος, Φύσει λέγων γεγονέναι τὰ πάντα, καὶ τὴν τῶν στοιχείων σύγκρασιν αἰτίαν εἶναι γενέσεως, οὐχὶ τοὺς πατέρας. Εὔδηλον δέ ἐστι καὶ χρημάτων περιορᾷν, καὶ γεωργίαν στυγεῖν· ἀλλὰ καὶ αἰσχύνης αὐτῷ μέλει οὐδὲν, καὶ τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου ἀπέξυσται. Οἴμοι οἷόν σε, ὦ γεωργία, τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ Φροντιστήριον ἐξετραχήλισε. Μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἳ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλὰς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν· τοὺς δὲ ἀνδραποδίζοντας ἀπὸ τοῦ φρονεῖν τοὺς νέους, ἀθῴους εἶναι τιμωρίας ἀπέλιπον.

ADNOTATIO CRITICA:

Φιλίσῳ. Gl. Eichſt. Φιλίστῳ.

4. *εἰς αὐτόν.* Abeſſe poterant, ſaltem non ſuo loco ſtare videntur. Librarii ſine dubio hic aberrarunt, vti Ep. 42. *ὡς ὥρας* transpoſuerant, vbi vide notam Bergleri.

7. *λύτταν.* Ms. [etiam Vind. B.] *λυττάναν.* Videtur autem [alterutrum] ſuperfluum et aliunde irrepſiſſe. Quod ad rem ipſam attinet, Cynicos acerbe perſtringit, multa his ſimilia paſſim apud Lucianum, nec potuit tanta conuenientia fortuito euenire. *Bergler.*

13. *ἄπρακτος.* Gl. Eichſt. mauult *ἄκαρπος*, haud male.

17. *εὔδηλον δέ ἐστι — περιορᾷν.* Latiniſmum ſapit, alias enim Graeci: *εὔδηλος* (pro quo Gl. Eichſt. reponit *ἔνδηλος*) *περιορῶν.* etc. W.

19. *μέλει.* Cod. Vind. B. *μέλλει.* Vitioſe: ſic ſaepe commutantur hae voces; vide ſupra ad I, 38.

20. *τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου ἀπέξυσται.* Ms. *τὴν αἰδῶ τῶν προσώπων ἀπέ-*

Digitized by Google

ξυσται. Ep. 2. huius libri ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου. Quae autem iste adolescens fecit, ea praecipit pater Cynicorum apud Lucianum in Vitarum auctione §. 10. T. III. Bip. p. 91. αἰδὼς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ μετριότης ἀπέστω, καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

9. ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν. Apud Lucianum in Timone T. I. Bip. p. 176. est θέαμα δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον. W.

11. τὸ βλέμμα ἰταμός. Suidas: Ἰταμὸς, ἀναιδὴς, σκληρὸς, ὠμός. Lucianus in Fugitiuis §. 19. T. VIII. Bip. p. 321. ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, toruum quiddam et furiosum spectantes. W.

11. ἐν τριβωνίῳ. De vsu praepositionis ἐν, vbi de vestibus sermo est, vide Hemsterhus. ad Aristophanis Plutum p. 479. W.

13. μετὰ χεῖρας ἔχων. Sic supra Lib. I. Ep. 34. cf. Abreschium ad Xenoph. Ephes. Misc. Obseruatt. T. X. p. 211. et Ill. Locellam ad eumdem p. 166. W.

15. φύσει γεγονέναι τὰ πάντα. Infra Ep. 55. ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. W.

21. ὦ γεωργία. Arnaldus Misc. Obs. T. V. p. 290. non videt, cur muliercula, vtut rustica, hic inuocauerit agriculturam. Latere potius nomen adolescentis *Gorgiae* fortasse aut aliud simile, qui rure paterno relicto Philosophos sectatus sit. Posse etiam scribi γεωργὲ, ita vt mater ea adpellatione prioris eum conditionis in memoriam reuocauerit. Si quid mutandum esset, prius mallem.

21. φροντιστήριον. Φροντιστὴς contemtim de philosopho apud Lucianum Prometh. T. I. Bip. p. 24. et ibi Solanus p. 217. Aristophanis Nubes v. 92. Thomas Magister p. 902. W.

Digitized by Google

23. *οἱ τοὺς κλέπτοντας σταφυλὰς θανάτῳ ζημιοῦν.* Meurſius Themidis Atticae Lib. II. c. 1. Furti poena mors initio a Dracone conſtituta. Plutarchus de eo agens in Solone: *καὶ τοὺς λάχανα κλέψαντας ἢ ὀπώραν ὁμοίως κολάζεσθαι τοῖς ἱεροσύλοις καὶ ἀνδροφόνοις.* Atqui poena homicidis et ſacrilegis mors ſancita. Idem et lex Solonis conſtituebat. Haec ille, quem ibi porro vide, ſi lubet. *Bergler.*

Epistola XXXXI.

Δρυάδης Μηλίωνι.

Ἔπεμψά σοι, τῶν Δεκελειᾶσι προβάτων ἀποκείρας τὰ ῥωμαλέα, τοὺς πόκους· ὅσα γὰρ ψώρας ὑπόπλεα, ταῦτα τῷ ποιμένι Πυῤῥίᾳ παρέδωκα χρῆσθαι ἐς ὅ, τι ἂν θέλῃ, πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι παντελῶς ὑπὸ τῆς νόσου. Ἔχουσα οὖν ἀφθονίαν ἐρίων, ἐξύφηνον ἡμῖν ἐσθήματα πρόςφορα ταῖς ὥραις, ὡς εἶναι τὰ μὲν τῷ θέρει προςαρμόζοντα λεπτοϋφῆ, τὰ δὲ χειμέρια ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης, καὶ πεπαχύνθω πλέον· ἵνα τὰ μὲν τῇ μανότητι σκιάζῃ μόνον, καὶ μὴ καταθάλπῃ τὰ σώματα· τὰ δὲ τῇ βαρύτητι ἀπείργῃ τὸν κρυμὸν, καὶ ἀλεξάνεμα τυγχάνῃ. Καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς, ἣν ἔχομεν ἐν ὥρᾳ γάμου, συλλαμβανέτω τῆς ἱστουργίας ταῖς θεραπαινίσιν, ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς. Καὶ ἄλλως δὲ εἰδέναι σε χρὴ, ὡς αἱ τα-

λασιαν ἀγαπῶσαι, καὶ τὴν Ἐργάνην θεραπεύουσαι, κόσμῳ βίου καὶ σωφροσύνῃ σχολάζουσι.

ADNOTATIO CRITICA.

Δρυάδης. Sic reposui ex Cod. Vind. B. quod longe melius est vulgato Ἀρνάδης. Indices epistolarum in isto Codice aureis, maiusculisque literis scripti, quarum ductus in hac voce sic adparent ΔρυαΔΗΣ. Error ex forma literae υ ortus est, quae maiuscula litera expressa Υ non Ν, quod formam habet N, significat. Debemus hoc et oculorum et ingenii acumini Cl. et amicissimi Bastii.

Μηλίωνι. Et hoc nomen Berglero quidem non satis placet, vt mulieri non conueniens. Fortasse Μηλιάδι legendum esse existimat, provocatque ad Ep. 16. huius libri. Cod. Vind. nil mutat.

1. Δεκελειάσι. Cod. Vind. B. ΔεκελΙασι, sine E, et sine accentu. Formam in vulgato exstantem cum Stephano Byz. a pago Attico Δελέκεια deducit *Berglerus*.

3. Πυῤῥίᾳ. Cod. Vind. B. habet in margine ὄνομα λ' (ὄνομα λέγεται.) *Bast*.

6. ἐσθήματα Ms. εὐθήματα [saltem non valet de Vind. B. qui recte habet ἐσθήματα] error ex similitudine pronuntiationis. *Bergler*.

16. ἄλλως δέ. Hoc δὲ inserui ex Cod. Vind. B.

17. ἀγαπῶσαι. Bergl. ἀγαπῶσι in Ms. esse dicit, quod vitium Veneti Cod. esse videtur, Vindobonensis enim non est.

18. σωφροσύνῃ. Cod. Vindobonensis B. σωφροσύνης.

COMMENTARIVS.

3. Πυῤῥίᾳ. Alias serui Comici nomen. Lucianus in Timone §. 22. Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου. v. Helladium ap. Photium p. 870. *Bergler*.

Digitized by Google

4. πρὶν φθάσαι διαφθαρῆναι. cf. supra Ep. 3, vbi itidem φθάνειν Infinitiuo iunctum est.

8. λεπτοῦφῆ. Non habet H. Stephanus in Thesauro hanc vocem. Sic χρυσοῦφής. *Bergler.* In his et similibus vocalium seiunctionem probatiorem esse contractione (χρυσουφ. λεπτουφ.) probat Doruilius ad Chariton. p. 618.

8. ἐχέτω περιττῶς τῆς κρόκης. Ita hiemi conuenientem vestem fieri iubet Hesiodus in Ἔργοις v. 537. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, *stamine vero in pauco multum subteminis intexe.* *Bergler.*

10. μανότητι. vide de hac voce Ruhnkenium ad Timaeum p. 176. s.

12. ἀλεξάνεμα, *quae frigus defendunt.* Homerus Odyss. ξ. v. 529. de eo, qui foris in frigore pernoctaturus est: Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν, *amixit autem laenam, quae arceret ventos, valde densam.* *Bergler.*

13. ἐν ὥρᾳ γάμου. Vide, si lubet, Irmiscum ad Herodianum Vol. I. p. 39.

15. εἰς ἀνδρὸς ἐλθοῦσα. Lucianus in Lexiphane §. 11. T. V. Bip. p 190. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα. Subauditur autem οἶκον. *Bergler.*

17. Ἐργάνην. Notum Epitheton Mineruae. Diodorus Lib. V. p. 340. vbi inter alia Mineruam inuenisse dicit τὴν τῆς ἐσθῆτος κατασκευήν, *vestium parandarum rationem,* postremo addit: καὶ τὸ σύνολον, πολλὰ τῶν φιλοτέχνων ἔργων, ἀφ' ὧν Ἐργάνην αὐτὴν προσαγορεύεσθαι. Aelianus Var. Hist. Lib. I. c. 2. ὑφαντικὴν καὶ ὑφαίνειν καὶ δῶρα τῆς ἐργάνης δαίμονος. Sed et alibi passim eius mentio. Eadem Μαχανᾶτις siue Μηχανῖτις ex eadem ratione. *Bergler.*

(Nota: Hic vero explicit Cod. Vind. B. hac addita clausula: Τέλος τῶν ἀγροικικῶν ἐπιστολῶν.)

Digitized by Google

Epistola XXXXII.

Ῥαγηστράγγισος Σταφυλοδαίμονι.

Ἄρδην ἀπόλωλά σοι· ὁ γὰρ χθὲς εὐπάρυφος, πιναροῖς, ὡς ὁρᾷς, καὶ τριχίνοις ῥάκεσι καλύπτω τὴν αἰδῶ. Ἀπέδυσε γάρ με Παταικίων ὁ παμπόνηρος, ὃς τὰ κέρματά μου, (εἶχον δὲ, ὡς οἶσθα, ὑπόσυχνον ἀργύριον,) δεξιαῖς χρώμενος ταῖς καλινδήσεσι τῶν κύβων, ἄχρι δραχμῶν καὶ ὀβολῶν ἀπεσύλησεν. Ἐξὸν δέ μοι παριδεῖν, ὅσον ἐζημιώθην, εἶτα ἀθῴῳ γενέσθαι τοῦ πλείονος, ἐκ τῆς κατ᾽ ὀργὴν ἔριδος τὴν εἰς τοὔσχατον ὑπέμεινα βλάβην· καθ᾽ ἓν γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλήσεως ἀποτιθεὶς, τέλος ἁπάντων ἐψιλώθην τῶν ἐνδυμάτων. Ποῖ δὴ οὖν βαδιστέον; χαλεπῶς γὰρ καὶ λάβρως ἐπαιγίζων ὁ Βορρᾶς δίεισί μου τῶν πλευρῶν ὥσπερ βέλος. Ἐς Κυνόσαργες ἴσως οἰχητέον· ἢ γάρ τις τῶν ἐκεῖ νεανίσκων, ἐποικτείρας ἀμφιάσει με ἱματίοις, ἢ καταλήψομαι τὰς ἐγγύθεν καμίνους, καὶ τῷ πυρὶ ὁ δύστηνος θάλψομαι· τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρὶς ἡ φλὸξ, καὶ τὸ ἐκ τῆς ἕλης θέρεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ῥαγηστράγγισος. Gloss. Eichst. An *ῥαγησιτρώκτης*, aut *ῥαγησιτραγήσιος*? sed rectius *ῥαγησιτράγισος*, a *τραγίζω*.

2. *ὡς ὁρᾷς.* Haec loco non suo stant in Ms. ita: *ὁ γὰρ χθὲς, ὡς ὁρᾷς, εὐπάρυφος.* *Bergler.*

3. *Παταικίων.* Ita plane

Ms. vide iam supra ad huius libri Ep. 10. *Bergler.*

16. ἀμφιάσει. Ita scriptum, non ἀμφιέσει. *Bergler.* Vtrumque recte.

19. ἐκ τῆς ἕλης. Potest quidem excusari vulgata ὕλης, sed verti, quasi esset τῇ εἵλῃ θέρεσθαι, v. supra ad Lib. I. Ep. 2. et 12. *Bergler.* — Recepi ἕλης, quod ex Cod. regio Paris. attulit Ruhnkenius ad Timaeum p. 95. quem ibi copiose disputantem de hac huius vocis et aliis formis consule.

COMMENTARIVS.

1. ἄρδην ἀπόλωλα. Sic apud Lucianum de Mercede conductis §. 41. T. III. Bip. p. 264. — ἄρδην διαφθείρεσθαι habet Dionys. Halic. Antt. II, 54. T. I. Reisk. p. 349. — ἀποθανεῖν. Zosimus II, 51. W.

1. εὐπάρυφος. Vtitur hac voce Lucianus in Somnio §. 16. T. I. Bip. p. 15. in Demonacte §. 15. T. V. Bip. p. 240. et §. 41. p. 248. *Bergler.* — Est etiam ap. Aristaenetum Lib. I. Ep. 27. et Artemidor. Onirocrit. I, 75. — Quod sequitur apud Nostrum πιναροῖς, idem Lucianus habet in Somnio §. 8. et 13. T. I. Bip. 9. et 13.

2. τριχίνοις ῥάκεσι. vide supra Lib. I. Ep. 36.

13. λάβρως ἐπαιγίζων. Homerus Il. B. v. 147. Odyss. O. v. 293. et Hymno in Apollinem v. 434. — ζέφυρος — λάβρος ἐπαιγίζων. Apud Nostrum Lib. I. Ep. 1. λάβρως — ἀπέπνεον — οἱ βορεῖς. *Bergler.*

14. Κυνόσαργες. Fortasse aliquid ad rem facit, quia decretum quoddam de Parasitis ibi fuit adfixum, de quo Athenaeus Lib. VI. p. 234. De Cynosarge satis Meursius in Athenis Atticis Lib. II. c. 2. et in libro de pagis Atticis. *Bergler.*

16. τὰς ἐγγύθεν καμίνους. Vide supra Lib. I. Ep. 23. *Bergler.*

Digitized by Google

Epistola XXXXIII.

Ψιχοκλαύστης Βουκίωνι.

Τῇ προτεραίᾳ ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς, ἐγὼ καὶ Στρουθίων καὶ Κύναιδος οἱ παράσιτοι, λουσάμενοι εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον ἀμφὶ πέμπτην ὥραν δρόμον ἀφέντες. εἰς τὸ προάστειον τὸ Ἀγκύλης τὸ Χαρικλέους τοῦ μειρακίσκου ᾠχόμεθα. Ἔνθα αὐτός τε ἀσμένως ὑπεδέξατο, Φιλόγελώς τε ὢν καὶ Φιλαναλωτής· ἡμεῖς τε διατριβὴν αὐτῷ τε καὶ τοῖς συμπόταις παρέσχομεν, παραμέρος ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες, καὶ ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκομμάτων ἀστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἱμυλίας γέμοντα. Ἐν τούτῳ δι' ἱλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου, ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος, εἵπετο δὲ αὐτῷ πλῆθος οἰκετῶν, οἳ δραμόντες ἐφ' ἡμᾶς ὥρμησαν. Αὐτὸς δὲ ὁ Σμικρίνης, πρῶτα μὲν τῇ καμπύλῃ παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους, ἔπειτα δὲ ἐπὶ κόῤῥης πατάξας, ἦγεν ὡς ἔσχατον ἀνδράποδον· ἡμεῖς δὲ νεύματι μόνῳ τοῦ πρεσβύτου εἰς τοὐπίσω τὰς χεῖρας ἐστρεβλούμεθα· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι, οὐκ ὀλίγαις οὐδ' εὐαριθμήτοις μάστιξι, τέλος ἀγαγὼν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπέθετο ὁ ἄγριος γέρων. Καὶ εἰ μὴ συνήθης ὢν καὶ πολλὰ καθηδυπαθήσας μεθ' ἡμῶν ὁ χαρίεις Εὔδημος, ἀνὴρ ἐν τοῖς πρώτοις τοῦ συμποσίου τῶν Ἀρεοπα-

Digitized by Google

γιτῶν, ἀνέῳξεν ἡμῖν τὸ δεσμωτήριον, τάχα ἂν καὶ τῷ δήμῳ παρεδόθημεν. Οὕτως ὁ δριμὺς γέρων καὶ πικρὸς ἐπίμπρατο καθ᾽ ἡμῶν, καὶ πάντα ἔπραττεν ὡς ἂν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἵνα τοῖς ἀνδραφόνοις καὶ ἱεροσύλοις ἀπαχθείημεν.

ADNOTATIO CRITICA.

ψιχοκλαύστης. Gloſſ. Eichſtad. ψιχοκΝαύτης. ſine dubio rectius.

4. Ἀγκύλης. Ita ſcriptum fuit, deinde literis ſuperinductis τῆς Ἀγκύλης τε ex alio Codice. Lego interim τὸ Ἀγγελῆσι. Adnotauit Meurſius pagum Atticum Ἀγγελὴ ex Stephano Byzantino et Heſychio. Poteſt et legi Ἀγρυλῆσι, nam Ἀγρύλη et Ἀγραύλη itidem pagus Atticus, *Bergler*.

6. ἀσμένως. Poſſis etiam ἄσμενος legere, et ſic frequentius Attici. v. Lennep. ad Phalar. Ep. 5. p. 20. Nihil tamen volui nouare, praeſertim quum Noſter infra Ep. 66, itidem Aduerbio vtatur. W.

9. ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκωμμάτων ἀστικῶν etc. Sic refinxit partim *de coniectura* partim *fide Mſ.* Regii Pariſ. Cl. Ruhnkenius in notis ad Dionyſ. Longinum p. 259. Quae lectio, quum plus concinnitatis mihi loco adferre videretur, malui eam recipere, quamquam vulgata: ἀνάπαιστα εὔκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῷ, σκωμμάτων ἁλυκῶν καὶ etc. defendi etiam poteſt. Si quid coniicere licet, αὐτοσκωμμάτων Codici, Ἀστικῶν ingenio Ruhnkenii debetur, qui l. l. plura exempla, etiam ex Noſtro attulit, vbi Ἀττικὸς et ἀστικὸς (Ἀττικισμὸς et Ἀστεϊσμος) confundi ſoleant, quae poſterior vox poni debeat, vbi *lepidum*, *facetum*, *dicacem* requirat ſenſus, cum contra Ἀττικὸς ſit Atticis peculiaris.

Aliquid vitii odoratus eſt etiam vnus e Gloſſatoribus Eichſtad. qui ad vocem ἁλυκῶν adſcripſit haec: ἀστυκῶν, cuius forte eſt explica-

Digitized by Google

tio Ἀττικῶν, ſed ego lego ibi Ἀττικῆς [ſc. ad αἱμυλίας referri vult.] Forte in ἀλυκῶν latet ἀ priuatiuum, (*non adfectatis*) — an eſt ἀλυπῶν, ab ἀλυπὴς, ſcommata, *quae neminem laedunt:* nam de Bergleri verſione (*ſalſis dicteriis*) valde dubito, an recte ſit. Ἁλυκὸς eſt *marinus, nauticus*, ſcommata nautica ſunt inſulſa et intolerabilia. Hoc noluit Alciphron. An *ſalſa* notet vox, dubito. [Sed immerito W.]

16. τὸν νῶτον. Pierſonus ad Moerin p. 267. malit τὸ, eam ob cauſſam, quod ex praeceptis Grammaticorum Maſculinum de animalibus, Neutrum de hominibus vſurpari ſoleat, quae praecepta tamen *recentiores* et poetas neglexiſſe fatetur ipſe Pierſonus. Nihil ergo mutaui.

25. συμπεσίου. Verti, quaſi eſſet συνεδρίου, *conſeſſus. Bergler.* — Mihi tamen veri videtur ſimilius, vocem συμποσίου librarii culpa alienum locum occupaſſe: quam ſi leuiter immutatam: ἐν τῷ συμποσίῳ poſt μεθ᾽ ἡμῶν ponas, recte omnia habebunt.

27. τῷ δήμῳ. Verti, quaſi eſſet δημίῳ (*carnifici*) et ita lego. *Bergler.* Idem vult Gloſſ. Eichſt. Melius fortaſſe, ſed vulgatam tueri poſſis, ſi de *inſultibus, furore plebis* intelligas.

COMMENTARIVS.

2. Στρουθίων. Ad hunc ſcribitur Ep. 9. libri primi. *Bergler.* — ib. Κύναιδος. fuit adſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus pro Imaginibus §. 20. (T. VI. Bip. p. 48.)

3. εἰς τὸ ἐν Σηραγγείῳ βαλανεῖον. Meurſius Lect. Attic. Lib. V. c. 30. [cf. eumdem in Piraeeo c. 6. p. 28.] Balnea duo in agro Attico animaduerto; vnum Serangii in Piraeeo: alterum Thraſylli in Amphitropenſi populo. De Serangio ecce Heſychius: Σηράγγιον, Βαλανεῖον, meminitque Iſaeus in oratione περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου. Ἀποδίδοται ἀγρὸν μὲν Ἀθμονεῖ (Athmonenſem) πέντε καὶ

Digitized by Google

ἑβδομήκοντα μνῶν, Ἀντιφάνει· τὸ δὲ ἐν Σηραγγίῳ βαλανεῖον, τρισχιλίων Ἀριστολόχῳ. Erat autem Serangium locus Piraeei. Suidas: Σηράγγιον, χωρίον τοῦ Πειραιῶς. Harpocration: Σηράγγιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. Χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς. De Thrasylli vero balneo elegans locus est Alciphronis Lib. I. Ep. 23. Sic Meursius. Datur et balneum apud Anthemocritum. *Bergler.*

9. ἀνάπαιστα εὔκροτα. Lucianus Sympos. §. 18. T. IX. Bip. p. 61. ἀνάπαιστα συγκροτῶν. Itidem de eo, qui ad delectandum conuiuium adhibetur. *Bergler*, quem laudat Hemsterhus. ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 216.

10. αὐτοχαρίτων. Multa sunt talia, αὐτάργειος, αὐτοβορέας. *Bergler.*

17. ἐπὶ κόῤῥης πατάξας. De quo vide Hemsterhus. ad Luciani Prometh. T. I. Bip. p. 463.

20. ξήνας ἡμᾶς ὑστριχίδι — μάστιξιν. Aristophanes in Ranis v. 632. ὑστριχίδι μαστιγῶν — δέρων — στρεβλῶν. [vbi vide Berglerum et Dukerum.] — Apud Suidam in ξαίνειν fragmentum incerti: ἐκέλευσε δὲ τὸ σῶμα ξαίνειν μάστιξι πάνυ πολλαῖς. *Bergler.* — Hesychius: Ὑστριχίς. μάστιξ πεπλεγμένη ἐξ ὑείων τριχῶν. Eustathius ad Dion. Perieg. v. 121. Tzetzes in Lycophr. v. 21.

24. καθηδυπαθήσας. vide supra Lib. I. Ep. 21.

29. ἶσα τοῖς. Vide supra notata ad Lib. I. Ep. 13. *Bergler.*

Digitized by Google

Epistola XXXXIV.

Γνάθων Λειχοπίνακι.

Ἡμῶν ὡς Μεγαρέων ἢ Αἰγιέων οὐδεὶς λόγος, εὐδοκιμεῖ δὲ τανῦν Γρυλλίων μόνος καὶ κατάρχει τοῦ ἄστεος, καὶ πᾶσα αὐτῷ καθάπερ Κράτητι τῷ Θήβηθεν κυνὶ ἀνέωγεν ἡ οἰκία. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν ἢ Ἀκαρνανίδα φαρμακεύτριαν πεπορισμένος καταγοητεύει τοὺς ἀθλίους νεανίσκους. Τί γὰρ καὶ στωμύλον ἔχει; τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρει; Ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες· ὡς τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι πρὸς αὐτοῦ, ἡμᾶς δὲ ἀγαπᾷν, εἰ τὰς ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί τις παραῤῥίψειε. Τάχα δὲ οὐ γόης, ἀλλὰ τύχῃ κέχρηται δεξιᾷ. Τύχη γὰρ παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐδὲν γὰρ ἐν ἀνθρώποις γνώμη, πάντα δὲ τύχη· καὶ ταύτης ὁ τυχὼν ἡδύς ἐστι καὶ νομίζεται.

ADNOTATIO CRITICA.

Γνάθων. Ita hic recte ſcriptum. vide ad Ep. 34. huius libri. *Bergler.*

Λειχοπίνακι. Scriptum Λειστχοπίνακι. In Batrachomyomachia Homerica Λειχοπίναξ vocatur vnus ex muribus. Sunt autem haec paraſitorum nomina itidem ridiculi cauſſa ficta, vt ibi murium et ranarum, quarum vna Φυσίγναθος. *Bergler.*

1. Αἰγιέων. Pro quo ſcriptum Αἰγινητῶν, et ex alio Αἰνητῶν, quorum poſterius vitioſum eſt, prius contra hiſtoriam. Eſt autem prouerbium ex oraculo quodam,

de quo bifariam tradunt auctores: aliis Megarenses, aliis Aegienses in Achaia consuluisse dicentibus Apollinem, quinam inter Graecos excellerent; qui eos praeter opinionem infra omnes esse responderit. Praeter alios multos meminere Paroemiographi Graeci Zenobius et Diogenianus in *Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι*, nec non Suidas in *Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς* etiam, et Erasmus in *Megarenses neque tertii*, vbi similem Alciphronis loco producit ex Plutarchi Symposiacis: *τῶν δὲ Δημοκριτείων ἔφη εἰδώλων ὥσπερ Αἰγιέων ἢ Μεγαρέων ἀριθμὸς οὐδεὶς οὐδὲ λόγος. Bergler.*

2. *καταρέχει.* Ex alio pro *καταρέχει* habemus *κατέχει*, quod magis placet, si pro *τοῦ ἄστεος* legas *τὸ ἄστυ.* Lucianus in Symposio §. 19. T. IX. Bip. p. 61. *φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Bergler.* At vero hoc Codice firmatum *κατέχει* non nisi compendium scripturae pro *κατατρέχει* esse credidit Lennepius ad Phalaridem p. 341. Sequentitus, fateor, bene conuenit *κατατρέχει*, simillimo Luciani loco firmatur *κατέχει*, vulgatam tamen, quum et ipsa haud incommodum sensum praebeat, malui retinere. W.

4. *Κυνί.* Sic rescribere nullus dubitaui pro vulgato *κοινῇ*, ad quam non offendisse miror Lennepium l. l. quo sagacior vitium non odoratus est tantum Cel. *Herelius*, sed et eidem felicissimam adhibuit medelam in Animaduers. criticis miscellis. „Offendit me, „inquit, vehementer illud „*κοινῇ*, insuauem enim orationi „atque otiosam, denique *vix* „Graecam repetitionem infert. „Quare plures fore arbitror, „quibus coniectura mea mi„nime audax et violenta, sed „ad vocis similitudinem, quam „corruptam esse mihi persuasi, „proxime accedens haud dis„pliceat: *Κυνί.* Cynicae „sectae addictum fuisse Cra„tetem vel ex vno Diogene „Laertio est notissimum. *Κύ*„*νας* simpliciter philosophos „Cynicos Lucianus non se„mel, aliique per contemtum „adpellant. Noster ipse Ep. „55. *ὁ Παγκράτης ὁ κύ*„*ων*, et ead. epistola de eo„dem: *ὁ κύων οὔρει κατὰ*

„τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν, et „Ep. 40. θεασάμενος ἕνα „τούτων τῶν μεμηνότων, οὓς „διὰ τὸ μανιῶδες πάθος κύ- „νας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν. „Mendum ex fortuita soni si- „militudine duxisse originem, „cum verba scribenti librario „dictaret quispiam, certissimum „est." — Verissima emendatio, digna, cui Ruhnkenius in literis illo tempore ad Herelium datis calculum adiiceret. In eamdem eodem fere tempore incidit opinionem acutissimus *Toupius* in Emendatt. ad Suidam p. 198. ed. Lips. quem vide.

5. Ἀκαρνανίδα. Vulgata Ἀκαρνίδα, ex alio Ἀκαρανίδα. Proximum esset Ἀκαρνανίδα, [quod ego recepi] si modo Acarnanum mulieres talem famam commeruerunt. *Bergler.* — Trillerus in Obseruatt. p. 112. coniicit Δαρδανίδα, a celebratissimo nequissimoque olim Aegyptio mago, cuius praeter Plinium Hist. Nat. Lib. 30. c. 1. plures meminere, vnde Dardaniae artes pro magicis occurrunt apud Columellam Lib. X. v. 358. Ab hoc igitur et mulieres veneficas nomen trahere potuisse, sibi non sine caussa persuadet Trillerus.

6. καταγοητεύει. Scriptum ἐμοὶ δοκεῖν — καταγοητεύειν. qui duo Infinitiui sic stare non possunt. Potest et ἐμοὶ δοκΕΙ — καταγοητεύειν, et ἐμοὶ δοκεῖ — καταγοητεύΩν. *Bergler.*

9. ὥς τοὺς μέν. Ex alio τὰ pro τούς. *Bergler.* — Neutrum prodest ad locum intelligendum, cuius ad pristinam sanitatem restitutio debetur summo Hemsterhusio, quem ad Callimachi fragmentum CXXI. p. 489. ed. Ernest. ita disserentem audire operae pretium erit: „In Al„ciphrone, inquit, coniectu„ram periclitari lubet, cuius, „si sagaciores ad curam dili„gentiorem excitauerit, fru„ctum tulero. Lib. III. Ep. „44. scribitur hunc in mo„dum: ἀλλ' ἴσως — ὥς „τοὺς μὲν ἀπομάττεσθαι „πρὸς αὐτοῦ — ἡμᾶς δὲ „ἀγαπᾶν. κ. τ. λ. Media La„tine vertit Berglerus, *ut il„lis (adolescentibus) quidem „manus ab ipso abstergan„tur:* in quibus equidem, „quae sit sententia, qualis cum „proximis nexus, exputare „non possum. Reponas ὡς

„ΤΑΣ μὲν ἘΝαπομάττε-„σθαι ΧΕΙΡΑΣ αὐτῷ, sen-„sus exsistet non perspicuus „tantum, sed etiam elegans.“ Sensus iste, quem intendit Hemsterhusius, non alius est quam hic: *Ita, vt istae quidem* (Charites) *manus in eo abstergerent*, i. e. molli digitorum tactu gratiae, quae ipsarum propria est, particula eum imbuerent. Translatio ab abstergendo ducta non est illa quidem in aliis linguis vsitata, Graecos tamen eamdem bis terue adhibuisse aliquot exemplis probat Hemsterhusius. Sic in Callimachi fragmento 121. Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μενοῦσιν ἔτος. *Adeste nunc, (agite) Gratiae, in elegos meos fragrantes manus abstergite, vt conciliata venustate cunctis probati perennent.* His addit Theocritum Id. XVII. 36. Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας, et Crinagoram Anthol. IV. 13. Epigr. VII. (ed. Iacobs T. II. p. 131.) Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικήδεα τέχνης Ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. Horum igitur vnum more Atticistarum, qui rariora eiusmodi venari amant, ab oculos habuisse vîdetur Alciphron.

14. πάντα δὲ τύχη. Eamdem sententiam, mutatis tantum verbis, bis poni animadvertit Lennepius ad Phalar. Ep. 55. p. 83. Vtra vero earum alterius Glossema sit, disputari possit. Experientiss. et amiciss. Kuehnius suo exemplari olim adscripserat, priorem sibi adlitam margini videri a lectore quodam, cui Demosthenis illa Olynth. II. p. 24. obuersata sint: μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα.

COMMENTARIVS.

3. Κράτητι — ἀνέωγεν ἡ οἰκία. Vnde Crates cognomen etiam nactus. Diogenes Laertius in eius vita: ἐκα-

Digitized by Google

λεῖτο δὲ θυρεπανοίκτης, διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν, καὶ νουθετεῖν, vbi Casaubonus ex Plutarchi Sympos. Lib. II. c. 1. Κράτητα δὲ τὸν φιλόσοφον εἰς πᾶσαν οἰκίαν εἰσιόντα, μετὰ τιμῆς καὶ φιλοφροσύνης δεχομένων, θυρεπανοίκτην ἐκάλουν, et ex Apuleio IV. Florid. *Crates ille, Diogenis sectator, qui vt Lar familiaris apud homines aetatis suae Athenis cultus est:* Nulla domus ei vmquam clausa erat: *nec erat patrifamilias tam abditum secretum, quin eo tempestiue Crates interueniret: litium omnium et iurgiorum inter propinquos disceptator atque arbiter. Bergler.*

5. Θετταλίδα τινὰ γραῦν — πεπορισμένος. Aristophanes in Nubibus v. 747. γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλήν. Habet prouerbium Erasmus: *Thessala mulier*, nec necesse hic plura congeri. *Bergler.*

8. εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες. Ita et Lib. I. Ep. 36. vbi v. notam. *Bergler.*

11. ἀπομαγδαλίας ὡς κυσί. Dicitur et μαγδαλία, de qua Eustathius p. 462. l. 34. μαγδαλία, ἥτις ἦν ζύμωμά τι, ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπη οἱ παλαιοὶ ἐῤῥίπτουν κυσίν. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν λίχνων καὶ παρασίτων, τὸ, κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλίας. De quo prouerbio vide Erasmum. Apud Aristophanem in Equitibus v. 412. μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην, alter: ἀπομαγδαλίας; ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; *Frustra massa tersoria pastus, in hanc molem excreuissem*, alter respondet: *Massa tersoria? tamquam canis, sceleratissime?* ita autem lego cum Suida, Erasmo, H. Stephano et Kuestero, non ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Abutebantur autem et sic pane. *Bergler.* — Hesychius: Ἀπομαγδαλία. στέαρ, ἐν ᾧ τὰς χεῖρας ἐπεμάττοντο ἐν τοῖς δείπνοις, βαλόντες δὲ αὐτὸ τοῖς κυσὶν, ἀναλύοντες ἀπὸ τῶν δείπνων. Pro στέαρ Interpretes legunt σταὶς, et Suidas σταῖς (*massa farinacea.*) v. et Athenaeum p. 149. et 409. et quos laudat recentiores Alberti ad Hesychium.

Epistola XXXXV.

Τραπεζολείχων Ψιχοδιαλέκτῃ.

Ἤλγησα, ὦ καλὲ Ψιχίων, ἀκούσας τὴν συμβᾶσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμφοράν. Εἰ δὲ καὶ τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον, ὃν διηγήσατο ἡμῖν ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου Λειριόνη, (λέγω δὲ τὴν παιδίσκην Φυλλίδος τῆς ψαλτρίας) πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως· ἀκούω γὰρ καὶ τὸν καταπύγωνα καὶ θηλυδρίαν περικατεάξαι σοι τὴν φιάλην, ὡς τὰ θραύσματα λωβήσασθαί σοι τὴν ῥῖνα καὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα, καὶ τοῦ αἵματος ἀναχθῆναι κρουνοὺς, οἵους ὕδατος ἐν Γερανίᾳ πέτραι σταλάσσουσι. Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν, καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα;

ADNOTATIO CRITICA.

1. Ψιχίων. Eſt ὑποκοριστικὸν a Ψιχοδιαλέκτης, quod eſt in Indice epiſtolae. *Bergler*.

6. ἱκανήν. Gloſſ. Eichſt. coniicit καινὴν, quod profecto melius vulgato.

7. καταπύγωνα. Scriptum erat κατὰ πόγωνα. Similiter erratum mox. Mox pro σου eſt σοι legendum [quod recepi] *Bergler*. Heſychius: καταπύγου, κιναίδου, ἤγουν ἀσελγοῦς.

10. ἀναχθῆναι. Poteſt et ἀναχυθῆναι. *Bergler*. Sed monet Gloſſ. Eichſtad. ἀναγωγὴν αἵματος eſſe

Digitized by Google

apud Polybium Lib. II, 70. vbi tamen de αἱμοπτύσει accipiendum est.

11. Γερανίᾳ. Scriptum γὰρ ἀνίᾳ. Ratio emendationis ex Pausania Lib. I. c. 10. initio. *Bergler.* — Variant Codices in scriptura, quod ibi monet Cl. Facius. Steph. Byz. et Etymol. M. Γερανεία, Suidas cum Pausania Γερανία. Hoc secutus sum, lectione Codicis a Berglero adlati permotus. cf. etiam Hemsterh. ad Luciani Dial. Marin. T. II. Bip. p. 370.

12. ἀνέξεται. Scriptum ἀνθέξεται, quod huc non quadrat. *Bergler.* Quadrare vero patet ex eo, quae infra ad Ep. 51. Valkenarius attulit.

COMMENTARIVS.

7. ἑλεπόλεως. Turrium, quae in oppugnandis vrbibus adhiberentur, altissimum genus. v. Nastii *Einleitung in die Griech. Kriegsalterthümer* p. 159. ff.

8. θηλυδρίαν. *effeminatum.* v. Lucianum de saltatione §. 2. T. V. Bip. p. 121. et Demonacte §. 18. Tomo eodem p. 241. — Eurip. Phoeniss. v. 706. Hesychius: Θηλυδρίας ὁ τεθηλυμένος. W.

13. γαστρίζεσθαι. Recte Attici, Phrynichus, Thomas Mag. ipse etiam Hesychius et Suidas aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι. Ipse Noster paullo post explicat per πλησμονήν. v. Gesnerum et Reitzium ad Luciani Rhetor. praecept. §. 24. p. 245, et 531. Est eadem apud eumdem significatione Dial. Meretr. X. T. VIII. Bip. p. 244. vide et Ep. proxime sequentem. W.

Digitized by Google

Epistola XXXXV.

Τραπεζολείχων Ψιχοδία χάροντι.

Ἤλγησα, ὦ καλὲ Ψιχίων, ἀκο ...αγα. Ἴσως ἐρήσάν σοι περὶ τὸ πρόσωπον συμ ...υχαρον. Ἐγὼ δή τοῦτον ἐγένετο τὸν τρόπον, Ἦγε μὲν ἡ πόλις, ἐπανελθοῦσα τοῦ συμ...οσί... ...μέραν· ἐγὼ δὲ παρατὴν παιδίσκην Φυλλίδος ...ειν, ὠρχούμην τὸν κόρ- ὑπέστης καὶ πόρθησιν ... δὲ ἐκ Φιλονεικίας ἔπινον, ἑλεπόλεως· ἀκούω γ... ...πειρον προχωρούσης, κωθηλυδρίαν περικατε... ...σιον, καὶ πάντας ὕπνος ὑπεθραύσματα λωβή... ...χρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. ...ξιὰν σιαγόνα. κ... ...μέν, εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευνοὺς, οἵους ὕδατ... ...κείμην· ὡς δὲ ταῦτα, ἔτι νη- Τίς ἔτι ἀνέξε... ...θαλμῶν ἐγεγόνει, καὶ ἦν ἐν ἀσφατοσούτου τὸ ... ...κτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλλόκινδύνῳ τὸ ... ...φυγῇ τῶν διαβάθρων ἅτερον ἀποτες, τὴν ... ...ὅμα δὲ ὡς ἐστι πολυτελὲς, ὀθόνης Αἰ... ...άλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίτιδος ... ...ὑπερβολὴν καὶ πολύτιμον ὕφασμα. Εἰ ... ...ἀπεμπολήσαιμι, γαστριῶ σε ἀγαγὼν ... ...πανδοχέα Πιθακίωνα· πολλὰς γὰρ ὁμοῦ ... ...παροινίας ἀνέπλημεν· καὶ χρή σε τὸν ... τῶν δυστυχημάτων, μερίτην γενέσθαι ... καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

1. ...
ριστι...
quod ...
Berg...
6 ...
con...
fec...

p...

IO CRITICA.

mi ex eo natus eſt, quod ἀμύνης retineret: quo irum factum eſt, vt totum ocum ita verteret: *donec vltione in immenſum prouecta totum conuiuium luctus et eiulatus plenum erat.*

14. ἄτερον. Ita ſcriptum, non θάτερον. *Bergler.* Recte, vide Interpretes ad Thomam Mag. p. 120.

20. ἀνέπλημεν. Ita ſcriptum per π. qua ſignificatione Herodotus Lib. VI. Segm. 12. τίνα δαιμόνων παραβάντες τάδε ἀναπίμπλαμεν; *Quo nos Deorum offenſo hoc patimur?* Ita ſaepe apud Homerum v. c. Il. O. v. 132. ἀναπλήσας κακὰ πολλά. Od. E. v. 207. κήδε' ἀναπλῆσαι, deinde v. 302. ἄλγε' ἀναπλήσειν. *Bergler.* Hoc vult Berglerus, Alciphronem potuiſſe, ſi voluiſſet, etiam ſcribere ἀνέΤλημεν. Locis laudatis Valkenarius ad Herodoti locum addit Pauſaniam Lib. X. p. 867. Kühn.

21. μερίτην. Ita ſcriptum. v. ad Lib. I. Ep. 17. *Bergler.*

o-
s eſt
eruatt.
, quum
periſſet in
ad Timaeum
locum in con-
icare iure poſtli-
aſſi.

7. κῶμος. Non pro comiſſatione ſolum, ſed pro ebrietate etiam poni probauit Berglerus e Suida: Κῶμος, ἡ μέθη, καὶ ὁ ὀρχησμός, *ebrietas, temulentia, ſaltatio.* Cum Berglero ſentit Cl. Schneider ad Anacreontem p. 51. Non eſt igitur, quod Arnaldus l. l. mallet κῶμα, *ſoporem et torporem ex vinolentia ortum*, praeſertim cum ὕπνος νυσταχτὴς ſequatur. Longe infelicius tamen rem geſſit Wernsdorfius ad Himerium p. 801. qui κομμὸν *luctum et eiulatum* praefert. Error viri, dum viueret,

Digitized by Google

Epistola XXXXVI.

Στεμφυλοχαίρων Τραπεζοχάροντι.

Ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. Ἴσως ἐρήσῃ με, τίνα τρόπον, ὦ Τραπεζόχαρον. Ἐγὼ δή σοι φράσω καὶ χρὺν ἔρεσθαι. Ἦγε μὲν ἡ πόλις, ὡς οἶσθα, τὴν Κουρεῶτιν ἡμέραν· ἐγὼ δὲ παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρπειν, ὠρχούμην τὸν κόρδακα. Οἱ δαιτύμονες δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔπινον, ἕως, τῆς ἁμίλλης εἰς ἄπειρον προχωρούσης, κῶμος κατέσχε τὸ συμπόσιον, καὶ πάντας ὕπνος ὑπελήφει νυστακτὴς, ἄχρι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκετῶν. Ἐγὼ δὲ περιέβλεπον μὲν, εἴ τι τῶν ἀργυρῶν σκευῶν ὑφελέσθαι δυναίμην· ὡς δὲ ταῦτα, ἔτι νηφόντων, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει, καὶ ἦν ἐν ἀσφαλεῖ, τὸ χειρόμακτρον ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξηλλόμην, ὡς ἐν τῇ φυγῇ τῶν διαβάθρων ἅτερον ἀποβαλεῖν. Ὅρα δὲ ὡς ἐστι πολυτελὲς, ὀθόνης Αἰγυπτίας καὶ ἁλουργοῦ πορφύρας τῆς Ἑρμιονίτιδος λεπτὸν ἐς ὑπερβολὴν καὶ πολύτιμον ὕφασμα. Εἰ τοῦτο ἀδεῶς ἀπεμπολήσαιμι, γαστριῶ σε ἀγαγὼν εἰς τὸν πανδοκέα Πιθακίωνα· πολλὰς γὰρ ὁμοῦ πολλάκις παροινίας ἀνέπλημεν· καὶ χρή σε τὸν κοινωνὸν τῶν δυστυχημάτων, μερίτην γενέσθαι καὶ τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

Τραπεζοχάροντι. Vide notam Bergleri ad Ep. 54.

7. ἁμίλλης. Vulgata ἀμύνης, quod interpres verterat *vlciscendi studium* (victorem.) Longe aptiorem vocem ἁμίλλης commentus est Arnaldus in Misc. Obseruatt. T. V. p. 291. quam, quum Cl. Ruhnkenius reperisset in Codice regio, v. ad Timaeum p. 26. ed. sec. locum in contextu vindicare iure postliminii iussi.

7. κῶμος. Non pro comissatione solum, sed pro ebrietate etiam poni probauit Berglerus e Suida: Κῶμος, ἡ μέθη, καὶ ὁ ὀρχησμός, *ebrietas, temulentia, saltatio.* Cum Berglero sentit Cl. Schneider ad Anacreontem p. 51. Non erat igitur, quod Arnaldus l. l. mallet κῶμα, *soporem et torporem ex vinolentia ortum*, praesertim cum ὕπνος νυσταχτὴς sequatur. Longe infelicius tamen rem gessit Wernsdorfius ad Himerium p. 801. qui κομμὸν *luctum et eiulatum* praefert. Error viri, dum viueret, doctissimi ex eo natus est, quod vocem ἀμύνης retineret: quo nimirum factum est, vt totum locum ita verteret: *donec vltione in immensum prouecta totum conuiuium luctus et eiulatus plenum erat.*

14. ἄτερον. Ita scriptum, non θάτερον. *Bergler.* Recte, vide Interpretes ad Thomam Mag. p. 120.

20. ἀνέπλημεν. Ita scriptum per π. qua significatione Herodotus Lib. VI. Segm. 12. τίνα δαιμόνων παραβάντες τάδε ἀναπίμπλαμεν; *Quo nos Deorum offenso hoc patimur?* Ita saepe apud Homerum v. c. Il. O. v. 132. ἀναπλήσας κακὰ πολλά. Od. E. v. 207. κήδε' ἀναπλῆσαι, deinde v. 302. ἄλγε' ἀναπλήσειν. *Bergler.* Hoc vult Berglerus, Alciphronem potuisse, si voluisset, etiam scribere ἀνέΤλημεν. Locis laudatis Valkenarius ad Herodoti locum addit Pausaniam Lib. X. p. 867. Kühn.

21. μερίτην. Ita scriptum. v. ad Lib. I. Ep. 17. *Bergler.*

Digitized by Google

COMMENTARIVS.

1. ὡς εὐτυχῶς, ὡς μακαρίως πέπραγα. Aristophanes in Pluto v. 629. ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε. Mox v. 633. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα. *Bergler.*

4. τὴν Κουρεῶτιν. Tertius dies Apaturiorum. Abunde Meursius Graecia feriata in Ἀπατούρια. *Bergler.* — Si recentiorem velis legere, euolue Potterum in Archaeologia T. I. ed. Theotiscae Rambach. p. 805. vel Barthelemii Anacharsin Cap. XXVI. T. II. p. 234. edit. Herueanae.

5. κόρδακα. Cordax fuit genus saltationis Comicae obscenae et lasciuae, h. e. praesultor ductitabat restim, quod colligunt ex Aristophanis Nubibus v. 540. (κόρδαχ' εἵλκυσεν) et reliqui eum sequebantur tenentes manibus eamdem restim, ita vt mouerent lumbos et iactarent, vt pudor oculorum offenderetur. Sic recte, vti omnia, Ven. Fischerus *in* Indice ad Theophrastum, qui Char. VI. in alienatae *mentis* impudentiaeque signis refert etiam hoc, si quis non vino saucius, quod excusari quodammodo possit, sed sobrius hunc talem cordacem sustineat saltare. Vide etiam Vossii Etymol. h. v. Reinesium in Var. lection. p. 100. W.

8. ὕπνος νυστακτής. Aristophanes in Vespis v. 12. ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος, qui scilicet, quem occupauit, facit νευστάζειν κεφαλῇ, vt loquitur Homerus alia occasione. [Odyss. XVIII. v. 153. et alibi.] *Bergler.*

12. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐγεγόνει. Supra Ep. 20. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει. W.

13. χειρόμακτρον. Vide Xenophontem Cyrop. Lib. I. c. 3. §. 5. Herodotum Lib. IV. Segm. 64. Ex hoc Nostri loco mantilia etiam purpurea fuisse adparet. W.

14. τῶν διαβάθρων. Hesychius: Διάβαθρα. εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. Pollux autem VII, 90. cum Alciphrone facit: Διάβαθρα δὲ κοινὰ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. W.

15. ὀθόνης Αἰγυπτίας. De lino Aegyptio, et Aegyptiorum λινουργίᾳ Herodotus Lib. II. ſegm. 105. *Bergler.* Vide inprimis Forſteri egregium librum de byſſo Lond. 776.

16. ἀλουργοῦ πορφύρας. *Purpureae purpurae*, nam ἀλουργὴς eſt ipſe purpureus, non adeo tamen clari coloris. v. inprimis Arnoldum Animaduerſ. p. 234 ſ. W.

22. εὐτυχούσης ἡμέρας. Εὐτυχὴς ἡμέρα ſaepius dicitur, quam εὐτυχοῦσα. Sic Doruilius ad Charitonem p. 295. Lipſ.

Epistola XXXXVII.

Ὡρολόγιος Λαχανοθαυμάσῳ.

Ἑρμῆ κερδῷε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην· οὐδὲν δεινὸν γένοιτο ἔτι. Προχοὴν ὑφελόμενος ἀργυρὰν Φανίου τοῦ πλουσίου, δρόμῳ δοὺς φέρεσθαι, ἦν γὰρ ἀωρία νυκτὸς μεσούσης, ἠπειγόμην σώζειν ἐμαυτόν. Κύνες δὲ ἐξαίφνης οἰκουροὶ περιχυθέντες ἄλλος ἄλλοθεν χαλεποὶ καὶ βαρεῖς τὴν ὑλακὴν ἐπῄεσαν, Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι, ὑφ' ὧν οὐδὲν ἐκώλυέ με ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν διασπᾶσθαι μέσον, ὡς μηδὲ τὰ ἀκρωτήρια εἰς τὴν ὑστεραίαν περιλειφθῆναι πρὸς ταφὴν τοῖς ἑτοίμοις εἰς ἔλεον καὶ συμπάθειαν. Εὑρὼν οὖν ὑδρορρόον ἀνεῳγότα οὐκ εἰς βάθος ἀλλ' ἐπιπολῆς, καὶ ὑποδὺς εἰς τοῦτον κατεκρύβην. Ἔτι σοι ταῦτα τρέμων καὶ παλλόμενος λέγω. Ἑωσφόρου δὲ ἀνασχόντος, τῶν μὲν οὐκ ᾐσθόμην οὐκ ἔτ' ὑλακ-

τούντων, (οἴκοι γὰρ πάντως ἐδέδεντο·) αὐτὸς δὲ εἰς Πειραιᾶ δραμὼν, νηῒ Σικελικῇ λύειν μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχὼν, ἀπεδόμην τῷ ναυκλήρῳ τὴν προχόην. Καὶ νῦν τὸ τίμημα ἔχων νένασμαι τοῖς κέρμασι, καὶ νεόπλουτος ἐπανελήλυθα, καὶ τοσοῦτον ῥιπίζομαι ταῖς ἐλπίσιν, ὡς ἐπιθυμεῖν κόλακας τρέφειν, καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις, οὐ παρασιτεῖν αὐτός. Ἀλλ' ἢν τουτὶ τὸ πορισθὲν ἀργύριον ἀπαναλώσω, πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐπιτήδευσιν τρέψομαι· οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται.

ADNOTATIO CRITICA.

4. *ἀωρίᾳ.* Schlaegerus ad Moeridem p. 32. ed. Pierſonii Alciphronem *ἀωρὶ* ſcripſiſſe ait, aut Atticiſmi minus fuiſſe tenacem exiſtimat, quem alias ſoleat venari. *Ἀωρίᾳ* enim non Subſtantiuum eſſe, ſed Adiectiuum, ad quod ſubintelligi *ὥρᾳ* debeat, ideoque Genitiuo vix addi poſſe, *ἀωρὶ* contra Genitiuum *νυκτὸς*, vti apud Noſtrum, ſemper adiunctum habere. Vide tamen Interpretes ad Thomam Mag. in his inprimis Hemſterhuſium.

9. *ἀκρωτήρια.* Sic coniicit Berglerus pro vulgato *ἀκροθίνια*, quod quomodo huc conuenire poſſit, non video.

11. *ὑδροῤῥόον.* Ex alio Codice adſcriptum *ὑδοῤῥόΑν*, quod recepiſſem, niſi obſtaret *ἀνεωγότα* et deinde *τοῦτον*, vbi nihil adnotatum, cum deberet eſſe *ἀνεωγυῖαν* et *ταύτην*. Habet tamen Heſychius: *Ὑδροφόρος, ὑδροῤῥόος. Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. *Ἑρμῆ κερδῷε.* Lucianus in Timone §. 41. T. I Bip. p. 109. [vbi vide Hemſterhuſ. p. 407.] *ὦ Ζεῦ τερα*

στιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον; Heliodorus Lib. VI. p. 330. καὶ Ἑρμῆς μὲν κερδῷος, Ποσειδῶν δὲ ἀσφάλειος συνέμποροι καὶ πομποὶ γίγνοιντο. Euſtathius ad Homerum aliquoties, inter alia p. 1242. lin. 1. καὶ Ποσειδῶν οὐ μόνον σεισίχθων, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλιος· καὶ Ἑρμῆς οὐ μόνον κερδῷος, ἀλλὰ καὶ ζημίας ποιῶν κατὰ τὸν Κωμικόν. *Bergler.* cf. Cl. Ilgen ad Homeri Hymnos p. 353.

1. ἀλεξίκακε Ἡράκλης. Lucianus in Gallo ſub initium T. VI. Bip. p. 290. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλης ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes v. 1375. vbi ὦ 'λεξίκακε, adnotat: ὡς ἐπὶ Ἡρακλέους δὲ τὸ ἀλεξίκακε — ἴδιον γὰρ Ἡρακλέους τὸ ἐπίθετον. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad Lib. I. v. 1217. de eodem: ἀλεξίκακος γὰρ ὁ θεός. *Bergler.*

2. προχόην — ἀργυρᾶν. Parum aut nihil differunt προχόη, πρόχους, πρόχοος, προχοΐς, προχύτης, de quibus Athenaeus, vnde haec tantum nunc adferam. Lib. XV. p. 685. adfert ex Philoxeno: κατὰ χειρὸς δ' ἤλυθ' ὕδωρ ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ προχόῳ φέρων. Lib. XI. p. 468. ex Antimacho: καὶ εἰς λοιβὴν χέον εἶθαρ χρυσείῃ προχόῳ, *et ad libationem effuderunt ſtatim aureo gutto.* Ibidem p. 463. ex Ione Chio: ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες κιρνάντων προχόαισιν ἐν ἀργυρέαις, *nobis autem craterem vini pocillatores miniſtri miſceant in gutto argenteo,* quod ex eodem prolatum ita legitur p. 496. ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόαι θέραπες κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. *Bergler.*

3. δρόμῳ δούς. Puto me hoc in verſione adſecutum eſſe. (*in pedes me coniiciens*) Terentius in Phormione Act. I. Sc. 4. *Aliquid conuaſaſſem, atque hinc me coniicerem protinus in pedes.* Subintelligitur autem in Graeca phraſi ἐμαυτὸν, quod ſaepe fit in illo verbo. Docuit abunde ad Philoſtratum Olearius p. 8. not. 9. Euripides in Phoeniſſis

Digitized by Google

v. 21. ὁ δ' ἡδονῇ δούς, vbi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δούς. *Bergler.*

6. βαρεῖς τὴν ὑλακήν. Ep. 18. huius libri: καὶ τὴν κύνα — τῷ βάρει τῆς ὑλακῆς ἀποσοβοῦσαν τοὺς ἐπιβουλεύοντας. *Idem.*

7. Μολοττοὶ καὶ Κνώσιοι. Molossici canes saepe memorantur. Cnossii siue Gnossii et per vnum s. sunt Cretenses. Has et alias canum nobilium patrias recenset Oppianus Cyneg. I. v. 370. et Iulius Pollux Lib. V, Segm. 37. et 40. *Bergler.*

8. ὡς ἠδικηκότα τὴν Ἄρτεμιν, quemadmodum Actaeonem puniuit Diana. *Idem.*

14. ἑωσφόρου ἀνασχόντος. *Lucifero exorto.* Sic de sideribus vsurpari vox solet. De *sole* Dion. Halic. Antt. Lib. III. c. 3. πρὶν ἥλιον ἀνασχεῖν — de *luna* idem Lib. V. c. 42. φῶς σελήνης ἀνασχούσης. cf. etiam infra Ep. 60. W.

19. νένασμαι. (a νάσσειν) Aristophanes in Ecclesiaz. v. 833. ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι. Κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι. *Nam mensae sunt cumulatae bonis omnigenis, et paratae, lectique lodicibus et tapetibus referti. Bergler.* v. Hesychium pluribus locis, sub ναστὸν — νενασμένας — νησόμεθα — νῆττον.

25. οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Lucianus adu. indoctum T. VIII Bip. p. 26. οὐδὲ γὰρ κύων, ἅπαξ παύσαιτ' ἂν σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. Prouerbium habet Erasmus, qui et locum Horatii huc facientem adnotauit ex II. Sat. V. v. 83.

— — quae si semel vno
De sene gustarit, tecum partita lucellum,
Vt canis a corio numquam absterrebitur vncto.

Bergler.

EPISTOLA XXXXVIII.

Φλοιογλύπτης Μαππαφασίῳ.

Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄφωνος εἴη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. Ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον, καὶ Ἵππασον τὸν Ἀμβρακιώτην τοὺς Αἰσχύλου Προπομποὺς, τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν, καὶ κιττοστεφὴς ἦγε συμπόσιον· ἔνθα παραληφθείς. Φεῦ τῶν κακῶν οἷα ὑπέμεινα. Τοῦτο μὲν πιττούμενος τὴν κεφαλὴν, καὶ γάρῳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥαινόμενος· τοῦτο δὲ, ἀντὶ πλακοῦντος, τῶν ἄλλων ἄμητας ἐσθιόντων καὶ σησαμοῦντας, αὐτὸς μέλιτι δεδευμένους λίθους ἀπέτραγον. Ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον, ἡ μέτοικος, ἡ Φενεάτις Ὑακινθὶς, κύστιν αἵματος πληρώσασα, καταφέρει μου τῆς κεφαλῆς· καὶ ὁμοῦ τῷ κτύπῳ λελούμην τῷ αἵματι. Καὶ τῶν μὲν εὐωχουμένων πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως· ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον, μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον, ἀλλά μοι γέγονε τῶν ὕβρεων ἀμοιβὴ τὸ μέτρον τῆς γαστρὸς, πέρα δὲ οὐδέν. Μή τε οὖν εἰς νέωτα εἴη, μή τε μὴ βιώη ὁ θεοῖς ἐχθρὸς Λικύμνιος, ὃν ἐγὼ τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἕνεκα ὀρθοκόρυζον καλεῖσθαι πρὸς ἡμῶν καὶ τοῦ χοροῦ τῶν Διονυσοκολάκων ἔκρινα. Ἔρρωσο.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

Φλοιογλύπτης. Vulgata Ἐφελογλύπτης. Fortaſſe Νεφελογλύπτης. [quod nihilo meliorem ſenſum habet] *Bergler*. Cel. Herelius in Animadu. criticis miſcellis verius putat Φλοιογλύπτης, motus Ep. huius libri 60. vbi paraſiti quidem famelici εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνηρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει μήπου τὶ τῶν ἐδωδίμων ἀπομεῖναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη. Nil verius! (Obiter laudare liceat Gloſſ. Eichſtad. qui alterum nomen Μαππαφασίας ab ἀφάω *tango*, *abripio*, deducit.)

5. Φωνήματι. Berglerus in contexto retinuerat Φρονήματι, addiderat, ex epithetis [adde ex praecedente ἄφωνος] adparere legendum eſſe Φωνήματι, quod et proxime accedat. Recte, et recipere nimia modeſtia prohibebat.

8. πιττούμενος, *qui picatur*. Ex alio πεττούμενος, vnde πεκτούμενος lego. *Bergler*. Equidem vulgatam defendere ſuſtineo. Diuerſos modos recenſere hac epiſtola voluiſſe videtur Alciphron, quibus peſſime habere paraſitos conuiuae ſolebant. Quam ignominioſe, quam proterue tractati ſint recentiori aetate moriones in aulis principum, norunt omnes. Quod ſi igitur (haec enim exempla ſequuntur) muria oculos conſpergere, vel veſicam ſanguine repletam capitibus illidere paraſitorum non dubitabant *petulantes* σύμποται, quid mirum, ſi et pice vterentur, vel vt capillos implicarent, vel, quod magis placet, euellerent? Certe πιττοῦσθαι et παρατίλλεσθαι non vno loco apud Graecos iunguntur, inprimis apud Lucianum v. c. in Fugitiuis prope finem T. VIII. Bip. p. 333. Thomas Mag. etiam: παρατίλλεσθαι καὶ πιττοῦσθαι ἀρχαῖον, τὸ δε δρωπακίζειν ἀδόκιμον. Quod vltimum ita eſſe pluribus exemplis probat Trillerus ad h. l. quem vide.

20. πέρα. Scriptum πέρας. *Bergler*.

21. μή τε μή. Gloff. Eichft. μή τε μΟΙ.

22. ὀρθοκόρυζον. Ita scriptum. Lego potius ὀρθοκόρυθον. Facilis lapsus ex pronuntiatione literarum δ et ζ, quae nonnihil conueniunt apud recte pronuntiantes. Ratio adpellationis erit ex prouerbio: ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυθος φθέγγεται, *inter indoctos etiam corydus sonat*, de quo Paroemiographi Graeci, et explicatius Erasmus, qui inter alia: *Corydus vilissimum auicularum genus, minimeque canorum, strepit tamen vtcumque inter aues mutas, apud lusciniam canens, ferri nequaquam posset.* Deinde adfert Epigramma [ap. Brodaeum Lib. II. p. 220. Iacobs. T. IV. p. 218.] Εἰ κύκνῳ δύναται κόρυδος παραπλήσιον ᾄδειν, Τολμῷεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδόσι. Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐρεῖ λιγυρώτερος εἶναι, Ἶσα ποιεῖν καὶ ἐγὼ Παλλαδίῳ δύναμαι. *Si cygno potest corydus similis esse canendo, audeantque certare vlulae lusciniis: si cuculus cicada se autumet argutiorem esse, paria facere et ego cum Palladio potero.* Itidem adnotat ex Athenaei Lib. VI. p. 241. et 245. Parasitum quemdam dictum fuisse κόρυθον, vt sunt pleraque Parasitorum nomina ridicula. Addit autem ὀρθο — Noster, quia Licymnii vox molesta fuit, non cum exilitate, vt illius auiculae, sed cum clamore acuto, adlusione facta ad ὄρθιον νόμον, qui erat *modus* apud Musicos *acuti tenoris*; fuit enim eius φώνημα, vt paullo ante dicebatur, τορὸν καὶ γεγωνότερον, quemadmodum galli cantum describi a Luciano ibi notauimus. Vnde et ὀρθοβόας dictus gallus apud Athenaeum Lib. III. p. 98. quamuis ibi malint legere ὀθροβόας, fine magna necessitate. *Bergler.* — Gloff. Eichft. Illud ὀρθο — non intelligo fatis, κόρυζον rectum est. Tum vero adscripsit ἀρχοκόρυζον. — cf. et Ruhnkenium ad Timaeum v. κόρυδος.

COMMENTARIVS.

4. Προπομπούς. Adnotarunt viri docti, qui titulos tragoediarum Aeſchyli collegerunt, et Προπομποὺς ex Heſychio. Obſeruanda etiam haec hiſtrionum commemoratio. *Bergler.*

5. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ. Lucianus Galli initio, (T. VI. Bip. p. 288. vbi v. Gesneri Reitziique notas p. 561.) ὅς με διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας ἐπήγειρας. Aelianus Var. Hiſt. Lib. II. c. 44. μέλος διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. De τορὸς dico ad Ariſtophanis Pacem. *Bergler.* Apud Lucianum in Baccho prope finem T. VII. Bip. p. 310. φθέγμα τορὸν — ap. eumdem in Pſeudolog. T. VIII. p. 59. γεγωνότερον βοᾷν.

6. γαῦρος ἦν. Dio Chryſoſt. Or. LXXVIII. T. II. Reisk. p. 426. iungit κορωνιῶντα καὶ γαυριῶντα, vbi Reiskius recte, κορωνιᾷν eſt δίκην κορώνης ἅλλεσθαι, ad inſtar cornicis ſubſultim incedere; γαυριᾷν eſt facere τὸν γαῦρον, h. e. *prae hilaritate ſuperbum et ferocem.* W.

10. ἄμητας. Heſychius Ἀμὴν et Ἄμητες. πλακοῦντος εἶδος. v. Caſaubonum ad Athenaeum p. 916. et Pierſonum ad Moer. p. 84. W.

11. σησαμοῦντας. Lucianus in Piſcatore T. III. Bip. p. 159. habet σησαμαῖος πλακοῦς, σησαμοῦς vti Noſter, in Conuiuio T. IX. Bip. p. 68. vbi vide Wielandium verſione Theot. T. I. p. 344. W.

11. μέλιτι δεδευμένους λίθους. *lapides melle oblitos.* A δεύειν eſt δευσοποιεῖν ſupra Ep. 11. vbi vide. W.

12. ἰταμωτάτη. v. ſupra Ep. 40. Heſychius: Ἰταμὸς, θρασὺς, ἀναίσχυντος. cf. et Reitzium ad Luciani Aſinum § 6. VI. p. 472. W.

12. τὸ ἐκ Κεραμείκου πορνίδιον. Ibi verſabantur figuli et meretrices. Gesner ad Luciani Amores T. V. Bip. p. 563. qui prouocat ad Meurſium Piraeeo c. vlt. Heſychius:

Digitized by Google

Κεραμεικός· τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα αἱ πόρναι προεστήκασαν. W.

17. καπυρὸς γέλως: Hesychius v. Κράμβα. γέλως ξηρὸς καὶ καπυρός. Καπυρισταὶ Straboni sunt *laetam vitam agentes*, *genio indulgentes*, proprie *clare et sonore ridentes et cachinnantes*. v. Salmasium ad Spartiani Adrianum, Hist. Aug. T. I. p. 156. Hak. W.

23. Διονυσοκολάκων. Ludi scenici Baccho erant sacri, vnde et homines scenici, vtpote Bacchum colentes, Διονυσοκόλακες, [Sic et Μουσοκόλακες ap. Dion. Halic. Antt. Lib. VII. c. 9.] quos sub Alexandro M. Ἀλεξανδροκόλακας dictos fuisse refert Athenaeus Lib. XII. p. 538. cum scilicet Alexandri auspiciis tamquam Bacchi alterius ludi fierent celeberrimi; καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. In significatione autem vocis κόλακες probroso, quaeue apud scriptores obtinet, Dionysii Siculi adsentatores dicti Διονυσιοκόλακες, vt apud eumdem est Lib. VI. p. 249. Iidem illi Scenici possunt dici Διονύσου θεράποντες, sicut Menandrum vocat Glycera apud Nostrum *Lib. II. Ep.* 4. dicuntur et ab arte, qua Baccho inseruiunt, οἱ περὶ Διόνυσον τεχνῖται; item Διονυσιακοὶ τεχνῖται, de quibus ex Aristotele Gellius Lib. XX. c. 3. *Bergler.* Vide omnino Casaubonum de satyr. poesi ed. Rambach. p. 9. et Cl. Leopoldum ad Plutarchi Syllam c. 26. p. 237.

Digitized by Google

Epistola XXXXIX.

Καπνοσφράντης Ἀριστομάχῳ.

Ὦ δαῖμον, ὅς με κεκλήρωσαι καὶ εἴληχας, ὡς πονηρὸς εἶ, καὶ λυπεῖς ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων. Ἢν γὰρ ἀπορία τοῦ καλοῦντος γένηται, ἀνάγκη με σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τήθεα, ἢ πόας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. Εἶτα, ἕως μὲν τὰς ὕβρεις τὸ σῶμα ὑπέμενε, καὶ ἦν ἐν ὥρᾳ τοῦ πάσχειν νεότητι καὶ ἀκμῇ νευρούμενον, φορητὴ ἡ ὕβρις. Ἐπειδὴ δὲ τὸ λοιπὸν ἐγώ σοι μισαιπόλιος, καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ βίου πρὸς γῆρας ὁρᾷ, τίς ἴασις τῶν κακῶν; Ἁλαρτίου σχοινίου χρεία, καὶ κρεμήσομαι πρὸ τοῦ Δικύλου, ἢν μή τε δεξιὸν ἡ τύχη βουλεύσηται. Εἰ δὲ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειεν, οὐ πρότερον στραγγαλίσω τὸν τράχηλον, πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς. Οὐκ εἰς μακρὸν δὲ ὁ περίβλεπτος οὗτος καὶ ἀοίδιμος γάμος Χαριτοῦς καὶ Λεωκράτους μετὰ τὴν ἕνην καὶ νέαν τοῦ Πυανεψιῶνος. εἰς ὃν πάντως ἢ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἢ τοῖς ἐπαυλίοις κεκλήσομαι. Δεῖ γὰρ θυμηδίας καὶ παρασίτων τοῖς γάμοις, καὶ ἄνευ ἡμῶν ἀνέορτα πάντα, καὶ συῶν οὐκ ἀνθρώπων πανήγυρις.

ADNOTATIO CRITICA.

9. *μεσαιπόλιος.* Scriptum *μεσαίπονος.* Illud occurrit supra Ep. 25. huius libri. *Bergler.*

Digitized by Google

12. *βουλεύσηται.* Lennepius ad Phalaridem Ep. 37. mauult *βραβεύσῃ*, non vno ad firmandam sententiam vsus argumento. Et primo quidem adfert locum ipsius Alciphronis supra Ep. 25. *ὥστε τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται*: deinde prouocat ad Doruilium in Chariton. p. 445. ed. Lipf. qui vocem *βραβεύεσθαι* in Metaphora frequentiorem esse recentioribus Atticis, quam vetustis, certe in prosa; laudat denique praeter Demosthenis locum a Doruilio excitatum Platonem in Protagora (T. III. Bip. p. 143.) Isocratem Areop. p. 322. qui primus hanc vocem in fortunam transtulerit, et Polybium Hist. Lib. I, 58. 1. — Bis terue sic vsurpauit Polybius v. Indicem Schweighaeuseri. Ceterum nihil ego mutare volui, quum necesse non sit credere, scriptorem, qui Metaphora quadam vno loco vsus sit, eadem vbique vti debere.

COMMENTARIVS.

1. *ὦ δαῖμον — εἴληχας.* Supra Lib. I. Ep. 20. *ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες*, vbi adnotaui ex *Lysia*: *δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχώς.* *Bergler.*

4. *σκάνδικας.* Diogenes Laertius Lib. II. Segm. 102. de Aristippo: *Φασὶ δέ ποτε ἐν Κορίνθῳ παρέρχεσθαι αὐτὸν, συχνοὺς ἐπαγόμενον μαθητὰς, Μητροκλέα δὲ τὸν κυνικὸν σκάνδικας πλύνοντα εἰπεῖν, σὺ ὁ σοφιστὴς οὐκ ἂν τοσούτων ἔχρῃζες μαθητῶν, εἰ λάχανα ἔπλυνες· τὸν δὲ ὑπολαβόντα εἰπεῖν, καὶ σὺ, εἴπερ τοῖς ἀνθρώποις ᾔδεις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν τούτοις τοῖς λαχάνοις ἐχρῶ*, quod Horatius cum respectu ad Dionysium Siculum, cuius parasitus erat Aristippus, refert I. Ep. 17. vbi Cynicus inquit: *Si pranderet olus patienter, regibus vti Nollet Aristippus.* Cui Aristippus: *Si sciret regibus vti, Fastidiret olus, qui me notat.* De scandice ad Laertii locum adnotarunt viri docti Plinium Lib. XXI. c. 15. et Lib. XXII. c. 22.

Digitized by Google

et 24. item Dioscoridem Lib. II. 168. Meminit semel iterumque Aristophanes, [v. c. in Equit. v. 19.] vbi Euripidem et matrem eius tangit. In Laertii loco in fine addidi τοῖς ante λαχάνοις, quia requiritur, vel omittendum λαχάνοις, et pro irreptitio habendum, aut pro τούτοις legendum τοιούτοις, vbi nihil opus articulo. *Bergler.* — Hesychius: Σκάνδιξ. λάχανον ἄγριον, παρὸ καὶ Σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν. ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναι φασί. Glossae Nomicae in Bibl. Coislin. p. 490. Σκάνδικες, λάχανα αὐτομάτως φυόμενα. v. et Suidam et Kuesterum ad Aristoph. Acharn. v. 477. *Alberti* ad Hesych. Apud Lucianum Lexiphane §. 2. T. V. Bip. p. 179. iunguntur σκάνδικες καὶ βράκανα.

4. τήθεα. Eustathius ad Iliados Π. v. 747. vbi: *πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, multos satiaret vir hic ostrea quaerens*, adnotat ex antiquis, quae habebat, scholiis: *οὐ μόνον ἰχθύσιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις. καί τοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον καὶ ἡδύ*, quae et apud Suidam leguntur in Τήθεα, ὄστρεα. *Bergler.*

5. τῆς Ἐννεακρούνου πίνοντα. Ita et Lucianus describit tenuem victum in Timone circa finem: [T. I. Bip. p. 125. et not. Hemsterhusii p. 439.] *οἶσθα γὰρ, ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῴην ὀλίγον τῶν ἁλῶν, ποτὸν δὲ ἡ Ἐννεάκρουνος.* Notum autem, fontem fuisse Athenis ita dictum, et alio nomine Callirhoen, vt inferius Ep. 51. *Bergler.*

19. ἐγώ σοι. Moraliter per abundantiam positum σοὶ, vt magna necessitudo ipsis intercedere videatur. Sic Ep. 20. huius libri *ἀχανὴς ἐγώ σοι, καὶ μικροῦ δεῖν ἄναυδος.* *Bergler.*

11. Ἁλιαρτίου σχοινίου. Nihil opus fuisset funem ex Boeotia arcessere, nam Marathone optimos inuenisset in Attica; sed videtur voluisse in voce ludere, respiciendo ad *ἀναρτᾶν*, quod est *suspendere. Bergler.* — Iniuriam

Digitized by Google

tamen fecisse Alciphroni videtur Berglerus, cui tam insulsum verborum lusum tribuerit.

11. τοῦ Διπύλου. Dipylon porta Athenis maxima. Adnotauit auctores Meursius in *Athenis Atticis* in fine, vbi de variis portis Athenarum. *Bergler.* Nomen habebat ex eo, quod Ianus erat.

14. πρὶν τραπέζης ἀπολαῦσαι πολυτελοῦς. Ita etiam supra Ep. 6. Contra Plutarchus T. II. p. 1094. οὐδὲ ηὔξατό τις ἐμπλησθεὶς ὄψων ἢ πεμμάτων βασιλικῶν, εὐθὺς ἀποθανεῖν. *Bergler.*

15. οὐκ εἰς μακρόν. vide supra ad Ep. 15.

17. ἔνην καὶ νέαν. cf. Ep. 38. huius libri.

18. τοῖς ἐπαυλίοις. Secundus dies nuptiarum τὰ ἐπαύλια dictus. Adnotarunt Lexicographi Graeci, Iulius Pollux, Hesychius, Suidas, Etymologus, et inde H. Stephanus in Thesauro. Glossae vett. τὰ ἐπαύλια, *repotia*. *Bergler.*

19. θυμηδίας. v. Lib. I. Ep. 12. et infra Ep. 55.

EPISTOLA L.

Βουκοπνίκτης Ἀυτοπίκτῃ.

Οὐκ ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἱππόπορνον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην· οὐ γὰρ δαπανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον μόνον καὶ ἀργύριον, ἀλλ' ἤδη καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς. Ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη, τοῦ Εὐβοέως ἐρᾷν προσποιεῖται τοῦ νεανίσκου, ἵνα καὶ τὰ τούτου σπαθήσασα, ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα. Ἐγὼ δὲ ὀδυνῶμαι τὴν καρδίαν, ὁρῶν ὑποῤῥέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, ὃν οἱ μακαρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ

Φανοστράτῃ κατέλιπον. Ἃ γὰρ ἐκεῖνοι κατ᾽ ὀβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ αἰσχρότατον γύναιον. Πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ· κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας, πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἀνεδείξατο. Ὁρῶ δὲ καὶ τὰ ἡμέτερα σκάζοντα· εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἅπαντα τεθείη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίστῳ, καλῶς, ὦ θεοί, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλησμονῆς. Ἔστι γὰρ, ὡς οἶσθα, ἁπλοϊκὸς ὁ Φίληβος, καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικὴς καὶ μέτριος τὸν τρόπον, ᾠδαῖς μᾶλλον καὶ γέλωτι, ἢ ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

ADNOTATIO CRITICA.

1. *Ζευξίππην.* Maius *Hist. de la Rep. des lettres* T. XI. p. 149. mauult *Εὐξίππην*, quae Lib. I. Ep. 33. ter nominetur, it. Ep. 39. iisdemque, quibus nostra moribus ornata fuerit.

4. *συνοικίας καὶ ἀγρούς.* Sine dubio sic legendum, quum vulgatum antea esset *συνοικίαι καὶ ἀγροὶ*, atque antecedens *δαπανᾶται* non passiue intelligendum, quod recti casus requirunt, sed actiue et *μεταβατικῶς*. *Bergler.* cui obtemperaui lubens.

6. *τὰ τούτου σπαθήσασα.* Τὰ aberat in vulgata, adieci ex emendatione *Bergleri*, qui vel *τοῦτον σπαθήσασα* vel *τὰ τούτου* legendum suadebat. Posterius melius visum.

14. *πολλὴν τήν.* Facile in mentem alicui venire possit, *τινὰ* legere pro *τήν*. Sed nihil mutandum. Amant enim eius aetatis scriptores post Adiectiua *articulum* addere, praesertim Lucianus v. c. pro Imaginibus §. 16. T. VI. Bip. p. 41. *πολλὴν τὴν εὐμένειαν.* Plura eiusdem Exempla attulit ibi Reitzius p. 353. W.

15. ἀνεδείξατο. Ita scriptum. Mallem ἐνεδείξατο vt Lib. I. Ep. 33. τὴν δυσμένειαν ἐνεδείκνυτο. it. Lib. I. Ep. 38. ἴσην συμπάθειαν ἐνεδείξατο. Aristophanes in Pluto v. 785. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα. Bergler. Possis etiam legere ἀπεδείξατο, sed vulgata habet etiam, quo se tueatur.

COMMENTARIVS.

1. τὴν ἱππόπορνον. Lib. I. Ep. 38. sub finem: καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῇ. vide etiam hoc libro Ep. 33.

2. ἀπηνῶς. Hesychius: ἀπηνής. σκληρὸς, ὠμὸς, χαλεπὸς, κακός. cf. Fischerum Ind. Theophr.

4. συνοικίας καὶ ἀγρούς. Iunguntur etiam apud Lucianum in Epp. Saturnal. §. 20. T. IX. Bip p. 25. Scholiastes aliquis ad Aeschinis Or. contra Timarchum, quem post Iungermannum ad Pollucem IX. 39. laudat Valkenarius ad Ammonium p. 103. ita: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν· ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. Possis Romano more vertere *Insulas*. W.

4. ἐκτύφεσθαι. Hesychius: Τύφεσθαι, ἡσυχῇ ἐκκαίεσθαι, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἱέναι, sed de vehementiori etiam amore dicitur. v. Doruilium ad Charit. p. 522. τύφεσθαι est infra Ep. 34. W.

7. σπαθήσασα. v. supra ad Ep. 34.

9. οἱ μακαρῖται. v. Berglerum ad Ep. 37.

13. κύριος γενόμενος τῆς οὐσίας. cf. quae in hanc rem notaui ad Lib. I. Ep. 21. *Bergler.*

17. καλῶς ἀπολαύσομεν. [Ironice] vt Demosthenes Philipp. III. καλήν γ' οἱ πολλοὶ νῦν ἀπειλήφασιν Ὠρειτῶν χάριν, ὅτι τοῖς Φιλίππου φίλοις, ἐπέτρεψαν αὐτοὺς — καλὴν γ' ὁ δῆμος ὁ Ἐρετριέων — δουλεύουσί γε μαστιγούμενοι καὶ στρεβλούμενοι. καλῶς Ὀλυνθίων ἐφείσατο. *Bergler.*

20. ἐπιεικὴς καὶ μέτριος. Iuncta iterum infra Ep. 53. cf. Leisnerum ad Herodianum I, 2. p. 47. ed. Irmisci, longe copiosius Irmiscum ipsum p. 792. s.

Digitized by Google

Epistola LI.

Λαιμοκύκλῳ Ψικλεολόβῃ.

Ἰδοὺ μετὰ τὸν Εὐρώταν καὶ τὸ Λερναῖον ὕδωρ καὶ τὰ Πειρήνης νάματα, ἐρῶν τῆς Καλιῤῥόης, ἐκ Κορίνθου πάλιν Ἀθήναζε κατεπείγομαι· οὐ γάρ με τῶν τρυφημάτων τῶν ἐν τούτοις οὐδὲν ἤρεσεν· ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. Ἀχάριστοι γὰρ ὤφθησαν οἵδε, καὶ ἥκιστα συμποτικοί· καὶ πλείους παρ' αὐτοῖς αἱ παροινίαι τῶν ἀπολαύσεων. Ὡς ἄμεινον ἐμοὶ ὀλύνθους ἢ παλάθας ἐπιμασᾶσθαι τῶν Ἀττικῶν, ἢ διὰ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι. Οἷα γὰρ οἷα νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν, διάπυρόν τε οἶνον καὶ θερμὸν ἄνευ τοῦ πρὸς ὕδωρ κράματος καταχέοντες· εἶτ' ὀστέα, κῶλά τε καὶ ἀστραγάλους. καθάπερ τοῖς κυσὶ παραῤῥιπτοῦντες. καὶ νάρθηκας ἐπιῤῥηγνῦντες, καὶ σκύτεσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἱμᾶσιν ἀντὶ παιδιᾶς πλήττοντες. Ἐμοὶ γένοιτο, πρόμαχε Ἀθηνᾶ καὶ πολιοῦχε τοῦ ἄστεος, Ἀθήνησι καὶ ζῆσαι, καὶ τὸν βίον ἀπολιπεῖν. Ἄμεινον γὰρ πρὸ τῆς Διομήδους πύλης ἢ πρὸ τῶν Ἱππάδων ἐκτάδην πατεῖσθαι νεκρὸν τύμβου περιχυθέντος, ἢ τῆς Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Λαιμοκύκλῳ Ψικλεολόβῃ. Praeter morem eſt, quod nomen eius praecedit, cui epiſtola mittitur. Vtrumque no-

men videtur corruptum. Forsitan *Λαιμόκυκλος* Ἰφικρεωλάβῃ vel Ἰφικρεωλάβητι. Prior ex re, quam narrat, nomen habebit, quia διὰ τὸν λαιμὸν *propter gulam* κύκλῳ περιῆλθε. *quasi circulum fecit peregrinando.* Alterius nomen ex ingenio parasitorum, quasi qui *carnes vi accipiat*, cum adlusione ad Iphicratem. Sic paullo ante *Aristomachus*, quod alias nomen ferium est, quasi *optime pugnans*, fed ibi *pro prandio pugnans*. *Bergler*. [Gloss. Eichst. pro ψικλεολόβῃ adscripsit ψιχολώβῃ]. Merito offendit Berglerum nominum transpositio, vnicum enim hoc Alciphronis exemplum est, qui vbique nomen eius, qui epistolam mittit, praeponere solet. De tempore, quo nomen eius, qui accepit literas, priori loco poni coeptum est, vide quos laudat Doruilius ad Charit. p. 439. Valesium in Valesianis p. 108. et Cannegieterum in Diss. de Auiani vita c. 5. p. 243.

2. τὰ Πειρήνης. Scriptum τὰ Τειρήνης. Ex alio ταπεινῶ, vnde aliquis fortasse putaret τὰ Πηνειοῦ, vt in Thessaliam etiam venerit parasitus. Sed adparet, eum tantum in Peloponneso fuisse, praecipue Lacedaemone et Argis, deinde Corinthi, vbi fons Πειρήνη, quem ex illo Τειρήνη elicuimus. *Bergler.*

2. ἐρῶν της. Scriptum ἐρωτικῆς nullo sensu. In impressis etiam Lib. I. Ep. 13. erratum circa hoc verbum. ἔστι δὲ ἡ παῖς εἰς ἔρωτα, vbi monui, et adhuc moneo, legendum esse ἔστι δὲ ἡ παῖς, ἧς ἐρῶ. *Bergler.*

2. Καλιῤῥόης. Ita scriptum. Alias Καλλιρόη — Καληῤῥόη et Καληρόη. Dixi autem paullo ante ad Ep. 49. fontem esse Athenis, et Ἐννεάκρουνον etiam adpellari. *Bergler.* Ceterum de fonte ipso vide Intt. ad Thucydidem II, 15.

8. ὡς ἄμεινον. Forsan aliquis dixerit, melius h. l. conuenire *ὡς sic*, ideo quod formula ὡς ἄμεινον ἦν saepius occurrat de iis, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quidpiam dicentes vel facientes, quod pluribus exemplis comprobauit Lamb. Bos ad Luciani Nigrinum T. I.

Bip. p. 243. ſed nec in Luciano, nec in Alciphrone mutari aliquid ibi voluit Hemſterhuſius.

9. διὰ τὸ — ἀποδρύπτεσθαι. Puto hic librarium male ſatagentem, dum χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι forte acciperet pro χρυσίον ἀποδρέπεσθαι, omiſiſſe praepoſitionem διὰ, et legendum conſeo: ἢ διὰ τὸ παρὰ τούτοις χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, quod in verſione expreſſi (*propter iſtorum aurum lancinari.*) Vtitur hoc verbo aliquoties Homerus, et expoſuit Euſtathius. In ſimili etiam negotio occurrit Odyſſ. P. v. 480. vbi de procis in conuiuio adhuc mendicum Vlyſſem vexantibus, quos iſti Peloponneſiaci imitati videntur. Vnus eorum obiurgans Vlyſſem, quia ei moleſtus erat, dicit: Ἔσθι ἕκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἄπιθ᾽ ἄλλῃ, Μή σε νέοι διὰ δώματ᾽ ἐρύσσωσ᾽, οἷ᾽ ἀγορεύεις, Ἢ ποδὸς, ἢ καὶ χειρὸς ἀποδρύψωσι δὲ πάντα. *Comede quietus, hoſpes, ſedens: aut abi alioſum, ne te iuuenes per domum trahant, pro tuis dictis, vel pede vel manu, lacerentque totum.* *Bergler.* — Διὰ alias ſaepe omitti ſolere vel ex Lamb. Bos conſtat. Quoniam vero non vbique haec ellipſis, ſed ibi tantum locum habere ſolet, vbi perſpicuitati orationis nihil officit, hoc autem loco duriuscule ſane ſine ea procederet oratio, in contextum eam, ſuadente Berglero, conſentiente vero Reitzio ad Luciani Icaromenippum T. VIII. p. 383. recipere placuit.

10. οἷα γὰρ, οἷα. Vulgata οἷα γὰρ καί. Quae nunc repoſui, debentur ingenio Cel. Herelii, (v. Klotz Acta literaria Vol. III. p. 93.) qui tria alia Noſtri loca adfert, vbi hoc verbum bis poſitum occurrit.

16. ἀντὶ παιδιᾶς. Scriptum ἀντὶ παῖδας, ex alio ἀντιπωδᾶς. *Bergler.*

19. Διομήδους. Ita ſcriptum. Supra Ep. 3. huius libri πύλῃ Διομήτιδι. Non poteſt vtrumque rectum eſſe, nihil tamen muto. v. adnotata ad Ep. 3. *Bergler.*

20. πρὸ τῶν Ἱππάδων. Scriptum παρὰ pro πρό. Saepe errant in praepoſitionibus abbreuiatim fere ſcribi ſolitis. *Bergler.*

20. ἐκτάδην πατεῖσθαι. Supra Ep. 22. huius libri:

Digitized by Google

κεῖταί σοι τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν. Vnde hic etiam vellem κεῖσθαι pro πατεῖσθαι, vel κείμενον πατεῖσθαι. *Bergler.* Nihil tamen mutandum recte censet Valkenarius ad Euripidis Phoeniss. p. 566. πατεῖσθαι enim parasitum tot male perpessum haud temere posuisse.

22. ἀνέχεσθαι. Malit idem Valkenarius ibid. ἀντέχεσθαι. cf. supra ad Ep. 45.

COMMENTARIVS.

3. οὐ γάρ με τῶν τρυφημάτων — οὐδὲν ἤρεσε. Atticum est, Accusatiuum ponere pro Datiuo. Scholiastes Aristophanis ad Plutum v. 69. καὶ ἀντὶ δοτικῆς αἰτιατικὴν Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς Θουκυδίδης (I, 128.) εἴ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει. πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. καὶ Σοφοκλῆς [in Aiace v. 585] οὐ γάρ μ' ἀρέσκει ἡ γλῶσσά σου τεθηγμένη. Eamdem quam Noster enuntians sententiam Plato, eodem verbo sic vtitur, in Epistola longissima (VII.) non nimis longe a principio: ἐλθόντα δὲ ΜΕ ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων, Ἰταλικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πλήρης, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε, quae Cicero Tusc. V. 35. ita vertit: *Quo cum venissem, vita illa beata, quae ferebatur, plena Italicarum Syracusanarumque mensarum, nullo modo mihi placuit. Bergler.* — cf. Piersonum ad Moer. p. 175. Lesbonactem in Ammonio Valkenariano p. 182. Et Datiuum et Accusatiuum iungit vno loco Lucianus in Hermotimo §. 21. T. IV. Bip. p. 27. addita Reitzii nota p. 379.

5. ἀποσοβεῖν. Lucianus pro Imaginibus §. 29. T. VI. Bip. p. 54. καὶ ὡς ὁρᾷς ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτήν. cf. dicta ad Lib. I. Ep. 34. *Bergler.*

8. ὀλύνθους ἢ παλάθας. Hesychius ὀλύνθους explicat: τὰ μὴ πεπαμμένα σῦκα (immatura) Παλάθας v. supra Ep. 20. huius libri. W.

11. ἀσκωλιάζοντας. Quatenus a κῶλον et σκέλος, est *altero pede saltare*, quatenus ab ἀσκὸς, est *vnctos sal-*

Digitized by Google

tare per vtres. Bergler. Posterius rectius. Est apud Aristophanem Pluto v. 1130. vbi Scholiastes: Ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο ἐπ' ἀσκοῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. etc. Plura vide ap. Interpretes Hesychii, Ruhnkenium ad Timaeum p. 51. et Reitzium (Lipf.) *Vorles. über die Röm. Alterthümer* S. 539.

12. διάπυρον οἶνον καὶ θερμόν. Athenaeus Lib. I. p. 31. ἄπυρον εἶπε τὸν οὐχ' ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἑφθοῖς οἴνοις. Διάπυρον ὕδωρ ad temperandum vinum adhibitum est ap. Aristaenet. I, 3. W.

14. κῶλα καὶ ἀστραγάλους — παραῤῥιπτοῦντες. Homer. Odyss. Υ. v. 299. procus in Vlyssem — ἔῤῥιψε βοὸς πόδα. *Bergler.*

17. πρόμαχε Ἀθηνᾶ. Pausanias Lib. II. c. 34. memorat cognomen Mineruae προμαχόρμα. Eamdem Athenarum πολιοῦχον et πολιάδα fuisse, notissimum. *Bergler.*

20. Ἱππάδων. Meminit huius portae diligentissimus Meursius *Athenis Att.* in fine ex Plutarcho, cuius locus huc facit in Hyperide: τοὺς δὲ οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας θάψαι ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν. *Bergler.*

Epistola LII.

Κοπαδίων Εὐηνίσσῳ.

Οὔ μοι μέλει· ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται ῥιψοκίνδυνοι Γρόνθων καὶ Σαρδανάπαλος· ἐμὲ γὰρ κοινωνῆσαι τῆς ἀτόπου πράξεως ἀδύνατον, οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι τὴν πρᾶξιν, ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστή· φύεται γὰρ σπανίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηστὸν καὶ

πιστὸν ἦθος καὶ ὑγιές. Πάντως οὖν ἀφεκτέον· ὑποπειρῶσι γὰρ τὴν παλλακὴν τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου, καὶ ἤδη αὐτοῖς ἡ πρᾶξις εἰς τὴν ἀρχὴν προκεχώρηκε. Καὶ οὐκ ἀρκοῦνται τῇ τῶν ἀφροδισίων ἀθέσμῳ πλησμονῇ, ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὥςπερ φώρια λαμβάνουσι. Καὶ ἴσως μὲν ἄχρι τινὸς λήσεται τοὔργον πραττόμενον· πάντως δέ ποτε ἢ λάλος γείτων ἢ ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοὐμφανές· καὶ ἀνάγκη μετὰ πῦρ καὶ σίδηρον καὶ τὰς πολλὰς βασάνους τέλος αὐτοῖς γενέσθαι τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον· ἀφειδῶς γὰρ χρώμενοι τῷ τολμήματι, ἰσόῤῥοπον τῇ πράξει τὴν τιμωρίαν ἐκτίσουσι.

ADNOTATIO CRITICA.

5. *ὡς ἔστιν ἐργάζεσθαι χρηστὸν — ὑγιές.* Haec omnia suspecta videntur Berglero. Est quidem hiulca quodammodo oratio, quae tamen satis bene cohaereat, si librarii culpa sumas ordinem turbatum, ita vt verba: *φύεται — ὑγιὲς* post vocem *Σαρδανάπαλος* ponas.

9. *εἰς τὴν ἀρχήν.* Lego potius *εἰς τὴν ἀκμήν. Bergler.* — Lennepius ad Phalaridis Ep. 16. p. 84. hanc Bergleri emendationem laudat quidem, mauult tamen *ἐς τὴν ἁρπαγὴν*, quod firmari existimat sequentibus: *τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καθ' ἓν ὡς ἐπέμφωρα λαμβάνουσι.* Nonne vero eodem iure antecedentibus vti possis ad vulgatam defendendam? Antea nebulones istos dixerat epistolae scriptor *paullatim tentare*, iam vero persequi coepisse consilium narrat.

11. *ἀλλὰ γάρ.* Potius *καὶ* pro *γάρ. Bergler.*

12. *ὥςπερ φώρια.* Vulgata *ὡς ἐπέμφωρα* pro quo legendum coniiciebat *ἐπ' ἐκ-*

Digitized by Google

φορᾶ *Bergler*, cui accedit Gloss. Eichstad. Acutissimus Toupius ad Longinum p. 285. legi iubet, vti dedimus, *quasi praedam suam conuasant et exportant*. Quam felicissimam, et aliis aliorum exemplis ibi comprobatam emendationem recepisse nondum me poenitet.

COMMENTARIVS.

1. ποιούντων. Attice pro ποιείτωσαν, vt saepe. *Bergler*. Sic ap. Nostrum Lib. II. 1. χαιρόντων. Lib. III, 30. φθονούντων.

2. Σαρδανάπαλος. Hesychius huc quadrat: Σαρδανάφαλλος. γελωτοποιός. W.

3. οὐδὲ εἰ μάντευμά μοι ἐκ τῆς Δωδωναίας δρυὸς ἐπιτρέποι. In eamdem sententiam Ouidius Trist. IV. Eleg. 7.

> Haec mihi si Delphi, Dodonaque diceret ipsa;
> Esse videretur vanus vterque Deus.

Bergler. Phalaris Ep. 81. οὐδὲ θεῶν τῷ δυναστεύοντι πεισθείην, vbi vide Lennepium p. 236. qui nec Berglerum oblitus est laudare.

8. τοῦ τῆς οἰκίας δεσπότου. Alias vno verbo οἰκοδεσπότης. Vide tamen Doruilium ad Charit. p. 397. W.

16. πῦρ. Ignem in tormentis seruilibus fuisse notum satis est. Sic apud Xenophontem Ephesium Lib. II. c. 4. ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, ξίφη καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν ο ἱκέτου. vbi vide Ill. Locellam p. 187. W.

17. τὸ κώνειον ἢ τὸ βάραθρον. Haec supplicia Athenis vsitata. *Bergler*, quem vide ad Aristophanis Plutum v. 431. ibidemque Scholiasten. cf. et Timaeum: Βάραθρον. ὄρυγμα φρέατι ὅμοιον, ἔνθα οἱ καταδικασθέντες ἐβάλλοντο.

EPISTOLA LIII.

Ἀκρατολύμα Σχωνεικράτῳ.

Χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ Φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον· εἶτα εὑρὼν λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην, καὶ ἀλεκτρυόνα ὀπτὸν, καὶ χύτραν μεμβράδας ἔχουσαν, καὶ ἀφύας Μεγαρικὰς, ἐξήρπασα· καὶ ἀποπηδήσας, ποῖ καταχθείην ἐζήτουν, καὶ εὐκαίρως μόνος ἂν Φάγοιμι. Ἀπορίᾳ δὲ τόπου δραμὼν ἐπὶ τὴν Ποικίλην, (καὶ γὰρ οὐκ ἠνόχλει ταύτην οὐδὲ εἷς τῶν ἀδολέσχων τουτωνὶ Φιλοσόφων) κεῖθι τῶν πόνων ἀπήλαυον. Ἀνανεύσας δὲ τῆς λοπάδος, ὁρῶ προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς Τιλίας τινὰ νεανίσκων, καὶ δείσας, τὰ μὲν βρώματα ὄπισθεν ἀπεθέμην, αὐτὸς δὲ εἰς τοὔδαφος ἐκείμην κρύπτων τὰ κλέμματα· καὶ ηὐχόμην τοῖς ἀποτροπαίοις παρελθεῖν τὸ νέφος, ὑποσχόμενος λιβανωτοῦ χόνδρους, οὓς οἴκοι ἀναλεξάμενος τῶν ἱερῶν ἔχω, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, καὶ οὐκ ἠστόχησα· οἱ θεοὶ γὰρ αὐτὸν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν· κἀγὼ σπουδῇ καταβροχθίσας πάντ' ὅσα ἐνέκειτο τοῖς σκεύεσι, Φίλῳ πανδοκεῖ τὴν λοπάδα καὶ τὸ χυτρίδιον, τὰ λείψανα τῶν κλεμμάτων, χάρισμα δοὺς, ἀπεχώρησα, ἐπιεικής τις καὶ μέτριος ἐκ τῶν δωρημάτων ἀναφανείς.

ADNOTATIO CRITICA.

5. Μεγαρικὰς ἀφύας. Vulgata habebat μαγειρικάς. Ac fortasse, ait Berglerus, possent intelligi apuae, quales

ex rapis fabricauit coquus doctissimus Sophronis Comici apud Athenaeum Lib. I. p. 7. cuiusmodi fuit et Trimalchionis apud Petronium Daedalus coquus, qui *de porco aues pisces que fecerat*. Sed si tantum miraculum voluisset commemorare, alio modo id fecisset auctor, non tam ieiune, nec obiter. Lego ergo potius *Φαληρικάς*. Aristophanes in Auibus v. 75. ἐρᾶ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς, et alibi. Sic igitur *Berglerus*. — Propius ad scripturam accedit *Μεγαρικάς*, quod in Actis literariis Klotzianis Vol. III. p. 93. coniecit Cel. *Herelius*, ante eum *Piersonus* ad Moeridem p. 393. qui Megaris aliquando magnam fuisse abundantiam probat ex Plutarcho T. II. p. 83.

11. *Τιλίας*. Ita scriptum per I, et quasi esset nomen proprium loci. Lego *τῆς τηλίας*, vt verti (*tabula lusoria*) Aeschines in Timarchum: *διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσι.* Synesius Ep. 32. *ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς.* Citauit haec duo loca H. Stephanus in Ind. Thesauri. *Bergler*.

12. *ὄπισθεν*. Sic reposui pro *ὄπιθεν*, quod nonnisi Poetis in vsu fuit. Idem suasit Koenius ad Gregorium Corinth. p. 100.

COMMENTARIVS.

1. *Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ*. Apud Aristophanem in Pluto v. 1170. Cario seruus mandat Mercurio tamquam conseruo suo, vt apud puteum abluat intestina quaedam, *προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ*. *Bergler*.

1. *εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον*. Aristophanes in Equitibus v. 1028. de cane:

Ὃς κέρκῳ σαίνων ὁπόταν δειπνῇς ἐπιτηρῶν,
Ἐξέδεταί σου τοὔψον ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς,
Εἰσφοιτῶν δ' εἰ τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδόν.
Νύκτωρ τὰς λοπάδας — διαλείχων.

Qui cauda adulans, quando tu coenabis obseruans, exedet tuum opsonium, dum aliorsum ore hiante spectas: ingredietur autem in culinam clam te, more canino, noctu patinas perlambens. Verbum εἰςφρῆσαι occurrit etiam in eadem Comoedia, sed actiue et μεταβατικῶς, pro *intromittere.* Est enim duplex significatio: Suidas Εἰςέφρησα· εἰσέδυσα ἑαυτόν. καὶ Εἰςέφρησας, εἰσήγαγες. καὶ Εἰςφρήσας, εἰσελθών. *Intuli me ipsum — Introduxisti — Ingressus. Bergler.* Plura de hac voce collegit Arnaldus Misc. Obseruatt. T. V. p. 292.

3. κεκαρυκευμένην. Hesychius: καρυκευμάτων· ἀρτυμάτων, τραγημάτων πολυτελῶν. Καρύκη est etiam apud Lucianum in Timone §. 54. T. I. Bip. p. 123 et notas p. 490. cf. et Piersonum ad Moerin p. 220.

4. μεμβράδας — καὶ ἀφύας. Sunt similes inter se pisciculi minuti. Dicuntur et βεβράδες et βεμβράδες, et coniunctim βεμβραδαφύαι et βεβραδαφύαι et μεμβραδαφύαι. Adnotauit H. Stephanus in Thesauro ex Athenaeo. *Bergler.* Vtrosque iunctos etiam videas apud Aristophanem in Vespis v. 491. 494. Singulos habet Aelianus Hist. Animal. I, 58. et II, 22.

14. τοῖς ἀποτροπαίοις. scil. θεοῖς. Euripides Phoeniss. v. 589. ἀπότροποι θεοί. Ἀποτροπαίοι apud Aristaenetum II, 8. ἀποτρόπαιος Ἀπόλλων apud eumdem II, 1. W.

15. λιβανωτοῦ χόνδρους — εὐρωτιῶντας, vti Ep. 35. huius libri, vbi vide notam.

Digitized by Google

Epistola LIV.

Χυτρολείκτης Πατελλοχάροντι.

Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγα τὸ κρανίον, ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μέρη κατεῤῥωγὸς ἱμάτιον φορῶ; Ἐνίκησα κυβεύων, ὡς μή ποτ' ὤφελον. Τί γὰρ ἔδει με ἀσθενέστερον ὄντα ῥωμαλέοις συνεξετάζεσθαι νεανίαις; Ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς παντελὴς ἀργυρίου, ἐπ' ἐμὲ πάντες ὥρμησαν· καὶ οἱ μὲν πὺξ ἔπαιον, ἄλλοι δὲ λίθοις ἐχρῶντο, οἱ δὲ διέσχιζον τὸ ἱμάτιον. Ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων, ἀποθανεῖν πρότερον ἢ προέσθαι τι ἐκείνοις τῶν ἐμοὶ πεπορισμένων αἱρούμενος. καὶ δὴ μέχρι τινὸς ἀντέστην γενναίως, καὶ τὰς φορὰς τῶν πληγῶν ὑπομένων, καὶ τὰς ἐκστροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, καὶ ἤμην οἷά τις Σπαρτιάτης ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας τυπτόμενος. Ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαίμων, ἐν ᾗ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι, καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέστατοι. Τέλος οὖν λειποθυμήσας ἀφῆκα τοῖς ἐναγέσι λαμβάνειν· οἱ δὲ καὶ τὸ προκόλπιον διηρεύνησαν, καὶ τὰ ἐν τούτῳ ἐγκείμενα φέροντες ᾤχοντο, τοῦτο ἐμοῦ λώιον ἡγησαμένου τὸ ζῆν ἄνευ χρημάτων, ἢ μετὰ χρημάτων τεθνάναι.

ADNOTATIO CRITICA.

Πατελλοχάροντι. Notatu dignum existimauit Eustathius ad Homerum, hanc vocem ex plebeia lingua esse

compositam ab Alciphrone. Scribit p. 229. lin. 2. ἐκ δὲ τῶν Ὁμηρικῶν πετάλων, (folia lata) καὶ τὰ ποτήρια ἐκπέταλα, τὰ πλατέα. ὁποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια. ἐξ ὧν ὁ καλὸς Ἀλκίφρων τὸν Πατελλοχάρωνα συνέθετο. Caue autem propterea putes Alciphronem infimae aetatis scriptorem fuisse. Ita et Hipparchus Comicus βατάνιον, quod πατάνιον et πατέλλιον, vsurpauit. Iulius Pollux Lib X. Segm. 108. ἐν δὲ ταῖς Ἱππάρχου Παννυχίσιν εὑρῆσθαί φασι κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον. Agit ibi de iisdem illis vocibus, quas paullo aliter exponit, quam Eustathius, dum scribit segm. 107. καὶ πατάνη δὲ καὶ πατάνιον, τὸ ἐκπέταλον λοπάδιον, ὅ τινες καλοῦσι πατέλλιον. Idem Lib. VI. Segm. 90. εἴη δ' ἂν πατάνη λοπάδιον ἐκπάταλον, ὃ νῦν, ἴσως ἀπὸ τούτου, καλοῦσι πατέλλιον. Videtur autem Alciphron in componenda illa voce Cercidam veterem poetam imitatus, ex quo sumta voce Λεβητοχάρων adpellatur Vlpianus Dipnosophista apud Athenaeum Lib. VIII. p. 347. vbi sane frustra est Casaubonus in Animadvers. de λεβητοχάρης cogitans, quod exponit, qui *lebetibus gaudet*, nempe a χαίρειν, vnde tamen et χάρων. Est et Τραπεζοχάρων apud Nostrum Ep. 46. huius libri. *Bergler*.

1. κατέαγα. Scriptum κατέαγε, sed in litura. Sine dubio fuerat prius κατέαγα. *Bergler*. Possis etiam legere κατέαγας, ob antecedens δακρύεις. Sed tum etiam mutare deberes sequens φορῶ in φορεῖς, quod leges Critices vetant. Berglerus ita τί δακρύεις per mimesin, sequentia non. cf. et Reitzium ad Luciani Asinum T. VI. Bip. p. 468.

2. κρανίον. Melius sine dubio κρανίου, et magis Attice. Scholiast. ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 117. αὐτοὶ (οἱ Ἀττικοὶ) γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου, cui consentit Hemsterhusius ad h. l. p. 419. Vide etiam Herodianum in Philetaero p. 448. edit. Piersoni, huiusque no-

tam ad Moeridem p. 233. vbi Ἀττικωτάτους etiam Accusatiuum non respuisse probat, quod pluribus exemplis demonstrarunt Interpretes ad Thom. Mag. p. 499. et 530. Nihil mutari voluit etiam ad Theophrastum p. 163. Cel. Fischerus, cuius apud me magna est auctoritas.

7. παντελῆς reposui pro παντελῶς, praeeunte Cel. Herelio in Animaduerſ. crit. miscellis, quem recte coniecisse in literis ad eum datis non sine laude testatus est Ruhnkenius, nam haud aliter inueniri in vtroque Regio Parisſ.

9. λίθοις ἐχρῶντο. Ita scriptum, et ferri quidem potest, sed videtur fuisse primitus ἄλλοι δὲ λὰξ ἐνήλλοντο, quod in versione expressi. (*calcibus insultabant.*) *Bergler.* — Aliam emendandi rationem excogitauit *Arnaldus* in Misc. Obseruatt. T.V.p.292. λὰξ εἰσεφροῦντο (pedibus conculcabant.) Quamquam vero vocis εἰσφρεῖν vsum multis exemplis (Nostri etiam paullo ante Ep. 53.) adstruere, porro τοῦ λὰξ verbis πατεῖν — ἐπιβαίνειν — ἐπορούειν iuncti auctores excitauit plures, tamen paullo violentior medela videtur. Vterque, et Berglerus et Arnaldus praecedentem voculam πὺξ comite, quam plerumque secum habet, priuari noluerunt. — Vulgatam tuetur Cel. *Herelius* in Animaduerſ. modo laudatis, cuius verba adscripsi: „Quare Berglerus „mendi suspecta habuit, causſam me latere fateor. Scrupulum profecto exemturus „erat viro eruditissimo, si commodum succurrisset, locus „Luciani in Asino (T. VI. „Bip. p. 183.) vbi villicus „militem gloriosum, iterque „facienti proterue molestiam „exhibentem, astu tandem „prostratum solo, κείμενον „ἔπαιεν — καὶ χειρὶ, καὶ „ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ „τῆς ὁδοῦ, quod aeque exprimere omisit Apuleius Metam. Lib. IX. p. 236. (Elmenhorst.) *terrae grauiter „adplodit, et statim qua pugnis, qua cubitis, qua morsibus, etiam de via lapide „correpto, totam faciem, manusque eius et latera con„verberat.*“

Mihi quidem primum dubitatiuncula orta est ex eo, quod concertationis apud No-

ſtrum locus priuatos inter parietes quaerendus, ea contra, quae Lucianus et Apuleius narrant, in via publica accidiſſe viderentur: ſed quum cranium ſine lapidibus vix frangi fieri etiam potuerit, vt colluſores miſellum paraſitum in viam proſecuti ſint, vulgatam et ego tueri ſatius duxi.

11. ἐκείνοις τῶν ἐμοί. Scriptum τῶν ἐκείνοις μοι. Pro μοὶ mallem hic ἐμοί. *Bergler.* Ἐμοὶ euphoniae cauſſa recepi.

16. Ὀρθίας. Scriptum Πυθίας, quod et Berglerus retinuerat) male ſine dubio, quum debeat eſſe Ὀρθίας: nam ad aram Orthiae Dianae celebrabant flagellationem Lacedaemonii. De ea re abunde Meurſius Graecia feriata in Διαμαστίγωσις. *Bergler.* Nil verius, adſenſumque praebuit iam olim Fabricius ad Sextum Empir. p. 179.

18. Ἀθῆναι. Scriptum ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαίμονι τῇ ἐμῇ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι, vbi Ἀθῆναι, quod cum ἐν Λακεδαίμονι ſtare non poteſt, veram, vt puto, ſcripturam mihi ſuggeſſit. Leuior mutatio Ἀθήνησι ſcribendo, fieri non poterat niſi in ſequentibus καὶ τῶν Ἀθήνησι κυβευτῶν, adderetur ὑπὸ vel πρός. Tunc orationis quidem ſtructurae ſatis conſultum eſſet, ſed Lacedaemonius fieret iſte paraſitus, ex illo ἐν Λακεδαίμονι τῇ ἐμῇ, quod non placet. Nullus adhuc fuit apud Noſtrum inde oriundus, et iſte ſi fuiſſet, Dorice vtique ſcripſiſſet, nomenque Dorice profiteretur χυτρολείκτας. *Bergler.* — Arnaldus in Miſc. Obſſ. T. V. p. 293. ἀλλ' οὐκ ἐν Λακεδαίμονι εἰς ἐμὲ ταῦτα ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθήναις. Berglerum ſequi malui.

18. καὶ τῶν Ἀθήνησι. Sumendum ἀπὸ κοινοῦ ab ἦν, mutato numero, ἦσαν. *Bergler.*

20. ἐναγέσι. Scriptum ἐνακίσι, quod nihili eſt. Poſſet etiam ἐναντίοις, ſed nimium recedit. *Bergler.* Frigeret adeo ἐναντίοις.

Digitized by Google

COMMENTARIVS.

2. τὸ ἀνθηρόν. Veſtis varia, alias ποικίλη apud Lucianum ſaepius v. c. in Nigrino §. 13. T. I. Bip. p. 38. et ibi Bourdelot. p. 246. Idem Lucianus in Demonacte §. 16. habet ἀνθεινὴν ἐσθῆτα — ἀνθινὰ ἱμάτια in Aſino §. 4. cf. Wyttenbachium ad Plutarchum de ſera numinis vindicta p. 49.

5. συνεξετάζεσθαι, *contendere et manum conſerere.* v. Hemſterhuſium ad Luciani Dial. Mortuorum T. II. Bip. p. 470.

10. ἀπρίξ. Vide Interpretes ad Luciani Necyom. §. 5. T. III. Bip. p. 337. et Ruhnkenium ad Timaeum h. v.

13. τὰς φορὰς τῶν πληγῶν. Φορὰ de omnibus, quae impetu quodam feruntur, fluuiis, aſtris, ventis etc. v. Doruilium ad Chariton. p. 365.

15. οἷά τις Σπαρτιάτης. Petronius in Satyrico: *Et ego quidem tres plagas Spartana nobilitate concoxi. Bergler.*

Epistola LV.

Αὐτόκλητος Ἑτοιμαρίστῳ.

Ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοί, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες· τούτους λέγω τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια. Οἷον γάρ, οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον, Σκαμωνίδου γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. Καλέσας γὰρ ἔναγχος οὐκ ὀλίγους τῶν προὔχειν δοκούντων Ἀθήνησι πλούτῳ καὶ γένει, ᾠήθη δεῖν καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι κοσμῆσαι τὴν εὐωχίαν. Παρῆν οὖν ἐν τούτοις

Εὐθυκλῆς ὁ στωικὸς, οὗτος ὁ πρεσβύτης, ὁ κουρειῶν τὸ γένειον, ὁ ῥυπαρὸς, ὁ τὴν κεφαλὴν αὐχμηρὸς, ὁ γεγηρακὼς, ὁ ῥυσσότερον τῶν βαλαντίων ἔχων τὸ μέτωπον. Παρῆν δὲ καὶ Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀνὴρ οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι, οὔλῃ τῇ γενειάδι λαμπρυνόμενος. Ἦν δὲ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης, οὐκ ἀτημελητὸς τοὺς κικίννους, καὶ αὐτὸς ὑπὸ βαθεῖ τῷ πώγωνι σεμνυνόμενος. Ὅ, τε ἀοίδιμος, (τοῦτο γὰρ πρὸς ἁπάντων ἐκαλεῖτο,) Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς, ὦχρον ἐπὶ τοῦ προςώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος, πλοκάμους ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι στέρνων αὐτῶν αἰωρῶν, ὀξὺ καὶ μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον, τὴν ῥίνα ἐπικαμπὴς, τὸ στόμα ἐπιχειλὴς. αὐτῷ τῷ πεπεῖσθαι καὶ λίαν μεμυκέναι, τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. Ἐξαίφνης δὲ καὶ ὁ Παγκράτης ὁ Κύων, ῥύμῃ τοὺς πολλοὺς παρωσάμενος εἰςήῤῥησε, στελεῷ πρινίνῳ ἐπερειδόμενος· ἦν γὰρ ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων, χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν, καὶ τὴν πήραν διάκενον, καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἠρτημένην. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἑστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξατο. Εὐθυκλῆς γὰρ ὁ στωικὸς ὑπὸ γήρως καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἔρεγχεν. Ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν

λύσας, τῶν χρυσῶν ἐπῶν κατά τινα μουσικὴν ἁρμονίαν ἐτερέτιζεν. Ὁ βέλτιστος δὲ Θεμισταγόρας, ἅτε τὴν εὐδαιμονίαν κατὰ τὸν τοῦ περιπάτου λόγον, οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος, ἀπῄτει πλείονα πέμματα, καὶ ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ. Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὑτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκόσι τοῖς ὄμμασι, λέγων τοῦτο εἶναι τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, καὶ τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου. Ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον, ἔπειτα καὶ Δωρίδα τὴν μουσουργὸν, οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν, φάσκων ἀρχὴν γενέσεως εἶναι τὴν φύσιν. Ὥστε ἡμῶν τῶν παρασίτων οὐδείς ἐστι λόγος· τὸ γὰρ θέαμα καὶ τὴν θυμηδίαν παρεῖχεν οὐδεὶς τῶν εἰς τοῦτο κεκληρωμένων, καί τοιγε Φοιβιάδης ὁ κιθαρῳδὸς. καὶ μῖμοι γελοίων οἱ περὶ Σαννυρίωνα καὶ Φιλιστιάδην οὐκ ἀπελείποντο. Ἀλλὰ πάντα φροῦδα καὶ οὐκ ἀξιόθεα· εὐδοκίμει δὲ μόνος ὁ τῶν σοφιστῶν λῆρος.

ADNOTATIO CRITICA.

4. Σκαμωνίδου. Ita scriptum. Fortasse Σκαμβωνίδου, a pago Attico. Videtur autem desiderari nomen hominis huius. *Bergler.*

9. Εὐθυκλῆς. Pro vulgato Εὐοκλῆς Berglerus malebat Ἐτεοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς potius, quum in Symposio Luciani (Bip. T. IX. p.

50. et 64.) etiam Stoicus sit Hetemocles. Εὐθυκλῆς quod posui legi iubet Valkenarius ad Euripidis Phoeniss. p. 566.

11. ὁ γεγηρακώς. Cum iam exstet πρεσβύτης, videtur superfluum. Forte addenda particula intensiua, vt apud Lucianum in Dial. Mort. (V. T. II. Bip. p. 140.) τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω. *Bergler.* — Arnaldus contra in Misc. Obseru. T. V. p. 293. praecedens πρεσβύτης glossema esse existimat.

13. οὔλῃ τῇ γενειάδι. Scriptum ουλετῇ. Ex alio οὐλητῇ. *Bergler.*

15 κικίννους. Scriptum κίκωνας et κίνωνας. *Bergler.*

16. ὑπὸ βαθεῖ. Gloss. Eichstad mauult ἐπί.

22. πεπεῖσθαι. Ita scriptum, lego κεκλεῖσθαι. *Bergler.* Non male, ait Arnaldus Misc. Obseru. T. V. p. 294. sed proprius ad Ms. scriptionem accedet πεπιέσθαι, quod parum abest, quin ipsam Alciphronis manum esse adseverare ausim — Gloss. Eichst. πεπεῖσθαι idem quod πεπιέσθαι a πιέζω, vnde πεῖσμα. alio tempore haec vero adscripsit: Quid si verum πεπεῖσθαι, non enim πίεσμα, sed πεῖσμα dicitur et dein πεπεῖσθαι *de moderatis et tranquille auscultantibus et obtemperantibus.*

25. εἰσήῤῥησε. Vulgata εἰσήρεσε. Adparet legendum esse εἰσήῤῥησε ab ἐῤῥειν, quod perniciosam itionem denotat. Aristophanes in Equitibus v. 4. ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν, πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις, *ex quo enim irruit in domum, plagas adsidue infringit seruis.* Ad quem locum Suidas: Εἰσήῤῥησεν, εἰσεφθάρη, *cum pernicie intrauit.* Scholiastes: εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. Ad hunc autem locum videtur respexisse Noster, et ad commemorationem baculi, quamuis alias gestamen Cynicorum sit, delatus ex illo, πληγὰς προστρίβεται. Lucianus, perpetuus imitator Aristophanis, eumdem locum non potuit ignorare: sed alio simillimo ex Aristophane vtitur, quemadmodum Alciphron de suo Cynico, ita ipse de Alcidamante Cynico loquens (T. IX. Bip. p. 54.) ἅμα δὲ ταῦτα Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπαισεν

Digitized by Google

(male editur ἐπεισέπεσεν *Bergl.* cf. tamen Reitzium ibi p. 357.) ὁ κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος. Locus Aristophanis est in Pluto v. 804. Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν, vbi Scholiastes: τὸ δὲ εἰσπέπαικεν, εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθε [non sine laude ad Aristoph. h. l. Berglerum dimittit Hemsterhusius.] Illud autem πληγὰς προστρίβεται, ex Aristophanis illo loco, vnde Noster suum verbum est mutuatus, Lucianus in Symposio diligentius prosequitur, dum suum Alcidamantem strenue vtentem baculo facit in conflictu Philosophorum. Quod ad εἰσήρεσε attinet, quamuis, vt dixi, εἰσήρρησε legendum videatur, tamen nolui mutare, nam et Hesychius: εἰσήρησεν, εἰσέφθαρη per vnum ρ. male autem ibi editum εἴρησεν, vt ex ordine vocum adparet, nam inter eas est, quae habent σ post ει. Illud autem ε in penultima syllaba non dubitem in η mutare; non enim vi detur posse ε manere in hoc verbo, propter ἤρεσεν ab ἀρέσκω. *Bergler.* Ego vero veriorem Hesychio redditam ab Alberti lectionem secutus reposui εἰσήρρησε.

25. στελεῷ, *manubrio,* vt securis. In versione expressi στελέχει, stipite. *Bergler.*

37. τερατείαν. Ita scriptum. Significat *mirificas narrationes.* Mallem τερθρείαν, vt verti, *(nugas)* Bergler. Ruhnkenius tamen ad Timaeum p. 252. ed. sec. minus necessariam iudicat istam emendationem, quum τερατεία idoneos auctores habeat. Recte: nam si audias Moeridem v. Τερθρεία p. 364. vtraque vox eamdem significationem habet, ita tamen, vt τερθρεία magis Attica sit. Distinguit quidem Thomas Mag. p. 840. τερατείαν per θαυματοποιίαν explicans, τερθρείαν vero per τὸν μετὰ φλυαρίας τερατώδη λόγον. Sed vtroque significatu vtrumque apud scriptores Atticos occurrere, exemplis probat Piersonus ad Moerin l. l. et Oudendorpius ad Thomam Magistrum p. 841. Apud Hesychium Τερατεῖαι· ψευδολογίαι, quod cum *nugis* Bergleri quodammodo conuenit.

Digitized by Google

43. ὡς αὐτόν. Ita scriptum. Ex alio ἑαυτὴν sine ὡς, *ad se tractam amplexabatur. Bergler.* — Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 294. negat voculis ὡς αὐτὸν tantam inesse virtutem, vt trahendi etiam notionem comprehendant. Mauult igitur ἄσωτον vel ἀσώτως, (*immodice*) reponi; quam tamen haud satis aptam huic loco coniecturam facile animaduertas. Nec placuit Cel. Schneidero (*Anmerkungen über Anakreon* S. 184.) qui recte ibi pluribus exemplis docet, Graecos praepositionibus apte adhibitis nouas multiplicesque notiones procreare consueuisse. Gloss. Eichst. coniicit ὡσαύτως vel latere fortasse nomen psaltriae censet.

53. κεκληρωμένων. *Eorum, quibus id quasi sorte contigit.* Quamuis autem ita sit in duobus Mss. mallem tamen κεκλημένων. *Bergler.* Nihil vero mutandum.

54. Φοιβιάδης — Φιλιστιάδην. Hic locus notatu dignus. Emendabitur hinc M. Antoninus Lib. VI. §. 47. vbi de rebus et hominibus theatralibus: Φιλιστίωνος καὶ Φοίβου καὶ Ὀριγανίωνος legendum erit καὶ Φοιβιάδου καὶ Σαννυρίωνος, apud Nostrum autem ex Antonino forte Φιλιστίωνα pro Φιλιστιάδην. Non indictus est auctoribus Philistion Mimus et Comicus, vti et Sannyrio. Illud adhuc indicandum, in Ms. Σαννυρίωνα inductum esse litura, et Σουναρίωνα superne scriptum, quod ita in altero Ms. exstat. Id autem Σουσαρίωνα suggerit Comoediae auctorem non ignotum. *Bergler.*

57. ἀξιόθεα. Ita scriptum in vtroque Ms. non ἀξιοθέατα. *Bergler.* Vix tamen illud inuenias.

COMMENTARIVS.

Αὐτόκλητος Ἑτοιμαρίστῳ. Eadem est oeconomia et inuentionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, [T. IX. Bip. p. 45. ff. plura etiam conueniunt cum narratione Micylli apud eumdem Lucianum in Gallo s. Somnio T. VI.

Bip. p. 300 — 308.] dum vtrobique occasione conuiuii, Philosophi tamquam indecenter se gerentes perstringuntur. Conuenientiam in sententiis et verbis ostendam suis locis. Eam habent haec etiam duo nomina, quorum primum denotat eum, *qui seipsum vocat*, alterum, *qui prandio est paratus*, et Lucianeus Ἑτοιμοκλῆς per adlusionem ad κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi *paratus*, *si vocetur*, vt satis ostendit in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in conuiuio coram omnibus legendam, quod a conuiuatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, vbi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur et valde exaggerantur, plerumque supra fidem. *Bergler.*

3. τοὺς ἐργολαβοῦντας. Supra Lib. I. p. 34. λῆρος ταῦτά εἰσι, καὶ ἐργολάβεια μειρακίων. *Bergler.*

3. οἷον γάρ οἷον ἔλαθέ σε. Supra Ep. 39. οἷα γάρ οἷά σε λανθάνει. *Bergler.* Eadem repetitio Ep. 51. reddita ab Herelio.

4. γενέσια θυγατρὸς ἑορτάζοντος. Supra Ep. 18. huius libri τοῦ ἐμοῦ παιδὸς γενέσια ἑορτάζων, vbi vide notam. In Luciani Symposio (et Gallo) filiae nuptias celebrat conuiuator. *Bergler.*

9. ὁ πρεσβύτης (Στωικός.) Lucianus etiam in Symposio senem Stoicum primo loco nominat: Ζηνόθεμις ἦν ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς. *Bergler.*

9. κουρειᾷν. Hesychius: Κουριᾷν· κομᾷν. κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι. (*tonsore opus habere*) Suidas: ἐκουρία· ἐδέετο κουρᾶς v. et Ammonium p. 84. W.

11. ῥυσσότερον. Vide ad Lib. I. Ep. 26. vbi ῥικνὸς eodem significatu. W.

12. Θεμισταγόρας ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. Lucianus Symposio in enumeratione conuiuarum p. 50. τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος *Bergler*. it. Philopseude §. 6. T. VII. Bip. p. 254. Κλεόδημος ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου.

Digitized by Google

14. ὁ Ἐπικούρειος Ζηνοκράτης. Lucianus l. c. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἕρμων παρῆν. Alciphronis Zenocrates nomine fimilis eft Zenothemidi Lucianeo. *Bergler.*

15. οὐκ ἀτημελητός. Hefychius: Ἀτημελητός· ἠμελημένος. Ἀτημελῶς· ἀνεπιστημόνως, ἀμελῶς. Vtrumque, et Adiectiuum et Aduerbium eft apud Xenophontem Cyrop. Lib. VIII, 1. 5. Ἀτημελὴς habet Sextus Empir. p. 362. vbi vide Fabricium. W.

16. βαθεῖ τῷ πώγωνι. Saepe Lucianus. Sic in Pifcatore §. 41. vbi vide Reitzium T. III. Bip p. 490. it. in merc. cond. T. III. p. 229. 247. 246. et alibi. Vno verbo βαθυπώγων Ioue Tragoedo §. 26. T. VI. p. 254. Baccho §. 2. T. VII. p. 304. — βαθεῖα ὑπήνη apud Iulianum p. 311. C. vide Wyttenbachii Ep. crit. p. 28. qui et βαθεῖαν κόμην adfert ex Aeliano. W.

17. ὅ, τε ἀοίδιμος etc. Solus hic apud Noftrum habet cognomen characterifticum, apud Lucianum fere omnes, vbi Diphilus cognominatur *labyrinthus*, ab intricata fcilicet ratione docendi et disputandi: Cleodemus Peripateticus ξίφος, *gladius*, propter vim et acumen in docendo et disputando. Ion Platonicus grauitate fimilis eft huic Pythagorico, eumque Lucianus ita defcribit: (§. 7. p. 51.) Ἴων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιᾶτο — σεμνός τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. Κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. *Bergler.*

18. Ἀρχίβιος. Apud Lucianum in Gallo T. VI. p. 574. vbi itidem occafione conuiuii perftringuntur philofophi tamquam indecenter fe gerentes, Archibius eft medicus. *Bergler.*

21. ὀξὺ καὶ μακρὸν καθεικὼς τὸ γένειον. Multa talia paffim apud Lucianum. *Bergler.*

23. ἐχεμυθίαν. Ita vfitate dicitur Pythagoricum filentium. Luciano etiam aliquoties alibi [v. c. in Gallo. T. VI. p. 291. in Philopatr. §. 22. T. IX. p. 259. ἐχεγλωττία in Lexiphane §. 9. T. V. p. 188.] *Bergler.*

Digitized by Google

24. Παγκράτης ὁ Κύων. Apud Lucianum in Symp. Alcidamas Cynicus, noſtro auctori fere cognominis, παγκρατιάζει cum ſcurra. *Bergler.*

26. ἀντὶ τοῦ πυκνώματος τῶν ὄζων — ἥλοις ἐμπεπαρμένην — βακτηρίαν. Vtrumque habet baculus paſtoralis apud Virgilium Ecl. V. in fine: *At tu ſume pedem — Formoſum paribus* nodis *atque* aere, *Menalca.* Vtitur autem Noſter verbis Homeri Il. A. v. 245. — ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. *Bergler.*

29. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι — ἐπεδείξαντο. Hoc, vt reliqua multo acerbius Lucianus: καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἑστιώμενοι, οὔτε παροινοῦντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν οἶμαι, οὓς γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. οἱ δὲ σοφοὶ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερεπίμπλαντο καὶ ἐκεκράγεσαν καὶ εἰς χεῖρας ᾔεσαν. *Bergler.*

33. τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισοβουμένης. Lucianus Sympoſ. p. 57. συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ. καὶ φιλοτησίαι καὶ ὁμιλίαι. Noſter Lib. I. Ep. 22. κύλικος συνεχὲς περισοβουμένης. *Bergler.* Φιλοτησίαν Scholiaſtes ad Luciani Symp. p. 307. exponit ſic: Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος.

35. ὁ Στωικὸς ἔρεγχεν. Lucianus itidem de Stoico p. 54. ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα Ζηνόθεμιν — ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατώπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος. Apud eumdem p. 75. τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες, φυσιοῦσθε, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδόντες. ſubintellige *deprehendimini*, vel ſimile. *Bergler.* Sed illud φυσιοῦσθε ignorant meliores Codices, et abeſt ab editione Reitziana.

36. ὁ Πυθαγόρειος — τῶν χρυσῶν ἐπῶν — ἐτερέτιζεν. In Luciani Symp. p. 78. (cf. not. Reitzii p. 370.)

Digitized by Google

Grammaticus cantasse dicitur centonem ex diuersis poetis, Pindaro, Hesiodo et Anacreonte, ridiculo modo consarcinatum, cuiusmodi est et Epithalamium, quod idem recitat. Rhetor sententias ex Oratoribus declamat. Stoicus legit librum minutis characteribus scriptum. *Bergler.*

38. *ἐτερέτιζεν.* Τερετίζειν est proprie *τεττίγων.* Valkenar. ad Ammonium p. 229. deinde *cantillare.* v. Thom. Magistrum p. 908. inprimis vero Hemsterhusium in Addendis ad eumdem.

39. *τὴν εὐδαιμονίαν — οὐ ψυχῇ καὶ σώματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς ὁριζόμενος.* Ipse Aristoteles Lib. I. Nicom. c. 8. initio: *νενεμημένων δὴ τῶν ἀγαθῶν τριχῇ, καὶ τῶν μὲν ἐκτὸς λεγομένων, τῶν δὲ περὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, τὰ περὶ ψυχὴν κυριώτατα λέγομεν, καὶ μάλιστα ἀγαθά.* Plura aliunde hic adferri opus non est, nisi vnicum ex Luciano. Is in Vitarum auctione §. 26. (T. III. Bip. p. 112.) interceteros venales philosophos Aristotelem vendens, quaerentem facit emtorem: *τί δὲ γινώσκει μάλιστα;* cui praeco: *τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. Bergler.* Aristotelem in eo secutos, Ciceronem Tuscul. V. 30. de Finibus II, 11. Senecam Ep. 88. Diogenem Laertium V, 30, laudat Ruhnkenius ad Rutil. Lupum p. 24. vbi nec Berglerus neglectus est. — Ceterum *εὐδαιμονίαν ὁρίζεσθαι* h. l. idem est, quod Lib. II. Ep. 4. *εὐδαιμονίαν κατατιθέμενος.*

44. *τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων.* Supra Lib. I. Ep. 28. *τακερὸν βλέπεις,* vbi vide notam. *Bergler.*

45. *τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον.* Ita et Lucianus de Parasito §. 11. T. VII. Bip. p. 113. vbi Parasitus Epicuri dogma sibi vindicans dicit: *ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀνόχλητον, ἔπειτα δὲ τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι.* Ipse Epicurus de hac re in Ep. ad Menoeceum apud Laertium Lib. X. Segm. 127. *τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν εἰσὶ φυσικαὶ, αἱ δὲ κεναὶ καὶ τῶν φυσικῶν αἱ μὲν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαὶ μόνον. τῶν δὲ ἀναγκαίων αἱ μὲν πρὸς εὐδαιμο-*

Digitized by Google

νίαν εἰσὶν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἀνοχλησίαν, αἱ δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν. Laertius Lib. II. Segm. 87. in Aristippo: *τὴν καταστηματικὴν ἡδονὴν, τὴν ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων, καὶ οἷον ἀνοχλησίαν, ἣν ὁ Ἐπίκουρος ἀποδέχεται.* *Bergler.*

46. *τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου.* Damoxenus Comicus apud Athenaeum Lib. III. p. 103. *Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονήν.* Epicurus ita *densabat* voluptatem. Ipse Epicurus *ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις* IX. *εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονή.* *Bergler.*

47. *ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὐρεῖ.* Hoc et Luciani Cynicus in Symp. facit p. 74. *ὁ δὲ θαυμάσιος Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας.* Hoc loco praecipue quasi monstrare videtur Lucianus, quem imitatus fuerit, siquidem Alcidamas et Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias vt Horatianum illud I. Sat. X. v. 36. *Turgidus Alpinus iugulat dum Memona*, perinde erit, ac si dixisset Lucianus: *Admirandus ille Alciphron etiam meientem in conuiuio introduxit Cynicum.* *Bergler.* Leuissimum profecto argumentum!

47. *κυνικὴν ἀδιαφορίαν*, qua *susque deque habebant omnia* Epicurei, vti Gellius interpretatur *ἀδιαφορίαν* Lib. XVI. c. 9. W.

49. *οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν.* Hunc locum adducit Eustathius ad Il. I. v. 453. vbi Phoenix dicit, se suasu matris cum pellice patris concubuisse: *Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα.* Adnotat ibi Archiepiscopus p. 762. lin. 62. *σεμνῶς δὲ ἡ τοιαύτη ἔννοια εἴρηται. ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σεμνοῦ θαλαμηπόλου λέξιν ἐρανισάμενος καὶ ὁ Ἀττικιστὴς Ἀλκίφρων, ἔφη, ὡς ὁ δεῖνα οἷός τε ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώντων ἁπάντων τὴν ψάλτριαν ἐνεργεῖν, ταὐτὸν γὰρ νοεῖ τὸ ῥέζειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. καὶ ἐν ἀμφοῖν σεμνότητος περιπετάσματι τὸ τοῦ πράγματος δυσπρόσωπον συγκαλύπτεται.* (In his verbis illud *φειδόμενος*

Digitized by Google

ὀλιγάκις λέγειν κακά, quod alicui mire dictum videbitur, est ex Euripidis Oreste v. 395. vbi Ἤκουσα. Φείδου δ᾽ ὀλιγάκις λέγειν κακά. *Audiui, sed parcito, ita vt rarius commemores mala*, vbi Scholiastes: λείπει τὸ, ὥστε, quod tamen male refertur ad Φείδου, cum ad λέγειν pertineat.) Eumdem Alciphronis locum citat Eustathius p. 1570. lin. 6. sine nomine auctoris, paruo autem lapsu memoriae vtrobique pro τὴν μουσουργὸν posuit τὴν ψάλτριαν, quae vox paullo superius apud Nostrum. Quod ad verbum ἐνεργεῖν attinet, ita et Theocritus Id. IV. v. 60. πρώαν γε μὲν αὐτὸ ἐπενθὼν, Καὶ ποτὶ ταὶν μάνδραν κατελάμβανον, ἇμος ἐνάργει. vbi Scholiastes: κατελάμβανον, ὁπηνίκα ἐνήργει τὴν μετ᾽ αὐτῆς δηλονότι μίξιν. Ceterum Luciani etiam Cynicus Alcidamas in Symp. p. 83. tale quid conatus est, sed aliter: ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε — καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων. *Bergler.* De hac significatione τοῦ ἐνεργεῖν vide, quos praeter Berglerum laudat Hemsterhus. ad Luciani Dial. Deor. 17. T. II. Bip. p. 296.

Epistola LVI.

Θαμβοφάνος Κυπελίστῃ.

Ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον, καὶ βαδίζεις ἴσα δὴ, καὶ τύφου πλήρης εἶ, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, Πυθοκλεῖ, καὶ ἀποφέρῃ μερίδας τῶν ἀρίστων. Οὐκοῦν τὰς σπυρίδας καθημέραν ἐξογκῶν σὺ μεγέθει λειψάνων (καθάπερ πρώην Ἁρπάδης ὁ γραμματικὸς ἐποίει, Ὁμήρου ὡς ἔφασκεν ἐπιλέγων

Digitized by Google

στιχίδιον, εὐμηχάνως αὐτῷ πρὸς τὰς ἁρπαγὰς τῶν βρωμάτων ἡρμοσμένον Καὶ Φαγέμεν, πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι Φέρεσθαι) πέπαυσο· κατάβαλε τὴν ἀλαζονείαν τρισάθλιε, ἢ ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.

ADNOTATIO CRITICA.

Θαμβοφάνος. Ita ſcriptum. Fortaſſe *Θυμβροφάγος*, quod eſt apud Ariſtophanem Acharn. v. 253. Idem valet apud eumdem in Nubibus v. 420. *θυμβρεπίδειπνος*, de quo Euſtathius tum alibi, tum p. 1828. lin. 13. Dicitur autem de eo, qui tenui et vili cibo paſcitur, vt paraſiti, cum *domi ſuo ſucco victitant*, item de auaris. Plura ibi eius generis congeſſit, vt *κυμινοπρίστης*, *λιμὸς*, *λιμοκίμβιξ*, *κυμινοκίμβιξ*, *ῥυποκόνδυλος*, *συκοτραγίδης*, qualia multa paraſitorum nomina apud Noſtrum. *Bergler.*

Κυπελιστῇ. Ita ſcriptum. Oportebat *Κυπελλιστῇ*. *Idem.*

1. *βαδίζεις ἶσα — Πυθοκλεῖ.* Scriptum *βαδίζεις εἰς ἃ οὐ δεῖ — Πυθόκλεια*, ex quibus, ſine dubio peſſimam interpolationem prae ſe ferentibus, ſi quis meliora et probabiliora eruet, ſtatim faceſſant, quae ad illum modum ex coniectura reponere coactus ſum. Prouerbium eſt ex Demoſthene de falſa legatione p. 343. *διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται θοἰμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν, ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνάθους Φυσῶν*, *per forum ambulat veſte demiſſa vsque ad talos, pari cum Pythocle gradu, buccas inflans.* Vtitur Athenaeus Lib. V. p. 213. *καὶ παρελθὼν ὁ περιπατητικὸς εἰς τὴν ὀρχήστραν ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ.* Meminit etiam Demetrius Phalereus (p. 105. ed. Schneideri) *Bergler.* — Nil verius. Ceterum quaeri poſſit, num a Pythocle illo, Epicuri amaſio, cuius Noſter mentionem fecit

Digitized by Google

ſupra Lib. II. Ep. 2. an ab alio huius nominis prouerbium ductum ſit. Henr. Valeſius not. ad Harpocrationem v. ἴσα βαίνειν p. 97. edit. Gronou. diuerſos eſſe putat, aetateque priorem eum, qui prouerbio occaſionem dederit.

7. εὐμηχάνως. Sic pro vulgato ἀμηχάνως ex lectione Cod. regii Pariſ. a Cel. Ruhnkenio ſuppeditata repoſuit Medebachius Amoenit. literar. p. 24.

10. κατάβαλε. Excidiſſe καὶ ante hanc vocem videtur. *Bergler.*

12. ἐκπεσεῖν. Scriptum ἐμπεσεῖν. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

9. καὶ φαγέμεν etc. Verſus deſumtus ex Homero Odyſſ. O. v. 377. *Bergler.*

11. ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ eſt apud Ariſtophanem Pluto v. 244. quod ad Atticorum elegantiam magis conuenit, iudice Hemſterhuſio ad Luciani Timonem T. I. Bip. p. 335.

Epistola LVII.

Οἰνόλαλος Ποτηριοφλυάρῳ.

Οὐκ εἰς δέον οἰνωμένος ἐσκωψάμην τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον. Ἐξ ἐκείνου γὰρ ἴσως διαβολῇ τυπεὶς τὰ ὦτα, περὶ τὰς δόσεις κατέστη μικροπρεπέστερος, καὶ φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται. Εἰωθὼς γὰρ ἐν ταῖς ἑορταστικαῖς τῶν ἡμερῶν, ἢ χιτώνιον ἢ τριβώνιον ἢ ἐφεστρίδα πέμπειν, ἔναγχος Κρονίων ἐνστάντων Ἰφικρατίδας μοι νεουρ-

γεῖς ἔπεμψε, τῷ Δρόμωνι δοὺς κομίζειν. Ὁ δὲ ἐπὶ ταύταις ἐβρενθύετο, καὶ μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπῄτει· ἐγὼ δὲ δάκνομαι, καὶ τὴν προπετῆ γλῶτταν διαμασσῶμαι, καὶ ὀψὲ τῆς ἁμαρτίας αἰσθάνομαι. Ὅταν γὰρ τὸ ῥεῦμα τῶν λόγων μὴ καθηγουμένης τῆς διανοίας Φέρηται, τότε σφάλλεσθαι τὴν γλῶτταν ἀνάγκη. Ἔρρωσο.

ADNOTATIO CRITICA.

Ποτηριοφλυάρῳ. Vulgata ſine ι. Ποτηροφλυάρῳ, Melius illud coniecit Bergleri acumen, ego vero recepi.

1. *οἰνωμένος*. Ita ſcriptum ſine augmento. *Bergler*.

1. *τὸν τροφέα τοῦ νεανίσκου Ζώπυρον*. Apud Lucianum Sympoſ. (T. IX. Bip. p. 67.) Zopyrus eſt paedagogus Zenonis, filii Ariſtaeneti, ad quem locum Reitzius p. 366. *Noſtri*, etiam non oblitus, mauult legi *τοῦ νεανίσκου*. Quid ſi legas *τὸν νεανίσκοΝ*?

7. *Ἰφικρατίδας μοι νεουργεῖς*. Scriptum *ὑποδήματα Ἰφικρατίδας μοι νεουργῆ*, vbi *ὑποδήματα* videtur gloſſema, quo recepto, deinde *νεουργῆ* ſcriptum. Nihil autem mutarem, nec mouerem, ſi *Ἰφικρατίδια* ſcriptum eſſet. *Bergler*. — Sed eiusmodi vocem nullus ad Heſychium interpres attulit. Ad vocem *νεουργεῖς* quod attinet, rariorem iſtam formam *νεοεργής* vel *νεουργής* pronunciat Cel. Ruhnkenius ad Timaeum p. 182. ed. ſec. quum alias *νεουργΟς* magis in vſu ſit.

COMMENTARIVS.

3. *περὶ τὰς δόσεις κατέστη μικροπρεπέστερος*. Ep. 5. huius libri: *ἀγνώμονος — πειραθεῖσα τοῦ Γοργίου καὶ μικροπρεποῦς πρὸς τὰς ἀντιδόσεις*. *Bergler*.

Digitized by Google

7. *Κρονίων ἐνστάντων.* Apud Lucianum in Cronosolone T. IX. Bip. p. 17. lex praecipit diuitibus, vt Saturnalium festo munera mittant pauperibus pecuniam, *καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση παχυτέρα*, quod et in epistola ad diuites repetit Saturnus. *Bergler.*

7. *Ἰφικρατίδας.* Memorantur *Ἰφικρατίδες* inter alia calceamentorum genera a Polluce Lib. VII. Segm. 89. vbi vide notas. *Bergler.* cf. inprimis Interpretes ad Hesychium.

9. *ἐβρενθύετο.* De hac voce *recentioris* aeui scriptoribus magis familiari omnium adcuratissime egit Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. X. T. II. Bip. p. 448. ss.

9. *μισθοὺς τῆς διακονίας ἀπῄτει.* Satis cruciavit Parasitum non habentem, vnde soluat, nec forte alia conditione accepturum. Apud Lucianum in Cronosolone T. IX. Bip. p. 18. lex de seruis dona ad pauperes perferentibus diligenter scripta est. Merces eis statuitur vnius poculi haustus, *ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον.* *Bergler.*

Epistola LVIII.

Ἀλοκύμινος Φιλογαρελαίῳ.

Οὐδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῇς ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ, καὶ καττύῃς διαβολὰς ἀγεννεῖς. Ἁπλοϊκὸς γὰρ καὶ γενναῖος ὁ Μαλιεὺς στρατιώτης ὁ βόσκων ἡμᾶς. Τὰ νῦν δὲ ταῦτα, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ ζηλοτυπεῖν τὰς ἑταίρας, ὡς πρώην λόγου ῥυέντος αὐτῷ ἐπὶ τοῦ συμποσίου, πολλὴν κατέχεε βλασφημίαν τῶν τὰ τοιαῦτα ὑπομενόντων. Ἔλεγεν γὰρ γαμεταῖς ἐπικλήροις οἰκουρίας πρέπειν καὶ

Digitized by Google

τὸν σεμνὸν βίον· τὰς ἑταίρας δὲ δεῖν εἶναι πάντων ἀναφανδὸν, καὶ πᾶσιν ἐκκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. Ὅνπερ οὖν τρόπον τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα, κἂν ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογραψαμέναις τὸν βίον. Εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν, τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος, ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες, μὴ κακόν τι προςλάβωμαι· οὐ γάρ ἐστι τῶν Ἀττικῶν τούτων εἷς τῶν χαύνων μειρακίων, ἀλλ᾽ ἀνὴρ ὁπλομάχος καὶ ἀρήϊος, παρ᾽ ᾧ κολακεία καὶ διαβολῆς τρόπος ἔρρει. Ἀνάγκη δὲ τὸν μὴ διαβολὰς προςιέμενον τοῖς διαβάλλουσιν ἀπεχθάνεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀλοκύμινος Φιλογαρελαίῳ. Scriptum ἀλοκύμηνος, quod nihili est, ideoque reieci. Ἀλοκύμινος recte exponit Berglerus, vt sit quasi *ἀλοκίζων κύμινον, qui sulcat* cuminum, vt *κυμινοπρίστης*. Illius autem nomen, addit Berglerus, cui scribitur, Φιλοναελαδίῳ, valde videtur corruptum. Ita vero est. Eius emendandi periculum fecerat Cel. Herelius in Animaduerss. crit. miscellis. *Quid si corrigamus*, ait, *Φιλαλλαντίῳ? Conuenit hoc nomen parasito, cui farcimina non poterant non esse acceptissima. Supra Ep. 7. Hetaemocoro a conuiuiis lasciuientibus ad mortem vsque saginato vnus etiam ἀλλᾶντα ἐνέσαττεν.* Quam emendationem profecto plausu dignam mecum pronuntiabunt omnes, qui, vbi librorum manu exaratorum subsidia desunt, coniecturali, quam vocant, locum concedunt Criticae, quae, quo propius ad scripturam accedit vulgatam, accedit vero proxime Here-

liana, eo probabilior esse solet. Ipse tamen certiorem me fecit, Cel. Ruhnkenium in literis olim ad se datis aliam suggessisse lectionem in Codice regio Parisiensi repertam: Φιλογαρελαδίῳ, ex quo facile eliciatur verum nomen Φιλογαρελαίῳ, nam apud Hesychium esse Γαρέλαιον, γάρος καὶ ἔλαιον. Hoc igitur, Codicis quippe fide munitum, recipere satius duxi.

2. καττύης διαβολὰς ἀγεννεῖς. Scriptum κατύειν per vnum τ, et in Infinitiuo, qui, quum sit praesentis temporis, non commode stat cum ψιθυριεῖν, quod est temporis futuri. Possunt autem ἀπειλῆς et καττύεις, licet itidem diuersa, coniungi, quia κἂν et Indicatiuum admittit, vt dico [dicere vero oblitus est] ad Aristophanis Plutum v. 215. vbi κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν. Et alias καττύεις recte erit, quasi ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς. *Bergler.* Idem ad vocem ἀγεννήτους haec adscripserat: Vsitatius in hac acceptione ἀγεννεῖς. Bernardus ad Palladium de febribus mauult ἄγαν νηπίους. — Sed totum locum refingit Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 294. Primo enim, inquit, incommodum est illud καὶ καττύεις, siue id iungas cum ἀπειλῆς, siue cum ψιθυριεῖν. Deinde etiam διαβολὰς ἀγεννήτους loquendi rationem esse sibi incognitam. Has salebras superari posse, si καὶ ante καττύεις, ortum quippe ex similitudine sequentis syllabae, deleamus, et porro pro ἀγεννήτους legamus ἀνηνύτους (*futiles*) ita integrum locum constituentes: οὐδὲν προτιμῶ σου, κἂν ἀπειλῆς. ψιθυριεῖν κατ' ἐμοῦ. Καττύεις διαβολὰς ἀνηνύτους. — Ingeniose satis, sed, si quid mutandum sit, breuius defungi possis, si καττύης ponas pro κατύεις, et ἀγεννεῖς, quod suadet Berglerus. Huic igitur honorem habere volui.

3. Μαλιεύς. Sic reposui pro vulgato Ἰλιεὺς, iubente Cod. reg. Paris. vide Cel. Ruhnkenium ad Longinum p. 260. et supra Ep. 16. huius libri.

5. ἑταίρας. Vulgata ἑορτάς, Berglerus autem vertit, quasi esset ἐρῶντας. Ἑταίρας dedi, suadente Piersono Verisim. p. 97. quam lectionem sequentia probant: ἔλε-

γεν γὰρ γαμεταῖς — τὰς ἑταίρας δὲ κ. τ. λ.

7. ἔλεγεν γάρ. Ita scriptum cum ν. *Bergler.* Si quis vero nolit credere, τὸ N etiam sequente consonante poni, adeat Bernardum ad Nonnum p. 39. qui, quasi ipsi soli non credidissemus prouocat ad Doruilii Charitonem — et Vannum Crit. p. 70. Gesnerum ad Orphei Hymn. L. v. 11. Villoisonum ad Longum p. 16. Verheykium ad Antonin. Liber. 296.

9. σεμνὸν βίον. Scriptum γυμνόν. *Bergler.*

9. τὰς ἑταίρας δὲ δεῖν. Scriptum καὶ τὰς ἑταίρας δὲ δεῖ. Quod si scribas καὶ, τὰς ἑταίρας δεῖ, potest vtcumque tamquam per mimesin dictum excusari. *Bergler.* Nimis coactum hoc mihi visum est. Quidni δεῖν, vel δή. Illud praetuli.

12. σκεύεσι. Legendum puto ταῖς στοαῖς pro τοῖς σκεύεσι. Horatius I. Ep. 1. v. 71. *Cur non vt porticibus, sic iudiciis fruar isdem? Bergler.* — Leuiori mutatione scribi posse ταῖς σκήνεσι existimat Bernardus ad Anonymi Introd. anatom. p. 85. a. Vulgata tamen habet, quo se defendat, si ad vasa antecedentium balneorum respicias.

12. κἂν ἑνὸς εἶναι δοκεῖ. Sic, vel κἂν ἑνὸς εἶναι δοκῇ legendum suadet *Berglerus* pro vulgari καὶ ἑνὸς κ. τ. λ.

14. εἰδὼς οὖν τηνάλλως τὴν διαβολήν σου χωρήσουσαν, τρέμω. Immo sequitur, vt non trepidet, si locum non habebit criminatio, quamobrem verti, quasi esset οὐ τρέμω. Sed ne sic quidem sequentia satis ad rem dicuntur, quae potius ad praecedentem epistolam pertinent, vbi ἐγὼ δὲ δάκνομαι, καὶ τὴν προπετῆ γλῶσσαν διαμασσῶμαι, quibus per copulatiuam adnectendum hinc, ΚΑΙ τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες, μή κακόν τι προσλάβωμαι, vel potius sine particula τρέμω σὺν δακών. Hoc satis conuenit ei, quem poenitet dicacitatis. Infra etiam Ep. 69. parasitus garrulitatem suam damnans, postremo dicit, ἐγὼ δὲ τὴν φλύαρον γλῶτταν ἀποτέμνειν — τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν, quibus adhuc subiungi potest, καὶ τρέμω ἐνδακὼν, vel τρέμω σὺν δακὼν τὸ χεῖλος,

Digitized by Google

ὡς οἱ τὸν σιγηλὸν ἥρω παρ-ιόντες, μὴ κακόν τι προσ-λάβωμαι, et fere perſuaſum mihi eſt, haec eſſe inde transpoſita; dum ſcilicet librarius, vltima linea huius paginae iam abſoluta, plus quam vnum folium vertit vsque ad illud, in quo prima verba erant: τρέμω οὖν δακὼν τὸ etc. qui deinde errore animadverſo ad ſuperiora rediit. Sublatis autem hinc iſtis verbis, pro εἰδὼς οὖν τηνάλλως legendum: οἶδα οὖν τηνάλλως. *Bergler.* — Satis acute, ſed transpoſitiones rariſſime ſunt admittendae, nec hic eadem neceſſitas, quae Gesnerum olim in Philopatride tale quid iuſſit ſubodorari. — Optime apud Noſtrum ante τρέμω inſeritur οὐ.

15. τὸν σιγηλὸν ἥρω. Scriptum προπαροξυτόνως, quaſi eſſet nomen proprium, non tamen maiuſcula initiali, vt in iſto Ms. plerumque fit. Erit fortaſſe Sigalion et Harpocrates. *Bergler.* Ἥρω ita plane ſcriptum, vti ſupra Ep. 37.

17. Ἀττικῶν. Sic hic rectiſſime, non ἀστικῶν, quod Ἀττικὰ μειράκια opponuntur militi Malienſi. Ruhnken ad Longinum p. 260.

COMMENTARIVS.

2. καττύης. Heſychius: Κάττυμα· ἀπάτη, δόλος, συσκεύασμα, δολιότης. Καττύματα Plauto Amphitr. Act. I. Sc. 1. v. 211. *conſuti* doli. Idem in Captiuis Act. III. Sc. 5. v. 34. ſutelas vocat. Heinſius ad hunc Heſychii locum, vbi Alberti hunc ipſum Noſtri locum laudans amandat ad Wolfium in Sapphus Carmina p. 245. Συγκαττύειν eſt apud Lucianum in Epiſtolis Saturnal. §. 28. T. IX. Bip. p. 33.

8. ἐπικλήροις. Vide quae adleuimus ad Lib. I. Ep. 6.

15. τὸν σιγηλὸν Ἥρω παριόντες. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aues v. 1490. ἥρωες δὲ δύσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται — — διό μοι δοκοῦσι καὶ

Digitized by Google

οἱ τὰ Ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν. *Bergler.* — cf. et Menandrum p. 170.

17. χαύνων. turgidorum, ſuperborum. vide Thomam Mag. p. 823. et 935. et Cel. Beckium ad Ariſtophanis Aues v. 818.

Epistola LIX.

Λιμέντερος Ἀμασήτῳ.

Παρ' ἕνα τῶν τὰ πινάκια παρὰ τὸ Ἰακχεῖον προτιθέντων, καὶ τοὺς ὀνείρους ὑποκρίνεσθαι ὑπισχνουμένων βούλομαι ἐλθὼν, τας δύο ταύτας δραχμὰς, ἃς οἶσθά με ἐν χεροῖν ἔχοντα, καταβαλὼν, τὴν φανεῖσαν ὄψιν μοι κατὰ τοὺς ὕπνους διηγήσασθαι. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ πρὸς σὲ ὡς φίλον ἀναθέσθαι τὸ καινὸν τοῦτο καὶ πέρα πάσης πίστεως φάσμα. Ἐδόκουν γὰρ κατ' ὄναρ εὐπρεπὴς εἶναι νεανίσκος, καὶ οὐχ ὁ τυχὼν, ἀλλ' ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ Ἰλιεὺς ὁ περίψυκτος καὶ περικάλλιστος, ὁ τοῦ Τρωὸς παῖς Γανυμήδης· καὶ καλαύροπα ἔχειν καὶ σύριγγα, καὶ τιάρᾳ Φρυγίῳ στέφειν τὴν κεφαλὴν, ποιμαίνειν τε, καὶ εἶναι κατὰ τὴν Ἴδην· ἐξαίφνης δὲ ἐπιπτάντα μοι γαμψώνυχα καὶ μέγαν ἀετὸν, γοργὸν τὸ βλέμμα, καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ στόμα, κουφίσαντά με τοῖς ὄνυξιν, ἀφ' οὗπερ ἐκαθήμην πέτρου μετεωρίζειν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ πελάζειν τοῖς οὐρανίοις τόποις ἐπειγόμενον· εἶτα μέλλοντα τότε ψαύειν τῶν πυλῶν;

αἷς αἱ Ὧραι ἐφεστᾶσι, κεραυνῷ βληθέντα πεσεῖν· καὶ τὸν ὄρνιν οὐκέτι τὸν διοπετῆ τὸν μέγαν εἶναι ἀετὸν, γῦπα δὲ, πικρὸν ὀδωδότα, ἐμὲ δὲ τοῦτον, ὃς εἰμὶ, Λιμέντερον, γυμνὸν πάσης ἐσθῆτος, οἷα πρὸς λουτρὸν ἢ παλαίστραν ηὐτρεπισμένον. Ἐκταραχθεὶς οὖν, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τοσούτῳ πτώματι, ἐξεγειρόμην, καὶ πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἀγωνιῶ, καὶ δέομαι, οἷον φέρει τὸ ὄναρ, μαθεῖν παρὰ τῶν τοιαῦτα ἀκριβούντων, εἰ μέλλοι τις ἀπλανῶς εἰδέναι, καὶ εἰδὼς ἀληθίζεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἀμασήτῳ. V. Cl. *Herelius* in Klotzii Actis literariis Vol. III. p. 194. „Credere fere „sollicitor, *Αἰνοσίτῳ* nomen „fuisse homini, quod et pulcre „amico esurientis similiter „nominis, qui literas scri„pserat, conuenit," quem tamen in literis Cl. Ruhnkenius nihil mutandum monuit, *ἀμάσητον* enim esse, *qui non manducauit*, ex *α* priu. et *μασᾶσθαι*.

7. *πέρα πάσης*. Scriptum *παρὰ πάσης*. *Bergler*.

9. *εἶναι*. Vncinulis inclusit *Berglerus*, quid hic sibi vellet, nesciens. Idem et mihi accidit. Glossat. Eichstad. adscripsit *οἶμαι*, quod placet.

10. *περίψυκτος*. Ex coniectura Bergleri, quum scriptum esset *περίψεκτος*. Hesychius: *περιψύκτης· περιπόθητος, ἐκ ψυχῆς ὅλης ἀγαπώμενος*. Noster Lib. I. Ep. 39. *τὸν Ἄδωνιν περιέψυχες*. ibid. in fine: *τὸν Ἄδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις*. Sic igitur Berglerus, cui suffragantur Alberti ad Hesychium h. v. et Ruhnkenius Ep. Crit. II. p. 215. edit. sec. (1782.)

12. *τιάρα Φρυγίῳ*. *Τιάραν* etiam sexu Masculino vsurpari testis est Hesychius, prouocans ad Herodoti I, 132. vbi vide Wesselingium. W.

Digitized by Google

22. πικρὸν ὀδωδότα. Scriptum μικρὸν pro πικρόν. Etiam Lib. II. Ep. 1. (haud longe ab initio) μικρὸν, quod editiones habent, male positum. *Bergler.*

23. γυμνόν. Scriptum γυμνάς. *Bergler.* paullo post ἀγωνιῶ scriptum ἀκονιῶ. *Idem.*

27. δέομαι. Nil muto, quamquam alias Noster amet δεῖ μοι.

28. εἰ μέλλοι τις ἀπλανῶς. Scriptum εἰ μέλοι τις ἀπλανῶν. Contra accidit supra Ep. 40. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

11. καλαύροπα. Hesychius: Καλαύροπα· ποιμενικὴν ῥάβδον, καὶ βουκολικήν. Tzetzes ad Lycophr. v. 96. ἡ δὲ καλαύροψ ῥάβδος ἐστὶ ποιμενικὴ, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος, ἣν ἀφιεῖσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. *Alberti* ad Hesychium.

15. γοργὸν τὸ βλέμμα. Plura de voce γοργὸς inuenies apud Arnaldum Animadu. p. 24.

16. ἀγκυλοχείλην. Hesychius: Ἀγκυλοχεῖλαι· ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες, ἤγουν τὰς τομάς. (προτομάς.) Priores editiones ἀγκυλόχειλαι, mutato accentu vt Heinsius. Sic apud Homerum Il. H. v. 428. — Cleoni hoc epitheton lepida metaphora tribuit Comicus, Equit. v. 197. vbi v. Schol. *Alberti* ad Hesychium, cf. etiam Koeppen *Griechische Blumenlese* P. I. p. 136.

29. ἀληθίζεσθαι. De qua voce vide inprimis Hemsterhusium apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 113. ed. secundae.

EPISTOLA LX.

Χασκοβούκης Ὑπνοτραπέζῳ.

Οὐκ ἔτι εἰςῆλθον εἰς τὴν Κόρινθον· ἔγνων γὰρ ἐν βραχεῖ τὴν βδελυρίαν τῶν ἐκεῖσε πλουσίων καὶ τὴν τῶν πενήτων ἀθλιότητα. Ὡς γὰρ ἐλούσαντο οἱ πολλοὶ, καὶ μεσοῦσα ἡμέρα ἦν, στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους, οὐ περὶ τὰς οἰκίας, ἀλλὰ περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους, καὶ οὖ μάλιστα ταῖς ἀρτοπώλισι, καὶ ὀπωροκαπήλοις ἔθος ἀναστρέφειν. Ἐνταυθοῖ γὰρ εἰς τοὔδαφος ἐπικύπτοντες, ὁ μὲν φλοιοὺς θέρμων ἀνῃρεῖτο, ὁ δὲ ἔλυτρα τῶν καρύων ἐπολυπραγμόνει, μή πού τι τῶν ἐδωδίμων ἀπομείναν διέλαθεν, ὁ δὲ τῶν ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν τοῖς Ἀττικοῖς προςαγορεύειν ἔθος, ἀπέγλυφε τοῖς ὄνυξιν, εἴ πού τι τῶν κόκκων ἐπιδράξασθαι δυνηθείη· οἱ δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἄρτων ἀποπίπτοντα πρὸς πολλῶν ἤδη πεπατημένα ἀναλέγοντες, ἔκαπτον. Τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προπύλαια· καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαιν ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν, καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τρυφημάτων, τοὺς δὲ οἰκήτορας ἀχαρίστους καὶ ἀνεπαφροδίτους κεκτημένη· καί τοιγε φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Κυθήρων ἀνασχοῦσαν τὴν ἀκροκόρινθον ἀσπάσασθαι· εἰ μὴ ἄρα τοῖς μὲν γυναίοις Ἀφροδίτη πολιοῦχος, τοῖς δὲ ἀνδράσιν ὁ Λιμὸς καθίδρυται.

Digitized by Google

ADNOTATIO CRITICA.

4. οἱ πολλοί. Schwarzius in Monumentis ingenior. huius et ſuperioris memoriae P. I. p. 14. mauult οἱ πλούσιοι. Haud inepte.

6. περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους. Sic habet Codex regius Pariſ. teſte Cl. Ruhnkenio ad Timaeum p. 168. ed. ſec. quem ſecutus ſum. In ſcriptura Cranei variant libri, modo per ει, modo per ι ſcribentes. v. du Soul ad Luciani Dial. Mort. Bip. T. II. p. 396. — Pro εἰλουμένους Codices a Berglero adhibiti ἀλουμένους, quod cum geminum errorem haberet, in ἀλωμένους (vagantes) refinxerat. Bene, melius tamen Cod. Pariſ. nec aliter Noſter infra Ep. 64. περὶ χαμαιτυπίας εἰλούμενον.

10. μή που. Ita ſcriptum, non εἴ που. *Bergler.*

11. ἀπομείναν. Forte ἐναπομείναν, vt perierit ἐν propter ſimilitudinem praecedentis ων. *Bergler.*

12. ἄσιδια. Scriptum ἀσίδια. *Bergler.*

14. ἐπιδράξασθαι. Ita ſcriptum. Poteſt et ἔτι δράξασθαι. *Idem.*

16. ἔκαπτον. Scriptum ἔχαμπτον. Saepe erratur circa hoc verbum, dum plerumque etiam cum κάμπτω *flecto* confunditur. *Bergler.* Quod libri praeferunt ἔχαμπτον, ſi ἔχαπτον ſcribas, non contemnendum. Pronuntiabant plebeii κάπτω per χάπτω. v. Hemſterhuſ. ad Ariſtophanis Plutum p. 315. ex Euſtathio ad Od. Δ. p. 1481.

16. τοιαῦτα τὰ τῆς Πελοποννήσου προπύλαια. Qui ſermone Graeco imbutas habent aures, facile ſentient, articulum τὰ non eſſe omittendum, quam culpam contraxerant librarii. Frequentiſſimum hoc genus erroris. *Bergler.*

18. χαρίεσσα μὲν ἰδεῖν. Scriptum χαρίεσσα μέν με ἰδεῖν. *Bergler.*

23. τοῖς μὲν γυναίοις. Scriptum γενναίοις. *Bergler.*

Digitized by Google

COMMENTARIVS.

4. *στωμύλους ἐθεασάμην καὶ εὐφυεῖς νεανίσκους.* Nimirum Parasitos. Pro *εὐφυεῖς* scriptum *ἐφυεῖς*. *Bergler.*

6. *Κράνειον.* Corinthi, nec tamen in ipsa vrbe sed extra portas situs cypressorum lucus, teste Pausania Lib. II, c. 2.

7. *ὀπωροκαπήλοις.* De aliis huic adfinibus verbis *ὀπωροπώλης* — *ὀπωρώνης* vide Hemsterhusium in literis ad Abreschium datis, in huius Lection Aristaenet. p. 189.

9. *φλοιοὺς θέρμων.* *Cortices lupinorum.* (Wolfsbohnen) *Θέρμους* habet Athenaeus Lib. II. p. 55. inter multa alia, quibus pauperes vitam tolerarent. vide et infra Ep. 67.

12. *ῥοιῶν τὰ περικάρπια, ἃ σίδια ἡμῖν — προσαγορεύειν ἔθος.* Ῥοιαὶ sunt mala Punica. *περικάρπιον.* Hesychius: *τὸ λεπυρὸν σκέπασμα.* — *Σίδια,* quod idem est, sed Atticorum proprium, *Cicca,* nam Hesychius: *Σίδια· τὰ τῶν ῥοιῶν λεπτά. σίδαι γὰρ αἱ ῥοαί.*

14. *ἐπιδεάξασθαι. deprehendere, nancisci.* Est apud Lucianum in Amoribus §. 53. T. V. Bip. p. 318. Apud eumdem simplex *δράξασθαι* in Asino §. 25. T. VI. Bip. p. 160. *καταδράξασθαι* apud Aristaenetum I, 3. ex emendatione Piersonii Verisimil. p. 98. Vide omnino Arnaldi Animaduers. p. 93. et Cel. Wyttenbachium Ep. crit. p. 16.

19. *ἀμφιλαφῶς. abunde, copiose.* De voce *ἀμφιλαφής* v. inprimis Ruhnkenium ad Timaeum h. v. et Morum de nexu significationum Diss. iunctim editarum p. 404.

22. *ἀνασχοῦσαν.* Venus *ἀναδυομένη.* *Bergler.* Sic et Aristaenetus Lib. I. Ep. 7.

Digitized by Google

Epistola LXI.

Ὑδροσφράντης Μεριδᾷ.

Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην πράγματα, ῥύμματι καὶ νίτρῳ Χαλαστραίῳ, χθιζινοῦ ζωμοῦ τοῦ μοὶ περιχυθέντος τὴν γλισχρότητα ἀποκαθαίρων. Καὶ οὐχ' οὕτω με ἔδακεν ἡ ὕβρις, ὅσον τὸ παρ' ἀξίαν ὑπομένειν. Ἐγὼ μὲν γὰρ Ἀνθεμίωνος υἱὸς τοῦ πλουσιωτάτου τῶν Ἀθήνησι, καὶ Ἀξιοθέας τῆς κατὰ γένος ἐκ Μεγακλέους ὁρμωμένης· ὁ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος, πατρὸς μὲν ἀσήμου, μητρὸς δὲ βαρβάρου, Σκυθίδος οἶμαι ἢ Κολχίδος ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης, οὕτω γάρ μοι τῶν γνωρίμων τινὲς διηγήσαντο. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι τὴν πατρῴαν ἀποβαλὼν οὐσίαν, ἀγαπῶ τῇ γαστρὶ τὴν ἀναγκαίαν πλησμονὴν ἐκπορίζων. Δοσιάδης δὲ, ὦ θεοὶ, τὴν Πνύκα καταλαμβάνει δημηγορῶν, καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι, καὶ τὰς ἡνίας ἔχει τοῦ δήμου, παρ' ᾧ Μιλτιάδης ἐδέδετο, ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας, καὶ ὁ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος ἐξωστρακίζετο. Λυπεῖ δέ με οὐχ' ἥκιστα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ τῆς προσηγορίας ἀποβολή· οἱ μὲν γὰρ πατέρες Πολύβιόν με ἔθεντο καλεῖσθαι· ἡ τύχη δὲ ἀμείψασα τοὔνομα Ὑδροσφράντην πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ἠνάγκασε προσαγορεύεσθαι.

ADNOTATIO CRITICA.

Ὑδροσφράντης Μεριδᾷ. Scriptum Μεριδᾶς Ὑδροσφράντη, perperam transpositis nominibus, vt in

ſine epiſtolae adparet. *Bergler.*

1. ὑπέστην. Scriptum ὑπάτην, et (vna voce interiecta) ξύματα, gemino errore. *Bergler.*

2. τοῦ μοι. Berglerus operas dare iuſſerat τοῦ 'μοὶ hac tamen addita nota: Scriptum τοῦ μοὶ, ſine apoſtropho, et tamen cum accentu. Alias oportuit τοῦ μοι, vel τοῦ ἐμοί. [Illud recepi, nam apoſtrophus in pedeſtri oratione rarius in vſu eſt. W.]

7. ὁρμωμένης. Aut ita ſcribendum, aut ὡρμημένης. Scriptum autem ὡρμωμένης. *Bergler.* Eadem *ortus* ſignificatione eſt infra Ep. 65.

7. ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος. Erat ſcriptum ἡμῖν. Oportebat ταῦθ' ἡμᾶς ἐργαζόμενος, vel εἰργασμένος, aut ἐργασάμενος. *Bergler.* Recte, nec aliter huius libri Ep. 7. et 66.

11. ἐγὼ μὲν ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι. Praepoſitionem ἐν a praecedenti μὲν abſorptam reuocaui, hortante Hemſterhuſio ad Ariſtophanis Plutum p. 471. qui per ingenium Graecae linguae iſtam praepoſitionem omitti non debere recte iudicat. Sic apud Noſtrum ipſum huius libri Ep. 40. ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.

13. ἐκπορίζων. Scriptum ἐκπορίζειν. Poteſt et ἐκπεριζόμενος, vt ſupra. *Bergler.* Quem locum Alciphronis alium in mente habuerit Berglerus, non habeo dicere. Ad ſenſum ſimilis eſt Lib. I. Ep. 13. ἀγαπητῶς ἐκπορίζοντα (non ἐκποριζόμενον.)

15. καὶ τοῖς ἐν Ἡλιαίᾳ καταριθμεῖται δικάζουσι. Scriptum μὲν ἡ λαιὰ pro ἐν Ἡλιαίᾳ. Pro καταριθμεῖται mallem ἐγκαταριθμεῖται vel συγκαταριθμεῖται. *Bergler.*

17. ὁ τὸ ἐν Μαραθῶνι τρόπαιον ἐγείρας. Scriptum ὅτι ἐν Μαρ. τρόπαιον ἐνείρας. Adeſt ἐν ante Μαραθῶνι, quod forte aliquis vellet ſublatum, ſed fruſtra. *Bergler.*

Digitized by Google

COMMENTARIVS.

1. Ἡράκλεις, ὅσα ὑπέστην — ἀποκαθαίρων. Herculem inuocat, quaſi et ipſe Augiae quoddam ſtabulum purgaſſet. *Bergler.*

2. νίτρῳ Χαλαστραίῳ. Heſychius: Χαλαστραίων συῶν. πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον γεγένηται. Timaeus: Χαλαστραῖον νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης, vbi Ruhnkenius Platonis locum adfert, ex quo nitrum iſtud ad purgandam inprimis lanam adhibitum eſſe adparet. Ceterum ablegat Ruhnken. ad Diod. Sic. Weſſelingii T. II p. 578.

9. ἐν νεομηνίᾳ ἐωνημένης. vide ſupra adnotata ad Ep. 38.

14. τὴν Πνύκα. Πνὺξ locus prope acropolin Athenis, vbi orationes ad populum habitae.

15. Ἡλιαίᾳ. vide ad Lib. II. Ep. 3.

16. τὰς ἡνίας ἔχει. De metaphorica ἡνίας ſignificatione plura vide apud Doruilium ad Charit. p. 540.

21. ἔθεντο καλεῖσθαι. Sic ſupra Ep. 38. Νουμήνιον ἐθέμην καλεῖσθαι.

EPISTOLA LXII.

Χιδρολέπισος Καπυροσφράντῃ.

Ἠπίστασο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ᾗ με διεσίλλαινον αἱ γυναῖκες· τελευταῖον δὲ ἡ γραῦς ἡ δούλη ἐλοιδορήσατό μοι, εἰποῦσα, ἀλλ' ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. Μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεαῖν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον, καὶ βούλονται ἡμᾶς ἀγνοεῖν τοὺς εἰδότας, ἢ

καὶ οἴονται ἀκηκοότας οὔπω πεπεῖσθαι. Ἐγὼ δὲ οἶδα τὸ δρᾶμα, καὶ ὅσον οὐκ εἰς μακρὰν κατερῶ τῷ δεσπότῃ· οὐ γὰρ βούλομαι χείρων φανῆναι τῶν κυνῶν αἳ τῶν τρεφόντων προϋλακτοῦσι καὶ κήδονται. Μοιχὸς πολιορκεῖ τὴν οἰκίαν ὁ Ἠλεῖος νεανίσκος, ὁ εἷς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων· καὶ παρὰ τούτου γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ δίθυρα πρὸς τὴν γαμετὴν τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Αἱ δὲ ἀλάστορες αὗται θεραπαινίδες συνίσασι, καὶ ἡ ἐπιτήδειος γραῦς, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σιγήσομαι, βούλομαι γὰρ ἐμαυτὸν οὐ παράσιτον, ἀλλὰ φίλον ἐπιδεῖξαι· καὶ ἄλλως διψῶ τῆς κατ᾽ αὐτῶν τιμωρίας. Οἶδα γάρ, οἶδα, εἰ ταῦτα εἰς φανερὸν ἀχθείη, αἱ μὲν θεραπαινίδες δεδήσονται, ὁ μοιχὸς δὲ ἀπολεῖται ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος, ἡ μιαρὰ δὲ γυνὴ τίσει τὴν ἀξίαν τῆς ἀκολασίας δίκην, εἰ μὴ Πολιάγρου τοῦ κυρτοῦ κακώτερός ἐστι τὰ τοιαῦτα Λυσικλῆς. ἐκεῖνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἀθώους τῆς τιμωρίας ἠφίει.

ADNOTATIO CRITICA.

Χιδρολέπισος. Scriptum *Κηδρολέπισος. Bergler.*

1. *ἠπίστασο. Sciuisti.* mallem *ἐπίστασο.* scias. *Bergler.*

3. *ἐκκορηθεὶης.* Vulgata *ἐκκουριασθείης*, illud e coniectura Bergleri. Recte. Hesychius: Ἐκκοροῦσι· φθείρουσιν, ἐκκαλύνουσιν, *euer-*

runt, vbi vide Interpretes, Kuesterum inprimis et Albertum. Aliam, non minus aptam emendationem: ἐκκορακισθεὶης (*ad coruos amanderis*) suggessit Io. Dauisius ad Ciceronis Tuscul. Lib. IV. c. 7. p. m. 247. idemque in margine habet Gloss. Eichstad. Berglero honorem habere vel eam ob caussam volui, quod Dauisius paullo post mihi veniet laudandus.

4. ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. Μυστήριον. Haec in Ms. ita distinguuntur et leguntur: ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος μυστηρίων. *Bergler*.

7. οἴονται. Hoc, facillimum quippe, recepi, suadente Dauisio l. l. Berglerus ediderat ἢ καὶ οἷόν τε, sic enim inuenerat, addita tamen adnotatione: lego et distinguo ἢ καὶ, εἰ οἷόν τε, quod tamen haud suauiter ad aures accidit.

7. οὔπω πεπεῖσθαι. Scriptum οὕτω pro οὔπω. *Bergler*.

8. οὐκ εἰς μακρὰν. Vtrumque et μακρὸν et μακρὰν librariorum inconstantia dedit Nostro. v. ad Ep. 6. huius libri.

10. προϋλακτοῦσι. Scriptum προσυλακτοῦσι. *Bergler*.

12. καὶ παρὰ τούτου — Φοιτᾷ δίθυρα πρὸς τὴν γαμετήν. Vulgata: καὶ παρὰ τούτων — Φοιτᾷ ΙΔΙΟΥΡΑ περὶ τῆς γαμετῆς. Pro ἰδίουρα Berglerus coniecerat ἰδιόχειρα, quod primo intuitu placet, si propius tangas, friget. Δίθυρα vnice verum h. l. esse, si quis nolit credere, is vero sese rem habere sciat cum summo Hemsterhusio, qui in Misc. Obss. T. V. p. 17. vbi notas ad Xenophontem Ephesium dedit, totum hunc locum felicissime constituit. Operae pretium erit audire ipsum. Et primo quidem γραμματίδια [vide etiam Lib. I. Ep. 37.] vel γραμμάτια, (*amatorias tabellas vltro citroque commeantes*) recte habere demonstrat pluribus Luciani locis, e quibus inprimis huc pertinet e Toxari (Bip. VI. p. 71.) adlatus, vbi eadem, quae apud Nostrum, occurrunt στέφανοι ἠμιμάραντοι καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. At vero, ita pergit Hemsterhusius, impeditissimum illud et ne Graecum quidem ἰδίουρα qui tan-

dem extricabimus? in quo ſane vocabulo Bergleri acumen ἰδιόχειρα ſuſpicantis fuit retuſum. Tu ſi maiores literas exares, quibus olim vtebantur, ΦΟΙΤΑΙΔΙΟΥΡΑ, ſimul et originem vitii, et emendandi viam oculis habebis ſubiectam: nam lineola per O ducta ſponte dabit: φοιτᾷ δίθυρα. Iam vero γραμματίδια δίθυρα prorſus erant Atticorum propria, quod docebunt Menander apud Harpocrationem in Παράστασις. Pollux IV, 18. Heſychius in voce et θυρίς. Dio Caſſius LXVII. 15. p. 1114. Reimari, Herodianus I, 17. etc. Quare nihil eſt, cur dubitemus, quin Alciphron haec γραμματίδια δίθυρα ſibi reſtituta lubens ſit accepturus: in ceteris πρὸς τοῦτον, et παρὰ τῆς γαμετῆς cum Berglero legeris, an, quod fere malim παρὰ τούτου et πρὸς τὴν γαμετὴν, parum refert. — Haec igitur vir egregius, quibus profecte nihil poterat excogitari felicius. Ceterum de corollis pomisque inuicem miſſis v. Abreſchium ad Ariſtaenetum I, 25. p. 157. Villoiſonum ad Longum p. 207. et Reitzium ad Luciani Toxarin Bip. T. VI. p. 431. ſ. et ad Dial. meretr. T. VIII. p. 528.

16. συνίσασι. Scriptum συνίασι, *intelligunt*. *Bergler*.

16. ἐπιτήδειος. Ita ſcriptum, fortaſſe ἐπικήδειος. *Bergler*. quod in verſione expreſſit *capularis*.

18. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι. Io. Steph. Bernardus ad Anonymi Introd. anatomicam p. 20. malit ἐκ τοῦ πάντας πτοιεῖν καὶ βιάζεσθαι. — Arnaldus in Miſc. Obſeruatt. T. V. p. 295. quouis pignore contendere paratus eſt, totam ῥῆσιν non ab Alciphrone, ſed ab interpolatore quodam profectam. Neutri tamen horum virorum eruditorum obſecundare volui. Sumta quidem verba ſunt ex Demoſthene de corona c. 41. p. 312. ed. Harleſ. vbi de Aeſchinis matre ſermo eſt. Sed fieri potuit, vt ipſe Alciphron, qui mos erat Atticiſtarum, ex Demoſthene ῥῆσιν iſtam exſcriberet, nec opus eſſet interpolatore. Nec ignoraſſe videtur hunc Demoſthenis locum Berglerus, nam ad verbum βιάζεσθαι adſcripſit πάσχειν, quod in Demoſthene

Digitized by Google

est. Prae festinatione, quam ipse in Praef. confitetur, sine dubio omisit adnotare.

19. ἐγὼ δὲ οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. Sic dedi ex coniectura Bergleri, nam scriptum erat: ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως σιγήσομαι. Sane Bergleriana ratio elegantior, et contexto conuenientior: nam nimis infensus est mulierculis istis parasitus, quam vt tacere *voluerit*, quae tamen notio esset in οὐκ οἶδ' ὅπως.

22. οἶδα γὰρ, οἶδα εἰ. Hoc reposui pro vulgato οἶδα γὰρ εἰ ταῦτα, ex libro, quem Berglerus consuluit. Amat Noster eiusmodi Diplasiasmos, et mecum consentientem inueni Doruilium ad Charitonem p. 388.

COMMENTARIVS.

12. εἷς τῶν Ὀλυμπιάσι βασκάνων. Nihil de his certi habeo, quod dicam. Praestat igitur tacere. W.

15. ἀλάστορες. Berglerus vertit Furias, recte. Clem. Alex. Ἐντεῦθεν τὰς Ἐριννύας καὶ τὰς Εὐμενίδας, παλαμναιούς τε, καὶ προτροπαίους, ἔτι δὲ ἀλάστορας ἀνεπεπλάκασιν οἱ ἀμφὶ τὴν σκηνὴν ποιηταί. vide Hesychium et ibi Interpretes, Suidam et ibi Kuesterum copiose etiam Valesium disputantem ad Harpocrationem. W.

17. Ἔμπουσαν. Hesychius: Φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ, ὥς τινες, ἑνὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν. Respexit Hesychius Aristophanis Ranas v. 295. vbi vide Scholiasten. cf. et Kuesterum ad Suidam h. v. Olearium ad Philostrati Apollonium Tyan. II, 4. p. 52. etc. W.

24. ῥαφάνοις τὴν ἕδραν βεβυσμένος. De ῥαφανισμῷ, adulterorum poena, trita omnia et occupata. Vide tamen, si lubet, Ernestium et Hindenburgium ad Xenophontis Memor. Lib. II. c. 1. §. 5. Vossium et Doeringium ad Catulli Carmen 15. Lucianus in Peregrino §. 9. T. VIII. Bip. p. 277. idem quod Noster, verbum habet βεβυσμένος.

Digitized by Google

Epistola LXIII.

Φιλομάγειρος Πινακοσπόγγῳ.

Οἷα βουλεύονται καὶ διανοοῦνται αἱ θεοῖς ἐχθραὶ λαικάστριαι. Αὗται τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσι· καὶ οἶδε τούτων οὐδὲν ὁ Φαιδρίας. Μηνὶ πέμπτῳ μετὰ τοὺς γάμους τέτοκεν αὐτῷ τὸ γύναιον παιδίον ἄῤῥεν· τοῦτο μετὰ τῶν σπαργάνων, δέραιά τινα καὶ γνωρίσματα περιδεῖσαι, ἔδωκαν Ἀσφαλίωνι τῷ συργάστορι κομίζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος. Ἡμᾶς δὲ τέως μὲν ἀνάγκη κρύπτειν τὸ κακὸν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν σιγώην· σιγὴ δέ ἐστι τοῦ θυμοῦ τροφή. Ἐπειδὰν δέ τι κἂν βραχὺ λυπήσωσι, κόλακα καὶ παράσιτον ὀνειδίζουσαι, καὶ τὰς ἄλλας, ἃς εἰώθασιν, ὕβρεις ἐπιφέρουσαι, εἴσεται τὸ γεγονὸς ὁ Φαιδρίας.

ADNOTATIO CRITICA.

2. *λαικάστριαι.* Recepi pro *λαιστρύγονες* suadente *Bergleri*. Laestrygones inhumanam fuisse nationem non ignoro nec tamen istam eorum inhumanitatem in proverbium abiisse memini legere. Fac vero, ita esse, hic de turpiculis mulierculis sermo est, quibus melius conuenit vox Aristophanea *λαικάστριαι*, quae paucorum versiculorum interuallo bis occurrit in Acharnensibus v. 528. et 536. Nec me mouet, quod Maius in Hist. de la rep. des lettres T. XI. p. 150 *λαιστρύγονας* retineri malit ob expositionem infantis, quod non ita immane olim habitum est.

2. *συμπράττουσι.* Ita scriptum. Potest et *συμπράττουσαι* legi, si antece-

Digitized by Google

dentia ita distinguas: λαικάστριαι αὗται, τῇ κεκτημένῃ συμπράττουσαι. *Bergler.*

3. Φαιδρίας. Scriptum Φαιδριός. in fine recte. *Bergler.*

6. ἔδωκαν. Scriptum ἔδοξαν. *Bergler.* Ibid. συργάστορι. non aliter scriptum, aliter supra. *Idem.* vide notata ad Ep. 18. et 19.

9. τὸ παρὸν σιγώην. σιγὴ δέ ἐστι. Scriptum τὸ παρανσιγώην, σινῆ δέ ἐστι. quintuplici errore. *Bergler.*

11. κἂν βραχύ. Scriptum ἂν βραχὺ, sine κ. *Idem.*

12. τὰς ἄλλας, ἃς. Deest ἃς in Ms. *Idem.*

COMMENTARIVS.

2. τῇ κεκτημένῃ. Exempla huius Participii Substantiue vsurpati vide ap. Aristoph. Pluto v. 4. Ecclesiaz. v. 1118. Aristaenet. Lib. I. Ep. 10. 11. Lucianum Asino §. 11. et 27.

5. δέραια. *collaria.* περιδέραια habet Aristaenetus. I, 1. p. 6. W.

8. Πάρνηθος. Parnes, mons Atticae. Occurrit feminino itidem genere ap. Aristophanem Nub. v. 322. Pausaniam I, 32. W.

9. σιγὴ δέ ἐστι τοῦ θυμοῦ τροφή. Est ex Euripide.

Digitized by Google

Epistola LXIV.

Τουρδοσύναγος Ἐφαλλοκύθρᾳ.

Ὁ μὲν Κρίτων ὑπ᾽ ἀνοίας καὶ ἀρχαιότητος τρόπου τὸν υἱὸν εἰς Φιλοσόφου Φοιτᾷν ἐπέτρεψε· τὸν αὐστηρὸν πρεσβύτην καὶ ἀμειδῆ τὸν ἐκ τῆς Ποικίλης ἐξ ἁπάντων τῶν Φιλοσόφων καθηγεῖσθαι τοῦ παιδὸς ἀξιώτερον ἡγησάμενος, ὡς ἂν παρ᾽ αὐτῷ λόγων τινὰς σκινδαλμοὺς ἐκμαθὼν, ἐριστικὸς καὶ ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν γένηται. Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον· οὐ πρότερον γὰρ λόγων γίνεσθαι μαθητὴς, ἀλλὰ καὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐσπούδασε. Θεασάμενος γὰρ τὸν διδάσκαλον τῇ ἡμέρᾳ σεμνὸν καὶ σκυθρωπὸν καὶ τοῖς νέοις ἐπιτιμῶντα, νύκτωρ δὲ περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ καὶ περὶ χαμαιτυπίας εἱλούμενον, ἐζήλωσεν ἐν καλῷ· καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν εἰς ἔρωτα Ἀκαλανθίδος τῆς ἐκ Κεραμεικοῦ κατολισθήσας Φλέγεται. Αὐτὴ δὲ ἐπιεικῶς ἔχει πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐρᾷν ὁμολογεῖ· τῷ μειρακίῳ δὲ ἐπανατείνεται ἠσθημένη πόθῳ τυΦόμενον, καὶ οὐ πρότερον, Φησὶν, ἐπιδώσει ἑαυτὴν, πρὶν ἂν ἐγὼ τοῦτο ἐπιτρέψω· ἐμὲ γὰρ κύριον τοῦ τὰ τοιαῦτα προστάττειν ἐποιήσατο. Πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης, Ἀφροδίτη πάνδημε τῇ Φιλτάτῃ γυναικί· ἑταίρου γὰρ, οὐχ ἑταίρας ἔργον διεπράξατο. Ἐξ ἐκείνου γὰρ θεραπεύομαι λιπαρῶς ἄλλοτε ἄλλαις δωροΦορίαις· καὶ ἤν μοι ῥεύσειε τοῦ χρόνου προϊόντος δαψιλέστερος, οὐδὲν κωλύσει με.

τούτου γαμοῦντος ἐπίκληρον γυναῖκα, ἐν γαμετῆς σχήματι τὴν Ἀκαλανθίδα λυσάμενον ἀναλαβεῖν. Ἡ γὰρ τοῦ ζῆν αἰτία, κοινωνὸς τοῦ ζῆν δικαίως ἂν κατασταίη.

ADNOTATIO CRITICA.

Ἐφαλλοκύθρα. Gloss. Eichst. Ἐφαλλοχύτρα. sine dubio rectius.

3. *ἀμειδῆ τόν.* Scriptum *ἀμειδῆτον*, vna voce. Posset *ἀμείδητον*, sed tunc subiungendus ei *τὸν* articulus, ingratum autem repetitum *τὸν τόν.* *Bergler.*

6. *σκινδαλμούς.* Scriptum *σκιλδαμούς.* *Bergler.* Scribitur etiam *σκινδάλαμος.* *Σκινδαλμὸς* est apud Aristophanem Nub. v. 130. vbi vide Berglerum nostrum et Dukerum, edit. Burmann. p. 1197. qui tamen metri caussa ibi *σκινδαλάμους* reponendos esse existimat. cf. etiam Lamb. Bos Obseruatt. Crit. p. 186. et Pierson ad Moeridem p. 360 Ceterum vox ista proprie significat scindulas, (Schindeln) translate vero, vti Schol. ad Aristophanis l. l. *λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας.* *verborum subtilitates.*

14. *χαμαιτυπίας.* Ita scriptum, mallem *χαμαιτυπεῖα.* *Bergler.*

14. *εἰλούμενον.* Editiones habent *εἱλούμενον*, nec aliter Doruilius ad Charitonem p. 467. Illud vero rectius. W.

14. *ἐν καλῷ.* Ita scriptum. Forte *καλῶς*, vt *ἐν* sit ex *ἐζήλωσεν.* Illud tamen non improbo. Bergler. Gloss. Eichst. adscripsit *εὖ μάλα.*

18. *ἐπανατείνεται.* Arnaldus in Misc. Obseru. T. V. p. 295. mauult *ἀντιτείνεται*, non enim *ἐπανατείνεσθαί τινι* significare *alicui reluctari*, quod tamen sententia expetat. Posse etiam legi autumat *ἔτι ἀντιτείνεται*, quia sequatur *καὶ οὐ πρότερον φησὶν ἐπιδώσει, κ. τ. λ.*

19. *ἐπιδώσει.* Melius fortasse quispiam putet *ἐπιδώσειν*, nec aliter supra Ep. 8. quae omnino cum nostra conferenda est. Sed et illud

Digitized by Google

recte habet, si φησὶν, vti feci, commatibus includas.

21. προστάττειν. Scriptum fuerat πρατάττειν, postea in prima syllaba supra scriptum α. Non satis placet. *Bergler*.

22. δοίης. Pro quo scriptum δοίην. *Idem*.

23. ἑταίρου. Scriptum ἑτέρου. *Bergler*. errore solemni.

26. δαψιλέστερος. Nescio, fateor, vnde haec vox, nisi quid mutes, pendeat. Optime fortasse scriberes ἡ δωροφορία. Possis etiam ῥεύσειεN δαψιλέστεροN. scil. αἱ δωροφορίαι, si mihi adfluant *frequentius*, *copiosius*. Sic enim aliquoties Dionys. Halic. de compos. verbor. c. 7. p. 42. ed. Reiskii.

COMMENTARIVS.

1. ἀρχαιότης τρόπου. Ἀρχαῖος est etiam *debilis animi prae senectute homo*, potes etiam intelligere, quod nos dicimus *altväterisch*, prisci moris iusto tenacior. W.

2. εἰς φιλοσόφου φοιτᾷν. Ad φιλοσόφου optime subintelligi γυμνάσιον, recte censet Heusingerus ad Plutarchum de educ. pueror. p. 94. — Φοιτᾷν solemne de discipulis ad magistrum itantibus. φοιτητὴς — μαθητὴς apud Moeridem — ἀποφοιτᾷν *deserere magistrum* v. Piersonum ad Moerin p. 400. et Ruhnkenium ad Xenophontis Memorab. I, 2. 16. W.

7. ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν. ancipiti lingua. Sic ἀγκυλωτέρα ἡ φράσις apud Dion. Halicarn. Iudicio de Thucydide c. 25. T. VI. Reisk. p. 873. W.

8. ἐξεμάξατο. Proprie *massa aliqua exprimere*. Sic Lucianus in Ioue Tragoedo T. VI. Bip. p. 264. ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν, vbi vide Interpretes p. 545. Deinde ἐκματτόμενος, qui adcurate imitatur, exacte refert. W.

18. τυφόμενον πόθῳ. vide supra ad Ep. 50.

Digitized by Google

Epistola LXV.

Μισόγυνιφος Ῥιγομάχῳ.

Μέγα τοῦτο ἀγαθὸν ἡ ἐξ Ἱστίας ναῦς, ἡ ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμῶσα, εἰς Ἀθήνας ἧκε, φέρουσα τὸν θαυμαστὸν τοῦτον ἔμπορον, ὃς τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνησι καὶ μεγαλοδώρους, κίμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνεν, οὕτω κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. Οὐ γὰρ ἕνα παράσιτον ἐξ ἄστεος, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς μεταπέμψας, καὶ οὐχ ἡμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταιρῶν τὰς πολυτελεστέρας, καὶ μουσουργῶν τὰς καλλιστευούσας, καὶ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς ἁπαξαπλῶς εἰπεῖν ἅπαντας, οὐ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ ποριζόμενα σπαθᾷ, καὶ ψαλλόμενος καὶ καταυλούμενος ἥδεται, καὶ τὴν διατριβὴν ποιεῖται χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης γέμουσαν, καὶ ὑβρίζει οὐδέν. Ἔστι δὲ καὶ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς ὥρας αὐτὰς ἐνορχουμένας, ἔχει, καὶ τὴν πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν. Προσπαῖσαί τε γλαφυρὸς καὶ λαλῆσαι στωμύλος. Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ· εἰπεῖν γὰρ οὐ χεῖρον κατὰ τοὺς παιδείᾳ σχολάζοντας ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμώμενον. ἐν αἷς οὐδὲ εἷς τούτων ἄγευστος.

ADNOTATIO CRITICA.

Μισόγυνιφος. Nihil adnotauit Berglerus, in versione tamen sic, quum vulgata haberet Πηξάγηφνος.

1. Ἰστίας. Ita ſcriptum. Forſitan Ἰστιαίας, ſed nec hoc placet. *Bergler.* Gloſſ. Eichſt. habet etiam Ἰστιαίας in margine. Ego vero malim Ιστρίας, quae eſt vrbs in Ponto Euxino ſita, ad Iſtri oſtia a Mileſiis condita. Vſitatius quidem Ἴστρος, ſic apud Ptolemaeum Lib. V. c. 10. Ammianum Marcell. Lib. XXII, 8. Ἰστρόπολις Plinio Hiſt. Nat. Lib. IV. c. 11. Sed nec Ἴστρια contemnenda. vide Valkenarium ad Herodotum Lib. IV. Segm. 78.

1. ἐπὶ τοῦ χώματος ὁρμῶσα. Pro ὁρμῶσα ſcriptum ὁρῶσα. *Bergler.* Doruilius ad Chariton. p. 392. miratur relictum eſſe ὁρμῶσα, quum debeat eſſe ὁρμοῦσα ab ὁρμεῖν; addit tamen ipſe, deductum fortaſſe ab ὁρμᾶν, tum vero Berglerum aliter debuiſſe interpretari, non *ſtationem habet*, quae verſio tamen vel ſic recte habere videtur. Omnino voces ὁρμίζειν, ὁρμεῖν et ὁρμᾶν frequentiſſime confuſas eſſe, animaduertit Oudendorpius ad Thom. Mag. v. ὁρμίζειν.

2. εἰς Ἀθήνας. Scriptum τῆς Ἀθήνας. *Bergler*, cui tamen Arnaldus in Miſc. Obſſ. T. V. p. 295. litem mouet ob εἰς receptum, ipſe vero mauult τὰς Ἀθήνας, ideo quod τὸ εἰς ſaepe, et apud ipſum Noſtrum II, 2. τὴν Ἑλλάδα ἥκων omiſſum ſit.

16. τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὥρας ἐνορχουμένας — καὶ τὴν Πειθὼ ἐπικαθῆσθαι. Scriptum τοῖς ὄμμασιν ὀρχεῖσθαι. Ἐν exciderat propter ἐν antecedens. *Bergler.* — Aliam tamen labeculam intactam reliquit, quae vero acutiores Cel. Wyttenbachii oculos effugere non potuit. Is enim in literis ad Cel. Herelium olim datis transponenda quaedam eſſe recte viderat, ſic, vti nunc typis excudi voluimus. Vulgata ita habebat: καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς ὥρας αὐτὰς ἐπικαθημένας ἔχει. καὶ τὴν πειθὼ τοῖς ὄμμασι ἐνορχεῖσθαι εἴποις ἄν. At vero, ait Wyttenbachius, numquam ſaltat, ſemper ſedet Suada, ſedet apud ipſum Noſtrum Lib. I. Ep. 38. ſaltant contra Gratiae Lib. III. Ep. 1. Paucis annis poſt eamdem coniecturam ad Plutarchum de fera num. vind. p. 9. ex Eupolide firmauit, quem deinde plures ſecuti ſint, Themiſtius Or. II.

Digitized by Google

p. 37. b. Iulianus Orat. I. p. 33. Cicero in Bruto c. 15. cet. cf. et Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 10. et Pierſon. Veriſimil. p. 96.

18. προσπαῖσαί τε. Scriptum προσπεσεῖν τε. Bergler.

23. ἄγευστος. Scriptum ἄγεται. Idem.

COMMENTARIVS.

4. κίμβικας. Heſychius κιμβία· σκυφία, μικρολογία. Scholiaſtes in Ariſtoph. Pace v. 696. ὅθεν Ξενοφάνης Κίμβικα αὐτὸν (Simonidem) προσαγορεύει, propter μικρολογίαν ſcilicet. v. etiam eumdem Heſychium v. κύμβινον. Caſaubonum ad Theophr. p. 124. Fiſch. inprimis vero Hemſterhuſium ad Ariſtophanis Plutum p. 190 — 193.

7. μεταπέμψας. vide ad Lib. I. Ep. 28.

12. σπαθᾷ. Eadem vox adfuit Ep. 34. et 50.

15. κεχαρισμενώτατος. Hac voce vſus Xenophon de Mag. Equitum Cap. I. §. 1. p. 152. Zeune.

18. προσπαῖσαι. De hac voce vide nonnulla apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 222.

19 οὕνεκά οἱ γλυκὺ — χέε νέκταρ. Vnde hic verſus deſumtus ſit, non ſtatim ſuccurrit. Index Homericus Seberianus nil iuuat.

22. ὁρμώμενον. oriundum. v. ſupra Ep. 61.

Digitized by Google

Epistola LXVI.

Γαμοχαίρων Φαγοδαίτῃ.

Ἐθεάσω οἷά με εἰργάσατο ὁ κατάρατος οὗτος κουρεὺς, ὁ πρὸς τῇ ὁδῷ, λέγω δὲ τὸν ἀδόλεσχον καὶ λάλον, τὸν Ἀβροτησίου προτιθέμενον ἔσοπτρα, τὸν τοὺς χειροήθεις κόρακας τιθασσεύοντα, τὸν ταῖς μαχαιρίσι κυμβαλισμὸν εὔρυθμον ἀνακρούοντα. Ὡς γὰρ ἀφικόμην ξυριεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς, πράως εὖ μάλα κατέφερέ μοι τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν, ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν. Ἀλλ' ἐν αὐτῷ τούτῳ πανοῦργος ἦν καὶ σκαιός· ἔλαθε γὰρ τοῦτο παρὰ μέρος ποιῶν, καὶ οὐ κατὰ πάσης τῆς γνάθου, ὥςτε ὑπολειφθῆναί μοι πολλαχοῦ μὲν δασεῖαν, πολλαχοῦ δὲ λείαν τὴν σιαγόνα. Κἀγὼ μὲν οὐκ εἰδὼς τὴν πανουργίαν, ᾠχόμην κατὰ τὸ εἰωθὸς ἄκλητος εἰς Πασίωνος, οἱ συμπόται δὲ, ὡς εἶδον, ἐξέθανον τῷ γέλωτι· ἕως ἀγνοοῦντά με ἐφ' ὅτῳ γελῶσιν, εἷς τις εἰς μέσους παρελθὼν, τῶν ἀπολειφθεισῶν τριχῶν ἐπιλαβόμενος εἵλκυσεν. Ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπεῤῥίζωσα, ἕτοιμος δέ εἰμι ξύλον εὐμέγεθες ἀνελόμενος κατὰ τοῦ βρέγματος πατάξαι τὸν ἀλιτήριον. Ἃ γὰρ οἱ τρέφοντες παίζουσι, ταῦτα μὴ τρέφων ἐτόλμησε.

ADNOTATIO CRITICA.

Γαμοχαίρων. Cel. Herelius in Actis liter. Klotzianis Vol. III. p. 94. pro vulgato Γυμνοχαίρων coniecit Δειπνοχαίρων vel Γαμοχαίρων, exoptatas enim vel maxime fuisse ditiorum nuptias, ex Ep. 49. liquere.

5. *κυμβαλισμόν.* Scriptum κυβαλισμόν. *Bergler.*

9. *ἀποψιλῶν.* Libri ἀπὸ ψιλῶν, duabus vocibus. *Idem.*

11. *πανοῦργος.* Scriptum προῦργος sic sine spiritu. *Idem.*

13. *ὑπολειφθῆναι.* Scriptum ὑποληφῆναι. *Idem.*

19. *ἀπολειφθεισῶν.* Scriptum ὑπολ. *Bergler.*

20. *ἐκείνας μὲν οὖν περιπαθῶς κοπίδα λαβὼν ἀπεῤῥίζωσα.* Ita scriptum, nisi quod pro ἐκείνας est ἐκεῖνος. *Bergler.*

22. *βρέγματος.* Ita nunc scriptum, non, vt supra alicubi [III, 5.] βρέχματος. *Bergler.*

23. *παίζουσι.* Scriptum παίουσι. Illud ex coniectura Bergleri, qui legi etiam posse monet vel ποιοῦσι vel οὐ ποιοῦσι. Vnice verum παίζουσι.

COMMENTARIVS.

18. *εἰς μέσους παρελθών.* Sic, non προελθὼν est apud Nostrum supra Ep. 18. et 20.

20. *περιπαθῶς.* Berglerus verterat *cum dolore.* Recte, quod nos dicimus *ärgerlich.* Hesychius: Περιπαθῶς — λυπηρῶς. Sic semper Polybius v. Ind. Schweighaeuser. Nescio igitur, quid Wolfium in Thesauro Epp. la Croziano T. II. p. 83. mouerit, vt Berglerum vitii argueret, vertique potius iuberet *adfectu ductus.*

Digitized by Google

Epistola LXVII.

Διψοφαπαυσίλυπος Πλακουντομύωνι.

Νευρίδα ἰδὼν κανηφοροῦσαν, παρθένον καλλίπηχυν, καὶ εὐδάκτυλον, ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν ἀστράπτουσαν, εὐμήκη καὶ εὔχρουν, ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν, οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα, ὥστε με ἐπιλαθόμενον, οἷός εἰμι, προσδραμόντα ἐθέλειν κύσαι τὸ στόμα· ἔπειτα ἐπὶ συννοίας γενόμενον, προσφύντα βούλεσθαι τὰ τοῖν ποδοῖν ἴχνη καταφιλεῖν. Αἶ αἶ τῆς ἀγερωχίας, νῦν ἐμὲ μὴ ἐπιθυμεῖν θέρμων, ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας, ἀλλ' οὕτως ὑπερμαζᾷν, καὶ τῶν ἀνεφίκτων ἐρᾷν. Καταλεύσατέ με πάντες εἰς ταὐτὸν συνελθόντες, πρὶν ἢ βριθῆναι τοῖς πόθοις, καὶ γενέσθω μοι τύμβος ἐρωτικὸς ὁ τῶν λιθιδίων κολωνός.

ADNOTATIO CRITICA.

Διψοφαπαυσίλυπος. Ita ſcriptum. Fortaſſe Διψαφαυσίλειπος. *Bergler.*

3. ἧς αἱ παρειαὶ μαρμαίρουσιν. Non videtur ſatis dici, aliquid amplius deſidero. *Bergler.* Fruſtra Berglerus offenditur, cenſente Dorvilio ad Chariton. p. 298.

5. οἷός εἰμι. Ita ſcriptum. Mallem ὅς εἰμι. *Bergler.* Nil opus.

8. αἶ αἶ. Scriptum αἴ, αἴ. *Bergler.* Sic etiam in Fragmento Florentino.

9. ἢ κυάμων ἢ ἀθάρας. Scriptum ἢ κυάμωνι ἀθάρας. *Bergler.*

12. πρὶν ἢ βριθῆναι. Vulgata, vna litera eraſa, πρινη — ριθῆναι. Legendum putauerat olim Io. Cph. Wolfius in Theſ. Epiſt. la Croziano P. II. p. 83. πρὶν ἢ βριθῆ-

ναι. Codex regius Pariſ. teſte Ruhnkenio habet κριθῆναι, quod tamen in βριθῆναι mutandum exiſtimat idem ille vir eruditiſſimus. v. Medebach Wakker Amoenit. liter. p. 25. Gloſſ. Eichſt. τριχθῆναι.

13. κολωνός. ex alio adſcriptum κολωσσός. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. κανηφοροῦσαν. Heſychius: Κανηφόροι· ἐν ταῖς πομπαῖς, αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι ἐκανηφόρουν, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς Παναθηναίοις. οὐ πάσαις δὲ ἐφεῖτο κανηφορεῖν. — Photius Lex. Ms. Κανηφόροι· παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ. αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν. W.

9. ἀθάρας. *pultis.* Eſt apud Ariſtophanem in Pluto v. 673. 683. Heſychius: Ἀθάρα· ὀλόπυρος, πτισσάνη πυροῦ, καὶ πολτῶδές τι. it. Ἀθάρη· (nam ſic Attici pro Ἀθάρα. v. Pierſonum ad Moer. p. 184.) πυρίνη πτισσάνη. cf. Iul. Pollux. Lib. 17. c. 9.

10. ὑπερμαζᾶν. cf. ſupra Lib. I. Ep. 18. prae ſaturitate laſciuire.

Epistola LXVIII.

Ἡδύδειπνος Ἀριστοκόρακι.

Θεοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε καὶ εὐμενεῖς εἴητε. Οἷον ἀπέφυγον κίνδυνον, τῶν τρισκαταράτων ἐρανιστῶν λέβητά μοι ζέοντα ὕδατος ἐπιχέαι βοληθέντων. Ἰδὼν γὰρ πόρρωθεν εὐτρεπεῖς ἀπεπήδησα· οἱ δὲ ἀπροβουλεύτως ἐξέχεον, καὶ τὸ θερμὸν ἐπιῤῥυὲν Βαθύλῳ τῷ οἰνοχοοῦντι παιδὶ, ψιλὸν εἰργάσατο·

τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε. Τίς ἄρα μοι δαιμόνων ἐπίκουρος ἐγένετο; μή ποτε οἱ σωτῆρες ἄνακτες, ὡς Σιμωνίδην τὸν Λεωπρεποῦς τοῦ Κρανωνίου, καὶ μὲ τῶν τοῦ πυρὸς κρουνῶν ἐξήρπασαν;

ADNOTATIO CRITICA.

1. ἱλήκοιτε. Scriptum ἱλήκοι τε, duabus vocibus. *Bergler.* Falso sic scriptum. Hesychius: ἱλήκοις· ἵλεως εἴης. ἱλήκοι· ἐν εὐμενείᾳ ἔστω. Ἱλήκοιτε, sed itidem duabus vocibus, ap. Heliodor. Lib. VIII. p. 424.

6. Βαθύλῳ τῷ. Scriptum Βαθυλωτῷ vna voce. *Bergler.*

10. Λεωπρεποῦς, scriptum Λεοπρεποῦς. *Bergler.*

10. Κρανωνίου. Scriptum Καρανωνίου. *Idem.* Ceterum in verbis Κρανωνίου et Κρουνῶν Alciphronem ludere videtur voluisse.

COMMENTARIVS.

2. ἐρανιστῶν, qui de symbolis coenant. v. supra ad Ep. 6. huius libri.

4. εὐτρεπεῖς. *Promti, parati.* De hac voce v. inprimis Hemsterhusium ad Luciani Dial. Marinos. T. II. Bip. p. 382. ηὐτρεπισμένος. supra Ep. 59.

8. ἐξήνθησε. De spuma maris Lib. I. Ep. I. De melle. Ep. 23. huius libri, vbi itidem, vti h. l. non neutraliter pro *florere*, sed actiue, pro *flores emittere* positum est. De *pustulis* vsurpat etiam Thucydides Lib. II, 49. omninoque amant Medici in morbis. v. Reitzium ad Luciani Nigrinum. T. I. Bip. p. 253.

9. οἱ σωτῆρες ἄνακτες. Sic adpellantur Dioscuri, Castor et Pollux. vide Wesseling Obseruatt. p. 215. et Piersonum ad Moeridem p. 77.

10. Σιμωνίδην. vide Ciceronem de Oratore Lib. II. c. 86. et Phaedrum Lib. IV. Fab. 24. Pro Cranonio Cicero habet Crannone in Theſſalia.

Epistola LXIX.

Τριχινοσάραξ Γλωσσοτραπέζῳ.

Ἐξηγόρευσα Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν· καὶ ὃς, δέον βασανίσαι διερευνᾶν τε τὸ πρᾶγμα ποικίλως, ὅρκῳ τὸ πᾶν, ὁ χρυσοῦς, ἐπέτρεψεν. Ἀγαγοῦσα οὖν αὐτὸν ἡ γυνὴ εἰς τὸ Καλλίχορον τὸ ἐν Ἐλευσῖνι Φρέαρ, ἀπωμόσατο, καὶ ἀπελύσατο τὴν αἰτίαν. Καὶ ὁ μὲν ἀμηγέπη πέπεισται, καὶ τὴν ὑποψίαν ἀπέβαλεν· ἐγὼ δὲ τὴν Φλυαρὸν γλῶτταν ἀποτέμνειν ὀστράκῳ Τενεδίῳ τοῖς βουλομένοις ἕτοιμός εἰμι παρέχειν.

ADNOTATIO CRITICA.

Τριχινοσάραξ. Sic Berglerus coniecerat pro ſcripto Τρικυινοσάραξ. Gloſſ. Eichſt. Κυνοσπάραξ.

2. *καὶ ὃς, δέον βασανίσαι* etc. Scriptum: *καὶ ὡς δέον βασανίσαι διερευνάτο τὸ*, ſic *παροξυτόνως* non *περισπωμένως*. Raro autem alias peccatur circa accentus in hoc Ms. *Bergler.*

5. Καλλίχορον Scriptum Καλήχωρον, quod Berglerus noluit mutare, quamquam illud vſitatius eſſe fateatur. — Καλήχωρον vno λ iam olim merum typothetae vitium habuit Io. Cph. Wolfius in Theſ. Epp. la Croziano T. II.

p. 83. sed ipsum Berglerum errasse eo, quod Καλλίχωρον excudi iusserit, quum tamen apud Callimachum Hymno in Cererem v. 16. per ο occurrat, pronuntiauit Arnaldus in Misc. Obss. T. V. p. 295. Pausanias Lib. I, c. 38. habet etiam ΚαλλίχΟρον, vide et quos laudat Spanhemius ad Callimachi l. l.

6. ἀπελύσατο. Bergleriana ἀπεδύσατο, quod modo laudatus Arnaldus ibidem defendi posse et ipse existimat, magis tamen proclivis est eo, vt Alciphronem ἀπελούσατο primitus scripsisse opinetur, *aqua hausta se lustrauit.* Leuiori tamen mutatione et ad Graeci sermonis rationem adcommodatius scribi iubet plurimis exemplis additis, vbi ἀπολύεσθαι verbis *culpae, obtrectationis* etc. iungitur, Cl. Wyttenbachius Ep. crit. p. 59.

9. Τενεδίῳ. Scriptum στενεδίῳ. Illud et in versionem recepit *Berglerus.* Recte. Quaeri tamen possit, cur testa, et Tenedia quidem linguam sibi praecidi voluerit. Non me fugit Hesychii locus: Τενέδιον βέλος ἀντὶ τοῦ Τενέδιος πέλεκυς· παροιμία δέ ἐστιν, ἐπὶ τῶν ἀποτόμως τὶ πραττόντων. vide et Apostolium Cent. XVIII. 26. et 28. et bipennem istam in numis Tenediorum conspicimus. Cur vero testa? Vasa figulina Tenediorum, eaque ad fragilitatem vsque tenuia in pretio fuisse testatur Dio Chrysostomus Διαλ. ἐν τῇ πατρίδι T. II. Reisk. p. 187. Testulam igitur, vbi non caput, sed lingua amputanda, maluit adhibere parasitus vel Alciphron, ita tamen, vt simul aliud prouerbium a Tenediis ortum respiceret, Τενέδιον nempe αὐλητήν, qui pro falso quoque teste et calumniatore dictus est. Quum igitur, cui impudicitiae crimen intendisset, vxor, iureiurando se purgasset, calumniaeque culpam apud maritum contraxisse videretur parasitus, maluit linguam sibi praecidere. Sic igitur omnia argumento epistolae conueniunt. Ceterum miror, Hemmerum, qui de rep. Tenediorum vtilem Hafniae libellum 1735. edidit, Alciphronis non meminisse.

9. παρέχειν. Nullum hic quidem signum, nec aliud indicium defectus in Ms. puto

tamen, excidisse haec verba: τρέμω οὖν δακὼν etc. quae exstant in Ep. 58. vbi vide notam. *Bergler*. Vide tamen ibi et nostram.

COMMENTARIVS.

2. ἀσέλγειαν. Etymologus M. voce ἀσελγαίνειν alibi vero nuspiam laudat Alciphronem. Vel igitur hunc nostrum respexit locum, vel alias Alciphronis epistolas habuit.

3. ὁ χρυσοῦς. Ironice, vti supra Ep. 17. huius libri.

Epistola LXX.

Λιμούστης Θρασοκυδοίμῳ.

Κορύδωνι τῷ γεωργῷ συνήθης ἐπιεικῶς ἦν· καὶ τὰ πολλὰ ἐξεχεῖτο ἐπ' ἐμοὶ τῷ γέλωτι, Ἀστικῆς στωμυλίας καὶ ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαΐων. Τοῦτον ἰδὼν, ἕρμαιον ᾠήθην, εἰ τῶν κατ' ἄστυ πραγμάτων ἀπαλλαγεὶς, εἰς τὸν ἀγρὸν βαδιοίμην, καὶ συνεσοίμην ἀνδρὶ Φίλῳ, γεωργῷ ἀπράγμονι καὶ ἐργάτῃ, οὐκ ἐκ δικαστηρίων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατ' ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους, ἀλλὰ γῆθεν ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν ἔχειν. Καὶ δῆτα διανοηθεὶς ταῦθ' οὕτω δρᾷν, ᾠκειωσάμην τὸν Κορύδωνα, καὶ στείλας ἐμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἐναψάμενος, καὶ σμινύην λαβὼν αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. Ἕως μὲν οὖν ἐν παιδιᾶς μέρει ἔπραττον ταῦτα, ἀνεκτὸς ἦν, καὶ μεγάλα ἀποκερδαίνειν ᾤόμην,

Digitized by Google

ὕβρεων καὶ ῥαπισμάτων, καὶ τῆς περὶ τὰ ἐδώδιμα τῶν πλουσίων ἀνισότητος ἀπηλλαγμένος· ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς καθημέραν συνηθείας, ἐξ ἐπιταγῆς ἐπράττετο τοὔργον, καὶ ἔδει πάντως ἢ ἀροῦν, ἢ Φελλέα ἐκκαθαίρειν, ἢ γύρους περισκάπτειν, καὶ τοῖς βόθροις ἐμφυτεύειν· οὐκ ἔτ' ἀνασχετὸς ἡ διατριβή. ἀλλά μοι μετέμελε τῆς ἀλόγου πράξεως, καὶ τὴν πόλιν ἐπόθουν. Ἐλθὼν οὖν ἐπὶ μήκιστον χρόνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως δεκτὸς, οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν, ἀλλά τις ὄρειος καὶ τραχὺς καὶ ἀπηχής· ὥςτε αἱ μὲν οἰκίαι τῶν πλουσίων πᾶσαί μοι λοιπὸν ἀπεκέκλειντο, ὁ δὲ λιμὸς τὴν γαστέρα ἐθυροκόπει. Ἐγὼ δὲ αὖος ὢν ὑπὸ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας, λῃσταῖς τισι Μεγαρικοῖς, οἱ περὶ τὰς Σκειρωνίδας τοῖς ὁδοιπόροις ἐνεδρεύουσιν, ἐκοινώνησα· ἔνθεν ὁ βίος μοι ἀργὸς ἐξ ἀδικίας πορίζεται. Εἰ δὲ λήσω ταῦτα ποιῶν ἢ μὴ, ἄδηλον· δέδια δὲ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ βίου· εἰώθασι γὰρ αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν.

ADNOTATIO CRITICA.

2. *ἐπ' ἐμοί.* Scriptum ἐν ἐμοί. ἐπὶ reposui suadente *Berglero.*

2. *Ἀστικῆς στωμυλίας.* Et hic reponi pro Ἀττικῆς iubet Ruhnkenius ad Longinum p. 260. nam de agricola sermo est, qui rusticae simplicitati dicacitatem iungit vrbanam.

3. *ξένης ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας.* Ita scriptum, nec debet esse suspectum. Saepe subaudiendum relinquitur

μᾶλλον vel πλέον, aut simile. Potest autem referri vel ad ξένης, quod in versione sequor, (*insolentioris quam pro captu rusticanorum*) vel ad ἐπαΐων, vt sit μᾶλλον ἐπαΐων ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας, *intelligentior, quam rustici solent esse. Bergler.*

7. σείειν. Gloss. Eichstad. adscripsit σοβεῖν. Haud male, nihil tamen mutauerim. Hesychius: σείεις, ἐξαπατᾷς. Photius Lex. Ms. σείεις, συκοφαντεῖς.

8. κατ' ἀγορὰν, et paullo ante κατ' ἄστυ, auribus quippe blandiora reposui pro κατὰ ἀγορὰν et κατὰ ἄστυ. W.

11. ἀγρικῶς. Ita scriptum. Fortasse ἀγροικῶς, vel potius ἀγροικικῶς.

17. ἐξ ἐπιταγῆς. Solemnius ἐξ ἐπιτάγματος. Wyttenbach Bibl. Crit. Vol. III. P. 2. p 20.

19. φελλέα. Celeb. Ruhnkenius ad Timaeum p. 270. ed. sec. Codicem regium Paris. φέλλεα accentu retracto habere adfirmat. Occurrit etiam supra Ep. 21. vbi vide.

21. μετέμελε τῆς. Scriptum μετ' ἐμὲ τῆς. *Bergler.*

22. ἐπὶ μήκιστον χρόνον. Ita scriptum. Mallem ἐπὶ μηκίστῳ χρόνῳ. *Bergl.*

25. τῶν πλουσίων. Scriptum τῶν μουσίων. *Bergler.*

26. ἀπεκέκλειντο. Ita scriptum, quod notabile pro ἀποκεκλεισμέναι ἦσαν. *Bergler.*

28. λῃσταῖς τισι Μεγαρικοῖς. Scriptum λΐσταῖς τισι μεΝαρικοῖς. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

1. συνήθης ἐπιεικῶς. Idem est supra Ep. 5. huius libri.

3. χωρίτας. Hesychius: Χωρίτης. ἀγρώτης (scr. ἀγώστης) ἀγροικός. W.

9. ἀναμένοντι τὴν ἐπικαρπίαν. Sic etiam supra Lib. I. Ep. 4. W.

10. ᾠκειωσάμην. Hesychius: οἰκειώσαντο, ἰδιοποιήσαντο. it. Εἰσοικίζεται, ἰδιοποιεῖται.

Digitized by Google

11. *νάκος ἐναψάμενος.* Apud Lucianum in Timone §. 6. T. I. Bip. p. 76. est *ἐναψάμενος διφθέραν*, quae idem significat, quod *νάκος*. v. Hemsterhusium ibi p. 345. Hesychius: *Νάκος, κώδιον, αἴγιον δέρμα μετὰ τριχῶν.* v. et Scholiast. Theocriti Id. 5, 2.

12. *αὐτοσκαπανεύς.* *Verus* fossor. Plura eiusmodi vocabula vide ap. Hemsterhusium ad Luciani Timonem, vbi *αὐτοβοςίας.* T. I. p. 434.

21. *ἀλόγου πράξεος.* Supra Ep. 51. est *ἄτοπος πρᾶξις.*

27. *ἐθυροκόπει.* proprie ianuam pulsauit. De fame lepida Metaphora.

Epistola LXXI.

Φιλόπωρος Ψιχομάχῳ.

Λεξιφάνης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς θεασάμενός με πρὸς ταῖς ἐν συμποσίοις παροινίαις, λαβὼν καθ' ἑαυτὸν, πρῶτα μὲν ἐνουθέτει, μὴ τοιαῦτα ἐπιτηδεύειν, ἐξ ὧν ὕβρις τὸ τέλος· ἔπειτα τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι διὰ βραχέων ἀποπειραθεὶς, τῷ χορῷ τῶν κωμικῶν συλλαμβάνει· ἐκ τοῦδε τραφησόμενον ἔφασκε καὶ ἐμέ. Ἐκέλευεν οὖν ἐκμαθόντα Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι τὸ τοῦ οἰκέτου σχῆμα ἀναλαβόντα, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δράματος ὑποκρίνασθαι. Ἐγὼ δὲ ὀψὲ τοῦ καιροῦ καὶ φύσιν καὶ ἐπιτήδευσιν μεταβαλὼν, δύσκολός τις καὶ δυσμαθὴς ἐφαινόμην· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν ἑτέρως πράττειν, τὸ δρᾶμα ἐξέμαθον, καὶ μελέτην ἀσκή-

σει ῥώσας, ἕτοιμός εἰμι τῷ χορῷ συντελεῖν. Σὺ δὲ ἡμῖν μετὰ τῶν συνήθων ἐπίσειε τοὺς κρότους, ἵνα κἄν τι λάθωμεν ἀποσφαλέντες, μὴ λάβῃ χώραν τὰ ἀστικὰ μειράκια κλώζειν ἢ συρίττειν· ἀλλ' ὁ τῶν ἐπαίνων κρότος τὸν θροῦν τῶν σκωμμάτων παραλύσῃ.

ADNOTATIO CRITICA.

Φιλόπωρος. Sic reſtitui pro vulgato *Φιλάπορος* cum Cl. Herelio in Animadv. crit. miſcellis, neque enim paraſiti ſectantur egeſtatem, ſed contra inuiti maxime tolerant.

2. *πρὸς ταῖς*. Vulgata *πρὸς τὰς*, potius *παρὰ τάς*: ſaepe enim in Mss. antiquioribus non animaduertitur differentia inter *πρὸς* et *παρὰ* ab imperitioribus. *Bergler.* Praeter rem, ait Io. Cph. Wolfius in Epp. Crozianis T. II. p. 83. quem ſecutus ego ſum.

6. *ἐκ τοῦδε*. Non male quidem ita ſcriptum eſt, mallem tamen *ἐκ τούτου δέ*. *Bergler.*

10. *ὀψὲ τοῦ καιροῦ*. Sic, quod voluerat etiam *Berglerus*, pro *ὀψὲ τῷ καιρῷ* repoſui, iubente adeo Valkenario ad Ammonium p. 78. nec aliter eſt apud Noſtrum Lib. I. Ep. 3.

17. *ἀστικά*. Scriptum *ἀγικά*. *Bergler.*

17. *κλώζειν*. Scriptum *κλάζειν*. *Bergler.*

COMMENTARIVS.

4. *τοῦ φρονήματος ὡς ἔχοιμι*. *Ἔχειν* cum Genit. vide Hemſterhuſium ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 228.

7. *ἐκμαθόντα*. Primitus actores ſcenici fabulas ad viuam recitantis poetae vocem ediſcebant, quem morem nec Menandri nouaeque Comoediae aetate exoleuiſſe ex hac noſtra

Digitized by Google

Alciphronis epistola coniicit Cel. Boettiger in Prolus. I. qua quid sit docere fabulam, exponitur p. 12.

17. κλώζειν ἢ συρίττειν. Hesychius: Κλώζειν. τὸ ἐκβαλεῖν ἐκ τῶν θεάτρων. Κλωγμοὺς γὰρ ἔλεγον κατὰ μίμησιν τῶν γενομένων ἐν τοῖς στόμασι ψόφων, οἷς πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. v. et Suidam et ibi Kuesterum ex Photio. *Alberti.* Κλώζειν et συρίττειν iunguntur etiam ap. Synesium de Prov. I. p. 106. quem locum debeo summo Hemsterhusio ad Luciani Nigrinum T. I. Bip. p. 242. vbi plura ad hanc Ep. pertinentia.

Epistola LXXII.

Οἰνοχαίρων Ῥαφανοχορτάσῳ.

Οὐχ' οὕτως οἱ τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαντες, ἢ τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν, ὡς ἐγὼ, εἰς χεῖρας ἐμπεσὼν, ὦ θεοὶ, τῆς μιαρωτάτης Φανομάχης. Ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς προσκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ, τῇ τὰς σφαίρας ἀναῤῥιπτούσῃ καὶ τὰς λαμπάδας περιδινούσῃ, ὑπετόπησεν ἐμὲ πρόξενον εἶναι τῆς κοινωνίας, καὶ διὰ τῶν οἰκετῶν ἀναρπάσασα, παραχρῆμα μὲν ἐν κυσοδόχῃ δήσασα κατέσχεν, εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ παρὰ τὸν ἑαυτῆς ἦγε πατέρα, τὸν σκυθρωπὸν Κλεαίνετον, ὃς τανῦν δὴ ταῦτα πρωτεύει τοῦ συνεδρίου, καὶ εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Ἀλλ' ὅταν τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων· ὡς κἀμὲ τοῦ τρικαρήνου κυ-

Digitized by Google

νὸς, ὅν φασιν ἐφεστάναι ταῖς Ταρταρίαις πύλαις, ἐξήρπασαν. Οὐκ ἔφθη γὰρ τὰ κατ' ἐμὲ ὁ δεινὸς ἐκεῖνος πρεσβύτης τῇ βουλῇ κοινούμενος, καὶ ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. Καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κεῖται, πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρασκευαζομένων· ἐγὼ δὲ [ψύττα κατατείνας] ᾗ ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην· καὶ σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς ψυχαγωγηθεὶς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος, τὴν ἐλευθέραν πορίσας ἀτραπόν.

ADNOTATIO CRITICA.

9. παραχρῆμα. Duabus vocibus Ms. *Bergler.*

9. κυσοδόχη. Hanc vocem vix vlli notam arbitror. Conuenit in eam expoſitio vocis κυσοχήνη apud Heſychium. *Bergler.* Heſychius vero ſic. Κυσοχήνη· εἶδος δεσμοῦ, οἱ δὲ εὐρυπρωκτίαν, οἱ δὲ ξύλον ἕν, ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο. Sic et Photii Lex. Ms. *Alberti.* Gloſſ. Eichſtad. quid ſi κυνοδόχη (Hundeſtall)?

14. ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων. Ita repoſui, vt minima mutatio fieret, cum mallem ἐξ αὐτοῦ ἀνασπῶσι βαράθρου. Scriptum autem ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαθρων, quod recte quidem alias dicitur, ſed huc minime quadrat, nam eſt *funditus reuellunt et tollunt. Bergler.*

16. Ταρταρίαις. Ita ſcriptum per nudum Iota in penultima. *Bergler.*

18. βουλῇ. Ab hoc voce ad finem, vsque epiſtolae fragmentum exſtat in Codice Florentino Laurentianae Bibl. Pluteo 59. No. 7. vnde varias lectiones exſcriptas humaniſſime mecum communicavit Experientiſſ. *Weigelius.*

18. κοινούμενος. Scriptum κινούμενος. *Bergler.*

Digitized by Google

19. ἔω. Hanc vocem ignorat Florentinus, nec aliam ſubſtituit. Doruilius ſine dubio eumdem olim librum Florentiae inſpexit quod ex ſequentibus patebit, alium tamen praeterea conſuluiſſe videtur, vbi inuenerit εἰς τρίτην pro qua tamen mallet εἰς ἕνην. vide Pierſonum ad Moeridem p. 152.

21. ἐγὼ δέ. Poſt haec verba Cod. Florent. et Doruil. addunt ψύττα κατά τινας, quod Doruilius p. 421. mutat in κατατείνας. Recte. vide ſupra ad Ep. 24. huius libri. Vncinulis incluſi, fieri enim potuit, vt ex illa Ep. huc transſcriberet librarius.

21. ἢ ποδῶν εἶχον. Vulgata habebat οἷον ποδῶν ἦχον, Debebat potius ἢ pro οἷον, vt Ep. 22. huius libri in fine. *Bergler.* Iſtud ἢ firmatur Florentino et Doruiliano. Arnaldus autem Miſc. Obſeruatt. T. V. p 296. ne literula ſcilicet periret, maluit ἢ ἂν, quo tibicine tamen opus non eſt.

22. καὶ σώζομαι κ. τ. λ. Cel. *Herelius* in Aduerſariis critico - miſcellis ſic: Oenochaeron paraſitus refert, a Phanomacha, impotentis animi muliere, quae furtiuis mariti amoribus ipſum fauere ſuſpicabatur, vinculis ſe conſtrictum, Cleaeneto eſſe traditum. Ἀλλ' ὅταν, pergit, τινὰ θέλωσιν οἱ θεοὶ σώζεσθαι, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀνασπῶσι βαράθρων, ὡς κἀμὲ τοῦ τρικαρήνου κυνὸς — ἐξήρπασαν. Quis talia dicentem ſtatim exſpectaret additurum: σώζομαι οὐχ ὑπὸ τοῦ τῆς Ἀτλαντίδος Μαίας παιδὸς (vbi Horatius Od. 2, 7. 13.) ἀλλ' ὑπὸ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ τολμήματος. Quo teneam vultus mutantem Protea nodo? Scilicet hic quoque, quod ſupra (I, 35. vbi vide) vbertas ingenii fraudi fuit Alciphroni. Haec Herelius.

23 ψυχαγωγηθεὶς. Hanc vocem Alciphroni reſtitui fide Codd. Florent. et Doruil.

24 ἐλευθέραν. Cod. Flor. ἐλευθερίαν.

COMMENTARIVS.

2. ἐξορχησάμενοι. Itidem de myſteriis Achilles Tatius Lib. IV. p. 237. Salmaſ. ἐν γὰρ τοῖς κακοῖς ἐξορχήσομαι τὰ μυστήρια. v. Interpretes ad Lucianum de ſaltatione T. V. p. 452.

6. Ἰωνικῇ παιδίσκῃ. Ionicae puellae ſaltandi peritiſſimae, famoſae tamen ob geſtuum immodeſtiam. Quem fugiant Horatii Ionici motus Od. 3, 6. 21. cf. Xenophontis Sympoſium Cap. 2.

13. ἀποβλέπουσιν. Gloſſ. Eichſtad. mauult ἀποβλέπει. Nil opus in voce, quam vocant, collectiua, qualis eſt Ἄρειος πάγος. v ſupra duo alia huic adfinia exempla Ep. 10. huius libri. Alia vide apud Reitzium ad Luciani Aſinum T. VI. p 487.

18. ἠπιάλῳ. Timaeus: ἠπίαλος. ὁ ῥιγοπύρετος. vbi vide Ruhnkenium. Apud Lucianum in Contemplantibus § 17. T. III. Bip p. 54. iunguntur ἠπίαλοι καὶ πυρετοί Lennepius exponit per *genus febris leuioris* in Etymologico p. 324.

Finis Libri Tertii.

Digitized by Google

ALCIPHRONIS
RHETORIS
EPISTOLAE DVAE
INEDITAE ET FRAGMENTA.

Ep. Inedita. A.

Κράτης Μνασοῖ.

Μὴ ἀπέχου τοῦ καλλίστου κόσμου, ἀλλὰ κόσμει σαυτὴν ἑκάστης ἡμέρας, ἵνα διαφέρουσα ᾖς· κάλλιστος δὲ κόσμος ἐστὶν ὁ κάλλιστα κοσμῶν· κάλλιστα δὲ κοσμεῖ ὁ κοσμιωτάτην ποιῶν· κοσμιωτάτην δὲ ποιεῖ κοσμιότης, ᾗ μοι δοκοῦσι καὶ ἡ Πηνελόπη καὶ ἡ Ἄλκηστις κεκοσμῆσθαι, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐπ' ἀρετῇ ὑμνεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι. Ἵν' οὖν καὶ σὺ ταύταις ἐνάμιλλος γένῃ, πειρῶ τούτων ἀντέχεσθαι τῶν παραινουμένων.

Hanc epiſtolam non Vindobonenſis tantum Codex A. (Lib. I. poſt Ep. 19.) ſed Florentinus etiam Laurentianae Bibliothecae Pluteo 59. Num. 7. ſeruarunt. Hic lin. 2. habet τὴν ἑκάττηΝ, omiſſo σαυτήν; ille lin. 2. ᾗ pro ᾖς. Ex vtroque itaque, quod rectum videretur, recepi. Ceterum, vti Penelopes Alceſtidisque exemplo, virtutis, quae pulcerrimum eſt in muliebri ornatu, lau-

Digitized by Google

dator omnibus probabitur Crates, ita tamen lusus verborum fortasse non omnibus placebit. Sed, ne quid dissimulem, non Alciphronis esse videtur, sed Cratetis, cuius ipsius epistolae exstant in editione Aldina, in quibus et nostra pl. Π. 2.

Ep. Inedita. B.

Κωμαρχίδης Εὐχαίτῃ.

Ἡ ὗς ἡ πρώην ἐπίτεξ εἶναι νομιζομένη ἀρτίως τέτοκεν, καὶ ἔχω δελφάκων ἀφθονίαν. Γρύζουσι δὲ μάλ' ἀηδὲς, ἀλλ' ἐδώδιμον. Μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων ἔχειν. Οὔτε γὰρ πάντας οἷός τε εἰμὶ τρέφειν, τῶν κριθίων ὀλίγων οὐσῶν, καὶ ἅμα τοῖς φίλοις κοινωνεῖν τοὺς ἐν περιουσίαις ὄντας, ἀγροικικῇ πρέπον ἐπιεικείᾳ· οἵους ἡμᾶς ἡ φιλτάτη γῆ ἁπλοϊκοὺς καὶ φιλαλλήλους τοὺς ἑαυτῆς τροφίμους ἀνεθρέψατο.

Haec vero epistola Codici Vindobonensi B. eique soli debetur. Praefert ibi numerum XXVIII. excipit autem eam, quae Berglero est Libri III. Ep. 31. Similis fere argumenti sunt Lib I. Ep. 7. et Lib. III. Ep. 15. et 23. Plana ceterum et sana omnia, nisi quod l. 5. pro *κριθίων* amiciss. Bastius *κριθῶν* poni malit. Recte!

FRAGMENTA.

I.

* * * Λυσίᾳ.

Ἀλλ' ἤκουσά σε, ὦ Λυσία, ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐν Ἐρετρίᾳ συνεχῶς μεθύσκεσθαι — — (Est in Codice Florentino Bibl. Laurentianae, numerumque praefert Ep. XXVI.)

II.

Παγλάχανος Μονογναθείῳ.

Ἐξώλεις ἀπόλοιντο οἱ Κλεισθένεις καὶ οἱ Δράκον [τες] — — (Ibid. n. XXVII.).

III.

* * * * * *

— — — μὴ δείσῃς. ἐξείργασαι γὰρ πάγκαλόν τι χρῆμα. οἷον ἤδη τίς σοι τῶν παν - - - οὐδεὶς τῶν κατὰ χειρῶν πονηθέντων, τὴν σεαυτοῦ ἑταίραν ἱδρύσας ἐν τεμένει. μέση γὰρ ἕστηκα ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος ἅμα τοῦ σοῦ. μὴ 5 φθονήσεις δέ μοι τῆς τιμῆς· οἱ γὰρ ἡμᾶς θεασάμενοι ἐπαινοῦσι Πραξιτέλη, καὶ ὅτι τῆς σῆς τέχνης γέγονα, οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσην κεῖσθαι θεῶν. Ἓν ἔτι τῇ δωρεᾷ λείπει, ἐλθεῖν σε πρὸς ἡμᾶς, ἵνα ἐν τῷ τεμένει μετ' ἀλλήλων 10 κατακλινῶμεν· οὐ μιανοῦμεν γὰρ τοὺς θεοὺς, οὓς

αὐτοὶ πεποιήκαμεν. Ἔῤῥωσο. (Ibidem: numerus tamen cum initio epiſtolae periit, cuius quamquam textus librarii incuria ſubinde deprauatus, argumentum tamen ſatis luculentum eſt.)

IV.

Λέαινα Φιλοδήμῳ.

Εἶδόν σου τὴν νύμφην μυστηρίοις καλὸν περιβεβλημένην θέριστρον. Ἐλεῶ σε, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ταλαίπωρε. Οἷα πάσχεις μετ' ἐκείνης καθεύδων τῆς χελώνης· οἷον τὸ χρῶμα γυναικὸς αὐτὸ σανδαράκη· ἡλίκους δὲ καθεῖτο τοὺς πλοκάμους ἡ νύμφη; οὐδὲν ἐοικότας ταῖς ἐπὶ ταῖς κορυφαῖς θριξίν. Ὅσον δὲ κατεπέπλαστο ψιμμύθιον, καὶ ἡμᾶς τὰς ἑταίρας λοιδοροῦσιν, ὅτι καλλωπιζόμεθα. Ἀλλὰ μεγάλην εἶχεν ἄλυσιν, (ἄξιά γέ ἐστιν ἐν ἀλύσει διατελεῖν, πλὴν οὐχὶ χρυσῇ,) Φάσματος ἔχουσα πρόςωπον. Ἡλίκοι δὲ οἱ πόδες, ὡς πλατεῖς, ὡς ἄρυθμοι. Αἶ, αἶ, γυμνὴν περιλαβεῖν ἐκείνην οἷόν ἐστιν. Ἐμοὶ μὲν καὶ βαρύ τι δοκεῖ προςπνέειν· μετὰ Φρύνου καθεύδειν ἂν εἵλομεν, Νέμεσι δέσποινα. Ἐμβλέψαι τί μὴ δώριδι βούλομαι, ἢ μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ τὴν περισκελίδων συγκερ — — —

ADNOTATIO.

Eſt epiſtola XLIV. libri Florentini. Habuit etiam Dorvilius, nonnulla ſaltem eius dedit ad Charitonem v. paullo poſt.

Digitized by Google

2. *θέριστρον*, est *vestis aestiua.* Θερίστριον, quod idem est, habet Aristaenetus Lib. I. Ep. 27. p. 64. Ipse Alciphron Lib. III. Ep. 41. ἐσθήματα τῷ θέρει προσαρμόζοντα λεπτοϋφῆ.

5. αὐτὸ σανδαράκη. Mallem vno verbo αὐτοσανδαράκη. Plura eiusmodi habet Noster. Sic αὐτονεκρὸς III, 7. αὐτοσκαπανεὺς III, 70. — αὐτόχαρις III, 43. — Σανδαράκη est et ipsa supra Lib. I. Ep. 33.

5. ἡλίκους δὲ καθεῖτο — θριξίν. Haec attulit etiam Doruilius ad Chariton. p. 498. ed. Lips. qui tamen in apographo suo δ'ἐκεῖ θεῖτο inuenerat, et pro ταῖς κορυφαῖς mavult ἐπὶ τῆς κορυφῆς.

12. ἄρυθμοι. Doruilius p. 420. in suo Codice inuenit ἀρεθμοὶ, coniicit autem vel ἐρετμοὶ, qui et πλάται dicantur, vel ἄρυθμοι, enormes, ἐν ῥυθμῷ βαίνειν nescientes. Florentinus igitur vti hic recte, sic contra linea eadem αἳ, αἳ male αἵ, αἵ.

14. μετὰ φρύνου. *cum rubeta? (Gott behüte!! adscripsit amiciss. Weigelius.)* Duriuscule fateor, et inurbane dictum, mutare tamen non ausim: mulierculae enim inuidia ductae, praesertim, si quam animaduertant amasium ab se alienare, eam exquisitissimis decorare laudibus solere narrantur. Camparationes inprimis cum animalibus in his amant. Sic paullo ante hac nostra epistola χελώνη (Schildkröte) sic Lib. I, 33. ταῖς πιθήκοις (Affengesichter.)

15. εἵλομεν. Quid, si ἑλοίμην?

15. ἐμβλέψαι — vsque ad finem. Haec vero Oedipum exspectant.

Digitized by Google

V.

Αἱ ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἄστει χαίρειν.

Οὐκ ἐπύθεσθε τὰ νεώτερα νῦν πράγματα; οὐκ ἠκούσατε καινὸν ἑταίρας ὄνομα; Ὦ πόσον ἡμῖν ἐπιτετείχισται χρῆμα, Λαῒς ὑπὸ Ἀπέλλου τοῦ ζωγράφου θηριοτροφηθεῖσα. Ἀθλίαι κλείσατε τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν· μᾶλλον δὲ καὶ ἑαυτὰς ἀποκλείσατε· μία νῦν ἐστιν ἡ τὴν Ἕλλαδα ὅλην διασοβοῦσα γυνή, μία. Λαῒς ἐν τοῖς κουρείοις Λαῒς ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐν τῇ βουλῇ. Πανταχῇ πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ οἱ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις Λαΐς. Εἰκότως· ἐνδεδυμένη μὲν γὰρ εὐπροςωποτάτη ἐστίν· ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόςωπον φαίνεται, οὐδὲ κατάξηρος, οὐδὲ κατάσαρκος, ἀλλ' οἵας λέγομεν ἡμεῖς τὰς ἰσχνὰς ἐγχύλους. Τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει, ξανθίζουσαι δὲ ἀφαρμάκευστα, καὶ τῶν ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμέναι μαλακῶς. Ὀφθαλμοὶ δέ, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ὅλης τῆς σελήνης εὐκυκλότεροι· καὶ τὸ μέλαν, οἱ κόραι μελάνταται, καὶ τὸ κύκλῳ λευκόν. — — —

ADNOTATIO.

Huius epiſtolae nonnulla iisdem verbis reperiuntur apud Ariſtaenetum Lib. I. Ep. 1. Pleniorem habemus ex Codice

Florentino, vbi numerum epiſtolae LI. obtinuit. Eamdem, in eadem tamen voce deſinentem poſſedit olim Valkenarius ex Vaticano, quem vide in Animadv. ad Ammonium p. 135. et 179. Quasdam eius particulas idem communicauerat cum Adr. Heringa cuius vide Obſeruatt. Crit. p. 284. liberalior tamen erga Abreſchium, cui Ariſtaenetum edituro totam conceſſerat. Ex vtroque igitur, et Florentino, et Valkenariano textum conflauimus, quae minus rectae viderentur, lectiones, et quae viri eruditi, Doruilius, Heringa, inprimis vero Abreſchius in Addendis ad Ariſtaenetum p. 115. attulerant, in notas coniecimus.

1. νῦν. Recepi ex Valkenar. Florentini enim μὲν non ſatis placuit, multo minus vero l. 2. ἑτέρας, pro ἑταίρας, vti recte Valkenar.

3. ἐπιτετείχισται. Sic tropice vſurpatum Lexicis adſcribi meretur.

4. θηριοτροφηθεῖσα. Θηροτροφεῖν, quod idem eſt, habet Ariſtaenetus Lib. II. Ep. 20. p. 104. Stephani Theſaurum ignorare hanc vocem obſeruauit ibi Abreſchius in Addendis p. 148. Cur vero tam inuidioſe θηριοτροφεῖν? Reſpexit ſine dubio Alciphron narratiunculam, quae eſt apud Athenaeum Lib. XIII. p. 588. Ἀπέλλης ὁ ζωγράφος παρθένον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν, καὶ θαυμάσας τὸ κάλλος, ἤγαγέ ποτε αὐτὴν εἰς φίλων συμπόσιον. χλευασάντων δὲ αὐτὸν τῶν ἑταίρων, ὅτι ἀνθ᾽ ἑταίρας παρθένον εἰς τὸ συμπόσιον ἀγάγοι· μὴ θαυμάσητε, εἶπεν, ἐγὼ γὰρ αὐτὴν εἰς μέλλουσαν ἀπόλαυσιν μετ᾽ οὐδ᾽ ὅλην τριετίαν καλὴν δείξω. — Bailius certe in Diction. v. Apelles not. E. Athenaei locum ita intellexit: *Ne diroit-on pas, qu'il s'agiſſoit d'un jeune cheval, qui ne ſavoit pas le manège, mais qui entre les mains d'un excellent Ecuier apprendroit toutes ſortes de voltes et d'exercices?*

5. ἐργαστήρια, h. l. *cellae meretriciae.* Opificinae ſic apud Plautum Mil. glor. Act. 3. Sc. 3. v. 7. Valkenar. ad Ammonium p. 179. v. et ſupra Lib. III. Ep. 27.

Digitized by Google

5. αὐτῶν. Ex emendatione Adr. Heringae Obferu. Crit. p. 284. Vterque, et Florentinus et Vaticanus αὑτῶν.

7. διασοβοῦσα γυνὴ, μία. Λαῒς etc. Sic interpunxi, praeeunte Florentino. Valkenarianus ita: διασοβοῦσα, γυνὴ μία. Heringa et Abreſchius: διασοβοῦσα γυνή· μία Λαΐς.

7. κουρείοις, *tonſtrinis*. Recte ita Florentinus, et coniecerat ita legendum Heringa l. c. non Κουρίοις, (litera maiuscula et ſolo Iota) vti Vaticanus.

11. οἱ κωφοὶ διανεύουσι. Exſcripſit Ariſtaenetus Lib. I. Ep. 1. prope finem. cf. Abreſch Lectiones p. 6.

14. ἐκδῦσα (male Vatic. ἐδῦσα) ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Et haec ſua fecit Ariſtaenetus p. 3. Contrarium addit ibi in Addendis p. 116. Abreſchius ex Antiphane apud Athenaeum Lib. XIII. p. 587. προσκήνιον ἐκαλεῖτο ἡ Νάννιον, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε, καὶ ἐχρῆτο χρυσέοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσιν· ἐκδῦσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη.

16. τὰς ἰσχνὰς ἐγχύλους. Sic Vaticanus, nec aliter Doruilius ad Chariton. p. 297. Florent. τὰς ἴσχν' ἐγχύλους. Abreſchio in Addendis p. 115. grauius adfecta videntur, nec lenius, quod adplicaret, remedium inuenit, quam vt ſcriptum fuiſſe ſuſpicaretur ἰσχνῶς ἐγχύλους, *graciliter ſucculentas*, et extrinſecus adſumendum τοιαύτη τὴν σχέσιν. Apule. Mileſ. II. ſub init. Sed et cetera corporis inexplicabiliter ad regulam congruentia, inenormis proceritas, *ſucculenta gracilitas*, rubor temperatus, flauum et inadfectatum capillitium, vbi vide Pricaeum aliosque interpretes, itemque ad Terent. Eun. Act. 2. Sc. 3. v. 26. Κατάξηρον opponit τῇ ἐγχύλῳ, vt ἀπεξηραμένον atque ἔγχυλον Alexis apud Athenaeum Lib. IX. p. 383.

Τὰ κρέα δ' ἔσται οὐκ ἀπεξηραμένα
Ἔγχυλα δ' ἀτρέμα καὶ δροσώδη τὴν σχέσιν.

Haec igitur Abreſchius. Quid ſi vero ſcribas: ἰσχνὰς ἐγχέλεις, *ſchlanke Aale?*

Digitized by Google

16. τρίχες ἐνουλισμέναι. Et Florent. et Vaticanus falſo τρίχας. Apud Ariſtaenetum p. 3. κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη, quo vocabulo ditare licet Henr. Stephani Theſaurum. *Abreſch.*

17. ξανθίζουσαι. Flor. ξανθίσουσα. Nec hoc recte. ibid. ἀφαρμάκευστα. Flor. ἀφαρμάκεστα. Neuter fortaſſe ſatis adcurate: melius ſine dubio ἀφαρμάκευτα.

18. ἀκρωμίς. Et hac voce augeri poteſt Stephanus. Alias ἀκρωμία et ἀκρώμιον. v. Foeſii Oeconom. Hippocrat. Pollucem et Lexica. Herodianus de Commodo p. 471. κόμη ἦν φύσει ξανθὴ καὶ οὔλη. *Abreſch.*

20. καὶ τὸ μέλαν — κύκλῳ λευκόν. Ariſtaenetus Lib. I. Ep. 1. p. 3. τὸ δὲ μέλαν αὐτῶν, αἱ κόραι μελάντατοι· καὶ τῷ κύκλῳ λευκὸν, αἴγλην λευκόταται, vbi variant Codices in voce αἴγλην. Fortaſſe amiciſſ. Baſtius lucem adfundet loco.

VI.

Ἦν δὲ τοὔδαφος λωτῷ καὶ τριφύλλῳ μαλθακὸν, ἐν μέσῳ κύκλῳ καί τινες ὑάκινθοι, καὶ ἀνθεμάδια ποικίλα. (Hoc fragmentum dedit Doruilius ad Charitonem p. 639. hac adiecta adnotatione: Primo repone e Codice καὶ poſt ἦν δὲ, deinde diſpice, vtrum ἐν μέσῳ ad ſuperiora, et κύκλῳ ad ſequentia velis referre, nec ne; ſed cuius cauſſa locum adpoſui, reſcribe ἄνθεμα διαποίκιλα, *flores varii.* Ἄνθεμον vox proba. Inſpice Schol. Ariſtoph. Acharnan. v. 901. Suidae Lexicon in ἀνθέμων. Occurrit quoque in Anthol. 3, 12, 11. [Iacobs T. II. p. 79.] Τρυγόνιον, Σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων. Hactenus Doruilius. Eſt etiam initium huius fragmenti vsque ad μαλακὸν, addito καὶ, vti Doruilius ſuaſerat in Io. Steph. Bernardi notis ad Nonni Diaetet. T. II. p. 320.)

Digitized by Google

VII.

Ἔτι μέν τοι ὃ μάλιστα ἡδέως ἐφάγομεν, θριδακῖναι, καὶ σέλινα, ἡλίκαι δοκεῖς θριδακῖναι. (Ex Valkenarii notis ad Euripidis Hippolytum p. 215.)

VIII.

Ὦά τε τρέμοντα ταῦτα ὥςπερ αἱ πυγαὶ, καὶ χειμερίδες ἁπαλῆς τεμάχη καὶ ἀλεκτορίδες οἰκουροί. Ex Ms. a Valkenario acceptum hocce fragmentum Adr. Heringi dedit Obferuatt. Crit. p. 280. pro mendofo tamen *χιμαιρίδος*, [capellae.]

IX.

Οἶνος ἦν οὐκ ἐπιχώριος, ἀλλὰ Ἰταλός· οἵους, ἔφης, καδίσκους ἐξ Ἐλευσῖνος ἐωνῆσθαι, σφόδρα ἡδὺς καὶ ἄφθονος. Eft apud Doruilium ad Chariton. p. 475. qui ex hoc loco Eleufina non myfteriis tantum, fed mercatu etiam celebrem fuiffe colligit.

X.

Εἶτα γαλάκτια ποικίλα, τὰ μὲν μελίπηκτα, τὰ δὲ ἀπὸ ταγηνοῦ, πυτίας μοὶ δοκῶ καλοῦσιν αὐτὰ, καὶ σκώληκας τὰ πεμμάτια. Hocce fragmentum debeo Io. Steph. Bernardo ad Nonnum T. II. p. 77. vbi de voce *πυτία*, (coagulum, fed maxime leporinum) de qua prouocat ad Lemnium de occultis naturae mirac. Lib. II. c. 3. p. 148. et carmen elegantiff. Bald. Rouffei, infcriptum Lepus p. 5. Placentas deinde e lacte coagulato paratas *πυτίας* dictas ex hoc Alciphronis probat fragmento, in quo tamen *ταγηνοῦ* et *σκώληκας* recte repofuit pro *ταγηνοῦς* et *σκώλυκας*, quae in Apographo erant.

(Nota: Fragmenta VII — X. ex vna eademque epiftola videntur decerpta, quod tamen nolim praeftare.)

Digitized by Google

XI.

Πέτρα τις ἦν συνηρεφὴς κατὰ τὴν κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις. Eadem epiſtola ſcripta praebet σκευηρεφῆ τινα λόχμην, vbi ſcribi debuerat συνηρεφῆ. Sic Valkenarius in notis ad Euripidis Hippolytum p. 219.

XII.

Ἀπὸ δε αὐτῆς (πέτρας) ὕδωρ ἀκήρατον ἐστάλαττεν· ὑπὸ δὲ τῆς — — Prior Periodus plane delituit in Apographo, quia ἀπὸ et ὑπὸ initiales voces. Ita Doruilius ad Charit. p. 537.

(Et haec duo vnius epiſtolae forteſſe ſunt.)

XIII.

Ἡνίκα δ' ἀναστᾶσα κατωρχήσατο, καὶ τὴν ὀσφὺν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγγὼν, ὀλίγου ὁ Πὰν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρης ἐπὶ τὴν πηγὴν αὐτῆς ἐξάλλεσθαι. Eſt apud Dorvilium ad Charitonem p. 295. ed. Lipſ.

XIV.

Τὰ δὲ λοιπὰ κυπαρίττια, καὶ μυρίνη, ἐρωτικοῦ, Φίλη, κτημάτιον ὄντως, οὐ γεωργοῦ. Qui locus in Apographis quibusdam male habitus, qui ignorauerunt, epiſtolam ad feminam ſcriptam eſſe, cui nomen Φιλοδημὼ, vulgo Φιλοδήμῳ. At debebat Φιλοδημοῖ. Cod. Φιλοδημῶ. Sic Doruilius ad Charit. p. 414.

XV.

Πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις, πλείω δὲ, ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν, vbi paullo ante lege: καὶ Πὰν οἷον κατοπτεύων τὰς Ναΐδας, ὑπερέκυπτεν, male ὑπερέκρυπτεν. Apud eumdem p. 539.

Digitized by Google

XVI.

Ἀπέπτυσε γὰρ ἡμᾶς, καὶ ἀκαθάρτους εἰπὼν ἀπεστράφη. Sed tu lege ex Codice ἀπεφθάρη. Ibidem p. 544.

XVII.

Ἔνθα ἀγροῦ ὑπαίθριοι χάριτες, ſub ſereno, ſub aperto aethere, non clauſae, vbi in apographis nonnullis ſecunda vox deeſt. Idem. p. 587.

XVIII.

Ἀλλ᾽ ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ὂν ἰδοὺ τὸ χωρίον, ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ, καὶ ἄνθεσι ποικίλον. Ἐπὶ αὐτῆς βουλοίμην ἂν τῆς πόας κατακλιθῆναι, ἢ ἐπὶ τῶν ταπητίων ἐκείνων, καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποστρωμάτων, νὴ Δία. Cod. et Apogr. male ἦν pro ὄν. Apogr. omittit τρυφεροῖς. Idem p. 601. — Ex Doruilio laudat etiam Pierſonus ad Moer. p. 375. legit tamen ἦν ἰδού, pro ὂν ἰδού, prouocans ad Hemſterhuſ. ad Luciani Dial. Mort. X. (T. II. Bip. p. 459.)

XIX.

Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα· κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροιμίαν, ἔδει ἀπολαῦσαί σε. Valkenar. in Animadv. ad Ammonium p. 230.

XX.

Ἔσται δέ σοι ὁ αὐτὸς οὗτος Θεὸς καὶ Παιών, καὶ ἀπολύσει σε τῆς ἀκράτου χολῆς, οἴνῳ σβέσας τὸ τοῦ θυμοῦ ὑπέκκαυμα. Eſt ex epiſtola Callipidis ad Cnemonem, quam olim habuit Pet. Victorius, v. eius Commentar. ad Ciceronis Epp. ad Div. Lib. XIV. Ep. 7. vbi χολὴν ἄκρατον. „Hortatur autem, ita ibi Victorius, vt triſtitiam acerbitatemque animi deponat, quod pulcre faciet, ſi ludos Bacchi celebrans, Dei illius muneribus vſus *meram bilem* diſcuſſerit. „Fuit autem Cnemon non minus quam Timon ille Athenienſis, humani generis oſor, vt ambo adpellati ſint μισάνθρωποι.“

Digitized by Google

ALCIPHRONIS
EPISTOLAE
LATINE.

Digitized by Google

Digitized by Google

ALCIPHRONIS
EPISTOLAE
LATINE.

Lib. I. Ep. I.

Eudius Philoscapho.

Fructuosam nobis hodie in serenitatem mare stratum est. Quum enim per triduum hocce durasset tempestas, vehementerque mare versus spirasset a promontoriis Boreas ita, vt inhorresceret pontus ingrauescens, vndarum vero spuma effloresceret, per totum aequor crebri frangerentur fluctus, (partim enim rupibus adlidebantur, partim vero suo ipsorum rumpebantur tumore;) ab omni omnino opere fuit cessandum. Tuguria igitur ad litus occupauimus, paucisque segmentis, quae nauium fabricatores nuper ex caesis quercubus reliquerant, collectis, ignem accendimus, quo frigoris acerbitati mederemur. Quartus vero hic, qui nobis contigit, vere, vti puto, halcyonius dies, (licet enim hoc ex sudo coniicere caelo) cumulatissimas nobis repraesentauit diuitias. Vt primum enim adparuit sol, primusque eius radius e mari refulsit, subductam nuper scaphulam propere deduximus, retibusque impositis operi incubuimus. Haud longe a litore retibus explicitis, hem! quam larga piscatio! quantum piscium traximus! parum enim aberat, quin suberinos adeo cortices vndis immergeret rete inflatum. Statim igitur opsonatores adesse, qui, quum expediissent pecu-

Digitized by Google

ALCIPHRONIS
EPISTOLAE
LATINE.

Lib. I. Ep. I.

Eudius Philoscapho.

Fructuosam nobis hodie in serenitatem mare stratum est. Quum enim per triduum hocce durasset tempestas, vehementerque mare versus spirasset a promontoriis Boreas ita, vt inhorresceret pontus ingrauescens, vndarum vero spuma effloresceret, per totum aequor crebri frangerentur fluctus, (partim enim rupibus adlidebantur, partim vero suo ipsorum rumpebantur tumore;) ab omni omnino opere fuit cessandum. Tuguria igitur ad litus occupauimus, paucisque segmentis, quae nauium fabricatores nuper ex caesis quercubus reliquerant, collectis, ignem accendimus, quo frigoris acerbitati mederemur. Quartus vero hic, qui nobis contigit, vere, vti puto, halcyonius dies, (licet enim hoc ex sudo conicere caelo) cumulatissimas nobis repraesentauit diuitias. Vt primum enim adparuit sol, primusque eius radius e mari refulsit, subductam nuper scaphulam propere deduximus, retibusque impositis operi incubuimus. Haud longe a litore retibus explicitis, hem! quam larga piscatio! quantum piscium traximus! parum enim aberat, quin suberinos adeo cortices vndis immergeret rete inflatum. Statim igitur opsonatores adesse, qui, quum expediissent pecu-

nias, iugis in humeros ſublatis, corbibusque vtrimque ſuſpenſis in vrbem ex Phalero properarunt. His omnibus vendere, quantum ſatis eſſet, potuimus, praeterea vero abſtulimus vxoribus liberisque haud exiguam minutorum piſciculorum molem, quibus non per vnum, ſed, ſi tempeſtas ingruat, plures adeo dies exſatiari poſſint.

Ep. 2.

Galenus Cyrtoni.

Fruſtra eſt, quidquid laboramus, mi Cyrton! qui interdiu ſolis aeſtu vrimur, noctu vero ad faces profundum contis perſcrutamur, et, quod in prouerbio eſt, in Danaidum dolia amphoras effundimus: ita incaſſum et inutiliter eneruamur. Nobis nec vrtica, nec peloride (conchis marinis) ventrem datur explere, dominus vero exigit et piſces et numulos. Nec contentus haec a nobis accipere, immo vero ipſam perſcrutatur adſidue ſcaphulam. Nuper adeo, quum ex Munychia miſiſſemus adlaturum ad eum piſces Hermonem, quem noſti, adoleſcentulum, ſpongias nobis imperauit et lanas marinas, quae naſcuntur modice in Eurynomes ſtagno [*vel, ſi mauis: quas valde adpetit, vt Eurynomae amicae limbum tunicae virgatum inde texendum curet.*] Quas, quum ita exegiſſet, Hermon relictis et onere et piſcibus, relictis nobis ipſis, ſcaphaque noſtra, aufugit in lembo remis inſtructo Rhodiis quibusdam tinctoribus ſeſe adſociaturus. Sic igitur dominus ſeruum, nos vero fidum laborum ſocium non ſine dolore deſideramus.

Ep. 3.

Glaucus Galateae.

Bona eſt terra, et agricultura periculi expers. Non temere igitur Aniſidoram illam adpellant Athenienſes,

dona quippe ſubminiſtrantem, per quae vitam ſanitatemque tueamur. Damnoſum contra mare, et nauigantium vita periculis expoſita. Recte ita iudico vſu et experientia edoctus. Aliquando enim piſces venditurus audiui quemdam in Poecile verſantium, eumque discalceatum, luridique coloris, verſiculum recitantem, amentiamque nauigantium increpantem: dixit autem, Arati cuiusdam eſſe aſtronomi (verſiculum,) et, quantum memini, totum enim referre non poſſum, erat huiusmodi: EXIGVVM LIGNVM DEFENDIT AB ORCO. Cur igitur, cara coniux, non ſapimus, tandemque aliquando vitae genus morti ita vicinum fugimus, praeſertim quum liberos habeamus, quibus etiamſi non multum praeſtare ob inopiam poſſumus, hoc tamen poterimus beneficium tribuere, vt fluctus decumanos diſcant marisque pericula ignorare, agricultura autem victum quaerant, ſecuramque et timoris expertem vitam amplectantur.

Ep. 4.

Cymothus Tritonidi.

Quantum mare differt a tellure, tantum et nos illi operam dantes ab iis, qui vrbes pagosue incolunt, diſtamus. Iſti enim vel intra moenia manentes rem publicam adminiſtrant, vel agris colendis intenti glebae ad vitam ſustentandam exſpectant prouentus; nobis autem, quibus vita in aqua degitur, mors eſt terra continens aeque ac piſcibus, minime valentibus aerem reſpirare. Quid tibi igitur, coniux, in mentem venit, quae, relicto litore linique ſtaminibus, vrbem frequentas, Oſchophoria et Lenaea cum diuitibus Athenarum feminis celebratura? Non eſt hoc ſapere, rectumue conſilium ſequi; non ita te pater ex Aegina, vbi naſci te et educari contigit, coniugii religione mecum ſocia-

vit. Vrbem ſi amas, vale, remque tuam tibi habe: ad virum, ſi marina amas, redi, ſapientius conſilium ſecuta, conſtans tamen tibi obliuio contingat vanarum illarum in vrbe pomparum ſolemnium.

Ep. 5.

Naubates Rhodio.

Solum diuitem te putas, qui conductas a me operas maiori mercede ineſcatas corrumpis. Nec mirum: verriculi enim iactu aureis nuper, quos Daricos vocant numis donatus es, Salaminiae fortaſſe naualis pugnae reliquiis, in qua demerſam credo nauem Perſicam vna cum viris opibusque, quo tempore maiorum noſtrorum memoria Themiſtocles, Neoclis filius, magnum illud de Medis tropaeum erexit. Ego vero contentus viuo, ſi vitae neceſſitates quotidiano manuum labore comparare mihi poſſim. Sed ſi diues es, aequitatis noli eſſe immemor, easque non prauitatis, ſed virtutis tibi ſinas eſſe adiutrices.

Ep. 6.

Panope Euthybolo.

Duxiſti me, Euthybole, non abiectam mulierem, nec ignobilem, ſed ex honeſto patre, honeſtaque matre prognatam. Soſthenem Stirienſem patrem habui, matrem Damophylen, qui me deſponſatam vnicam et ex aſſe heredem ad procreandos genuinos liberos matrimonio tibi iunxerunt. Tu vero oculis leuis et inconſtans, et ad omnem Veneream voluptatem effuſus, neglectis me et communibus liberis, Galene et Theſſalione, Hermionenſem amas inquilinam, quam malo amantium Piraeeus excepit. Comiſſatum enim ad eum venit maritima iuuentus, aliusque aliud donum adfert; at

illa non adſpernatur, et Charybdis inſtar haurit. Tu vero vltra piſcatoris conditionem largus, non maenas offers, vel mullos, immo dare dedecori habes; ſed aetate prouectior, tot annos coniux, liberorumque non admodum paruulorum pater remouere riuales cupiens, reticula Mileſia, et Siculam veſtem, aurumque inſuper ei mittis. Aut igitur ab iſta inſolentia deſiſte, et luxuriam iſtam inſanumque mulierum amorem mitte; aut me ſcias ad patrem redituram, qui me profecto tuebitur, tuum vero nomen, quod male me habueris, ad iudices deferet.

Ep. 7.

Thalaſſius Pontio.

Miſi tibi pſittam et ſandalium, et mugilem, et murices quinque et triginta, tu mihi viciſſim duo remos mittas, mei enim diffracti ſunt. Mutua eſt amicorum inter ſe gratificatio, et qui ita ſe compoſuit, vt confidenter competat, aperte demonſtrat, ſua omnia amicorum communia, viciſſim vero, quae amicorum ſunt, ad ſe credere pertinere.

Ep. 8.

Eucolymbus Glaucae.

Conſilii dubius beneuoli alterius iudicium lubens amplectitur. Sic et ego diu ventis collocutus, (nam ne tecum quidem, optima coniux, audebam,) nunc animum expromo, petoque abs te, vt conſilio, quod optimum tibi videatur, me adiuues. Audi igitur, quid rei ſit, et de quo te oporteat pronuntiare ſententiam. Res noſtrae, vti ſcis, ad incitas redactae, victusque admodum tenuis eſt, et vitae neceſſitates vix ac ne vix quidem ſuppeditat mare. Lembus igitur, quem vides

(in portu) remis instructum et remigibus multis, Corycius est linter, piratae vero, qui in eo coierunt. Isti autem socium me volunt adsciscere sceleris, aliis ex aliis opes immensas pollicentes. Et auro quidem, quod promittunt, et vestibus inhio, homicida vero vt fiam, a me impetrare non possum, aut cruore vt manus polluam, quas inde a puero ad hunc vsque diem mare integras purasque a scelere seruauit: in contubernio tamen paupertatis perseuerare aeque graue atque intolerabile sit. Vtrum horum eligendum sit, tu perpendas velim, optima, quocumque enim inclinaueris semel elocuta, eo me habebis sequentem: solet enim dubitationem amicorum consilium praecidere.

Ep. 9.

Aegialeus Struthioni.

Eheu! quam aduersa nobis, et, quod in prouerbio est, ad Mandrabuli exemplum eueniunt fata. Vilibus enim teruncciis vendere vitae necessitates et emere miserum adfert solatium. Tempus igitur est, mi Struthio, vt tu operam tuam nostrae consocies, vicissimque ex iis, quae mare subministrat, aliquod a nobis exspectes leuamen. Velim vero in vnius alteriusue praedivitum, te parario, vel Erasiclis Sphettii, vel Philostrati Cholargensis notitiam venire, vt ipsi in sportis adportem pisces; ita enim fiet, vt praeter pecuniam acceptam mihi, te conciliante, apud eum contingat oblectatio, dum Dionysia vel Apaturia celebrantur. Et omnino ex graui res promercales curantium manu nos liberabunt aedilium, qui quotidie, lucri captandi caussa, litium osores insectantur calumniis. Multum vero vos parasitos valere apud iuuenes et diuites, non tam fama, quam res ipsa loquitur.

Digitized by Google

Ep. 10.

Cephalus Pontio.

Mare, vt vides, horror inceſſit, et caelum ſubiit caligo, et omnia vndique nubibus obducta, et venti inuicem cum ſtrepitu depugnantes ex imo miſcere totum mare minantur cum maxime. Sed et Delphines ſubſultantes, et fluctus tumentes transſilientes inſtantem procellam portendunt. Tauri ortum in caelo aiunt aeris ſpeculatores proxime inſtare. Quamquam igitur ſeruantur ſaepe, qui caute ſatis ac prouide periculum euitant; ſunt tamen alii, qui, ſi ſemel maris periculis ſeſe expoſuerint, conſilii inopes fortunae gubernaculis commiſſis ferantur. Quo fit, vt alios audiamus ad Maleae promontorium, alios in Siculo freto, alios in Lyciaco pelago cum impetu ablatos ſcopulis adlidi, vel mergi vndis. Nihilo autem his aequior eſt Caphareus ad tempeſtates et pericula. Exſpectemus igitur, donec aeſtus ſedatus ſit, ſerenitasque redierit caelo; tum vero abeamus ad ipſius Capharei litora, vt, ſicubi naufragio eiectum inueniatur cadauer, rite compoſitum terrae mandemus. Non enim praemio caret animi bonitas, etiamſi non ſtatim benefacti remuneratio adpareat. Alit enim homines praeter ſperata bona, diffunditque animum conſcientia recti, maxime vero, ſi in populares defunctos beneficium contulerint.

Ep. 11.

Thynnaeus Scopelo.

Audiſtine famam grauiſſimam, mi Scopele? De eo Athenienſes cogitant, vt claſſem mittant vltra patriae fines belli naualis cauſſa. Atque etiam Paralos et Salaminia, citae illae quam maxime naues et praeuiae in eo ſunt, vt a litoribus ſoluant, inquiſitoribus, nuntia-

turis, vnde et quando ad bellum exeundum sit, impositis. Reliquis classiarios milites excepturis nauibus opus est remigibus pluribus, iis maxime, qui cum ventis fluctibusque depugnare vsu et experientia didicerunt. Quid igitur, mi bone, faciamus? Fugiamus, an maneamus? Cogunt vndique ex Piraeeo et Phalero et Sunio ad Geraesti adeo adcolarum fines omnes rei maritimae gnaros. Quomodo vero nos, ne forum quidem experti, sustineamus in acie collocari, et armatis viris ad manus esse? In duobus autem incommodis, vt vel fugiamus, qui habemus vxores et liberos, vel gladiis aeque ac mari vitam exponamus, manere quum damnosum sit, fugere visum est vtilius.

Ep. 12.

Nausibius Prymnaeo.

Quam luxuriosi sint et delicatuli diuitum Athenis adolescentes filii, adhucdum ignorraueram. Nuper vero, vbi Pamphilus cum aequalibus conduxisset scaphulam, vt tranquillo mari circum nauigaret, et in capiendorum piscium societatem nobiscum veniret, qualia terra marique sibi illi quaerant delectamenta, intellexi. Impatiens enim lignearum cymbae piscatoriae tabularum, in tapetibus quibusdam peregrinis et sagulis recumbens, (se enim dixit nullo modo posse, vti reliquos, in tabulatis iacere, asseres fortasse putans lapidibus duriores,) petiit a nobis, vt vmbraculum ipsi veli linteo superexpanso pararemus, intolerabiles enim sibi esse solis radios; quum contra non nos solum, qui hoc vitae genus sequimur, sed omnes omnino, qui diuitiis non abundant, apricatione frui aliquando cupiant, nam frigus et mare idem sunt. In iis vero, qui naui vna veherentur, non Pamphilus fuit solus, solique eius sodales, sed muliercularum etiam eumdem formosissima-

rum multitudo ſequebatur, quae muſicae operam darent omnes. Vna, Crumation adpellata, tibicina erat; altera Erato pſalterium tractabat, tertia Euepes pulſabat cymbala. Muſica igitur mihi nauicula ſtrepebat, concentibus reſonabat pelagus, et cuncta erant hilaritatis plena, me tamen excepto, quem haec talia non poſſent delectare: haud pauci enim eorum, qui eumdem, quem ego, victum quaerunt, maxime vero tetricus ille Glaucias, Telchine mihi erat prae inuidia moleſtior. Quum vero amplam iuuenis ille mihi remunerationem dediſſet, pecunia me exhilarauit, et nunc maritimae ita mihi comiſſationes placent, vt alium eiusmodi mihi dari cupiam ſumtuoſum prodigumque adoleſcentulum.

Ep. 13.

Auchenius Armenio.

Si quid me potes iuuare, dic mihi, quaeſo, coram, nec aliis res meas enunties: ſin prodeſſe nil vales, nunc ſaltem Areopagita ſis taciturnior. Ego vero vtcumque, quid mecum agatur, enarrabo: amor, qui me inuaſit, rationem non ſinit imperium exercere ſuum, ſed ſobrietas mentis adfectu ſtatim mergitur. Scire tamen velim, qui factum ſit, vt in pauperculum piſcatorem, eumque contentum, ſi neceſſarium ſibi victum comparare poſſit, amor impetum fecerit. Firmiter inhaerens nihil remittit, ſed aeque ac diuites formoſique iuvenes ardeo: et qui ridebam olim eos, qui prae mollitie cupiditatibus inſeruirent, totus me ipſe cupiditati emancipari, de vxore cogito, et Hymenaeus, Terpſichorae filius, animo obuerſatur. Eſt autem puella, quam amo, inquilinorum filia eorum, qui ex Hermione, neſcio quo fato meo, in Piraeeum demigrarunt. Dotem quidem adferre non poſſum: me ipſum tamen,

Digitized by Google

vbi repraeſentauerim, qualis qualis ſum, piſcatorem, niſi fatuus puellae pater ſit, haud ineptum puto adpariturum eſſe ſponſum.

Ep. 14.

Encymon Halictypo.

Quum vidiſſem in litore Sunii vetus et laceratum rete, quaeſiui, cuius eſſet, et qui fieri potuerit, vt non ſolum nimia olim mole fiſſum, ſed temporis diuturnitate adeo ruptum tamdiu iaceret. Ad quae reſponſum tuli, tuum fuiſſe ante hos quatuor annos, deinde ſub vnda latenti petrae cum adhaeſiſſet, nodos eius in medio disciſſos, te vero inde ex eo tempore nec reſarcire, nec amouere voluiſſe, ſuo itaque loco manſiſſe, nemine vicinorum tamquam alienum tangere auſo. Factum itaque nunc eſt non his ſolum, ſed et tibi olim domino alienum. Proinde abs te peto, quod corruptum et tamdiu neglectum tuum eſſe deſiit. Tu vero, quod putredini adiudicaſti, nullo tuo damno, mihi nolis denegare.

Ep. 15.

Halictypus Encymoni.

Malignus et inuidus vicinorum oculus, vt in prouerbio eſt. Quid enim ad te res meae? et quo iure, quod mihi negligere placuit, ad te exiſtimare potes pertinere? Cohibe manus, vel potius inſatiabiles cupiditates, nec rei alienae adpetitu ad iniqua petenda abduci te patiaris.

Digitized by Google

Ep. 16.

Encymon Halictypo.

Non petii abs te, quod haberes, ſed quod non haberes: quum vero nolis, quae tu non habes, habere alium, quae non habes, habeas.

Ep. 17.

Euſagenus Limenarcho.

Ad coruos vero abeat thynnorum ſpeculator Lesbius. Horrore vmbroſum ex parte mare conſpicatus exclamavit, quaſi turba ingens adpropinquaret thynnorum vel pelamidum. Et nos, fidem habentes verriculo totum prope ſinum cinximus, deinde adduximus, pondus autem grauius, quum quod piſcium eſſe ſolet, deprehendimus. Spe igitur inducti, vicinorum adeo nonnullos excitauimus, promiſſa capturae parte, ſi manus ſimul admouerent, laboremque partirentur. Tandem non ſine magno labore ad veſperam camelum extraximus ingentem, putreſcentem iamiam et vermibus ſcatentem. Hanc praedam, non vt rideres, ſignificaui, ſed vt intelligeres, quibus et quantis machinis me miſerum oppugnet fortuna.

Ep. 18.

Euploos Thalaſſeroti.

Laſciuis profecto, vel inſanis: audio enim te ad lyram canentem deperire mulierem, et ad eam damnoſas itiones frequentando, quidquid per diem piſcando lucratus es, profundere. Nuntiauit mihi hoc vicinorum optimus Soſias. Is vero numeratur in veritatis impenſe amantibus, nec vmquam in mendacium pro-

Digitized by Google

lapſus eſt. Idem ille eſt Soſias, qui bonum illud et ſuaue liquamentum coquit ex minutis piſciculis, quos verriculo inſinuat. Vnde igitur Muſices tibi modi, diatonus, chromaticus et enharmonius venerunt? nam et hoc idem ille mihi nuntiauit. Adamaſti ergo puellae modulationem non minus quam formam. Deſine eiusmodi ſumtus facere, ne pro mari terra te naufragum ſiſtat opibus nudatum, fiatque tibi pſaltriae deuerſorium Calydonius ſinus vel mare Tuſcum, vel Scylla cantrix, nec poſſis tamen, ſi denuo laceſſat, Crataein inuocare.

Ep. 19.

Thalaſſeros Euploo.

Fruſtra me mones, mi Euploe. Nunquam deſeram mulierculam, initianti ignifero ſagittiferoque Deo obtemperans. Omnino enim amor nobis (piſcatoribus) a natura inſitus eſt, quum Dea marina pueruli iſtius mater ſit. Cognatus igitur nobis a matre Amor, cuius vulnus in corde ſentiens, teneo ad mare puellam, cum Panope me vel Galatea Nereidum venuſtiſſimis rem habere opinans.

Ep. 20.

Thermolepyrus Ocimoni.

Indigna paſſi ſimus! Reliquis enim ſumen et vuluae, et hepar rori propter pinguedinis tenuitatem ſimile adpoſita erant, nobis autem puls erat pro cibo; et ſi alii Chalybonium haurirent, vappa nobis et acetum bibendum fuit. At vero vos, Dii Daemonesque ſortis humanae arbitri et praeſides, tam iniquam fortunam commutate, nec hos quidem in continua ſeruetis felicitate, illos fami date contubernales. Curſus enim

Digitized by Google

fortunae ad haec talia toleranda adegit. Iniuria autem nobis ab ea fit in tenui angustaque re viu ntibus.

Ep. 21.

Conoposprantes Ischolimo.

Ventosam vero spem conceperam de adolescentulo Polycrito. Putaueram enim, si pater ipsi mortuus esset, largiter profusurum opes epulando, et omni voluptatum genere nobiscum et cum meretriculis, quotquot forma excellunt, exhausturum vel omnes, vel maxima ex parte pecunias. At ille, ex quo Criton ipsi pater decessit, cibum capit sero, et semel quotidie, idque, vbi iam in eo sol est, vt ad occasum vergat. Vescitur autem non pretiosis, sed pane ex foro emto, et opsonio, si quando hilarem agat diem, olivis druppis phauliisque. Frustratus igitur spe tam egregia, quid agam, nescio: quod si enim altor (rex) opus habet alente, (parasito) quid fiat de alumno? Esurientem vero esurienti adesse duplex est molestia.

Ep. 22.

Eubulus Gemello.

Adposita nobis erat, quae a Gelone, Siculo tyranno nomen habet, placenta, egoque solo adspectu ad eam deglutiendam compositus delectabar. Moram vero longam adferebant, quae circum placentas posita erant, bellaria: erant autem pistaceae, et ossa palmarum, et nuces putaminibus exemtae. Haec igitur singula ego infestis oculis intuens, hianti ore, vt inuaderem placentam, exspectaui, conuiuae vero in bellariorum esu mirum quantum temporis consumserunt, poculoque in orbem perpetuo eunte moras et cunctationes interposuere. Tandem, quasi de composito cupiditatem

Digitized by Google

in ſuſpenſo haberent meam, hic feſtuca adrepta expurgabat, quidquid dentibus inſediſſet fibroſi, ille reſupinus ſomno potius ſeſe dedere videbatur, quam de edendo cogitare; alius cum alio confabulari, omniaque alia agi, quam vt ſuauis illa et deſiderabilis placenta fruenda daretur. Tandem, vt credere fas eſt, Dii aridae meae cupiditatis miſerti, vix tandem, vt ego placentam tamdiu adpetitam deguſtare poſſem, effecerunt. Haec tibi ſcripſi, non tam rei ſuauitate delectatus, quam tracta in longum cunctatione tabefactus.

Ep. 23.

Platylaemus Erebintholeonti.

Numquam vero in Attica tam aſperam ſaeuamque hiemem expertus ſum. Non enim ex aduerſo tantum flantes, immo vero vno impetu irruentes ſonitu nos obtuderunt venti, ſed nix etiam denſa et crebra cadens primum quidem humum obtegebat, deinde non in ſuperficie haeſit, ſed in altitudinem tantam ſublata eſt niuis confertae moles, vt feneſtra aperta vix liceret ad angiportum proſpicere. Mihi autem nec lignum erat, nec fuligo. Quomodo enim et vnde habuiſſem? Frigus itaque ad medullas ipſas et oſſa penetrauit. Commentus igitur Vlyſſeum conſilium in tholos cucurri et caminos balneorum, ſed nec illos ſubire permiſerunt alii conſortes ibi verſantes, quos et ipſos eadem illa Dea vrgebat, Paupertas. Quum igitur animaduertiſſem, aditum ibi mihi non patere, cucurri ad Thraſylli balneum priuatum, inuenique vacuum: duobusque, quibus balneatorem propitium mihi facerem, obolis obiectis, calefeci me, donec niuem exciperet glacies, et congelato, quod in medio eſſet, humido, lapides prae frigore compingerentur. Poſt-

quam vero deferbuerat acerbitas, ſol benignius adfulgens liberum mihi exitum et deambulationes placide conceſſit.

Ep. 24.

Amnion Philomoſcho.

Detondit grauiter irruens ſegetes noſtras grando, nec famis remedium video vllum. Aduectitium emere triticum ob pecuniae inopiam non datur. Sunt vero, vti audio, tibi proſperae ex ſuperiori anno meſſis reliquiae. Mutuos igitur des velim medimnos viginti, vt vitam tolerare poſſim cum vxore et liberis. Fructuum prouentus ſi contigerit, refundam eadem menſura, etiamque ampliore, ſi qua fuerit vbertas. Noli vero negligere vicinos bonos in temporis anguſtias prolapſos.

Ep. 25.

Euſtolus Elationi.

Quoniam nihil, quod par ſit laboribus, rependit ager, mari me et fluctibus committere apud animum conſtitui. Vita et mors fato nobis conſtitutae ſunt, nec effugere fatalem horam poſſis, etiamſi domunculae incluſum continere te velis. Certus eſt ille dies, et fatum ineuitabile, ita, vt vita non ab hac vel illa vitae ratione pendeat, ſed ſua cuique ſors a Fortuna adpenditur. Nonnulli itaque in terra cito mortui, in mari vixerunt diutiſſime. Quae perpendens ita eſſe, ad nauigationem me conferam, ventis familiaris et fluctibus. Melius enim ex Boſporo et Propontide redire recens ditatum, quam deſidentem in Attici agri angulo famelicum quid et ſiccum eructare.

Digitized by Google

Ep. 26.

Agelarchides Pytholao.

Magnum, amice, malum ſunt foeneratores vrbani. Ego enim, neſcio quis me malus agitauerit genius, vt, qui vel te vel alium quemquam agri noſtri vicinum, (emturo enim in Colono agellum deerat pecunia) adpellare debuiſſem, a ciue deduci me ad Byrtiae fores paterer. Tum vero deprehendi ſenem adſpectu ſtrigoſum, contractis ſuperciliis, chartulas detritas, iniuria temporis ſqualidas, a cimicibus tineisque ſemeſas, manu tenentem. Et initio quidem vix, vt mecum loqueretur, a ſe potuit impétrare; deinde vero, quum pararius dixiſſet, pecunia me opus habere, quot talentis? interrogauit. Me vero ad tam amplam pecuniam obſtupeſcente, deſpuit illico, indignationemque prae ſe tulit manifeſtam; tandem dare quidem velle profeſſus eſt, poſtulauit tamen ſyngrapham, et praeter ſortem vſuras graues, egoque facultates oppigneraui ad menſem. In poſterum quoque [quod initio dixi] magnis in malis habebo eos, qui in calculorum ad digitos computatione occupantur: nec mihi eueniat, Dii agricolarum tutelares! lupum vmquam, vel foeneratorem videre.

Ep. 27.

Anicetus Phoebianae.

Fugis me, Phoebiana, fugis, quae tamen nuper totum mihi agellum abstuleris. Quid mearum rerum eſt, quod tu non habeas? nonne ficus? nonne caſeum ex calathis? nonne gallinarum par? nonne reliquas delicias omnes accepiſti? Sic me totum, quod in prouerbio eſt, ſupplantaſti, meque in ſeruitutem redegiſti tuam. Tu vero nullam mei rationem habes ardenti

Digitized by Google

amore flagrantis. Sed vale, remque tuam tibi habeas: ego vero aegre quidem feram, feram tamen hunc talem contemtum.

Ep. 28.

Phoebiane Aniceto.

Parturiens me nuper vicini vxor arceſſi iuſſit, ad quam ſumtis artis (obſtetriciae) inſtrumentis properaui. Tu vero ſubito adſtitiſti, tentaſtique ceruice reflexa me exosculari. Nonne vero deſines, decrepite et miſerrime ſenex, tentare aetate nos florentes haud ſecus ac primum adoleſcere incipiens? Nonne enim a laboribus ruſticis dimiſſus es, quod familiarem rem tuam, dum tua eſſet, tam negligenter curares? Nonne culina, focoque, vt ineptus, excluſus es? Quid igitur eſt, quod tenellis non ſine ſuſpirio oculis nos intuearis. Deſine, Cercops miſelle, et tecum age, ſilicernium!

Ep. 29.

Glycera Bacchidi.

Menander mihi meus ad Iſthmios ludos ſpectandos Corinthum proficiſci decreuit. Non eſt hoc ex animi mei ſententia: ſcis enim, quanta res ſit, eiusmodi amatore vel paullulum temporis carere, nec tamen dehortari fas eſſe putaui haud ſaepe peregre abeuntem. Verſaturum vero in vrbe veſtra tuae fidei committam nec ne, fere dubia ſum. Velim equidem abs te eum foueri, quae conceſſio apud te ipſam mihi laudi erit, noui enim, quae mihi tecum intercedat amicitia interior. Timeo autem non tam te, cariſſima, quae ſincerior es, quam pro vitae noſtrae ratione, quam Menandrum

Digitized by Google

ipſum. Amat enim ardentiſſime, et a Bacchide quis vel triſtiſſimi ingenii homo (oculos animumque) abstineat? Eum vero non minus, vt in tui veniret notitiam, quam Iſthmiorum cauſſa hoc iter ſuscepiſſe, certiſſime perſuaſa ſum. Suſpicionis me fortaſſe argues: ignoſce vero, optima, ſollicitudini, quae noſtri vitae generis propria eſt. Plurimum enim mea refert, Menandrum amatorem non amittere, praeſertim, quum, ſi qua mihi ſimultas cum eo vel diſſenſio intercedat, a Chremete aliquo vel Diphilo in theatro acerbiſſime me exagitatum iri praeuideam. Quod ſi vero, qualis abiit, talis redierit, magnam tibi habebo gratiam. Vale.

Ep. 30.

Bacchis Hyperidi.

Omnes vero, quotquot amore quaeſtum facimus, gratiam tibi habemus, ſingulaeque non minus quam Phryne: lis enim, quam nequiſſimus Euthias intendit, ad ſolam Phrynen ſpectauit, periculum ad omnes. Quod ſi enim ab amatoribus petentes pecuniam non accipiamus, munificosue nactae impietatis accuſemur, deſiſtendum potius ſit ab hoc vitae genere, vt nec negotium habeamus ipſae, nec faceſſamus amatoribus. Nunc vero non amplius vita nobis vitio dabitur noſtra, quod malignus amator Euthias exſtiterit, ſed quod aequum iuſtumque Hyperidem expertae ſumus, eo lubentius in eo perſeuerauimus. Laeta tibi vero et proſpera omnia euenient iſtius humanitatis cauſſa. Etenim amicam probam tibi conciliaſti, et ad gratiam reddendam nomine eius nos prouocaſti. Quod ſi vero habitam pro Phryne orationem literis conſignare etiam velis, tum vero profecto nos hetaerae faciemus, aureus vt ſtes, vbicumque velis, in Graecia.

Digitized by Google

Ep. 31.

Bacchis Phrynae.

Non tantum tecum propter illud periculum dolui, optima, quantum, quod a prauo amatore liberata, liberalem contra Hyperidem inueneris, laetata sum. Caussam illam in felicitatem adeo tuam cessisse existimo, quae celeberrimam te non Athenis solum, sed per omnem Graeciam fecerit. Et Euthias quidem poenam dabit abunde, quod consuetudine tua priuatus est: ira enim percitus, insitaque sibi stoliditate ad transgrediendum amatoriae suspicionis modum abripi se passus est, et etiamnunc, mihi crede, magis te amat, quam Hyperides ipse. Hic enim, quod in foro tibi adfuit, vt tu vicissim eum foueas, exspectat, et instar deliciarum se gerit; ille vero, quod caussa cecidit, eo magis incitatus est. Nil igitur aliud ab eo exspectes, quam nouas et preces et supplicationes et pecunias ingentes. Ne vero arbitra quasi aduersus nos meretriculas pronunties, carissima, neque Euthiae deprecatione admissa committas, vt male Hyperides consuluisse videatur; nec credas iis, qui, nisi scissa veste mamillas iudicibus ostendisses, nihil profuturum fuisse oratorem dicant. Hoc enim ipsum vt tam opportuno tempore faceres, eius oratione effectum est.

Ep. 32.

Bacchis Myrrhinae.

Recte vero! ita me Dea Venus adiuuet! nec tibi melior vmquam contingat amator, sed Euthias, quem nunc foues, tecum vitam transigat. Miseret me tui, quae tam amens sis, vt tuo te malo ad hanc talem belluam adplicueris, formae forsan confisa. At vero, qui Phrynen abalienauit, Myrrhinam deperibit. Sci-

Digitized by Google

licet! Sed Hyperidem pungere videris voluiſſe, quod minus nunc tui rationem habeat. Et habet ille amicam ſe dignam, et tu amatorem tibi conuenientem. Pete aliquid ab eo, et intelliges, te vel naualia incendere voluiſſe, vel leges infringere. Scias igitur, omnes, quotquot humaniorem Venerem colimus, te auerſari.

Ep. 33.

Thais Theſſalae.

Haud vmquam putaſſem, fieri poſſe, vt poſt tantam familiaritatem cum Euxippa mihi disſidium exſiſteret. Et alia quidem, quae ei ſub aduentum e Samo gratificata ſum, nolo commemorare. Pamphilum adeo adoleſcentulum, qui mihi pecuniam, ſcis ipſa quam ingentem, attulerat, quum ad illam viſere mihi videretur, amicae cauſſa non admiſi. At vero egregiam pro his gratiam rependit, nequiſſimae illius Megarae in gratiam, quam Stratonis cauſſa iamdiu habui ſuſpectam. Hanc igitur nil mirum facere putabam, ſi male de me loqueretur: iam vero inſtabant Aloa, ad cuius peruigilium omnes, vti mos eſt, aderamus. Mirabar autem Euxippen: primum enim caput cum illa conferebat ridens et ſubſannans, quo vel ipſo malum animum declarabat: deinde palam verſiculos cecinit in nuperum meum, nunc transfugam amatorem. Et ex hoc quidem minus doloris percepi: eo vero poſtea proceſſit impudentiae, vt ob fucum me et paederota dicteriis inceſſeret. Videtur autem mihi in re tenuiſſima eſſe, vt ne ſpeculum quidem poſſideat, nam ſi ſciret, colorem ſibi ſandarachae eſſe, profecto deformitatem aliis non obiiceret. Me quidem haec omnia nil mouent, placere enim amatoribus, non Megarae et Euxippae, ſimiis illis, cupio; ſignificaui tamen tibi, ne me vituperare pergas. Vlciſcar enim illas

non dicteriis maleue dictis, ſed quo vel maxime diſcrucientur, quod tamen praefiſcine dixerim.

Ep. 34.

Thais Euthydemo.

Ex quo philoſophiae animum adplicuiſti, grauitatem quamdam prae te fers, et ſupercilia vltra frontem attollis. Habitu porro philoſophi, librumque manu tenens in Academiam inſolenter procedis, noſtram vero domum, quaſi numquam vidiſſes, ſoles praeterire. Inſanis, Euthydeme, nec ſcis, cuius notae ſit Sophiſta iſte tetricus, et qui tam mira (quae adſtupetis) praecepta proponit. Vt mei autem copiam impetret, quid putas, quantum temporis iam mihi moleſtus ſit? Deperit vero Herpyllidem, Megarae famulam. Et hucusque quidem eum non admiſi, te enim amplexantem dormire potius duxi, quam omne Sophiſtarum argentum. Quum vero a mea te conſuetudine auertere videatur, excipiam eum, et, ſi vis, hunc talem magiſtrum, mulierem odium ſimulantem ſiſtam tibi noctu non intra conſuetas voluptates ſeſe continentem. Nugae ſunt iſthaec, crede mihi, homo inepte, et faſtus, quibus emungat iuuenum pecunias. Putasne vero, differre a meretriculis Sophiſtam? Eatenus fortaſſe, quatenus non eadem via atque ratione aliis perſuadere conantur, nam vnus idemque alias vtrisque finis propoſitus eſt, lucrum. Quanto vero meliores nos, magisque illis religioſae! Nos Deos eſſe haud negamus, credimus adeo amorem nobis iureiurando adſeuerantibus amicis. Nec viros volumus cum ſororibus matribusue rem habere, nec cum alienis adeo vxoribus. Niſi vero, quod nubes vnde, et atomi quales ſint, ignoramus, inferiores tibi videamur Sophiſtis. Et ipſa iſtis hominibus vacaui, et cum multis

disſerui. Nemo meretriculae addictus tyrannidem ſomniat, turbasque ciet in ciuitate, ſed matutino poculo hauſto ad tertiam quartamque diei horam dat ſeſe quieti. Nec deterius nos iuuenes illis inſtituimus. Compara, ſi vis, Aſpaſiam hetaeram, et Socratem Sophiſtam, et vter horum meliores efformauerit viros, perpende: et illius quidem Periclem, huius Critiam inuenies diſcipulum. Pone iſtam dementiam et inſuauitatem, corculum meum, Euthydeme! (oculis enim talibus tetricus vultus non conuenit) et ad amaſiam tuam veni, vti antea a Lyceo regreſſus, ſudorem ſaepe abstergebas; tum vero, vbi ad crapulam vsque modicam biberimus, mutuo, qui ſummus amoris finis eſt, amplexu fruemur. Et, quo vel maxime philoſophantem et me agnoſces, [praeceptum hoc tibi do:] non longam Daemon vitam concedit, quam noli temere in ſubtilibus terere nugis.

Ep. 35.

Simalion Petalae.

Si voluptatem tibi quamdam vel honorem apud familiares quosdam conciliare exiſtimas eo, quod ſaepius ego ad ianuas tuas accedam, et coram ancillulis ad potiores me miſſis querelas effundam meas, non ſine cauſſa nobis inſultas, ſcias tamen (quamquam ita faciens, ſcio, mihi ipſe noceo), ſic me adfectum eſſe, vti eorum, quos nunc foues, amicorum, ſi negligerentur, pauci forent commoti. Putabam quidem, in mero me ſolatium inuenturum, quod apud Euphronium tertio abhinc veſpere largum ſatis hauſeram, opinatus quippe, nocturnas eo abactum iri curas, quod longe ſecus accidit. Denuo enim ſuscitauit amoris flammas, ita vt flens eiulansque aequiorum quidem miſericordiam mouerem, aliis vero ridendum me propinarem.

Exigua mihi superest mentis recreatio, et flaccescens iam solatium, quod mihi sub tristem illam in conuiuio rixam ex ipsis crinibus decerptum in me coniecisti, nimirum vt significares, non omnia te tibi a me missa contemnere. Quae si tibi voluptatem adferunt, gaude meis aerumnis, et, si volupe est, narres adeo nunc me beatioribus quidem, breui autem, si eodem, quo ego, loco futuri sint, dolituris. Habes profecto, quod deprecaris Venerem, ne te huius contemtus caussa vlciscatur. Alius fortasse literas minis impleuisset atque conuiciis, ego vero precans malui scribere et supplicans, amo enim, Petale, misere. Vereor autem, ne grauius dolens imiter eos, qui ob amatorias contentiones nimis infelices sibi esse videntur.

Ep. 36.

Petale Simalioni.

Vellem equidem lacrimis sustentari rem hetaerae familiarem posse. Tum profecto mecum ageretur egregie, his enim me beas abunde. Iam vero auro nobis opus est, et vestibus, et mundo, et ancillulis. Omnis inde vitae ratio pendet. Non est mihi in Myrrhinunte hereditate a patre acceptus agellus, sors nulla in argentifodinis, sed mercedulae, miseraque illa, nec sine gemitu oblata leuium iuuenum munuscula. Tecum vero per annum nunc consuetudinem habens in re tenuissima sum, caputque habeo squalidum, quae per omne istud tempus non viderim vnguentum, vetustis autem detritisque Tarentinis vestibus amiciri, ita me Dii ament, apud amicas pudet. Quid vero? putasne tibi adsidenti aliunde, vnde viuam, venturum? Sed lacrimas? — desines breui. Ego vero, nisi habeam, qui det, esuribo egregie. Miror autem lacrimas, quae nihil valeant ad persuadendum. Proh

Domina Venus! amas, lepidum caput, amas, visque vſu atque conſuetudine frui amaſiae, ſine qua viuere non poſſis. Quid igitur? nonne pocula domi veſtrae habetis, aurea monilia matris, patrisue ſyngraphas, quae mihi ſuggeratis? Beata vero Philotis, quam placidioribus adſpexerunt oculis Gratiae. Qualem ea habet amatorem Meneclidem, qui quotidie aliquid offert, idque profecto melius eſt, quam flere. Ego contra lamentatorem habeo, non amatorem, qui corollas mihi roſasque tamquam praematuro mittit rogo, et per totam noctem fatetur flere. Si quid adferas, veni non lacrimans, ſin minus, te ipſum excrucies, me vero noli turbare.

Ep. 37.

Myrrhina Nicippae.

Nullam mei rationem habet Diphilus, ſed totus ad impuram illam Theſſalam propendet. Et ad Adonia vsque comiſſabundus quidem et dormiturus ad nos venit, iam tum tamen frigidior quodammodo et inſolentior, ab Helice plerumque, quum ebrius eſſet, manu ductus, (hic enim Herpyllidem amans deſidere apud nos ſolet) iam vero eum plane nullam mecum conſuetudinem amplius habere velle manifeſtum eſt: quatuor enim deinceps dies in Lyſidis horto cum Theſſala et perditiſſimo illo Strongylione, qui lenonem ex quadam in me ſimultate in his amoribus egit conciliandis, mero ſe ingurgitat. Literulae et ancillarum discurſiones et alia huiusmodi fruſtra fuerunt, nec his quidquam proficiam, immo vero magis inflari his atque inſultare videtur. Nihil igitur reliquum eſt, quam vt excludamus, et, ſi quando ad nos viſat, noctem nobiscum, vt illi (Theſſalae) aegre faciat, transacturus,

Digitized by Google

repellamus: ſolet enim importunitas contemtu reprimi. Quod ſi ne ſic quidem profecerimus, efficacius vti grauius laborantibus remedium adhibendum erit: etenim non hoc ſolum moleſtum, quod quaeſtu ab eo percepto priuemur, ſed quod Theſſalae ridendi materiam praebeamus. Eſt tibi vſu, vt ais, ſaepius probatum in adoleſcentibus philtrum. Eiusmodi vero indigemus auxilio, quo nimium eius faſtum, at vero etiam crapulam exsurgemus. Oratores igitur quaſi de pace ad eum mittemus, lacrimas fundemus ad animum flectendum, et a Nemeſi ſibi caueat, monebimus, quod me ita amantem negligat, — et alia eiusmodi vel vere dicemus, vel effingemus. Et veniet quidem ſimulans mei miſericordiam, quae eius amore flagrem; meminiſſe enim praeteriti temporis et priſtinae conſuetudinis iuſtum eſſe dicet, nihilominus tamen homo nequam inflare ſe perget. Adiuuabit nos et Helix, cui vt perſuadeat, Herpyllis ſe accingit. Sed dubii, ais, euentus ſunt philtra, et in perniciem cedunt aliquando. Parum id curo: oportet enim Diphilum aut mihi vivere, aut Theſſalae mori.

Ep. 38.

Meneclides Euthycli.

Abiit ad plures Bacchis pulcra, abiit, Euthycles optime, relictis mihi multis lacrimis, relicta amoris, vti ſuauiſſimi nuper, ita nunc maxime deſiderabilis memoria. Numquam mea Bacchis, numquam memoria mihi excidet. Quantus ei humanitatis ſenſus inerat! apologiam eam veriſſime adpellaueris hetaerarum vitae, quae ſi omnes vndique conuenientes imaginem quamdam eius in Veneris vel Gratiarum templis collocarent, egregie mihi facere viderentur. Quod enim decantatum eſt vulgo, malas eſſe et infideles lucri

ſolius cupidas, ei ſoli, qui munuscula det, addictas, et cuius non mali cauſſas amatoribus — id vero omne iniuſtam calumniam eſſe ſuo demonſtrauit exemplo, ita vulgarem aduerſus maledicentiam moribus ſe ſuis munierat. Medum illum noſti ex Syria nuper aduectum, quanta cum famulorum turba et adparatu ſe inferebat, ſpadones promittens ei et ancillas et mundum muliebrem peregrinum; et tamen, quidquid ille indignaretur, non admiſit, ſed ſub mea maluit dormire laenula tenui illa et vulgari, et parce a me ipſi miſſis contenta, Satrapica illa et pretioſa munera reiecit. Aegyptium vero mercatorem quam mire repudiauit, neſcio quantum pecuniae offerentem. Nihil illa melius vmquam vixiſſe mihi exploratum eſt. Tam probos mores vtinam ad meliorem vitae conditionem Genius aliquis bonus conuertiſſet! Et tamen deceſſit nobis relictis, et ſola iacebit in poſterum Bacchis. Quam iniquum vero, bonae Parcae! oporteat enim cum ea me et nunc, vti antea iacere. At ego ſuperſtes ſum, et cibum quidem tangam, et colloquar cum amicis, illa vero non amplius hilari vultu me adſpiciet ſubridens, neque placida beneque animata noctes iucundiſſimis illis rixis mecum transiget. Quam apte atque concinne loquebatur, qualis vultus, quot ſermonibus eius Sirenes inerant, quam ſuaue atque ſincerum ab eius osculis nectar ſtillabat: ſummis, vti mihi videtur, labiis eius inſedit Suada: toto denique ceſto cincta, iunctis quaſi manibus cum Gratiis omnibus ipſaque Venere inceſſit. Periere mihi illae ad pocula cantillationes, eburneis pulſata digitis lyra periit. Iacet, quae Gratiis omnibus in deliciis eſſet, mutus lapis et cinis. Et Megara, immane illud ſcortum viuit, quae ita crudeliter Theagenem exſpoliauit, vt ex re tam lauta ad incitas redactus, paenula parmaque adrepta militatum abierit. Bacchis contra, quae amatorem redamaret, mortua eſt. Leuatum me ſentio

moerore in ſinum tuum effuſo, Euthycles cariſſime, ſuaue enim mihi videtur de illa et loqui et ſcribere, cui nihil eius praeter memoriam relictum ſit. Vale.

Ep. 39.

Megara Bacchidi.

Soli tibi amator contigit, quem ita diligis, vt ne minimum quidem temporis ab eo ſeiungi poſſe videaris. Quam inurbane, per Venerem Deam! Inuitata a Glycera iamdiu (inde ex Dionyſiis enim nobis nuntiauit,) non veniſti, non dicam illius inuitationi non paritura, neſcio tamen, quomodo impetrare a te potueris, vt nolles coetui amicarum tuarum adeſſe. Caſta ſcilicet es, et adhaeres amatori. Beata vero ab hanc laudem, nos autem ſcorta ſcilicet et libidinoſae. Fuit et Philoni ficulneus baculus, iraſcor enim per magnam Deam. Aderamus omnes, Theſſala, Myrrhina, Chryſion, Euxippe, ſero etiam Philumena, etiamſi nuper demum nupta, maritoque ſuſpecta, deducto in lectum bono coniuge, ſero quidem, aduenit tamen. Tu vero ſola Adonin in ſinu foues, ne forte relictum a te, Venere ſcilicet ſua, Proſerpina ſibi vindicet. Quam iucundum fuit conuiuium, (quidni enim cor tibi pungam?) quot amoenitatum plenum! Cantus, iocoſa dicteria, compotatio ad gallicinium vsque, vnguenta, corollae, bellaria. Obumbratus erat lauris locus, vbi accubuimus, vnum tantum nobis defuit, tu, praeterea nihil. Saepe ſumus comiſſatae, tum ſuauiter vix vmquam. Quod vero vel maximam nobis delectationem attulit, grauis quaedam contentio fuit inter Thryalliden orta et Myrrhinam de natibus, vtra pulcriores tenerioresque haberet. Et primo quidem Myrrhina, ſoluta zona, per bombycinum induſium tremulos, tamquam adipem candidiſſimum vel coagulatum lac, agi-

tare coepit lumbos, respiciens ad natium motus, *simulque* leuiter, veluti Venereum quid patrans, suspirauit, vt ego, ita me Venus amet! adstupescerem. *Nec* vero recusauit certamen Thryallis, immo proteruitatis laude illam vincere gestiens, non per vela, inquit, decertabo, nec tergiuersando, sed tamquam in gymnico certamine: non enim praetextus amat contentio. Abiecit igitur indusium, et obliquatis paullulum lumbis, en, inquit, colorem, Myrrhina! quam exactus ille, quam intemeratus, quam purus! purpuram mihi hanc natium vide, et in femoribus commissuram, femoraque ipsa nec carnosa nimis, nec macilenta, gelasinosque in eorum extremis. Nec tamen trepidantes, vti Myrrhina, lumbos ostendit, sed subridens *tantam* natium vibrationem excitauit, totosque supra lumbos huc illuc tamquam fluentes circumagitauit, *vt plaudendo* acclamaremus cunctae, palmamque adiudicaremus Thryallidi. Exstiterunt vero vti de aliis comparationes, ita et de mamillis certamina, Philumenae autem ventri componere suum ne vna quidem ausa est; numquam enim peperit, et succulenta est. Quum igitur totam ita noctem transegissemus, et inuectae in amasios nostros, vt alii nobis contingerent, optassemus, (amor enim vt quisque nouissimus, ita iucundissimus est,) discessimus vino sauciae. Postquam vero multa, quae crapula suasisset, in via designaueraveramus, comissaturae deuertimus ad Deximachum, in aureo angiportu ad Agnum haud procul a Menephronis aedibus habitantem. Amat enim hunc Thais perdite, nec iniuria, nuper enim a patre diuite admodum acceptam adiit hereditatem adolescentulus. Nunc quidem veniam tibi damus fastidii: sed festo Aloorum (Adoniorum?) apud Thessalae amatorem in Colytto epulabimur, hanc enim ordo tangit, vt Veneris filium (Adonin hoc anno) adornet. *Veniam,* inquam, damus, ita tamen vt venias, adferasque

tecum ciſtulam et corallium, tuumque Adonin, quem nunc tam impenſe amas, nam cum amatoribus comiſſabimur. Vale.

Ep. 40.

Philumena Critoni.

Quid multa ſcribens te ipſe excrucias? Quinquaginta aureis conficere potes omnia, literis nihil. Quod ſi igitur amas, des, ſi pecuniae tenax es, noli moleſtus eſſe. Vale.

Digitized by Google

ALCIPHRONIS RHETORIS
EPISTOLAE
LIBER SECVNDVS.

Ep. I.

Lamia Demetrio.

Tu vero huius meae libertatis auctor ipſe es, qui, quum rex tantus ſis, tamen hetaerae adeo ad te ſcribere permiſiſti, nec dedignatus es literas ad te datas legere eius, quae ſe tibi, quanta quanta eſt, dederit. Equidem, domine Demetri, quotiescumque publice te video vel audio cum ſatellitibus et exercitu et legatis et diadematis verſari, horreo, ita mihi Venus propitia ſit, et timeo, et conturbatam me ſentio, oculosque, tamquam ad ſolem auerto, ne adurantur. Tum vere Poliorcetes ille videris eſſe Demetrius. Quam terribilem enim tum et bellicum praefers vultum! Mihi tum ipſa non credens dicere ſoles: Lamia, cum hoc tu decumbis? huic per totam noctem tibia accinis? Et nunc iſte tibi literas miſit, qui eodem tamen fortaſſe Gnathaenam loco, quo te, habeat? Neutiquam tamen dolorem ideo prae me fero, tacite potius mecum vota facio modeſta, vt domi meae ad me viſere tibi placeat. Et quando veneris, adorare te ſoleo, et quando amplexatus impenſius oſcularis, tum vero alia omnia mihi ipſa dico: Hiccine eſt ille vrbium ex-

Digitized by Google

pugnator? hic in exercitibus perpetuo verſans? hunc Macedonia timet, hunc Graecia, hunc Thracia? Ego vero, ita me Venus adiuuet (non timeo) hodie ſolis tibiis expugnabo, et videbo, quid me facturus ſit. Maneas ad tertium vsque diem, et apud me coenes, rogo. Sacra Veneris, quae propediem celebrabuntur, facio quotannis, et vt priora quaeque poſterioribus vincam, contendo. Excipiam te çum ſenſu amoris, et quantum in facultate mea eſt, probabiliter, ſi tua me adiuuet munificentia: nihil enim, quod beneficiis tuis indignum eſſet, perpetraui ex ſacra illa nocte, quamquam concederes ipſe, vt quemadmodum vellem, corpore meo vterer: ſed vſa ſum recte, nec conſuetudinem habui cum alio quoquam. Non faciam, quod meretriculae ſolent, nec mentiar, domine, quod alias in vſu eſt; mihi ex illo tempore, per Dianam! neque munuscula amplius miſerunt tam multi, nec tentarunt quidem, vrbium quippe expugnatorem timentes. Celerrime Amor, mi rex, et accedit et auolat: dum ſpem alit, alas ſumit, eadem fruſtrato et pennae ſolent et animus cadere. Quae quum ita ſint, callidum meretricularum commentum hoc eſt, vt praeſentem quamque fruitionem differendo ſpe lactent amantes: (quamquam ad te, tuique ſimiles, ne differre quidem licet, quum faſtidium nobis timendum ſit) modo nobis adlegandi ſunt labores, modo valetudo infirma, modo opera cantui, tibiis, ſaltationi danda, modo coena paranda, modo aedes adornandae, atque ea ratione intercipiendae ſunt ſuauitates, quae, niſi ita faciamus, languidae cito et inſipidae fiunt. Quibus omnibus impetramus hoc, vt magis accendantur captu faciliores amatorum animi, timentium quippe, ne aliud denuo incidat praeſentis fortunae impedimentum. Et in alios quidem fortaſſe poſſim haec talia caute machinari; apud te autem, qui ita iam in me animatus es, vt digito quaſi monſtres, et tibi ipſe

Digitized by Google

placeas, ſi narrare aliis hetaeris poſſis, me primas omnium tenere, apud te, inquam, ita me Muſae meae ament, non audeam fingere. Non ita ſum ferrea; immo vero, etiamſi omnia, vitaque adeo, vt tibi placeam, relinquenda ſit, parum tamen impendiſſe mihi viſura ſim. Habeo vero perſuaſum, non in Therippidii ſolum domo, vbi per dies Veneri ſacros coenam tibi paratura ſum, adparatum fore celeberrimum, ſed in vniuerſa Athenienſium vrbe, per Dianam! et Graecia vniuerſa. Maxime quidem Lacedaemonii, *vt* heroes nempe videantur, qui ad Epheſum erant *vulpeculae*, non ceſſabunt in Taygetis montibus et incultis ſuis agris traducere epulas noſtras, Lycurgi ſui ſeueritate in humanitatem tuam inuecti. Sed valeant illi, domine, tu vero ne obliuiſcare diem obſeruare conuiuii, horamque, quamcumque ipſe elegeris. Commodiſſima mihi, quam tu volueris. Vale.

Ep. 2.

Leontium Lamiae.

Nihil eſt, vti videtur, repueraſcente ſene moroſius. Hem! quam miris modis me habet Epicurus iſte, omnia vituperans, ad omnia ſuſpicax, epiſtolas intellectu difficiles mittens, minansque adeo, ex hortis ſe ſuis me expulſurum. Profecto, Venerem obteſtor, ſi Adonis eſſet; qui tamen octoginta prope annos natus eſt, tolerare non poſſim pediculoſum, morbidum ſemper, et inuolutum probe pelliceis pro panno textili. Quousque ferat quis talem philoſophum? Habeat ſibi ratas ſuas de natura ſententias, et diſtortos Canones, me vero connata frui libertate, meique iuris eſſe patiatur ſine moleſtia et contumelia. Vere oppugnatorem habeo, non, qualem tu, mea Lamia, Demetrium. Numquid enim ſani ſuſcipere per hunc

hominem licet? Socratem quidem aemulari vult, eiusque et copiam orationis, et ironiam adfectat, et Alcibiadis loco quodammodo habere Pythoclem vult, me vero Xanthippen ſibi facere poſſe opinatur. Eo me tandem rediget, vt me proripiam, terramque aliam poſt aliam fugiendo emetiar potius, quam epiſtolas eius disſolutas (abruptas) legam. Grauiſſimum vero et omnium minime tolerandum praeterea auſus eſt, de quo, quid mihi faciendum, in conſilium te vocatura has literas ſcripſi. Timarchum noſti, pulcrum illum Cephiſienſem: nec infitias eo, cum iuuene familiaritatem mihi intercedere iam diu, (tecum aperte loqui fas eſt, Lamia) primam Veneris notitiam eidem debeo, et in vicinia habitantem deuirginauit. Ex illo igitur tempore non deſiit, quaecumque pulcra haberet, mittere, veſtes, aureos, famulos, Indos, Indas: et, vt alia mittam, in minutiſſimis anni tempeſtates praecipit, vt nemo me praeguſtando praeueniat. Talem igitur amatorem excludere me iubet philoſophus, nec ad me vult plane accedere, nominibus eum ornans, quae nec ab Attico exſpectes, nec a philoſopho, ſed ab Cappadoce, qui nuper demum in Graeciam venerit. Ego vero, etiamſi tota Athenienſium ciuitas Epicuris plena eſſet, per Dianam, non eodem mihi pondere erunt omnes, quo Timarchi non dicam brachium, ſed digitus. Quid tu putas, Lamia mea, nonne vere dico haec et iuſte? Nec, per Venerem obteſtor, haec tibi in mentem veniant: at philoſophus eſt, at fama inſignis, at multis vtitur amicis. Habeat, teneat, doceat alios, me vero nil tangit gloriae cupiditas, ſed quem cupio, des mihi Timarchum, propitia Ceres! Sed mea cauſſa, omnibus relictis, Lyceo, ſua ipſius iuuentute, aequaliumque coetibus, iuuenis coactus eſt cum illo viuere, ipſi adſentari, et ventoſas illius decantare ſententias. Ne te, ſic Atreus ille ait, ne te in ſilua deprehendam, in qua venandi ſoli mihi

Digitized by Google

ius eſt, ne accedas, inquam, ad Leontium! Quaſi vero non longe potiori Timarchus dicere poſſit iure: tu ne accedas ad meam. Et hic quidem, quamquam iuvenis, riualem fert, eumque ſenem, ille vero eum, qui potiori gaudet iure, non patitur? Quid faciam, edic, per Deos te oro, mea Lamia. Per initia ſacra iuro, ita hisce me malis liberari velim, vt Timarchi mei iacturam cogitanti ſtatim modo frigeant, modo ſudent extremae corporis partes, et cor mihi ſubuertatur totum. Excipe me, abs te peto, ad paucos dies domi tuae, et faxo, vt ſentiat, quot quantisque, dum me domi haberet, bonis fruitus ſit. Non diu feret deſiderium, ſat ſcio: legatos ſtatim alium poſt alium mittet, Metrodorum et Hermachum et Polyaenum. Quoties, putas, Lamia mea, priuatim ei dixi: Quid facis, Epicure? nonne ſcis, traducere te ob haec Timocratem, Metrodori filium in concionibus, in theatris, apud reliquos Sophiſtas? Sed quid illo homine facias? Eſt enim impudens in amando. Ero igitur et ego aeque impudens, nec Timarchum meum deſeram. Vale.

Ep. 3.

Menander Glycerae.

Per Deas Eleuſinias, perque earum myſteria, per quae tibi coram ſaepe, Glycera, ſolus ſoli iuraui, me meaque nolo (laudibus) efferre, nec, quaſi a te velim ſeiungi, haec et dico et ſcribo. Quid enim ſine te mihi accidere poſſit iucundum? quo gloriari magis, quam tua amicitia poſſim? Extrema adeo ſenectus propter mores ingeniumque tuum iuuentus mihi habebitur. Vna iuueniles transigamus, vna ſeniles annos, et, per Deos, vna moriamur, ſed ita, vt ſentiamus etiam, Glycera, nos vna mori, vt neutrum noſtrum ad infe-

Digitized by Google

ros comitetur inuidia, ſi ſuperſtiti alteri aliis quibusdam bonis frui contingat. Numquam vero mihi eueniat, vt te videam me prius vita excedere: quid enim tum mihi relinqueretur iucundi? Quod vero nunc me in Piraeeo morbo langueſcentem (noſti enim conſuetas meas infirmitates, quas, qui me non amant, mollitiem luxuriamque adpellare ſolent) literas tibi mittere impulit in vrbe manenti ob Aloa, Cereri ſacra, hoc eſt. Accepi a Ptolemaeo, rege Aegypti epiſtolam, qua etiam atque etiam rogat atque contendit, regio more promittens, quidquid vbique eſt felicitatis, adhortaturque ad ſe venire et me et Philemonem (etenim et huic literas adlatas eſſe dicunt) et ipſe Philemon ſuas ad me miſit, leuiores illas quidem, et, ad Menandrum quippe non ſcriptas, minus ambitioſas. Sed videat, conſideretque hic, quid ſibi agendum ſit. Ego vero illius non exſpectabo conſilium: tu vero mihi, Glycera optima, conſilium et Areopagus et Heliaea, omnia mihi, per Palladem! vti ſemper fuiſti, ita et nunc eris. Et regis quidem epiſtolam tibi miſi; ſed ne moleſtiam tibi creent eadem bis in meis et regis literis lecta, ſaltem, quae reſpondere ei conſtitui, nolui te ignorare. Enauigare nempe et in Aegyptum proficiſci, tam longinquam et remotam regionem, per ſuperos! in animum minime induco: ſed ſi in Aegina adeo tam vicina ſita eſſet Aegyptus, ne tum quidem animum ſubiret, relicto amicitiae regno tuae ſolum in tanta Aegyptiorum turba ſine Glycera mea ſolitudinem in ipſa hominum frequentia videre. Suauiores tutioresque tuos malo amplexus, quam Satraparum omnium et regum. Periculi plena eſt libertatis amiſſio, merito condemnanda adulatio, haud certus fortunae fauor. Ego vero pocula Thericlea, et carcheſia, et aureas pateras, quaeque alia in aulis inuidioſa in illa regione inueniantur, cum anniuerſariis Choibus, cum theatralibus Lenaeis, et conuiuiis, quale heſternum

erat, et corporis in Lyceo exercitationibus, et ſacra Academia non commutauerim, per Bacchum iuro et Bacchicas hederas, quibus magis cupio, quam Ptolemaei diadematis coronari, ſpectante et in theatro adſidente Glycera. Vbi enim in Aegypto videam populi concionem, et ſuffragia ferri? vbi in democratico reipublicae ſtatu plebem tam libere loquentem? vbi legislatores in ſacris pagis hedera coronatos? Vbi forum funiculo cinctum, quae ibi comitia, quos Chytros offendam, Ceramicum, forum magnum, tribunalia, pulcram arcem, Cererem et Proſerpinam, myſteria, vicinum Salamina, Stenia, (Stiriam) Pſyttaliam, Marathona, totam in vrbe A henarum Graeciam, totam Ioniam, Cycladas omnes? I is igitur omnibus, ſimulque relicta Glycera in Aegyptum abeam? *fortaſſe vt* aurum accipiam et argentum et diuitias? quibus quocum fruar? cum Glycera per tantum aequoris ſpatium ſeiuncta? Nonne mera pauperies omnia iſthaec ſine illa erunt? Quid vero, ſi fidos illos amores in alium eam transtuliſſe audiuerim, nonne in carbones abibunt omnes illi theſauri? et moriens dolorem quidem meum ſepulcro inferam, opes vero iniuſtum quemque adquirendi modum venantibus (praedae inſtar) in medio poſitas relinquam? Num vero operae pretium ſit, cum Ptolemaeo viuere et magnatibus, et aliis eiusmodi nominibus inanibus, quorum nec amicitia fidelis, nec inimicitia periculi expers eſt? Contra, ſi quid mihi mea ſuccenſeat Glycera, primum arreptam exoſculor; ſi pergat iraſci, magis eam vrgeo; ſi moerore angatur, lacrimas fundo; ad quas commiſerationes meas non amplius continere ſe poteſt, quin oret atque roget, nec milites habens, neque ſatellites, neque cuſtodes corporis, nam ei ego ſum omnia. An vero tam magnum ſit et mirabile, videre Nilum? nonne dignus et Euphrates, qui ſpectetur, dignus et Iſter? Nonne in magnis fluminibus numerandi et

Thermodon, et Tigris et Halys et Rhenus? Qui omnes ſi obeundi mihi eſſent fluuii, ſubmergeretur mihi vita, carendumque mihi eſſet Glycerae meae adſpectu. At vero Nilus ille, quamquam celeberrimus, belluis tamen infeſtus, nec accedere ad eius vortices licet tot periculoſa animantia in inſidiis quaſi habentis. Mihi contingat, rex Ptolemaee, Atticis vsque hederis coronari: contingat tumulus et ſepulcrum in patria, et ad aras decantare quotannis Bacchum: contingat myſtica ſacra obire, nouamque ſubinde fabulam per ſingulos annos inferre theatris ridentem et gaudentem, et anxium et timentem, donec victorem me videam. Philemon in Aegyptum profectus deſtinatis mihi gaudiis fruatur. Non habet Glyceram Philemon, nec dignus fortaſſe quidem tali fortuna. Tu vero poſt Aloa ſtatim, mea Glycerium, quaeſo, mulam clitellariam conſcende, et ad nos euola. Longius feſtum numquam expertus ſum, nec magis intempeſtiuum. Ceres propitia eſto!

Ep. 4.

Glycera Menandro.

Vt miſeras mihi regis epiſtolam, confeſtim legi. Cererem teſtor, in cuius iam aede verſor, vehementer gauiſa ſum, Menander, et prae voluptate extra me poſita, nec potui celare praeſentes; aderant autem mater mea, altera ex ſororibus Euphorion, et amica illa, quam noſti, quae ſapius tecum coenauit, cuiusque laudare vernaculum Atticiſmum, ſed timidius ſolebas, ſi quando ſubridens ardentius te exoſcularer? Meminiſtin' mi Menander? Iſtae igitur, quum inſolitam et facie me viderent et oculis prae me ferre laetitiam, quid vero tibi, Glycerion, interrogarunt, tam fauſtum accidit, vt et animo et corpore alia plane iam

adpareas, ita ex corpore hilaritas exſplendeſcit, et laetum quid et optabile perlucet vbique. Ad haec ego: Menandrum ſciatis meum Aegypti rex Ptolemaeus, dimidia quodammodo regni parte oblata ad ſe inuitauit, quae tamen altiori vehementiorique voce elocuta ſum, vt omnes audirent praeſentes, dumque eloquerer, vibrando circumegi manibus et epiſtolam regis et ſigillum. Gaudes igitur, inquiunt, ſi te tuus deſerat amicus? Non id quidem, mi Menander! Immo vero nullo modo, per Deos iuro, ſi bos adeo, vt in prouerbio eſt, loquatur, perſuaderi mihi patiar, aut velle aut poſſe Menandrum, relicta Athenis Glycera ſua, ſolum in Aegypto regnare omnium bonorum copia abundantem. At mihi videbatur etiam ex literis regis manifeſtum, eum, quae mihi tecum intercedat, familiaritatem bene noſſe, leniterque velle et per ambages Aegyptiis te pungere Atticiſmis. Gaudeo igitur, quod in Aegyptum adeo ad eum amoris noſtri fama enauigauerit, quodque ex iis, quae audivit, rex credat ipſe, velle ſe, quod fieri non poteſt, dum Athenas ad ſe transferri cupit. Quid enim Athenae ſine Menandro? quid vero Menander ſine Glycera? quae ipſi et perſonas adornem, et veſtes induam, et in proſceniis adſtem pollicem premens, vbicumque plauſu reſonet theatrum, donec trepidans adhuc, per Dianam, foueo te, ſacrum illud dramatum caput, et amplexa in vlnis teneo. Sed, quod ad amicas gaudere me tum dicerem, hoc erat, mi Menander, quod non Glycera te tua tantum, ſed reges adeo transmarini amant, et mare transgreſſa fama tuas nuntiauit virtutes. Aegyptus enim, et Nilus, et Protei promontoria, et Phariae ſpeculae — omnia erecta cupiunt videre Menandrum, et audire Auaros, et Amantes, et Superſtitioſos, et Infideles, et Patres et Filios, et Seruos, et quidquid in ſcenam ſolet produci. Audiant, per me licet, nec tamen videbunt

Menandrum; nisi Athenas ad Glyceram veniant, videantque, quam felix ego sim, quae, cuius terrarum, quantus quantus est, orbem fama percrebuit Menandrum, nocte dieque lateri meo adhaerentem conspiciam. Attamen, si forte desiderium te incessat eorum, quae ibi sunt, bonorum, et, nisi alius cuiusdam, Aegypti tamen ipsius, regionis praeclarae, et Pyramidum ibi, et statuarum sonantium, et celeberrimi Labyrinthi, aliarumque rerum, quae vel a tempore, vel ab arte apud eos aestimantur, peto abs te, mi Menander, me nolis praetendere, ne Atheniensium ideo odium incurram, qui modios iamiam computant, quos rex tua caussa ipsis missurus sit. Sed proficiscere Dis omnibus fauentibus, fauente fortuna, ventis secundis, Ioueque secundo; ego enim te non relinquam. Nec putes me velle, quod ne possim quidem, etiamsi velim. Immo vero relictis matre sororibusque, quas tantopere amo, tecum nauigabo, facillimeque, vt spero, mari adsuescam. Diffracto ramo ipsa cum nautis manus admouebo, curabo te atque fouebo nausea laborantem, sicque sine Ariadnes filo deducam in Aegyptum, non Bacchum quidem, Bacchi tamen ministrum et sacerdotem. Vicissim autem tu neque in Naxo, nec in solitudine maritima deseres me perfidiam tuam flentem et detestantem. Valeant Thesei ibi, et prisca illa infidelitatis delicta: nostram nil mutat fidem, non Piraeeus, non Aegyptus. Nullus locus amores nostros non excipiet integros, petram adeo si incolamus, Veneris eam sedem mutua beneuolentia faciet. Et id quidem certissime persuasa sum, te neque opum, neque rerum abundantia, diuitiarumque omnino adpetentem esse, qui in me et in fabulis a te compositis felicitatem ponas: sed cognati, sed patria, sed amici, omnes propemodum, vt scis, multis egent, ditescere volunt et pecunias coaceruare. Tu quidem

numquam, nec in magnis, nec in paruis, bene ſcio, habebis, quod me accuſes, quem iam olim ſolo amoris adfectu meum fecerim, nunc autem et iudicium acceſſit et deliberatio. Haec igitur magis mihi curae cordique ſunt, quae breuem amicitiae, quae ſolo animi motu continetur, durationem timeam; eſt enim eiusmodi amicitia, vti vehementior, ita etiam facile disſolubilis; vbi contra iudicium accedat, longe ſecus eſt: haud facile enim tale vinculum ſoluitur, et non multas ſolum ea res habet voluptates, ſed omnem etiam timorem excludit. An recte in eo ſentiam, iudex ipſe ſis, qui me ſaepe de his admonuiſti. Etiamſi vero tu nihil me vituperes, neque incuſes, timeo tamen Atticos crabrones, qui me vndique circumſtrepent profecturam, tamquam Athenis ipſas diuitias mecum auferam. Proinde rogo, mi Menander, contine te, nec omnino regi reſcribas ſtatim: delibera amplius, et exſpecta, donec ambo conuenerimus amicos, Theophraſtum in primis et Epicurum: fortaſſe enim hi non idem, quod tu, ea in re ſequantur conſilium. Sacra potius faciamus, videamusque, quid exta portendant, vtrum melius ſit in Aegyptum abire, an manere, mittamus adeo, qui nomine noſtro oraculum Delphicum conſulant, communis enim patriae Deus eſt (Apollo.) Paratam ſic et profectus et remanens in Deorum effatis defenſionem habebis. Maxime vero Deos ego conſulam: noui enim mulierem e Phrygia nuper huc aduectam, talium rerum vel maxime peritam: eſt enim ventriloqua, ſpartorum extenſionem callet, noctuque Deos manes excitat, nec, vt ipſa dicit, poſtulat, vt dictis ſuis credamus, ſed factis. Mittam igitur ad eam; etenim, ex eius ſententia, luſtratio antea facienda, et animalia quaedam ad ſacrificandum, et thus maſculum, et ſtyrax oblongus, et placentae Lunae, et ſilueſtrium folia florum praeparanda

Digitized by Google

ſunt. Puto equidem, te iam conſtituiſſe ex Piraeeo in vrbem venire, quod ſi non eſt, certiorem ſaltem facias, quousque ad Glyceram tuam viſere nequeas, vt ego ad te aduolem, Phrygiam vero meam habeam in promtu. Sed fortaſſe ſponte iamiam tecum perpendiſti, fieri tamen poſſe, vt Piraeeus, vt agellus, vt Munychia paullatim animo excidant tuo. Ego quidem, per Deos, omnia facere poſſum, tu vero non aeque ac ego tui iuris es, arctiſſime quippe mecum coniunctus. Fac igitur, omnes ad te reges epiſtolas mittant, ego tamen omnibus tibi regibus regalior ſum, et pio te amatore vtor iurisque iurandi obſeruatore religioſiſſimo. Proinde hoc age potius, animula mea, vt citius in vrbem venias, vt, ſi conſilium de profectione ad regem mutaueris, paratas tamen habeas comoedias, et ex iis eas in primis, quae maxime iuuare poſſint Ptolemaeum, eiusque Bacchum, non popularem, vt noſti, vel Thaidas nempe, vel Miſumenon, vel Thraſyleonta, vel Epitrepontas, vel Rapizomenen, vel Sicyonium. Sed quam ego audax et temeraria ſum, quae de Menandri fabulis iudicium mihi ſumam harum rerum imperita! Sed ſollertem habui amorem tuum in his percipiendis magiſtrum: tu enim me docuiſti, feminam quamque, cui bonum ingenium contigerit, amantis doctrinam celerrime adripere, amoremque omnia omnino feſtinanter agere ſolere. Puderet me, per Dianam, ſi tali magiſtro indigna tardius didicerim. Denique abs te, mi Menander, peto hoc, vt et illam fabulam conſarcines, in qua pinxiſti me, vt, etiamſi tecum non proficiſcar, alia tamen via ad Ptolemaeum nauigem: ſic enim eo magis ſentiat rex, quantum tua interſit, ſcriptos ſaltem te tuos tecum ferre amores, quamquam veros in vrbe reliqueris. Sed nec hos, ſpero, relinques. Nauium gubernandarum arti, donec huc ad nos e Piraeeo

Digitized by Google

veneris, initiandam me dabo, vt te meis ipſius manibus incolumem deducam, nauigans, ſi tibi ita placuerit: placeat autem, Dii omnes! quod vtrique noſtrum vtile ſit, et vaticinetur Phrygia, quae conducunt, melius quam puella, quam a Numine adflatam in vna fabularum tuarum (Θεοφόρητος) introduxiſti. Vale.

Digitized by Google

ALCIPHRONIS RHETORIS

EPISTOLAE

LIBER TERTIVS.

Ep. I.

Glaucippe Charapae.

Non amplius apud me ſum, cara mater, nec impetrare a me poſſum, vt nubam, cui me per deſponſationem promiſit nuper pater, Methymnaeo iuueni, filio gubernatoris, ex quo vrbicum illum ephebum conſpexi Oſchophorum, quum mihi vrbem adire Oſchophoriis celebratis conceſſiſſes. Pulcer enim eſt, o mater, pulcer inquam et ſuauiſſimus, cincinnosque habet criſpos magis quam muſcus, ridet mari tranquillo iucundius, gratiſſimus eſt caeruleorum iactus oculorum et ſplendor, qualis eſſe ſolet ponti a primis ſolis radiis illuſtrati. Et de vultu omnino quid dicam? tripudiare in genis dicas Gratias ipſas Orchomeno relicto, et Gargaphio fonte lotas, labia vero roſis ex ipſius Veneris ſinu furtim ablatis, ſibique adſcitis ſplendeſcunt. Aut huius ero, aut, Lesbiam imitata Sappho, non a Leucade petra, ſed a Piraeei ſcopulis in fluctus me dabo praecipitem.

Ep. 2.

Charope Glaucippae.

Insanis, filiola, et compos mentis profecto non es. Elleboro opus habes, nec vulgari illo quidem, sed et Phocidis Anticyra, quae, qui virgines decet, pudorem omnem e vultu absterseris. Quietiori animo collige te, damnosamque expelle libidinem. Quod si *enim* horum quid pater resciuerit, nihil deliberans sine mora marinis te belluis deuorandam proiiciet.

Ep. 3.

Euagrus Philothero.

Largae spes erat ob piscium multitudinem capturae, ego vero, qui retia forte explicuissem, quid facerem, nesciebam. Visum igitur est Sisypheo quodam commento adire foeneratorem Chremetem, et in pignus ipsi promissa scapha aureos, quatuor mutuari, quibus reficere rete possem. Sic igitur dicto citius feci. *Et* Chremes quidem macilentus ille, qui superciliis contractis torue alias omnes solet spectare, amore fortasse cymbae, remissa graui vultus seueritate, placide *adrisit* mihi, promtumque se ad subministrandum, quidquid vellem, ostendit. Statim quidem, qui tam celeriter frontem explicaret, nihil boni in animo habere manifestum erat, sed subdolam prae se ferre humanitatem: vt vero tempore praeterlapso praeter sortem vsuras etiam ne horula quidem concessa repetiit, agnoui illum eumdem, quem ad Diometidem portam meminеram sedere, incuruum baculum gestantem, infestum omnibus, Chremetem Phlyensem: iam enim in eo erat, vt scaphae manum iniiceret meae. Quum igitur viderem, quas in angustias incidissem, domum cucurri,

aureamque catenam, quam olim, in re lautiori dum eſſem, coniugi monile dederam, collo detractam et ad Paſeona foeneratorem delatam vendidi, confectosque vna cum vſuris numulos adnumeraui celerrime, iuraui tamen mecum, numquam me ad vrbicorum quemdam foeneratorum, nec ſi fame contabeſcerem, acceſſurum. Melius enim eſt, honeſte mori, quam abiecto lucrique cupido ſeni obnoxium viuere.

Ep. 4.

Trechedipnus Lopadecthambo.

Index vmbram nondum coniicit in ſextam, (horam) ego vero parum abeſt, quin tabe peream, fame quippe fodicatus. Age igitur, capiundi tempus eſt conſilii, Lopadecthambe, vectesque reſtesque adhibeamus. Quod ſi enim totam columnam, deteſtabilem illum gnomona ſustinentem deiiciamus, indiculumue eo vertamus, vbi citius horas monſtret, Palemedeum hoc erit commentum mihi, qui ſiccus tibi prae fame et aridus ſum. Theochares nimirum menſae non accumbit, niſi ſeruus in forum decurrens ſextam eſſe renuntiauerit. Opus igitur eſt inuento, quo confundere Theocharis ordinem, eiusque computandi rationem turbare poſſimus. Educatus enim a paedagogo moroſo et ſuperciliosſo nihil ſapit iuuenile, ſed non ſecus ac Laches aliquis vel Apolexias auſterus moribus eſt, nec ventri, vt ante horam illam ſeſe expleat, concedit. Vale.

Ep. 5.

Hectodioctes Mandilocolaptae.

Heri ad veſperam Gorgias Edeobutades caſu obuiam factus in via, comiter ſalutauit, et, quod tam raro ad eum viſerem, conqueſtus eſt. Paucis aliis deinde iocis

Digitized by Google

additis, age, per Iouem, inquit, mi optime, bene lotus ad me venias, ita tamen, vt Aëdonium tecum meretriculam adducas, quae mihi admodum familiaris eſt, et, vt probe ipſe noſti, haud longe a Leocorio proſtat. Coenam paraui lautam, piſces in fruſta disſectos, amphorasque Mendeſio, quod nectar iure dicas, impletas. Quibus dictis ille abiit, ego vero ad Aëdonium cucurri; quum vero edixiſſem, a quo inuitaretur, magnum prope periculum ſubii. Ingratum enim, vti videtur, experta Gorgiam et malignum in remunerando, iracundia, quae eius vitium eſt, abrepta ollam a foculo detraxit, et feruente ſinciput aqua perfudiſſet, niſi celeriter reſiliendo effugiſſem periculum. Sic fallaci ſpe lactatis ignominiae plures, quam voluptates percipiendae ſunt.

Ep. 6.

Arthepithymus Cniſozomo.

Reſte mihi opus eſt, breuique me in laqueo collum habentem videbis. Neque enim alapas ferre amplius valeo, reliquamque perditiſſimorum epulonum inter vina petulantiam; neque ſceleratum et voraciſſimum ventrem domare. Hic enim poſcit, non ad ſatietatem ſolum, ſed ad luxuriam vsque: facies autem crebras non tolerat plagas, et in periculo verſor, vt alter oculus mihi concreſcat colaphis infeſtato. Eheu! quot mala perpeti nos cogit edendi, immo vorandi cupidiſſimus venter! Opiparis igitur dapibus ſemel adhuc recreatus, vitam vltro abiicere decreui, meliorem aerumnoſa vita mortem, quam ſponte ſubierim, exiſtimans.

Digitized by Google

Ep. 7.

Hetoemocorus Zomecpneonti.

Hem, quae fuit hesterna illa dies, vel quis Daemon Deusue quasi machina liberauit me, qui iam in eo eram, vt abirem ad plures. Nisi enim a conuiuio me regressum bono quodam fato Acesilaus medicus semimortuum, immo vero vere mortuum, orcique ciuem conspicatus, discipulos iussisset sublatum domum suam portare, ibique vomere coegisset, deinde vena incisa multum sanguinis emisisset, nihil vspiam in mora fuisset, quin insensibili morte correptus periissem. Quibus vero modis praediuites illi me tractarunt, alius aliunde nimis multa bibere, plusque edere, quam venter caperet, cogentes! Hic enim infersit farcimen, ille frustum praegrande intrusit maxillis, alius mixturam, non vini, sed sinapeos et piscium liquaminis, et aceti, tamquam in dolium effudit: quae omnia euomens lebetas, serias, matulas impleui, vt ipse Acesilaus haud satis mirari posset, vbi locum habere tanta ciborum colluuies potuerit. Sed quum Dii seruatores atque auerrunci praesentissimo me periculo aperte liberauerint, ad opus faciendum me conuertam, in Piraeeum migrabo, onera nauium in apothecas mercede accepta transportaturus. Melius enim thymo et polenta pascere ventrem vitae securum, quam placentis vescentem et Phasianis auibus, spem inter er metum quotidie versari.

Ep. 8.

Oenopectes Cotylobrochthiso.

I, cape fistulam et cymbala, veniasque circa primam noctis custodiam ad aureum angiportum ad Agnum, vbi consilia conferre poterimus, et deinde e Sciro ab-

ductam Clymenen meretriculam deducere ad recens ditatum Therippidem Aexonenſem. Ardenter enim hic amat illam iamdiu, et ſumtus fecit haud exiguos fruſtra. Sentiens enim illa amorem iuuenis vehementem, delicias facit, faſtidioſamque ſe praebet: et quamquam plura iamiam ei abstulerit, negat tamen copiam ſe ſui facturam, niſi fundum prope argentifodinas ſitum accipiat. Tempus igitur eſt, vi adeo, ſi more ſuo obnitatur, abstrahere, nosque, qui duo ſumus, iique robuſti, facillime eum abducemus. Therippides autem, vbi hoc reſciuerit, noſtrisque vigiliis hoc ſibi reputauerit tam feliciter effectum, accipiemus aureos ob hoc nouum commentum non paucos, et ſplendidas veſtes, et praeterea domum eius frequentare confidenter, commodisque frui in poſterum ſine impedimento licebit. Fortaſſe adeo non paraſitorum, ſed amicorum nos numero habebit: qui enim ſine praeuia adhortatione bene merentur, non adulatores amplius putantur, ſed amici.

Ep. 9.

— — — —

Catulos tentaturus, an iam idonei eſſent ad curſum, leporem ego in fruticeto quodam terrefactum ſubito excitaui, catulos autem filii mei emiſerunt a loris. Et canes quidem ferocientes prope aberant a fera capiunda, lepus vero ad periculum effugiendum loco accliui ſuperato, latebrarum receſſum quemdam inuenit. Alter vero canum cupidior, inhians iam morſuque tacturus vna cum lepore in terrae cauernam deſcendit, vnde quum vi detrahere illum vellet, ex anterioribus fregit pedibus alterum. Sustuli igitur claudicantem catulum bonum, et feram ſemeſam, acciditque mihi, vt exigui emolumenti adpetens detrimentum haud leue caperem.

Digitized by Google

Ep. 10.

Iophon Eraſtoni.

Pereat, malusque male intereat peſſimus iſte gallus et deteſtabilis, qui me dulci ſomno delinitum cantu ſuo excitauit. Videbar enim mihi, vicinorum cariſſime, vir ſplendidus atque ditiſſimus, deinde ſeruorum circumdatus caterua, quos procuratores et dispenſatores mihi fore putaui. Videbatur et vtraque manus annulis vndique cincta, multorumque talentorum gemmas ferre; digiti ipſi molles erant, ligonisque plane immemores. Adparebant porro adulatores cominus, vt veros Grylliones, Pataecionesque adſtare dicere potueris. Interea et concio populi Athenienſis in theatrum progreſſa, Strategum me creare voluit conclamans, in mediis autem ſuffragiis improbiſſimus ille gallus coepit canere, et euanuit viſum. Experrectus tamen laetus admodum fui; quum vero omen in eo deprehenderem, quod menſes adeſſent, quibus folia arboribus deciderent, ſomnia mendaciſſima eſſe intellexi.

Ep. 11.

Dryantidas Chronio.

Non amplius cura te tangit thalami communis, communiumque liberorum, nec vitae ruſticanae, totam te potius vrbi mancipaſti, Panem et Nymphas exoſa, quas Epimelidas vocare ſolebas et Dryadas et Naidas, nouos vero Deos praeter multos illos priores inducens. Vbi vero locorum in agro collocem Coliadas vel Genethyliidas? ne quid dicam de aliis daemonum nominibus, quorum plurima ob multitudinem memoria exciderunt. Mente capta eſſe videris, vxor, nec ſani quid cogitare, ſed contendis cum vrbicis illis mulierculis

Digitized by Google

luxuria diffluentibus, quarum vti facies ficta et picta, ita mores prauitate insignes, quaeque fuco et cerussa et paederote genus tingunt haud secus ac pictores sollertissimi. Tu vero, si sana es, qualem te aqua antea et sapo puram mundamque praestaret, talis maneas porro.

Ep. 12.

Pratinas Epigono.

Ad ipsius meridei aestum ventorum flatibus expositam mihi elegi pinum, cuius sub vmbra solis feruorem defenderem, et sic suauissime refrigerato in mentem venit, Musicae paullulum dare temporis. Sumtam igitur tibiam percurrebam lingua, tenuem spiritum lingua trahens, suauemque mihi et pastoritiam audire videbar modulationem. Interea nescio quomodo dulcine cantus delinitae omnes vndique capellae circumfusae, missisque arbutis et asphodeli caulibus, totae tibiae sono intentae erant. Ego vero, tamquam mediis in Hedonis essem, Calliopes filium imitatus sum. Hunc igitur tibi laetum nuntium misi, ne amicum celarem, Musices intelligentem habere me gregem.

Ep. 13.

Callicrates Aegoni.

Ego quidem aduentante tempore gyros quum effodissem, scrobesque depressissem, in eo eram, vt olearum surculos insererem, aquasque ad eas ducerem manantes, quae mihi ex valle deriuantur propinqua. Ingruens autem per tres dies, totidemque noctes, imber torrentes desuper ex verticibus montium deduxit, qui cum impetu deuoluti limo secum tracto, foueas obruerunt, vt vna planities totus ager sit, nec vmquam cultus

Digitized by Google

eſſe videatur. Sic igitur omnes mihi labores perierunt, et in vnam eamque foedam faciem omnia conuerſa ſunt. Quis vero amplius labores velit ſuſcipere, ſpem ex agro colendo captans incertam? Ad aliud vitae genus mihi transeundum, nam cum ſtudiis mutatis mutari etiam aiunt fortunam.

Ep. 14.

Sitalces Oenopioni.

Si patriſſas, mi fili, et eadem, quae ego, ſentis, iactatoribus illis discalceatis et pallidis, qui circa Academiam volutantur, nihilque, quod in commune vtile ſit, efficere poſſunt, vel adeo in animum inducere, ſed in rebus tantum caeleſtibus occupantur, valere iuſſis, agro operam dabis colendo, vnde, ſi laborare velis, plenum habebis omnis generis frugibus horreum, plenas vino amphoras, plena emolumentis omnia.

Ep. 15.

Cotinus Trygodoro.

Inſtat vindemia, qualisque mihi opus eſt: commodes igitur velim, quos plures, quam neceſſe eſt, habeas, breui redditura. Ego vero habeo doliola plura, quibus ſi forte egeas, audacter ſume. Communitas enim bonorum in agris vel maxime ſolet habitare.

Ep. 16.

Phyllis Thraſonidae.

Si agrum colere velles et ſapere, mi Thraſonida, moremque patri gerere, Diis hederam et lauros, et myrtos, et flores pro anni tempeſtatibus, nobis vero

parentibus triticum messe perceptum, vinum vuis expressum, multramque capellarum lacte plenam adferres. Iam vero agrum eiusque culturam auersaris, triplices galeae cristas laudas, scutumque amas haud secus ac Acarnan aliquis vel Meliensis mercede conductus miles. Noli vero ita porro facere, mi fili, sed redi ad nos, vitamque quietam amplectere, (etenim tuta periculique expers est agricultura, nihil habens cohortium, nihil insidiarum, nihil phalangum, nobisque aetate prouectis subsidium praesens eris,) vitaeque ambiguae certam praeferas salutem.

Ep. 17.

Chaerestratus Lerio.

Male, mala Lerium, pereas, quae vino me et tibiis ita demulseris, vt lentus iis, qui ex agro in vrbem miserant, adparere debeam. Hi enim a primo mane exspectarunt adlaturum ipsis amphoras, quarum caussa huc veneram: ego vero, bellus homo, tibiis per totam noctem oblectatus in lucem vsque dormiui. Apage vero, misera, istosque miserandos (vrbicos) tuis incantationibus demulce: mihi si molesta pergas esse, magno tuo malo discedes.

Ep. 18.

Eustachys Pithacioni.

Filii mei natalem celebraturus, vt ad epulas venias, te, mi Pithacion, inuito, ita tamen, vt non solus venias, sed adducas tecum vxorem, et liberos, et laborum socium, et, si vis, canem adeo, fidum illum custodem, grauique latratu depellentem gregi insidiantes, qui et ipse nostris epulis dedecori non erit. Festum autem illum diem celebrabimus iucundissime,

Digitized by Google

bibemus ad ebrietatem vsque, exſaturati cantabimus. Si quis praeterea cordacis ducendi peritus adſit, in medium procedat, coetum oblectaturus. Ne cuncteris igitur, mi optime, decet enim in votiuis ſolemnitatibus mane adparatus conuiuii facere.

Ep. 19.

Pithacion Euſtachyi.

Omnia vero, qui tam amice amicorum velis omnia communia eſſe, tibi laeta eueniant et coniugi et liberis. Ego vero, quum furem deprehenderim, in quem iamdudum iram concepi, quod ſtiuam mihi duasque falces ſurripuerat, domi nunc habeo eum, vicinosque exſpecto auxiliatores. Et nondum quidem, minus quippe robuſtus et ſolus, manus ipſi inferre ſustinui, toruo enim vultu eſt, ſupercilia adducit, vegetos habet humeros, ſolidumque femur; ego vero laboribus et ligone confectus ſum, callos vero in manibus habeo, cutemque ſerpentis exſuuiis tenuiorem. Vxor igitur et liberi in viam ſe dabunt, laetique conuiuii in ſocietatem venient: laborum autem ſocius male ſe habet, ego vero et canis nebulonem illum domi adſeruabimus.

Ep. 20.

Napaeus Creniadae.

Meminiſtin', me ficubus et viridibus et aridis aſinum oneraſſe? Quem quum in ſtabulum deduxiſſem, donec (ficus) vendere poſſem noto cuidam, ſecum aliquis duxit in theatrum, ſedeque in commodo collocatum variis oblectauit ſpectaculis. Cetera quidem memoria non teneo, ad perſpicienda enim talia atque narranda ineptus ſum: ad vnum vero hianti ore adſtiti, mutusque prope factus ſum. Quidam enim in medium pro-

Digitized by Google

greſſus, in tripode menſa paruas tres patellas adpoſuit, ſub quibus deinde paruulos nonnullos, albos rotundosque occultauit lapillos, quales ad ripas torrentium reperire eſt, eosque modo ſeorſim ſingulas texit, modo, neſcio, quo artificio ſub vna omnes oſtendit patella, mox in nulla vt inuenirentur, effecit, et in ore monſtrauit: tum vero quum deglutiiſſet, proxime quosdam adſtantes produxit, globulosque vnius ex nare, alterius ex aure, tertii ex capite depromſit, ſublatosque denuo ex oculis hominum remouit. Maxime clancularius homo, magis adeo, quam Eurybatem Oechalienſem accepimus. Procul abſit ab agro noſtro eiusmodi fera, quae neque capi a quoquam poſſit, et, quae domi habeo, omnia ſurreptura, irritum omnem in agro conſumtum laborem faceret.

Ep. 21.

Eurape Glaucae.

Peregre abeſt maritus meus, et tertium iam diem verſatur in vrbe, qui autem mercede conductus domi noſtrae ſeruit, Parmeno, merum damnum eſt, homo negligentiſſimus, et maxime ſomnolentus. Quo factum, vt lupus, quem vicinum habemus grauem, cuius ex oculis truculenta emicat deuorandi cupiditas, Chionen, pulcerrimam gregis capellam ex collibus ſaxoſis raptam ſecum abstulerit, et dapes ſibi lautas hac tam pulcra tamque opima capella parauerit, ego vero lacrimas oculis abstergam. Nihil quidem adhucdum reſciuit maritus, vt primum vero audiet, e proxima pinu pendebit mercenarius, ipſe autem non deſinet machinari, vt poenas ſumat a lupo.

Digitized by Google

Ep. 22.

Polyalſus Euſtaphylo.

Pedicas expoſueram ad capiendas exſecrabiles vulpeculas, adpenſo carnis fruſtulo. Quum enim vites infeſtaſſent, nec acinos ſolum adroſiſſent, ſed integros etiam abſcidiſſent cum pampinis palmites, herus autem propediem venturus nuntiaretur, (immitis vero homo eſt et acer, qui ſententiolas continuo et conſulto in Pnyce Athenienſibus proponit, multosque iam malitia ſua vique dicendi Vndecimuiris tradidit) timens ego, ne quid ſimile ab eiusmodi domino et mihi accideret, furacem vulpeculam captam ipſi volui repraeſentare. At haec non adparuit, Plangon contra, Melitaeus catellus, quem oblectamentum herae aluimus iucundum, nimia guloſitate ad carnem guſtandam abreptus, tertium iam diem ſupinus iacet, et mortuus, et iam puteſcens. Malum igitur ſuper malum excitaui imprudens. Quis vero a tam tetrico homine, vt ignoſcat, exſpectet? Fugiemus, quantum pedibus valemus. Valeat ager, valeant mea omnia: tempus enim eſt, vt me ipſum ſeruem, nec malum exſpectem, ſed antequam accedat, mihi conſulam.

Ep. 23.

Thallus Pithyiſto.

Quoslibet fructus cum voluptate percipio, eſt enim frugum collectio laborum retributio iuſta: in primis tamen apum aluearia caſtrare volupe eſt. Quum igitur, examinibus ad petram captis, fauos habeam recentes, primum quidem primitias Diis obtuli, poſt hos et vobis amicis offero. Sunt vero candidi adſpectu, Atticique mellis guttas deſtillant, quale in Brileſſii montis fiſſuris efflorescit. Et nunc quidem haec mittimus,

Digitized by Google

ſequenti autem anno et plura a nobis accipies et ſuaviora.

Ep. 24.

Philopoemen Moſchioni.

Lupum videor alere in nequiſſimo ſeruo: impetu enim in capras facto nullam non disperdidit, alias vendendo, alias mactando. Et ipſi quidem comiſſatione turget venter, et omnino gulae largitur, et fidibus tibiisque demulcetur, et ad vnguentariorum officinas amant verſari, ſtabula autem vacua, nec caprae vllius veſtigium. Adhuc quidem nil moueo, ne forte praeſentiens contento fugiat curſu; vbi vero imprudentem eum deprehendero et in poteſtatem accepero, manus ipſi conſtringentur, trahetque pedicas graues, raſtrisque intentus ſub bidente et ligone luxuriae obliuiſcetur, laboribusque oppreſſus grauibus diſcet ſobrietatem ruſticam amplecti.

Ep. 25.

Hyle Nomio.

Nimis crebro in vrbem migras, mi Nomie, nec ad momentum adeo temporis adſpectus tibi agri placet. Otiatur autem terra operis orba, ego vero demum ſervo ſola, cum Syra vix infantes ſopiens cantillando. Tu vero ſemicanus iamiam adoleſcentulum vrbicum te geris: audio enim, te ſaepius in Sciro et Ceramico verſari, vbi perditiſſimos aiunt otio et deſidia vitam conterere.

Ep. 26.

Lenaeus Corydoni.

Nuper quum horreum purgaſſem, deponenti ventilabrum herus adſtitit, induſtriamque laudauit. Adpa-

Digitized by Google

ruit autem, nescio vnde, Corycaeus aliquis daemon, Strombychus ille nefarius, qui, quum me sequi dominum videret, adiacentem renonem, qua exsuta opus feceram, sub alis abstulit, vt praeter damnum a conseruis etiam derisum me videam.

Ep. 27.

Gemellus Salmonidi.

Quid vero est, Salmonis, quod tam insolentem te geras, misella! Nonne in officina sartoris claudi sedentem liberaui, idque inscia matre? nonne vt legitime desponsatam domum duxi? Tu vero superba es, vilissima muliercula! semperque subsannas, nasumque suspendis. Nonne desines, misella, ab hac insolentia? Amatorem simul dominum experieris, et hordea ruri torrere iubebo, atque tunc profecto intelliges, quas in calamitates te ipsa conieceris.

Ep. 28.

Salmonis Gemello.

Omnia tolerare malim, quam tecum dormire, domine. Nec hac nocte aufugeram, nec in virgultis me occultaueram, vti putabas, sed mactram subieram, cuius concaua parte pro operculo sumta iacebam. Quum vero semel constituerim laqueo vitam finire, audi, dicam aperte, (omnem enim moriendi cupiditas adimit metum,) ego te, Gemelle, odi, partim corporis molem istam abominans, et tamquam belluam auersans tetram, partim oris foeditatem ex intima fauce graveolentiam emittentis. Malus male pereas cum his tuis deliciis! Abi ad lippientem aliquam rusticam anum, cui vnus dens molaris residuus male haeret, vnctamque picis oleo.

Ep. 29.

Orius Anthophorioni.

Credideram, mi Anthophorion, ſimplicem te eſſe, rusque merum, qui nil niſi fraces oleret, pulueremque ſpiraret, planeque ignoraui, te orandi facultate ſuperare, quotquot in Meticheo de rebus alienis iure decertant. Ex quo enim ſub Vicorum Magiſtro cauſſas agere coepiſti, nulla exſtitit, vnde victor non abieris. Macte lingua, turture loquacior! Tu igitur mihi Hermaeon, quod aiunt, eris; expoſitum enim me video iis, qui, quae mea ſunt, ſibi volunt adſerere: ego vero quietis amans, beneque gnarus ſum, multa ex otio mihi naſci negotia.

Ep. 30.

Ampelion Euergo.

Aſpera hoc anno hiems eſt, nec vlli licet domo exire. Omnia nix occupauit, et albeſcunt non colles tantum, ſed et depreſſa regionis loca: laborandi facultas nulla datur, otioſum deſidere dedecus eſt. Quum igitur proſpectarem ex caſa, vixque feneſtram aperuiſſem, magnum cum niue aduectum auium vidi, et merularum et turdorum populum. Statim itaque ex pelui depromto viſco piraſtrorum ramos inunxi, et e veſtigio aduenam conſpexi nubem auicularum, quae omnes e ſurculis, heu quam iucundum ſpectaculum! pependerunt, alis retentae, capitibusque et pedibus captae. Harum partem tibi, pingues omnes et carnoſas miſi viginti quinque. Boni enim bona habent communia, inuideant vero, per me licet, maligni vicini.

Digitized by Google

Ep. 31.

Philotomus Thestyllo.

Quum numquam in vrbem descenderim, nec sciam, quid demum sit, quod ciuitatem solent adpellare, nouum hoc cupio spectaculum videre, homines nempe vno ambitu vna habitantes, et reliqua, quibus vrbs differt a rustica vita, discere. Quod si igitur iter tibi in vrbem faciendum sit, me tecum abducturus venias: etenim et mihi nunc plura puto discenda, cui iam pullulare pilis mentum incipiat. Et quis ad me in vrbe initiandum aptior te sit, qui tam saepe intra portas voluteris.

Ep. 32.

Scopiades Scotioni.

Eheu! Quantum malum, mi Scotion, ebrietas est! In conuiuium enim perditorum hominum quum incidissem, (temulenti vero omnes erant, nec vllus modico contentus haustu, immo vero, in orbem continuo eunte poculo, poena renuentibus statuta est haec, vt postridie epulas ipsi darent) quumque bibissem, quantum numquam in vtre portare memini, tertium iam diem ita me habeo, vt etiam nunc grauedinem capitis sentiam, crapulamque eructem.

Ep. 33.

Anthylla Corisco.

Videntur adeo flumina retro labi posse, quum tu, Corisce, tam prouectae aetatis, quum nepotes iam neptesque habeamus, mulierculam citharistriam ames, meque ita pungas, vt praecordia fere ruperis. Memet

Digitized by Google

igitur contemnis, tricesimum iam annum tecum viventem, puellam vero, eamque scortum immane, blanditiis prosequeris, quae tamen totum te cum ipsis agris exhauserit. Rident te iuuenes, nec derideri te sentis. O senium meretricis ludibrium!

Ep. 34.

Gnathon Callicomidae.

Timonem nosti, Callicomides, Echecratidis filium, Collytensem, qui diues antea, profusis deinde in *nos* parasitos amicasque facultatibus, ad paupertatem redactus, et ex maxime sociali hominum osor factus, Apemanti imitatus est fastidium? In agellum igitur deuium se recepit, vbi glebis praetereuntes petit, studiose cauens, ne in hominem incidat quemquam, adeo communem auersatur naturam. Reliqui contra Athenienses nuper ditati Phidone sunt et Gniphone sordidiores. Tempus est hinc migrandi, laboribusque quaerendi victum. Adsume igitur mercenarium in agro, toleraturum omnia, si insatiabilem explere possim ventrem.

Ep. 35.

Thalliscus Petraeo.

Siccitas nunc est, nec nubecula vlla super terram se effert. Pluuia autem opus est, sitire enim agros ipsos glebarum siccitas demonstrat. Frustra, vti videtur, nec exauditi sacra fecimus Ioui Pluuio, etsi certatim omnes pagi incolae, et pro viribus quisque et facultatibus contulimus, hic arietem, ille hircum, alius aprum, pauper placentam, pauperior adhuc thuris micas satis cariosas, taurum vero nullus, quum armentorum nulla nobis copia sit, tenue solum Atticae ha-

Digitized by Google

bitantibus. Sed quid profunt impenfae, quum ad alias gentes migraffe, nobis neglectis, Iupiter videatur?

Ep. 36.

Pratinus Megaloteli.

Moleftus nobis erat miles, moleftus inquam. Quum enim veniffet ad vefperam, fatoque finiftro ad nos devertiffet, non defiit obtundere narrationibus, decurias nefcio quas et phalanges crepans, et fariffas et catapultas et fcuta: mox, quomodo in fugam dederit Thracas, duce eorum iaculis traiecto, mox vt conto transfixum Armenium caeciderit. Denique captiuas produxit et oftendit mulieres, quas ex praeda dixit a ducibus fortitudinis praemia fibi datas. Et fatis amplum quidem poculum garrulitatis remedium homini porrexi, ille vero et hoc plura pofthac eaque grandiora exhaufit quidem, nihil tamen remifit a nugis.

Ep. 37.

Epiphyllis Amaracinae.

Corollam e floribus nexam ibam in Hermaphroditi facello in honorem (defuncti mariti) Alopecenfis fufpenfura. Subito vero adparuit iuuenum proteruorum caterua aduerfus me inftructa, et duce quidem Mofchione. Ex quo enim beatum amifi Phaedriam, non defiit ille mihi moleftias creare, coniugium mecum ineundi defiderium promens; ego autem recufaui, partim paruulorum liberorum miferta, partim quod manes Phaedriae ob oculos verfarentur. Sed imprudens flagitiofo me hymenaeo feruaui, et thalamum habui nemus. Nam in opacum quum deduxiffet, vbi continua arborum denfitas effet, ibi fuper floribus et

arborum foliis, pudet dicere, optima! quid pati coegerit. Sic igitur habeo ex flagitio maritum, non sponte mea quidem, sed tamen habeo. Optabile quidem, vt inexpertus eorum, quae nolis, maneas; quod si cui non contingit, occultare saltem calamitatem necesse est.

Ep. 38.

Eudicus Pasioni.

Phrygem habeo seruum improbum, qui talis factus est ruri: quem quum Calendis ex pluribus delectum emissem, Numenium statim quidem nominare decreui, et quum videretur robustus esse, vultuque vigorem praeferre, laetus admodum abduxi, vt eius in agro opera vterer. Est vero merum damnum homo: comedit enim, quantum quatuor fossores, dormit autem, quantum delirum Sophistam narrare memini, haud secus ac Epimenides quidam Cretensis, vel Herculis, quas audiuimus, tres vesperas. Quid igitur faciam, amicorum carissime, qui in hac tali bellua pecuniam abiecerim?

Ep. 39.

Euthydicus Epiphanio.

Per Deos atque Daemonas, optima mater, ad exiguum tempus, relictis scopulis et agro extremum ante diem venias, quae pulcra in vrbe sunt, spectatum. Qualia enim, qualia te fugiunt, Haloa et Apaturia, et Dionysia, et quod nunc celebramus, sanctissimum Thesmophoriorum festum. Adscensio primo iam die facta est, ieiunium hodie ab Atheniensibus seruatur solemniter, Calligeniae autem cras fient sacra. Si igitur festinare velis, et in viam te des mane, ante-

Digitized by Google

quam Lucifer oriatur, facra poteris cum Athenienfibus mulieribus obire. Veni igitur, nec tergiuerfare, idque ita obfecro, vt et mihi et fratribus bene cupio: vrbis enim inexpertem e vita discedere nefas fit, et belluinum et a bonis moribus abhorrens. Veniam des mater, vtilitatis cauffa liberius fcribenti. Aperte cum omnibus hominibus decet verfari, maxime vero erga neceffarios oportet effe fincerum.

Ep. 40.

Philometor Philifo.

Equidem filium ad vendenda ligna et hordeum in vrbem miferam, vt eodem die cum nummulis rediret, adhortatus: ira vero nefcio cuius Daemonis ingruens totum eum commutauit, mentemque ei emouit. Confpecto enim vno furibundorum illorum, quos propter rabiem Canos adpellare folemus, imitandis vitiis ducem adeo fuperauit. Etenim fpectaculum praebet abominabile et horrendum, comam concutiens fqualidam, vultu truculentus, feminudus in palliolo peram exiguam fuspenfam gerens, clauam e piraftro factam manibus tenens, discalceatus, fordidus, intractabilis: nec agrum vult nosue parentes agnofcere, immo abnegat, natura contendens omnia exfiftere, et elementorum mixturam cauffam generationis effe, non parentes. Satis etiam adparet, diuitias eum contemnere, agrique culturam odiffe: pudoris adeo nullam habet rationem, et verecundia omnis e facie deterfa eft. Hem, quantam tibi, agricultura, impoftorum iftorum fcholae perniciem attulerunt! Soloni irafcor et Draconi, quod, qui vuas furati effent, eos morte mulctare iuftum exiftimauerint, eos, qui fana mente priuatos iuuenes captiuos quafi abducunt, voluerint effe impunes.

Ep. 41.

Dryades Melioni.

Misi tibi ouium in (pago nostro) Decelia tonsarum, earumque sanarum vellera, nam scabie laborantes pastori Pyrrhiae concessi, vt pro arbitrio iis vteretur, priusquam morbo prorsus conficerentur. Quum igitur lanae habeas abunde, vestes nobis texe cuique convenientes tempestati, ita vt aestati aptae sint tenues, hibernae contra satis habeant subteminis, magisque densentur, illaeque tenuitate sua inumbrent magis, quam calefaciant corpora, hae vero grauitate defendant frigus, ventisque sint imperuiae. Filia etiam virgo, quam nubilem habemus, ancillas adiuuabit in texendo, ne ad maritum deducta dedecori nobis parentibus sit. Omnino enim nosti, lanificii amantes, Mineruamque colentes, morum probitati atque verecundiae operam dare.

Ep. 42.

Rhagestrangisus Staphylodaemoni.

Funditus tibi perii: heri enim splendidis vestibus ornatus, sordidis, vt vides, et cilicinis pannis hodie tego pudenda. Exspoliauit me Pataecio ille perditissimus, qui nummos meos, quot, vti nosti, satis multos habebam, felicibus, qui ei contigerunt, tesserarum iactibus ad drachmas vsque et obolos abstulit. Poteram equidem prioris damni oblitus a maiori immunem me seruare, sed ira percitus atque contentione extremam iacturam feci: singulis enim ex prouocatione in medium expositis vestibus, postremo indumentis nudatus sum omnibus. Quo igitur eundum? grauiter enim et vehementer ingruens boreas latera mihi sagittae instar fodit. In Cynosargen fortasse concedendum,

vbi vel iuuenum ibi morantium aliquis misericordia ductus veste quadam me amiciat, vel proximos occupare possim caminos, ad quorum ignes me miserum calefaciam: nudis enim flamma vel apricatio renonis instar et sagi est.

Ep. 43.

Psichoclaustes Bucioni.

Nudius tertius capita tonsi, ego et Struthion et Cynaedus, parasiti, beneque loti in Serangii balneo horam circa quintam in praedium suburbanum Ancyles, quod Chariclis adolescentis est, citato cursu properavimus. Et ipse quidem beneuole nos excepit, risum enim amat, nec parcit impensis; nos vero oblectationem et ipsi et conuiuis praebuimus eo, quod nobis alapas inuicem infligeremus, et anapaestos sonoros dicteriis vere vrbanis, et Atticismis, quas ipsae Gratiae dictassent, facetiisque plenos accineremus. Eo hilaritatis laetitiaeque processerat conuiuium, quum superveniret, nescio vnde Smicrines difficilis atque morosus, quem seruorum sequebatur multitudo, qui currendo in nos inueherentur. Smicrines ipse primum quidem baculo incuruo dorsum feriit Chariclis, et, maxilla percussa, vt infimum abduxit mancipium, nobis vero solo senis nutu manus retro post terga vinctae: deinde scutica setis suillis intertexta haud paucis nec facile numerandis verberibus caesos in vincula coniecit immitis senex. Et nisi familiaris noster, quique multum delectationis in conuiuio e nobis perceperat, lepidus Eudemus, vnus ex Areopagi primoribus, aperuisset nobis carcerem, fortasse adeo insultibus plebis fuissemus expositi. Adeo senex acerbus et amarulentus in nos incensus ira fuit, egitque omnia, vt tamquam homicidae sacrilegiue recta ad supplicium duceremur.

Digitized by Google

Ep. 44.

Gnathon Lichopinaci.

Nos, vti Megarenſes et Aeginenſes, nullo numero ſumus, probatur cum maxime Gryllion ſolus et dominatur in vrbe, quaelibet ei, vt Crateti Thebano Cynico patet domus. Theſſalam credo anum vel Acarnanidem veneficam adſciuit, quibus auxiliantibus miſeros faſcinet adoleſcentulos. Quid enim arguti habet, quid elegantiae et ſuauitatis in conuerſando? Sed fortaſſe placidioribus eum oculis Gratiae adſpexerunt, ita vt manus in iſto (quod aiunt) abſtergant, nobiscum vero agatur egregie, ſi pulpas ex pane tamquam canibus nobis aliquis obiiciat. Forſan tamen non malis artibus vtitur, ſed fortunam habet fauentem, quae in omnibus regnat rebus humanis. Nihil enim in hominibus valet prudentia, omnia contra fortuna, quae ſi contigit, is iucundus et eſt et habetur.

Ep. 45.

Trapezolichon Pſichodialectae.

Dolui, mi bone Pſichion, triſti, qui faciei tuae accidit, caſu audito. Quod ſi enim ita acta res eſt, *vti* narrauit nobis reuerſa ex conuiuio Lerione, (illam dico Phyllidis pſaltriae ancillulam) bellum ſubiiſti et excidium graue ſine machinis et tormentis. Audio enim, cinaedum illum et effeminatum phialam tibi impegiſſe ita fortiter, vt fragmenta naſum tibi dextramque maxillam deformauerint, ſanguinisque prouocatum eſſe tantum, quantum aquae ex Geranienſibus petris deſtillat. Quis ferat amplius perditos eiusmodi homines, ſi tanti illis paſtum vendentibus, nos victum redimere vitae periculo debeamus, mortemque ex

fame euitare conati, saturitatem non sine discrimine sectemur?

Ep. 46.

Stemphylochaeron Trapezocharonti.

Quanta mihi fortuna felicitasque contigit! Qui ita, fortasse interrogabis, mi Trapezochaeron. Narrabo, priusquam interroges. Celebrabat, vti nosti, vrbs nostra Cureotin, ego vero coenae adhibitus ad delectandos conuiuas, cordacem saltaui. Conuiuae bibebant certatim, donec contentione in infinitum procedente, ebrietas occupauit epulas, omnesque, ne seruis quidem exceptis, nutare capitibus, tandemque in soporem dari coeperunt. Ego vero circumspexi quidem, si qua possem argentea vasa surripere: quae quum sobriis adhuc conuiuis e conspectu essent remota, et in tuto collocata, mappa sub alam accepta exsilui ita celeriter, vt in fuga calceorum alterum amitterem. Vide mihi, quam egregia ex linteo Aegyptio et Hermionitica purpura, subtilissima et quantiuis pretii textura sit. Quam si secure vendidero, saginabo te adductum mecum ad cauponem Pataecionem. Quum enim ebriorum contumelias saepe vna experti simus, aequum est, te, calamitatum socium, genialis etiam diei in communionem venire.

Ep. 47.

Horologius Lachanothaumaso.

Mercuri lucrifer, et malorum auerrunce, Hercules! seruatus sum, nec porro aliquid mihi accidat aduersi. Gutturnium vt surripueram argenteum Phaniae illius diuitis, in pedes me conieci, erat enim intempesta et media nox, et properaui, vt essem in tuto,

Repente vero canes domeſtici circumfuſi alius aliunde ſaeui grauiterque latrantes adorti ſunt, Moloſſi et Gnoſii, quos nihil impediebat, quo minus me, tamquam qui Dianam offendiſſem, medium diſcerperent ita, vt ne extremae quidem partes in poſterum diem relinquerentur, ſi qui vellent miſericordia ducti terrae me mandare. Quum igitur inueniſſem foſſam, non alte quidem illam, ſed paullulum tamen depreſſam, hanc ſubii pro latebris. Etiamnunc contremiſco palpitoque, dum haec narro. Lucifero autem orto, hos quidem non amplius latrantes animaduerti, (erant enim omnes nunc catenis adligati) ipſe vero in Piraeeum cucurri, vbi, quum in Siculam nauem, quae in eo erat, vt retinacula ſolueret, incidiſſem, nauclero gutturnium vendidi. Pretio igitur accepto nummorum cumulum prae me video, recensque ditatus redii, et ad tantam excitatum me ſentio ſpem, vt adſentatores ipſe alere conſtituerim, et paraſitos adſciſcere, non paraſitum agere amplius. Quod ſi vero etiam eueniat, vt ita acquiſitam pecuniam abſumam, ad priorem vitae rationem denuo me conuertam, canis enim qui corium rodere ſemel didicit, haud facile moris obliuiſcetur ſui.

Ep. 48.

Phloeoglyptes Mappaphaſio.

Malus male pereat, mutusque fiat Licymnius, hiſtrio tragicus, qui quum ſonantiore ſaltem et clariore voce viciſſet artis aemulos Critiam Cleonaeum et Hippaſum Ambracioten in Aeſchyli Propompis, efferre ſe coepit, et hedera redimitus conuiuium inſtituit. Cui quum et ego adſcitus eſſem, hem, quanta mala perpeſſus ſum! Partim enim pice oblitum caput, muriaque oculi conſperſi, partim loco placentae, aliis ſcriblitas edentibus

et bellaria e ſeſamo, mihi melle imbuti lapides rodendi fuerunt. Omnium vero impudentiſſima e Ceramico meretricula, inquilina illa Pheneatica Hyacinthis, veſicam ſanguine impletam capiti illiſit meo, qua, praeterquam quod ſonitum ederet magnum, multo etiam ſanguine perfuſus ſum. Et conuiuantibus quidem effuſi non tam riſus, quam cachinni occaſio data eſt; ego vero mercedem iis, quae paſſus eſſem, congruentem non abſtuli, omnisque contumeliarum compenſatio haec erat, vt, quantum capere venter poſſet, ederem, praetereaque nihil. Nouum igitur vitae annum ne videat, immo pereat Diis inimicus Licymnius, quem inſuauis vocis cauſſa Orthocorydon et ego et grex omnis theatralis adpellare decreuimus. Vale.

Ep. 49.

Capnoſphrantes Ariſtomacho.

O Daemon, cui ſorte obtigi, quam malignus es et moleſtus, qui perpetua me teneas paupertate conſtrictum. Niſi enim ad coenam aliquam inuiter, olus ſilueſtre neceſſe eſt et oſtreas edere, vel herbas colligere, potuque ex Enneacruno hauſto ventrem explere. Accedit, quod, quoad contumelias corpus tolerare poſſet, aptaque ad ferendas moleſtias aetate, iuuenili vigore neruoſum eſſet, tolerabilis contumelia videretur. Iam vero, vbi ſemicanus ſum, et quod vitae reliquum eſt, ad ſenectutem ſpectat, quae medela malis inuenienda ſit? Halartio fune opus habeo, ex quo ante Dipylum me ſuſpendam, niſi melius mihi conſulat fortuna. Quod ſi vero etiam eodem tramite pergat, fauces mihi non comprimam, niſi epulis antea lautis interfuerim. Propediem vero illuſtres illae et celebres nuptiae Charitus et Leocratis erunt poſt nouilunium menſis Pyanepſionis, ad quas ſine dubio, niſi

Digitized by Google

primo die, tamen ad repotia inuitatum iri me ſpero. Hilaritate opus habent nuptiae et paraſitis: ſine nobis enim feſtum non feſtum eſt, et porcorum, non hominum coetus.

Ep. 50.

Bucopnictes Antopictae.

Intolerabile viſu eſt, quam inclementer Zeuxippe, immane illud ſcortum, adoleſcentulum habeat, in quam tamen non aurum tantum et argentum impendit, ſed praedium adeo et agros. Illa vero amorem eius magis magisque incendit eo, quod Euboici iuuenis amorem ſimulat, vt huius bonis abſumtis, alius praeſto ſit, in quem amorem conuertat. Ego vero discrucior animo, tantas videns diffluere diuitias, quas beati parentes Lyſias et Phanoſtrata reliquerunt. Quidquid enim minutatim illi et per obolos collegerunt, effuſa abſumit vulgare et foediſſimum proſtibulum. Ipſius adoleſcentis eo magis vicem doleo, quod, ex quo ſui iuris factus eſt, admodum in nos benignum ſe praebuit. Video igitur et res noſtras claudicare: in hanc enim ſi, quae iuuenis optimi ſunt, transferuntur omnia, egregie ſcilicet, o Dii, egregie procedet ſagina noſtra. Eſt enim, vt noſti, ſimplex et apertus Philebus, aequus in nos paraſitos, et moderatus, cantibus magis et iocis, quam contumeliis noſtris delectari ſolitus.

Ep. 51.

Laemocyclo Pſicleolobe.

Ecce poſt Eurotam, et aquam Lernaeam et Pirenes fontes viſos, Calirrhoes deſiderio Corintho reditum Athenas accelero. Nihil ex iſtorum locorum deliciis

mihi placuit, et in eo proinde ſum, vt hinc faceſſam, et domum properem. Haud commodi ſunt hic terrarum homines, nec conuiuiis apti, vinoque non tam vtuntur, quam abutuntur. Quanto melius mihi groſſos et caricas manducare Atticas, quam vt propter horum aurum emacier. Quam multa enim noua excogitant, cogentes per vnctos vtres ſaltare, calidumue ardensque adeo vinum ſine admixta aqua adfundentes, deinde oſſa, pedes atque talos tamquam canibus proiicientes, et ferulas (in dorſis noſtris) frangentes, ſcuticisque et aliis loris per iocum caedentes. Mihi vero contingat, propugnatrix Minerua, vrbisque cuſtos, Athenis et viuere et mori. Melius enim ante Diomedis vel Hippadum portas ſupinum praetereuntium pedibus conculcari mortuum, tumuloque obrutum, quam Peloponneſi felicitatem tolerare.

Ep. 52.

Copadion Eueniſſo.

Nil curo, faciant quidquid velint, temerarii Gronthon et Sardanapalus. Vt enim in tam indecentis coepti communionem veniam, impetrare a me non poſſum, etiamſi ex Dodonaea quercu oraculum mihi tamquam vtile iſtud ſuadeat. Raro ſeruis bonus, fidelis, ſanusque animus a natura contingit. Omnino igitur abſtinendum. Tentant vero patris familias pellicem corrumpere, cuius facinoris iam initium fecere. Nec contenti Veneris ad ſatietatem vsque vſu illicito, ſupellectilia etiam ſingula pedetentim quaſi praedam conuaſant et exportant. Fortaſſe aliquamdiu celabitur factum, profecto autem vel loquax vicinus, vel ſuſurrator ſeruus palam enuntiabit: nec aliter fieri poteſt, niſi vt poſt ignem et ferrum et varii generis tormenta cicuta tandem et barathrum iis obtingat.

Sine verecundia enim audax inceptum proſequentes, aequalem facinori poenam expendent.

Ep. 53.

Acratolymas Chonicrato.

Heri Carione ad puteum occupato intuli me in culinam, vbi quum patinam inueniſſem exquiſitis condimentis refertam, gallum gallinacaeum aſſum, ollamque membradibus plenam et apuis Megaricis, ſurripui, et exſiliens, quo me conferrem, vt commode nec ſocio adſumto veſcerer, mecum deliberaui. Alius quia non ſuppetebat locus, cucurri in Poecilen, (etenim ne vnus quidem nugacium illorum philoſophorum infeſtabat) ibique laboris fructum percepi. *Suſpiciens* autem e patina, video accedentem ab tabula *luſoria* adoleſcentulum quemdam, quem timens cibos quidem poſt tergum reieci, meque ipſum in terram proſtraui furtum occultaturus, precatus ſimul Deos auerruncos, vt praeterire iſtam iubeant tempeſtatem, promiſſis thuris micis, quas domi ex ſacrificiis collectas ſeruo, quamquam ſatis carioſas. Res ceſſit feliciter, Dii enim aliam in viam illum conuerterunt. Ego vero raptim, quidquid in vaſis eſſet, quum deglutiiſſem, amico cauponi furti reliquiis, patina ollulaque dono datis abii, benignitatis et liberalis animi hoc dono (a caupone) laudem adeptus.

Ep. 54.

Chytrolictes Patellocharonti.

Quid fles? fortaſſe ex me quaeres, aut vnde cranium fractum habeam, aut quomodo variam hanc in partes diſciſſam veſtem geram? Victor ex alea diſceſſi, quod nollem factum. Quid enim neceſſe erat infirmiorem

Digitized by Google

cum robuſtis me componere iuuenibus? Quum nempe, quae expoſitae eſſent, ſortes omnes collegiſſem, ita vt colluſoribus plane nihil numulorum reliquiſſem, impetum in me fecerunt omnes: alii pugnis caedere, alii impugnare lapidibus, alii veſtem discindere. Ego vero obſtinate tenebam numos, moriturus prius, quum committerem illis vel minimam pecuniae partem. Et aliquamdiu obſtiti ſtrenue, ictus plagasque toleraui, digitorum retorſiones ſustinuï, Spartanumque omnino me praeſtiti ad Orthiae (Dianae) altare caeſum. At non Ladedaemon erat, vbi haec mihi ferenda eſſent, ſed Athenae, et ab aleatorum, quotquot Athenis ſunt, nequiſſimis. Tandem igitur deliquium animi paſſus ceſſi ſceleratis, qui ſinum adeo perſcrutati inuenta ibi abstulerunt, ego vero melius eſſe putaui viuere ſine pecuniis, quam cum pecuniis mori.

Ep. 55.

Autocletus Hetoemariſto.

Parum aut nihil differunt ab plebeiis grauiores illi vultu, nil, niſi quod probum et honeſtum, crepantes, iſtos dico, qui lucri cauſſa adoleſcentium gratiam captant. Quale enim, quale conuiuium tibi periit, quo Scamonides filiae diem natalem celebrabat. Quum enim haud paucos nuper eorum, qui Athenis et diuitiis et generis nobilitate praecellunt, inuitaſſet, philoſophis etiam exornare epulum decreuit. Aderat igitur in his Euthycles Stoicus, ſenex ille, barbam promittere ſolitus, ſordidatus, capite ſqualido, decrepitus, cuius frons crumena rugoſior eſt. Aderat vero etiam Themiſtagoras Peripateticus, vir haud iniucundus adſpectu, criſpa barba decoratus. Aderat porro Epicureus Zenocrates, cincinnis multa cum cura criſpatis, denſa et ipſe barba venerabilis. Celeberrimus

autem (hoc enim nomine omnes compellabant) Archibius Pythagoraeus, cuius faciei multus insidebat pallor, caesarie a capite ad pectus vsque demissa, acutam longamque barbam gerens, naso adunco, labiis compressis, eo ipso, quod nimis contracta atque clausa essent, silentium (Pythagoricum) prae se ferens adparuit. Repente vero et Pancrates Cynicus, non sine impetu plures proturbans sese intulit, stipite innixus iligno: nodorum enim loco densorum aeneis clauis confixum baculum gestabat, peramque inanem, ad ciborum reliquias ex zona bene adstricta suspensam. Et ceteri quidem conuiuae ab initio vsque ad finem aequalem eumdemque semper epularum ordinem seruarunt: philosophi autem, procedente conuiuio, et amicitiae poculo in orbem crebro eunte, alius aliud mirum patrabant. Euthycles enim Stoicus prae senectute, et quod largius iusto sese inuitauerat, porrectim iacens stertebat. Pythagoraeus autem, silentio misso, aurea carmina ad musicam quamdam harmoniam coepit cantillare. Egregius deinde Themistagoras, fecicitatem quippe ex Peripateticae disciplinae placitis non in animo tantum et corpore, sed rebus etiam externis ponens, plura subinde bellaria poposcit, et variationem opsoniorum dapsilem. Zenocrates porro Epicureus psaltriae collo brachia iniiciens, mollibus, lasciue paetis paullulumque conniuentibus oculis eam adspiciens, hoc, hoc esse dixit carnis quietem, et condensationem voluptatis. Cynicus denique primum vrinam mittebat pro Cynica indifferentia, laxato et demisso, vt terram verreret, pallio; deinde Dorida cantatricem tam impudens erat, vt palam omnibus inspicientibus iniret, principium generationis naturam esse adfirmans. Tam parum nos parasiti curamur: oblectans enim spectaculum praebuit delectorum ad istud conuiuium nullus, quamquam Phoebiades citharoedus et mimi ridicularii

Digitized by Google

Sannyrio et Philiſtiades non deerant. Cuncta vero incaſſum, nec digna ſpectatu, nil enim niſi Sophiſtarum nugae probabantur.

Ep. 56.

Thymbrophagus Cypelliſtae.

Effers te, quam ab cauſſam non exputo, et iactans te haud ſecus incedis, vti in prouerbio eſt, ac Pythocles, et tamen aufers prandiorum portiones. Sportulas igitur quotidie onerare multis ciborum reliquiis (quemadmodum nuper Harpades Grammaticus faciebat, Homeri, vti dicebat, verſiculo addito, qui egregie ipſi ad ciborum rapinas accommodari poſſe videretur: *Potare ac veſci, poſt haec auferre ſimul quid;*) deſine, mittasque inſolentiam, miſerrime, vel neceſſe habebimus nudum te foras momento temporis eiicere.

Ep. 57.

Oenolalus Potenophlyaro.

Vino magis quam par eſt ſaucius ridendum expoſui iuuenem Zopyrum regem (nutritorem.) Ex illo enim tempore, fortaſſe aliorum criminatione aures feriri ſibi paſſus, ad dandum minus fuit liberalis, et maligniori vtitur menſura. Qui enim antea diebus feſtis vel tunicam, vel pallium, vel chlamydem mittere conſueuiſſet, nuper Saturnalibus inſtantibus Iphicratidas (calceos) recens conſutos miſit a Dromone ſuo perferendos. Iſte vero ipſe propterea fremebat, mercedemque miniſterii poſtulabat: ego vero mordeor, procacem linguam rodo, nimisque ſero, quid peccauerim, ſentio. Vbi enim flumen orationis iudicio non cohibitum fertur, ibi linguam peccare neceſſe eſt. Vale.

Digitized by Google

Ep. 58.

Alocyminus Philogarelco.

Nihil te curo, etsi miniteris, te susurraturum de me, consuasque criminationes illiberales. Simplex enim est et generosus Maliensis ille miles, qui nos pascit. Vti nunc est, tantum abest, vt suspiciosus sit in hetaeris, vt potius, quum lingua volubilis esse coepisset in conuiuio, multa maledicta congeret in eos, qui zelotypia abripi se patiantur. Dicebat nempe, legitime nuptas quidem decere rei familiaris curam et vitam castam, amicas vero omnibus prostare, et cuilibet copiam sui facere debere. Vti enim balneis et supellectilibus vtamur communibus, etiamsi vnius esse videantur, ita etiam feminis, qui huic vitae se dederint. Quamquam vero criminationem tuam frustra fore persuasum habeo, tremo tamen labrum mordens, vt qui taciturnum heroem praetereunt, ne quid detrimenti capiam. Non enim ex Atticis illis turgidis est adolescentibus, sed vir bellicosus et Martius, apud quem nihil valent adulatio et criminantium mores. Qui vero obtrectationibus aurem non praebet, eum obtrectatores odisse necesse est.

Ep. 59.

Limenterus Amaseto.

Ad aliquem ex iis, qui tabulas ad Bacchi aedes proponunt, et somnia interpretandi artem profitentur, in eo sum vt proficiscar, duabus istis drachmis, quas me scis in manibus habere, solutis, quod mihi per somnos adparuit visum narraturus. Non abs re tamen fuerit et tecum communicare nouum hoc omnemque fidem excedens ostentum. Videbar mihi per somnum formosus esse adolescens, nec e triuio aliquis, sed

Iliensis ille maxime amabilis et pulcerrimus Trois filius Ganymedes, pedum porro habere et fistulam, tiara Phrygia caput redimire, pastoremque agere in Ida. Subito in me aduolauit curuis vnguibus armata et magna aquila, acri adspectu, et adunco rostro, quae me leuatum vnguibus ex petra, cui insidebam, sublimem sustulit in aerem, regionibusque caelestibus festinanter admouit. At vero, quum iam portis, quibus Horae praesunt, proxime abessem, fulmine ictus decidi, nec auem illam amplius a caelo deuolantem magnamque aquilam, sed vulturem foede olentem, me vero hunc ipsum, qui sum, Limenterum, omni vestimenti genere nudatum, tamquam ad lauacrum vel palaestram compositum animaduerti. Conturbatus igitur, vt facile credes, tali lapsu expergiscebar, et ad mirum hoc visum etiamnunc trepido, et quid portendat insomnium, ab iis discendum est, qui in eiusmodi rebus occupantur, an forte quis certo scire, et, si sciat, vere enuntiare possit.

Ep. 60.

Chascobuces Hypnotrapezo.

Non amplius adii Corinthum, cognoui enim breui sordes huius vrbis diuitum pauperumque miseriam. Vt enim e balneo redierat populus, meridie lepidos vidi et facetos adolescentulos, non circa domos, sed circa Craneum versantes, foraque, vbi panariae et pomariae maxime res agunt suas. Ibi igitur solum proni spectantes, hic lupinorum cortices remouebat, ille nucum putamina studiose excutiebat, vt ne pusilla quidem nuclei pars residua lateret, alius malorum granatorum siliquas, quas nos Athenis σίδια adpellare solemus, scalpere vnguibus, si quid granorum posset deprehendere, alius adeo panum frustula a multi- pera

conculcata colligentes auide deuorabant. Tale eſt Peloponneſi veſtibulum, et bimaris illa vrbs, elegans quidem adſpectu et deliciis abundans, ciues tamen habet iniucundos et inuenuſtos, etiamſi Venerem ferant Cythera relicta, arcem Corinthi praetuliſſe: niſi tamen mulierculàrum cauſſa Venus vrbi praeſes eſſe voluerit, viris autem Fames conſtitutus ſit.

Ep. 61.

Hydroſphrantes Meridae.

Quanta, o Hercules, opera adhibenda fuit, vt ſapone et nitro Chalaſtrenſi heri in me infuſe iuris reliquias viſcoſas eluerem. Nec tam momordit me contumelia ipſa, quam quod praeter fas toleranda fuit. Ego enim Anthemionis filius, ditiſſimi Athenienſium et Axiotheae, quae genus a Megacle ducit: is contra, qui hunc nobis iniuriam intulit, patris ignobilis, matris vero barbarae, Scythicae puto vel Colchicae in nouilunio emtae, vti quidam noti mihi narrarunt. Et ego quidem humili cultu, paternis opibus amiſſis, praeclare de me agi puto, ſi ventri, quantum ſatis eſt, procurare poſſim: Doſiades autem, o Dii! Pnyca conſcendit concionaturus, et iudicibus in Heliaea adnumeratur, habenasque tenet eius populi, qui in vincula olim dabat Miltiadem, cuius Marathone tropaeum exſtat populi, qui Ariſtidem illum Iuſtum vrbe eliminaret. Vt cetera mittam, cruciat me vel maxime nominis amiſſio: quem enim parentes Polybii nomen habere voluerunt, hunc Fortuna, mutato nomine, vt ab artis conſortibus Hydroſphrantem adpellari ſe pateretur, coegit.

Ep. 62.

Chidrolepisus Capyrosphrantae.

Audi caussam, quaeso, ob quam me perstringebant hucusque mulieres, postremo vero vetula illa ancilla conuitiata est mihi, male pereas, inquiens, qui importunus es, et garrulus. Mysterium inter eas agitatur illis Dearum Eleusiniarum occultius, voluntque nos celare, qui bene nouimus, vel, quamquam audiuerimus, nondum credere sibi persuadent. Ego vero compertum habeo facinus, et propediem hero indicabo: non enim deterior esse velim canibus, qui latratu dominos tuentur. Adulter domum obsidet ex Elide adolescens, vnus ex Olympiae fascinatoribus, a quo literae amatoriae complicatae commeant quotidie ad vxorem patroni nostri, et corollae semimarcidae et poma admorsa. Impurissimae vero illae ancillae consciae sunt, maxime vero capularis anus, quam Empusam, quotquot in familia sunt, omnes adpellare solent, quoniam omnia et facit et patitur. Ego vero nullo modo silere possum, qui non parasitum me, sed amicum probare cupio, et ceteroquin vlciscendi illas cupidine sitio. Certissime enim scio, si facinus innotuerit, ancillas in robur datum iri, adulterum raphano obturatis natibus periturum, scelestam vero vetulam poenas impudentia dignas daturam, nisi Poliagro gibbosior sit in talibus Lysicles: ille enim vxoris adulteros pecunia se redimere passus, impunes dimisit.

Ep. 63.

Philomagirus Pinacospongo.

Qualia moliuntur et animis voluunt Diis infestae meretrices! suppetias ferunt herae, horum omnium ignaro Phaedria. Mense quinto post nuptias peperit

ipſi muliercula infantem maſculum, quem cum faſciis collaria quaedam et notas addentes, tradiderunt Aſphalioni operario exponendum in vertice Parnetis. Et tum quidem occultare facinus neceſſe putauimus, et etiamnunc nunc tacuerim, ſed irae nutrimentum eſt ſilentium. Quod ſi vero vel minimum offenderint, adulatorem et paraſitum ignominioſe adpellantes, aliasque, quas ſolent, inferentes iniurias, rem omnem narrabo Phaedriae.

Ep. 64.

Turdoſynagus Ephallocytrae.

Ita demens priſcique moris tenax fuit Criton, vt filium philoſophi ſcholas frequentare iuſſerit, auſterum quippe et triſtem ſenem ex Poecila prae ceteris philoſophis idoneum filio ducem fore arbitratus, vt ab ipſo verborum ſubtilitates edoctus contentioſus euaderet, et ambiguus in dicendo. Filius autem exactiſſime refert magiſtrum: etenim non tam vt placita perciperet, operam dedit, quam vt vitam atque diſciplinam exprimeret. Quum enim magiſtrum vidiſſet interdiu gravem et tetricum, et iuuenes increpantem, noctu vero caput palliolo velantem, circa lupanaria reptare, aemulatus eſt egregie, ac quintum iam diem in amorem Acalanthidis e Ceramico meretriculae prolapſus ardet. Haec vero bene erga me adfecta eſt, et amare profitetur, adoleſcenti autem obnititur, quem ſola cupidine vri intelligit, nec ſui ait prius copiam facturam, quam ego permiſerim, memet enim huius rei arbitrum eſſe voluit. Multa vero bona concedas, Venus vulgiuaga! cariſſimae mulierculae, quae amicum magis quam amicam ſe praebuit. Ex illo enim tempore gratiam plures ambiunt ſplendidis munuſculis meam, quae ſi procedente tempore largius adfluant,

Digitized by Google

nihil me impediet, quo minus, illo iuuene bene dotatam interea vxorem ducente, ego coniugis iuſtae titulo Acalanthidem (a lenone) redemtam domum deducam. Quae enim vitae (vitalis) cauſſa exſtitit, eam fas eſt vitae iſtius ſociam adſciſcere.

Ep. 65.

Miſogriphus Rigomacho.

Magno noſtro commodo ex Iſtria nauis ad litora noſtra adpulit, Athenasque aduexit egregium illum mercatorem, prae quo diuites Athenis munificique adeo ſordidi et illiberales adparent, ita effuſe ad largitiones crumena vtitur. Etenim non vnum ſolum ex vrbe paraſitum, ſed omnes quotquot ſumus, nec nos tantum, ſed meretricularum etiam ſumtuoſiores, citharistrias porro formoſiſſimas, et ſcenicos omnino omnes arceſſiuit, ita tamen, vt non paternas opes, ſed quae legitime ſibi acquirit, profundat, fidibus tibiisque circumſonari amet, commorationem in vrbe noſtra Gratiis et Venere plenam faciat ſibi, iniuriam vero nemini. Eſt praeterea facie inſigni, et in vultu eius Horas ipſas tripudiare et labiis Suadam inſidere dixeris. In iocando facetus, in loquendo facundus. *Os etenim dulci perfudit nectare Muſa.* Ita enim mentem exponere ex more eorum, qui in bonis literis inſtituuntur, lubet mihi, qui et ipſe Athenis oriundus ſum, vbi nemo eſt, qui eiusmodi delicias (poeticas) non deguſtauerit.

Ep. 66.

Gamochaeron Phlagodaetae.

Vidiſtin' quomodo me tractauerit exſecrandus iſte tonſor ad viam habitans, iſte inquam garrulus et

Digitized by Google

loquax, qui Abrotesii specula venalia habet, qui mansuetos et cicures facit coruos, qui cultellis collisis modulate cymbalissat? Quum enim eum conuenissem, barbam ei radendam commissurus comiter quidem excepit, et in alto collocatum sedili nouo linteo circumdedit; deinde leniter admodum duxit per buccas nouaculam, densosque pilos deglabrauit. At in eo ipso vafer fuit et improbus; clam enim ex parte tantum haec fecit, nec per totam maxillam, ita vt alio loco densa, alio glabra relinqueretur. Ego vero vafritiem ignorans abii pro more non vocatus ad Pasionis aedes, conuiuae autem, me conspecto, emoriebantur ridendo, donec nescienti, quid riderent, vnus in medium progressus relictos pilos vellicauit. Hos igitur indignabundus adrepto cultro eradicaui, iam vero in eo sum, vt fustem praegrandem quaeram, quo caput scelerati percutiam. Quae enim, qui nos pascunt, per iocum faciunt, hic, qui non pascit, ausus est.

Ep. 67.

Dipsophapausilypus Placuntomyoni.

Neurida conspicatus canephoram virginem, pulcris vlnis decoram et digitis, acie oculorum coruscantem, proceram et viuidi coloris, cuius genae nitescunt, ita eius amore coepi flagrare, vt oblitus, qui essem, sauiaturus adcurrerem, deinde vero, quum ad me rediissem, sectari saltem vellem et pedum vestigia exosculari. Heu proteruiam! mene iam non adpetere lupinas, fabas vel pultem, sed prae saturitate lasciuire, vt amem, quae adipisci non possum. Lapidibus me obruite omnes in vnum collecti, priusquam desiderio conficiar, fiatque mihi tumulus amatorius lapidum in me collis congestus.

Ep. 68.

Hedydipnus Aristocoraci.

Dii beati! propitii benignique ſitis. Quantum effugi periculum, quum omnibus diris deuouendi epulones ex lebete aquam feruentem in me vellent effundere. Cui rei quum e longinquo viderem paratos, ſaltu memet eripui, illi autem temere effuderunt, et calida aqua in Bathyllum, pocillatorem puerum defluens glabrum eum fecit: capitis enim cutis detracta et puſtulae in ceruice effloruerunt. Quisnam vero Deorum praeſidio fuit? num forte ſeruatores illi Dioscuri, qui, vti Simonidem, Leoprepis filium ex Cranonio conuiuio, ita et me ex ignitis eripuerunt fluentis?

Ep. 69.

Trichinoſarax Gloſſotrapezo.

Enuntiaui Mneſilocho Paeanienſi vxoris ſuae impudicos mores. At ille, qui debuiſſet inquirere rem et perſcrutari variis modis, iuriiurando, egregius ſcilicet homo, omnia maluit committere. Vxor autem ad Callichorum in Eleuſine puteum deduxit, ibique iureiurando a crimine ſe purgauit. Maritus quodammodo credidit, et ſuſpicionem exſuit, ego vero garrulam hanc linguam Tenedia teſta praecidendam porrigam cuilibet.

Ep. 70.

Limuſtes Thraſocydoemo.

Aliqua mihi cum Corydone agricola conſuetudo interceſſerat, ſaepiusque in riſum de me effuſus erat, vrbanae, quae rarior eſſe ſolet in ruſticanis, dicacitatis

Digitized by Google

intelligentior. Quo conſpecto, Mercuriale lucrum inueniſſe arbitratus ſum, ſi vita vrbana miſſa in agrum demigrarem, et cum homine eſſem amico, agricola tranquille rem ſuam agente, de quaeſtu ex iudiciis, iniuſtisque in foro litibus minime cogitante, ſed ex terra percipiendos exſpectante fructus. Sic igitur facere quum animo concepiſſem, familiaritatem contraxi cum Corydone, ad ruſticanos mores me compoſui, ſumtaque tunica pellicea et ligone verus adparui foſſor. Quae quamdiu ioci cauſſa faciebam, tolerabilis erat homo, nec parum lucratus mihi eſſe videbar, contumeliis quippe et alapis et inaequalitate diuitum in delectu ciborum liberatus; poſtquam vero ex quotidiana conſuetudine pro imperio laborem exigebat, et memet oporteret vel arare, vel loca lapidoſa expurgare, vel gyros fodere, ſcrobibusque plantas *inſerere*, non amplius toleranda haec vitae ratio viſa, *ſtulti* poenituit coepti, vrbemque deſideraui. Quo quum ſatis longo temporis interuallo rediiſſem, non aeque gratus acceptusque eſſe videbar, ſed montanus homo et aſper et abſonus, vt diuitum ianuae omnes omni tempore clauſae eſſent, fames vere ventrem pulſaret. Itaque vitae neceſſitatum inopia ductus praedonibus quibusdam Megaricis, qui circa Scironidas (petras) viatoribus inſidiantur, ſocium me dedi, vnde victum mihi ſine labore quidem, ſed per nefas paro. Hanc vitae rationem clam habiturus ſim, nec ne, equidem neſcio, timeo tamen vitae mutationem: eiusmodi enim viciſſitudines non ad ſalutem, ſed ad perniciem ſolent vergere.

Ep. 71.

Philoporus Pſichomacho.

Lexiphanes, poeta comicus, proteruiae me inter pocula ſocium quum vidiſſet, ſeorſim duxit, et primo

Digitized by Google

quidem monuit, ne eiusmodi rebus operam darem, quarum euentus contumelia ſit; deinde explorato per aliquod tempus ingenio meo, in gregem Comicorum recepit, ex eo enim dixit victum me mihi parare poſſe. Iuſſit itaque Liberalibus inſtantibus ſerui habitu adſumto partes aliquas dramatis ediſcere, atque agere in theatro. Et primo quidem nimis ſero ad vitae genus, quod naturae meae aduerſaretur, transire mihi, ideoque ineptus et indocilis videbar, ſed quum aliter agere non liceret, fabulam memoriae mandaui, meditationem exercitatione firmaui, et ſic in ſcenam cum grege prodire paratus ſum. Tu vero nobis cum familiaribus excites velim plauſus, vt ſi praeter opinionem aberrauerim, vrbici tamen adoleſcentes explodendi ſibilandiue locum non inueniant, ſed laudantium plauſus cauillationum tumultum discutiat.

Ep. 72.

Oenochaeron Raphanochortaſo.

Profecto, qui vel Hermas truncarunt, vel Eleuſiniae Deae myſteria eulgarunt, non eumdem mortis angorem experti ſunt, quem ego, qui proh Dii! in manus incidi ſceleratiſſimae Phanomachae. Quae quum comperiſſet maritum Ionicae puellae adhaerere, quae pilas in altum proiicit, et faces circumuerſat, me iſtius conſuetudinis conciliatorem ſuſpicata eſt, et per ſeruos abreptum ſtatim quidem in robur coniecit, poſtero vero die ad patrem ſuum deduci iuſſit, tetricum illum Cleaenetum, ſynedrii nunc praeſidem, et in quem Areopagitae omnes ora conuertunt. Sed, ſi quem Dii volunt ſeruare, ex ipſo barathro eumdem retrahunt, vti me ipſum tricipitis illius canis, quem Tartareis inuigilare portis aiunt, eripuere faucibus. Vix enim cauſſam meam ſeruerus ille ſenex ad ſena-

tum retulerat, quum febri correptus mane exſpiraret. Atque ille quidem porrectim iacet, et ad efferendum ſe parat familia: ego vero, quantum pedibus valerem, aufugi, nec ab Atlantidis Maiae filio ſeruatum, ſed pedibus et audacia effugiendi poteſtatem inueniſſe ſentio.

Digitized by Google

EPISTOLAE
INEDITAE.

A.

Crates Mnaso.

Noli negligere pulcerrimum ornatum, ſed ipſa te orna quotidie, vt aliis praeſtes. Pulcerrimus vero ornatus eſt, qui pulcerrime ornat: pulcerrime ornat, qui pulcerrimam ſiſtit, pulcerrimam autem ſiſtit verecundia, qua mihi videntur Penelope et Alceſtis ornatae fuiſſe ita, vt etiamnunc ob virtutem laudentur atque celebrentur. Vt igitur et tu harum aemula fias, easdem laudes velim ſecteris.

B.

Comarchides Euchaetae.

Sus, quam partui vicinam habuimus, nuper peperit, et porcellorum mihi amplus numerus eſt. Grunniunt quidem non admodum ſuauiter, ſed eſculenti ſunt. Duos igitur et tibi transmittere volui. Omnes ob exiguam hordeorum copiam alere non valeo, et qui abunde habent, cum amicis communicare ruſticanam decet aequitatem: alma enim Tellus ſimplicitatem morum mutuumque amorem nos ſuos alumnos docuit.

INDEX

RERVM ET VERBORVM.

A.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Γ.

Digitized by Google

Δ.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

I.

K.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

N.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Π.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

X.

Digitized by Google

Ψ.

Digitized by Google

Digitized by Google

UNIVERSITY OF MICHIGAN
3 9015 06230 7155
A 468698
DUPL
Digitized by Google

Digitized by Google